

"Mükemmel bir psikolojik gerilim romanı"

-Harlan Coben

"İnsanı adeta büyüleyen ve şoke eden bir kitap"

-Nelson DeMille

PSIKOPAT

Keith Ablow

PEGASUS®

"MUHTEŞEM BİR GERİLİM BAŞYAPITI"

—Entertainment Weekly

On iki ceset, on iki eyalet. Kimsenin bilmediği şey ise, "Otoban Katli"nin, sahte bir güvenlik duygusu yaratarak, kurbanlarının ahlını çelen ve onların en karanlık ve en gizli sırlarını, mucizevi bir şekilde kavrayan yetenekli bir psikiyatrist olduğudur. O, aynı zamanda hem kurbanlarının günah çıkardıkları bir papaz, hem de onların cellâdı rolünü üstlenir. Katil, The New York Times'a bir mektup yazarak, ünlü adli psikiyatrist Frank Clevenger'ı, gazetenin ilk sayfasında yayımlanacak ve sadece gerçekleri anlatan mektuplarının tahası aracılığıyla, kendisini tedavi etmeye çağırır ve sığınan yarattığı insanlık dışı duygularını Clevenger'a, onu iyileştirecek cesarete sahip —ya da bunu denerken ölecek— tek kişiye açar.

"Ablow psikolojik gerilim romanlarının kralı. Dikkatli olun, çünkü bu sayfalar ellerinizi yakabilir."

—Dennis Lehane

"Hızlı tempolu ve korkutucu."

—Janet Evanovich

"Son derecede ilgi çekici... Keskin viraj ve kıvrımlarıyla, insanı çok eden ve hayrete düşüren, gizemle dolu bir lunapark treni. Keith Ablow dışında hiçbir yazar, insan kalbinin en gizli ve karanlık bölgelerine ulaşan, bu denli derin bir tünel kazamaz."

—Tess Gerritsen

"Ustaca, canlı ve dinamik yazı biçimiyle Ablow, hasar görmüş hayatlardaki dehşet ve umutsuzluğu adeta resmediyor."

—Jonathan Kellerman

"İnsan sıhnini yönlendiren, muhteşem bir psikolojik gerilim romanı."

—Publishers Weekly

"Keith Ablow, Thomas Harris'in legüdülerine sahip."

—James Ellroy

"Birinci sınıf bir gerilim romanı."

—The Washington Post

"Büyüleyici... Ürpertici ve seksi."

—James W. Hall

"Seks, cinayet, delilik ve tıp bilimi. Gerilim tarzı romanların okuyucuları daha fazla ne isteyebilir? Tedirgin edici, sürükleyici bir roman."

—Michael Palmer

www.pegasusyayinlari.com

Mehmetcan

J. Christopher için,
yaratıcı hediyeleriyle bana ilham veren,
ve arkadaşlığı bir hazineden değerli olan.

Mehmetcan

bir

23 OCAK 2003

90. DOĞU YOLU, ROME'NİN 60 KİLOMETRE DIŞARISI, NEW YORK

BMW X5'in teybinde Mahler'in *Onuncu Senfonisi* çalmaktaydı ama bu dingin müzik bile, Jonah'ın sinirlerini yatıştırmaya hiçbir şekilde yardım etmiyordu. Teni, öfkesinden dolayı kızarmıştı. Direksiyonu kavrayan avuç içleri adeta yanmaktaydı. Kalbi hızla atıyor ve her atışında içerisinde daha fazla sıkıştırdığı kanı, atardamarına doğru sızdırıyordu. Karotis arterlerine¹ kan hücum emiş ve bu kan seli damarlarını tıkamıştı. Baş kafatasının içerisinde, temporal lobunun çevresinde zonkluyordu. Son saydığı anda nefes alıp verişleri, dakikada on sekize yükselmişti. Baş döndürücü bir oksijen anaforu onu kendi içerisinde, içine doğru emiyordu.

Öldürmek için duyduğu açlık her zaman bu şekilde başlardı, o da her seferinde bunu kontrol edebileceğine inanırdı. Büyükbabasının sahip olduğu ve Jonah'ın ilk gençlik yıllarını geçirdiği Arizona'daki çiftliğinin açıklıklarında, adamın o sapasağlam Colt tabancayı² parçalara ayırırken gösterdiği kararlılıkla, Jonah da bu dürtüye boyun eğmemek için tüm gücüyle

1 Karotis arterler: boyunun iki tarafında bulunan iki atardamar

2 Colts: Amerikan maa bir çeşit tabanca

koyuyor, iradesini sonuna kadar kullanıyordu. Psikopatlığı o kadar sinsi bir şekilde ilerlemişti, onu, kendi hastalığından daha güçlü olduğunu ve içindeki iyiliğin, şeytanı alt edebileceğini düşünmesine izin vererek, Jonah'ı bir budala yerine koyuyordu. Arkasında bıraktığı karayollarının çeşitli bölgelerine saçılmış on yedi cesetle beraber, şu an bile tüm bunlardan kurtulacağına inanıyordu.

"Sadece sürmeye devam et" dedi Jonah, gıcırdattığı dişleri arasından.

Jonah'm görüş alanı gittikçe bulanıklaşmaya başladı; buna sebep olan kısmen yükselen kan basıncı, kısmense bir saat önce yuttuğu Haldol³ adlı ilacın sersemletici etkisiydi. Bazen antipsikotik ilaçlar içindeki canavarı uyutabiliyordu, bazı zannarlardaysa bunu başaramıyorlardı.

Jonah, gece karanlığına doğru gözlerini kısıp bakarken, uzaktaki bir arabanın stop lambalarından gelen, parlak kırmızı ışığı gördü. Gaz pedalına basarak, çaresizlik içinde, önündeki yolcuyla, kendi arasındaki mesafeyi kapatmaya çalıştı -bu sanki başka birinin hız ivmesindeydi- normal, iyi bir adamın momentumu—onu karanlığın arasından diğer yana geçirebilecek biri.

Kontrol panelinin üzerindeki, turuncu renkteki neon saat baktı, saat sabah 03:02'yi gösteriyordu, bu ona Fitzgerald'ın⁴ yazdığı bir deyişi hatırlattı:

"Ruhun gerçekten karanlık içinde olduğu bir gecede, saat her zaman sabahın üçüdür."

3 (Haldol: şizofreni tedavisinde kullanılan bir ilaç. Etkin maddesi halo-peridol olup, anti-psikotik etkileri sayesinde sanılan olduğunca azaltır.) (antipsikotik: Temelde psikotik belirtilerle giden ruhsal ve organik hastalıkların sağaltımında kullanılan moleküllerdir. Başlıca endikasyonlar şizofreni, bipolar bozukluklar olmak üzere psikotik belirtilerin görüldüğü deliryum, psikotik depresyon gibi diğer durumlarda da tercih edilirler.)

4 Francis Scott Fitzgerald (d. 24 Eylül 1896 - ö. 21 Aralık 1940) İrlanda asıllı ABD'li yazar.

Mehmetcan

Bu deyiş, Fitzgerald'm "The Crack-up / Delirmek" adlı, kısa bir hikâyesinde yer alıyordu ki bu ad şu an Jonah'ın bulunduğu duruma oldukça uygun düşmekteydi. Jonah'ın psikolojik savunma mekanizmasının üzerinde oluşan ince çatlaklar giderek daha da derinleşerek, arada geniş yarıklar oluşturuyor, ardından bu yarıklar da birbirlerinden ayrılarak bir kara deliğe dönüşüyor ve kocaman açılmış ağızyla Jonah'ı içine çeki veriyordu ve en sonunda Jonah, bir canavar olarak yeniden dünyaya geliyordu.

Jonah'ta F. Scott Fitzgerald'm yazdığı tüm eserler bulunmaktaydı çünkü o eserlerdeki kelimeler güzeldi ve bulunan yerler güzeldi ve insanlar güzeldi, bazı kusurları olsa bile. Ve o da kendisini aynen bu kitaplardaki karakterler gibi hissetmek istiyordu, mükemmel bir Tanrı'nın, mükemmellikten uzak yarattığı bir eseri olduğuna, kefareti ödemek için seçildiğine inanmak istiyordu.

Otuz dokuz yaşında olan Jonah, fiziksel olarak kusursuz biriydi. Yüzü hem güvenilirlik, hem de kendine güven telkin ediyordu—çıkık elmacık kemikleri, belirgin bir alnı, üzerinde belirsiz bir yarık olan güçlü bir çenesi vardı. Parlak ve açık mavi gözleri, omzunun hemen üstünde biten dalgalı ve hoş bir şekilde dağınık duran gümüşü gri saçlarını mükemmel biçimde tamamlıyordu. Boyu 1.86 santimdi, uzun, kaslı kolları, 78 santimetre genişliğindeki beli ve konik şekilde uzanan V biçimli gövdesiyle, iri yapılı bir vücudu vardı. Uylukları kaya kadar sertti ve bir dağcının baldırlarına sahipti. Tüni bu özelliklerine rağmen, kadınlar ilk olarak elleri hakkında yorum yaparlardı. Bronz ve yumuşak cildi, parmak boğumlarından el bileklerine kadar mükemmel biçimde yayılan tendonların⁵

5 Kas liflerini kemiğe veya başka bir yapıya bağlayan, tutturan fibröz bağ dokusu; kiriş, anat

üzerini kaplıyordu. Ellinin üzerindeki damarları, fiziksel gücü hakkında bir fikir verebilecek kadar görünebiliyordu, yine de karşısındakine bir yıkıcılık hissi verecek kadar kabarık değillerdi. Uzun ve zarif parmakları, her sabah cilalayarak parlattığı, pürüzsüz tırnaklarına doğru giderek inceliyordu. Bir piyanistin elleri gibi derdi, bazı kadınlar. Diğerleri bir cerrahmkinine benzediklerini söylerdi.

"Bir meleğin ellerine sahipsin," demişti bir sevgilisi, nefes nefese Jonah'm parmağını ağzının içine kaydırırken.

Bir meleğin elleri. Jonah, bembeyaz kesilmiş Doğumlarıyla, sılaca direksiyonu kavrayan ellerine baktı. Önündeki arabayla arasında 50 metre kadar kalmıştı, ama şeytana karşı giriştiği mücadeledede, gücünü gittikçe kaybettiğini hissediyordu. Üst dudağı seğirmeye başlamış, boynu ve omuzlan ter içinde kalmıştı.

Jonah gözlerini ardına kadar açtı ve son kurbanının, o genç adamın son dakikaları içindeki yüz ifadesini aklına getirdi, bu görüntünün kendisini ayıltacağına umuyordu, bu tıpkı mide bulantısı ve kusma anılarının bir alkoliği ayıltacağı, ona yardım ve özgürlük vaat ederek, kışkırtıcı şekilde bağımlıyı kendine çağırان şişenin, artık ona tiksindirici görünmesini sağlamasını ummaktan farksızdı.

Aradan neredeyse iki ay geçmişti ama Jonah halen, Scott Carmady'nin ağzının şaşkınlıktan nasıl apaçık kaldığını, mutlak bir inanamayış halinin gözlerini nasıl doldurduğunu görebiliyordu. Zira, Kentucky otoyolunun ıssız bir bölgesinde (Ihevy* marka bozuk bir arabayla ıssız bir yolda mahsur kalmışken, yardım bulduğu için sevinen yorgun bir yolcu, kesilin i-, boğazının taze acısına veya tişörtünü ıslatanın, akan sıcak

(1 Chtvy: ismi fransızca "chevreuil-karaca"dan türetilen, savaş sonrası ABD'de büyük pazar payı elde etmiş, fakat günümüzde her ne kadar yaygınlığını yitirmiş olsa da eski modelleri hâlâ revaçta olan Chevrolet adlı Otomobil markası.

kanı olduğuna nasıl inanabilirdi? Yirmili yaşlarını sürdürdüğü hayatının, tüm umut ve hayallerinin, sahip olduğu momentumla⁷ beraber ince ve acı bir feryatla son bulacağı gerçeğinde nasıl bir mantık bulabilirdi? Onu öldürücü biçimde yaralayan iyi giyimli adamın, sadece arabasının akümülatörünü doldurmakla yetinmeyip, motorunun tekrar bozulmayacağına emin olmak için kendisiyle on beş dakika bekleyen adamla aynı kişi olduğu gerçeğine nasıl inanabilirdi?

Jonah'la beraber lafladığı dakikalar, ne kadar da güzel geçmişti! Carmady daha önce kimseye bahsetmediği şeyleri Jonah'a anlatmıştı, sadist patronuna içinde ateşlediği çaresizlik hissini ve kendisini aldatan karısına bağlanıp kaldığı için, yine kendisine karşı duyduğu öfkeyi, Jonah'a açmıştı. İçinde tuttuğu bu duygulan birine anlatmak, onu çok uzun zamandır hissetmediği kadar iyi hissettirmişti. Sanki, ne zamandır taşımakta olduğu ağır bir yükten kurtulmuş gibiydi.

Jonah, ölmek üzere olan genç adamın gözlerindeki inanamayış görüntüsünün yerini nasıl bir yalvarma haline bıraktığını hatırlıyordu. Bu, yüce var oluşla ilgili bazı cevaplar almak için yapılan bir yalvarış değildi, *neden?* Olanlar, filmlerin klişeleşmiş son sahnelerine hiç benzemiyordu. Öyle ki, Carmady, Jonah'a doğru uzanırken bunun sebebi ne ona saldırmak, ne de kendini korumaktı, sadece yere yıkılmamaya çalışıyordu.

Jonah, kurbanından uzaklaşmamış, tersine iyice yakınına gelerek, onu kucaklamıştı Carmady'nin genç cam vücudundan süzülüp giderken, Jonah'ın duyduğu büyük öfke de vücudunu terk etmekteydi, şimdi içini muhteşem bir huzur kaplamıştı, Jonah, kendisi ve evren arasında bir birliğin oluşmaya başladığını hissediyordu. Son olarak özrünü, ölmekte

7 **Momentum: Bir cismin hareket miktarı, kütlenin sürat ile çarpımı.**

olan kurbanının kulağına fısıldadı. "Lütfen beni affet."

Jonah'ın gözleri yaşlarla doldu. Gittiği yol, sanki önünde dalgalanıyordu. Keşke Carmady, iç dünyası hakkında daha çok şey anlatmaya gönüllü olsaydı, Jonah onun duygusal direncinden geriye kalan son kabukları da soymalı, patronu ve karısı tarafından kurban edilişinin olası nedenlerini dinlemeli, ne tür bir travmanın onu zayıf düşürmüş olabileceğini anlatmalıydı, işte o zaman Carmady halen hayatta olabilirdi. Ama o çocukluk yılları hakkında konuşmayı tamamen reddetmişti, sanki koca bir dolap dolusu eti sadece kendine saklıyor—onları, açlıktan ölmek üzere olan Jonah'dan uzak tutuyordu.

Jonah gerçekten de açlıktan ölmek üzereydi, tıpkı şimdiki gibi.

Jonah'ın stratejisi, işleri geriden almaktı. Son cinayetinden kalan hatıraları gözünün önüne getirerek, içindeki canavarı bir kenarda tutabileceğine gerçekten inanıyordu, ama gerçekler her zaman bunun tam tersi olarak geliyordu. İçindeki canavar ona yine oyun oynamıştı. Genç adamın cesedini kolları arasında tutup, başka birinin hayat hikâyesini tüm kalbiyle hissederken, ne kadar büyük bir huzura kavuştuğunu hatırlamak, neredeyse kaynamakta olan beyninin her hücreleriyle, o sakinlik durumunu şiddetle arzulamasına yol açıyordu. Bir vampir gibi, her zaman geceleri beslenirdi ve güneşin doğmasına sadece üç saat kalmıştı. Jonah 90. karayolundan, bir mola sahasına doğru saptı. Burada, iç ışıkları yanmakta olan, metalik mavi renkli, eski model bir Saab duruyordu. Jonah arabanın üç sıra uzağına park etti. 'Neden on sıra uzağına park etmedim ki' diye kızdı kendine sonradan. Canavarı kıskırtmak niye? Direksiyonu daha da sıkı kavradı, tırnakları ellerinin arka kısmına saplanmıştı ve neredeyse tenini parçalayacaklardı. Yüksek ateşi dolayısıyla meydana gelen iç ür-

piiiisi, boynundan yukarı çıkarak, tüm kafa derisinin üzerini kaplamıştı. Göğüs kafesi, Jonah'a büyük bir acı vererek, şişkin ciğerlerine doğru basınç uyguluyordu.

İradesine yarı karşı çıkarak, başını çevirdi ve Saab marka arabanın sürücü koltuğunda oturan bir kadını gördü, direksiyonun üzerine yayılmış büyük bir haritayı inceliyordu. Yaklaşık kırk beş yaşlanıyordu. Silüetine göre güzelliği kıl payı kaçırmış gibi görünüyordu, burnu biraz geniş ve çenesi de fazla dardı. Göz kenarlarında oluşmuş kırışıklar, endişeli biri olduğunu ortaya koyuyordu. Kahverengi saçları, kısa ve /arif biçimde kesilmişti. Üzerinde siyah deriden yapılmış bir ceket vardı. Önündeki kontrol paneli üzerinde, bir cep telefonu durmaktaydı.

Sadece kadına bakmak bile Jonah'ı acıktırmıştı. Canavarca bir iştah. Etrafında yaşayan, nefes alan ve benzersiz bir geçmişle geleceğe sahip bir kadını vardı ve ancak altı metre kadar uzağımdaydı. O kadından başka hiç kimse, tam olarak onunla aynı olayları tecrübe etmiş veya tamamen aynı şeyleri düşünmüş olamazdı. Görünmeyen bağlar onu anne-babasıyla, dedesi ve ninesiyi belki kardeşleriyle, bir koca veya sevgiliyle, her ikisi birden de olabilir yahut çocuklarıyla birleştiriyordu. Ve arkadaşlarla.

Kadının beyni, topladığı bilgileri muhafaza ediyor, ilgi alanları ve yeteneklerine göre, neleri okuyacağını, neleri dinleyip, nerelere gideceğini seçiyordu ki bu yetenekler ona verilmiş, gizemli ve sınırsız değerlerdi ve tüm bu parçalar onun kişiliğini oluşturmaktaydı O, yalnızca kendine özgü, başka kimseyle benzeşmeyen bir varlıktı. İçinde sevdiği ve beğenmediği şeyleri, korkuları ve hayallerini ve (bu, hepsinden daha önemliydi) sadece ve sadece kendine ait olan, geçirdiği travmaları barındırıyordu, elbette başka biri tatlı diliyle, tüm bun-

lan kendisiyle paylaşmasına ikna ederse, durum değışirdi.

Acı, Jonah'ın gözlerinin içinde, tıpkı yıldırım topları gibi infilak ediyordu. Bir dakika kadar uzaklara, otobana doğru bakarak başka bir arabanın yavaşlayarak, mola sahasına gelmesini umdu. Kimse gelmedi.

Neden her zaman bu kadar kolay görünüyordu? Neredeyse önceden düzenlenmiş gibiydi. Hatta önceden yönetilmiş bir olaya benziyordu. Kurbanlarını asla önceden izlemezdi, her zaman onlarla karşılaşarak tanışmıştı. Evren onun, diğer insanların yaşam gücüyle beslenmesi için örgütlenmiş miydi? Yollan onunkiyle kesişen insanlar, bir şekilde, zaten onu bulmaya mı çalışıyorlardı? Kendisinin öldürmeye ihtiyacı olduğu kadar, o insanların da bilinçsiz bir şekilde ölmeye ihtiyacı olabilir miydi? Tanrı onları cennetine mi çağırmıştı? Jonah bir çeşit melek miydi? Bir ölüm meleği? Jonah, daha fazla tükürük salgılamaya başladığını hissetmişti. Kafasının içindeki zonklama bir baş ağrısının ya da migrenin çok ötesine geçmişti. Sanki bir düzine kadar matkap ucu, kafatasını delerek, alnından, şakaklarından, kulaklarından, damağından ve dudaklarından dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Jonah kendini öldürmeyi düşündü, bu her cinayetinden önce onu ziyaret eden geçici bir dürtüydü. Cebindeki ustura çektiği tüm ıstırapları, ilk ve son defa, bitirebilirdi. Ama Jonah, kendi hayatına karşı, ancak yetersiz girişimlerde bulunurdu. Bileklerinin üzerinde oldukça yüzeysel kesikler bulunuyordu. Başarılı bir intihar girişimi için elli veya yüz hap alması gerekirken, o beş veya on hap alırdı. Bir defasında, sarhoşluğunun «•İkisiyle, ikici katta bulunan bir pencereden atlamış, sonuç olarak -sağ kaval kemiğini kırmıştı. Bunların hepsi, intihar niteliğindeki davranışlardı, daha fazlası değil. Derinlerde bir yerde, Jonah yaşamak istiyordu. Halen, hayatını bir düzene

lı lyacağına inanabiliyordu. Kendine duyduğu tüm nefretin altında, var oluşunun özünde, halen kendisini seviyordu, tıpkı büyük bir inançla bağlı olduğu Tanrı'nın, kendine sunduğu LOŞUISUZ sevgi gibi.

Jonah, BMVV'sinin kabin ışığını yakıp söndürerek, kornaya kısaca bastı. Zehirli ağının, ilk yapışkan tellerini salgılamaya başlamıştı ve bu, midesini bulandırıyordu. Kadın, ıttırduğu yerde irkildi, ardından Jonah'a bir bakış attı. Jonah, İleriye, kadının bulunduğu yere doğru eğilerek, adeta utangaç bir şekilde, işaret parmağını kaldırdı, ardından yolcu pencere-shü indirdi, tam olarak yarıya kadar değil, sanki kadına güvenip güvenemeyeceğine, emin değildi.

Kadın ilk başta tereddüt etti, ardından kendi penceresini indirdi.

"Affedersiniz," dedi Jonah. Derinden gelen kadifemsi sesinin insanlar üzerinde, kendisinin de farkında olduğu gibi, neredeyse hipnotize edici bir etkisi vardı. İnsanlar onu dinlemekten asla yorulmaz gibi görünürlerdi. Konuşması başkası tarafından, çok nadiren kesilirdi.

Kadın gergin bir şekilde gülümsedi ama bir şey söylemedi.

"Biliyorum bunu istemek biraz, şey . . . fazla olacak . . . ama . . . hımm . . ." Kasıtlı olarak kekeliyor, kendinden emin olmayan bir adam görüntüsü vermek istiyordu. "Benim . . . şey . . . telefonumun . . ." dedi gülümseyerek omuz silerken, "şarjı tamamen bitti." Cep telefonunu havaya kaldırdı. Telefon gümüşten yapılmıştı ve oldukça pahalı bir şeye benziyordu." Kolunu uzatarak Catrier marka, ışıldayan kronografına⁸ baktı, aletin tepesini, parlak safir bir taş süslüyordu. Çoğu insanın, zengin kişilere daha çok güvendiğini biliyordu, ya paralı kişile-

rin başkalarından çalmaya ihtiyacı olmadıklarını düşünüyorlardı, ya da onların toplum kurallarını çiğnemeyecek kadar, onlara çok değer verdiklerini varsayıyorlardı. "Ben bir doktorum," diye konuşmasına devam etti Jonah, kafasını iki yana sallayarak. Hastaneden yaklaşık dört dakika önce ayrıldım ve şimdiden çağrı cihazıma bir mesaj geldi. "Herhangi bir imkânı var mı, şey... telefonunuzu ödünç alabilmemin?"

"Benim şarjım da..." diye söze başladı kadın, sesi rahat-sız olmuş gibi geliyordu.

"Size karşılığını fazlasıyla ödemek beni memnun eder," dedi Jonah. Bu teklif, kadının daha iyi yönde bir yargıya varması için, Jonah'ın alternatif taktiklerinden birisiydi, bunu kadının telefonunu kullanma talebini, onu kullanmak için para ödemesi gerekip gerekmediği sorusuna dönüştürerek uyguluyordu. Cömert biri telefonunu, karşılığında para almadan, kullanmasını teklifederdi—bunun için elbette, başlangıç olarak karşısındakine bir teklif sunması gerekiyordu.

"Buyurun," dedi kadın. "Akşam ve hafta sonları kullanmak ücretsiz."

"Teşekkür ederim." Jonah arabasından inerek kadının arabasına doğru yürüdü ve kapıyla arasında saygılı bir mesafe bırakarak durdu. Bu hareketi, kısmen kadının onu terbiye etme içgüdüsünü tetiklemek için, kısmen de vücudunda akan elektrik enerjisini sisteminden boşaltmak için yapmıştı, ardından canlı bir şekilde ve yavaş adımlarla kadına yaklaştı, dışarıda dondurucu bir soğuk varmışçasma, başını ve omuzlarını sarsmaktaydı.

Kadın ileri doğru uzanarak, elindeki telefonu Jonah'a uzattı.

Jonah, bir süre ayakta durarak, çikolata renkli süet, kapitone montunun, gök mavisi balıkçı yaka kazağının ve pleli,

Mehmetcan

11 renkli flanelden yapılmış ve sportif pantolonunun, kadının gisini çektiğinden emin olmak istedi. Üzerinde siyah renkli hiçbir şey yoktu. Tüm giysileri, insanın içinde dokunma hissi uyandırırca, son derece yumuşak görünüyordu. Jonah telefonu alarak rasgele numaralar tuşladı, ardından aleti kulağına götürdü.

"İsterseniz telefonla arabanızda görüşebilirsiniz," dedi kadm.

Jonah, kadının bu davetinin bilinçaltında, Jonah'ın kendisini arabasına götürmesi arzusunun bir yansıması olduğunu biliyordu. Ayrıca, kendisini ne kadar düzgün ve gerçek bir karakter olarak ortaya koyarsa, kadının da, Jonah hakkında hayaller yaratmak için kendini o kadar özgür hissedeceğini biliyordu, bu şekilde, kadının kendisini korumak için çizdiği şahsi sınırlara daha rahat nüfuz edilebilirdi.

"Gerçekten inanılmaz bir kibarlık gösteriyorsunuz," dedi Jonah. "İşim çok kısa sürecektir."

Kadın kafasını salladı, önündeki haritayı incelemeye geri dönerek, arabanın penceresini yukarı kaldırdı.

Jonah, kadının, onu duyduğundan emin olabilmek için, yüksek sesle konuşmaya başladı. Söylediği kelimeler kendi kulaklarında yankılanıyordu. "Dr. VVrens", dedi Jonah, ardından kısa bir süre durakladı. "Ateşi mi var? Kaç derece?" Tekrar duraksadı. "Hemen IV ampisilin⁹ başlayalım, vücudun vereceği tepkiye göre, uygulayacağımız tedaviyi netleştiririz." Kafasını salladı. "Elbette, kocasına söyleyin, sabah ilk iş olarak bayanı kontrol etmeye geleceğim." Elindeki telefonu kapar gibi yaptı ve Saab'ın penceresine hafifçe vurdu.

Kadın pencereyi indirdi. "Her şey tamam mı?"

Jonah'ın telefonla işinin bittiği apaçık ortadaydı. Kadı-

9 Ampisilin: amino + penicilin /proteus ve shigella türleri üzerinde etkili olan bir antibiyotik.

nın sorusu onun, Jonah'tan başka bir şey istediği olduğu anlamına geliyordu, buna rağmen Jonah kadının bu isteğini kelimelerle ifade edebileceğinden şüpheliydi, O arı, kasıklarında bir sertleşme hisseden Jonah, "Her şey tamam," dedi. "Çok teşekkür ederim." Telefonu sahibine uzattı, konuşmak için, kadının telefonun diğer ucundan tutmasını, kısa bir bağlantı kurulmasını bekliyordu. "Belki de, bana gösterdiğiniz iyiliği bir şekilde geri ödeyebilirim," dedi Jonah, telefonu bırakmak için kısa bir süre daha beklerken. "Hangi yöne gideceğinizden, emin değil gibi görünüyorsunuz?"

Kadın güldü. "Sanırım kayboldum."

Jonah onunla beraber gülmeye başladı—çocuksu ve neşeli kahkahası, ilk ve son kez olarak, aradaki havayı yumuşattı. İçindeki canavar tamamen kontrolü altındaydı. Jonah'ın kafasında başlayan ağrı, dişlerine ve çenesinin içine doğru sız-maktaydı. "Eğer sormamın bir mahzuru yoksa nereye doğru gitmeye çalışıyorsunuz?" Jonah ellerini ovuştururken, havaya uzanan bir duman şeklinde, dondurucu havayı dışarı soludu.

"Eagle Bay," dedi kadm.

Eagle Bay, Adirondack tren hattı üzerinde bulunan, Moose Nehri dinlenme tesisleri yakınlarındaki küçük bir kasabaydı. Jonah, bu alanda bulunan Panther Dağlarının yakınında, arazi gezilerine çıkmıştı. "Bu çok basit," dedi Jonah. Yol istikametlerini kabataslak bir kroki şeklinde karalayabilirim." Jonah 'karalamak' kelimesini kullanmayı özellikle seçmişti, bu söz zihinde, yazmayı zar zor beceren, masum ve zararsız bir çocuk-adam görüntüsünü uyandırıyor, asla plan yapan veya komplo kuran biri olduğu düşünülemezdi.

"Çok memnun olurum," dedi kadın.

Jonah, kadının savunma hatlarını, onları ezip geçebilecek kadar güçsüzleştirdiğini düşünmeye başlamıştı. Ona göre, ortalama bir kadının doğasında, bariz bir tehlikeyle karşılaş-

Mehmetcan

KEITH ABLOW

madiğı sürece, sınırlarını korumak üzere bir irade eksikliği \anlı. Ve bu kadın onu, şu an için, bir tehdit olarak göremezdi. Jonah yakışıklı ve hoşsohbet bir adamdı. Zengin birine benziyordu. O bir doktordu. Yerel bir hastane tarafından, hasta bir I at İma yardım etmesi için aranmıştı. Yardıma ihtiyacı olan bir *kadın*. Şimdiyse, ona yardım etmek istiyordu.

Jonah, elleriyle gövdesini sarmış bir şekilde, arabanın on tarafından dolaşarak yolcu kapısının yanına geldi. Arabanın arkasından dolaşmak, kadının görüş sahasından çıkmak ıçmektir ki, bu da onu daha temkinli kılabilirdi. Jonah hiçbir harekette bulunmadan, yolcu kapısının yanında bekliyordu. İsteklerini ne kadar az belirtirse şansı da o derece artardı.

Kadın tekrar tereddüde düşmüş gibiydi, yüzü kendini koruma içgüdüsü ve özgüveninin ardından gitmek arzusu arasında yapılan, ders kitaplarında yer alacak kadar büyük, bir savaşın arasında kalmış izlenimini veriyordu. Savaşı özgüveni kazandı. Yolcu koltuğuna doğru uzanarak, kapıyı açtı.

Jonah arabaya bindi. Kadına doğru uzattığı eli titriyordu. "Joan Wrens," dedi, kendini tanıtarak. "Dışarısı eksi on derece olmalı, üstelik dondurucu bir rüzgâr esiyor."

"Anna," dedi kadın el sıkışırken. "Anna Beckvvith." Kadının aklı karışmış gibiydi çünkü Jonah'ın eli sıcak ve nemliydi.

"Kâğıt ve kaleminiz var mı, Anna Beckvvith?" diye sordu Jonah. Kadının adım ve soyadını söylemek, aralarındaki yabancılığın azalmasını sağlayacaktı.

Beckvvith, Jonah'ın oturduğu koltuğun arkasına doğru uzandı ve çantasının içini karıştırarak, keçeli bir kalemle bir adres defteri çıkardı. Boş bir sayfa açarak, defterle kalemi Jonah'a uzattı.

Jonah, Beckvvith'in bir nişan yüzüğü veya alyans takmadığına dikkat etti. Herhangi bir parfüm kokusu da yoktu.

Jonah, kimseyi hiçbir yere götürmeyecek, gelişigüzel işaretler çizmeye başladı. 90. Doğu karayolunda ilerleyin, 9. batı yoluna doğru çıkan 54. geçitten ... "Tahmin ederim, bu çevreden değilsiniz."

Anna başını salladı. "Washington D.C."

"Kayakçı mısınız," diye sordu Jonah, dağınık istikametler çizmeye devam ederken.

"Hayır," dedi Beckvvith.

"Arazi yürüyüşlerine mi çıkıyordunuz?"

"Sadece bir arkadaşı ziyarete geldim."

"Çok güzel," dedi Jonah, Beckvvith'e kısa bir bakış atarak. "Erkek arkadaşınız mı?" diye sordu sakın bir tavırla. Arından sahte çizimlerine geri döndü.

"Üniversitedeki oda arkadaşım."

"Erkek arkadaş-yok," diye düşündü Jonah. Alyansı yoktu. Parfüm kullanmıyordu. Ruj sürmemişti. Davranışları veya ses tonunda, eşcinsel olduğuna dair en ufak bir işaret yoktu. "Tahmin edeyim..." dedi Jonah. Mount Holyoke Üniversitesi.¹⁰

"Bir kız kampusu olduğunu nereden çıkardınız? diye sordu Beckvvith.

Jonah kadına baktı. Buraya park ederken, arabanızın arkasındaki Mount Holyoke çıkartmasını görmüştüm."

Beckvvith tekrar güldü—bu rahat gülüş, kadının tüm korkularının uçup gittiğinin bir göstergesiydi. "78' Devresi."

Jonah kafasında hesapladı. Beckvvith, kırk beş - kırk altı yaşlarında olmalıydı. Jonah, ona Holyoke'da ne okuduğunu veya gittiği üniversitenin doğduğu yere yakın olup olmadığını sorabilirdi. Ama bu sorulara verilecek cevaplar, Beckvvith'in ruhuna erişmek için, Jonah'a herhangi bir imkân tanımazdı.

10 Mount Holyoke: Amerika'nın Massachusetts eyaletinde bulunan ve sadece kız öğrencilerin öğrenim gördüğü, önemli bir üniversite.

I um bunların yerine, "Neden bir kız okuluna gittiniz?" diye Nordu Jonah.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Beckvith.

"O okula gitmeyi siz seçtiniz," diye üsteledi Jonah, sorunun sivri etkilerini köreltmek için sıcak bir şekilde gülümserken.

"Sadece kendimi daha rahat hissettiğim için."

Sadece kendimi daha rahat hissettiğim için. Jonah, Meckvith'in duygularına ait iç dünyasının bilinç eşiğinde durmaktaydı. İçerisini iyice gezmesi için biraz daha zaman kazanması gerekiyordu. "28. karayoluna nasıl ulaşacağınızı biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum," dedi Beckwith.

"Önemli değil," dedi Jonah. Ben, şey, bir kroki çizeceğim... sizin için." Üzerine, düşünmeden, sayfanın yukarısına doğru bir çizgi çizdi, ardından bununla, doksan derece açıyla kesişen daha kısa bir çizgi çekti. Sayfa üzerinde ortaya çıkan basit haç şekline dikkat kesilen Jonah bunu, Tanrı'nın halen kendisiyle birlikte olduğuna dair bir işaret olarak algıladı. Sonuç olarak İsa,- insanoğlunun tüm acılarını üzerine almamış mıydı?

Ve Jonah'ın amacı da bununla aynı değil miydi? Onun çektiği susuzluk? Onun çektiği acılara dayanma gücü? "Karma öğrencilerden oluşan bir kampus fikri seni neden rahatsız ediyordu?" diye sordu Jonah.

Beckvith cevap vermedi.

Jonah Beckwith'e baktığı zaman, kadının yüzünde yeni oluşmuş bir tereddüt halini fark etti. "İşlerinize burnumu soktuğum için özür dilerim. Benim kızım da Holyoke'a gitmeye düşünüyor da."

"Bir kızınız mı var?"

"Şaşırmış gibisiniz."

"Alyans takmıyorsunuz da."

Beckvith, Jonah'ı incelemekteydi. Giderek birbirlerine yaklaşıyorlardı. Jonah kalp atışlarının ve nefes alıp verme hızının azaldığını hissediyordu. "Annesiyle boşandığımda, Caroline beş yaşındaydı," dedi Jonah. Ardından, Scott Carmady'nin ruhundan hasat ettiği ve şimdi kendisine ait olan tılsımı Beckvith'e devretti. "Kanın beni aldatıyordu. Zaten onunla, gereğinden fazla birlikte kaldım."

Önceden imal edilmiş bu kendini ifşa etme durumu, Anna Beckvith'e de kendini açığa vurması için ihtiyacı olan izin belgesini veriyordu. "Her zaman karşı cinse karşı utangaç olmuşumdur," dedi Beckvith. "Eminim, Holyoke'u seçmemin nedeni de budur."

"Hiç evlenmemişsiniz," dedi Jonah.

"Bu konuda çok emin konuşuyorsunuz," dedi Beckvith, neşeyle.

Jonah uyduruk krokisini çizmeye geri döndü, Beckvith'le aralarında oluşan, duygusal akımı bozmak istemiyordu. "Sadece bir tahmin," dedi.

"Yerinde bir tahmin,"

"Aslında ben de evliliğe pek uygun biri değildim," dedi Jonah.

"Yaşları benden büyük olan, iki erkek kardeşim vardı. Belki de bu yüzden... Bilmiyorum."

Jonah, Beckvith'in 'benden büyük,' kelimelerini söyleyiş tarzından, kadının tüm dünyasını aydınlatabilirdi. Bu ses tonu, küskün olma ve zayıflık duygularını yansıtıyordu—ve bir şey daha vardı. Utanç. "Seninle alay ediyorlardı," dedi Jonah. Beckvith'in yüzüne tekrar bakma isteğinin önüne geçemeyerek. Kadının yüzündeki olgunluk maskesinin kaybolarak, ye-

tini samimiyet, masumiyet ve güzellik ifadelerine bırakmasını izledi. Küçük bir kızın y   . Asla bir çocuğu  ld remeyece ini düşündü içinden. Ve bu düşünceyle beraber, başındaki ağrı kendini sönük bir sızıya bıraktı.

"Benimle bayağı u ra tılar."

"Kaç ya mdaydınız?"

"En kötü zamanlarım mı?" Omzunu silkti "On? On bir?"

"Peki, onlar kaç yaşındaydı?"

"On dört ve ona altı."

Beckvith'in suratı, birdenbire endişeli bir hal almıştı, aynen Jonah'ın diğer kurbanlarında olduğu gibi—Beckvith, böylesine kişisel anılarım, neden bir yabancıyla paylaşması gerektiğini anlayamamı  gibiydi. Ama Jonah'ın daha fazlasını duymaya ihtiya ı vardı. Bu yüzden ilerlemeye devam etti. "Size ne tür isimler takmı lardı?" Jonah gözlerini kapattı ve Beckvith'in hissi yaralarının, kendi içindeki şiddet eğilimine karşı tatlı bir panzehir üretmesini umdu.

"Bana şey derlerdi..." Beckvith durdu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum." Uzun süreli nefes verdi "Eğer bana sadece hangi yöne gidece imi söylersiniz, gerçekten çok memnun olurum."

Jonah, Beckvith'e baktı. "Okuldaki  ocuklar beni homo,  dle , i te buna benzer isimlerle  a ırırdı." Bir yalan daha.

Beckvith kafasını salladı. G rd   m kadanyla, onlara kim olduğunuzu kesinlikle g stermi siniz," dedi kadın. " imdi kimse size ' dle ' diyemez."

" ok iyisiniz." Jonah, sanki çocukluk travmaları halen canını acıtıyor gibi davranarak, bir süre camdan dışarıya baktı.

"Bana... mızımız,  i li don gibi lakaplar takarlardı," dedi Beckvith.

Jonah kadına doğru döndü. Beckvith'in suratı kızarmı tı.

Biliyorum, dünyanın sonu gelmiş gibi bir şey değil," ılıy ılıvtun elti Beckvvith, "ama bunu yapmaya devam ettiler, iiii Mii iiii,ii İmakmadılar."

Jonah \, 11 udi, on bir yaşındaki Beckvvith'in.yanıındaydı, iiii İnde lacivert yünden yapılmış pileli bir etek, ütülü beyaz bil bluz, beyaz çoraplar ve ayakkabılar vardı. Ağabeylerinin > um, kadınlık çağına eriştiği sıralarda, daha yoğun şekilde rahatllZ etmiş olmaları bir tesadüf değildi, bu onların, bilinçli veya bilinçsiz olarak, kızın külotlarının ve ardındaki yumuşak, kıvrımlı teninin üzerine yoğunlaştıkları zamanlardı. Aslında Jonah tüm olan bitenlerin yanında Beckvvith'in *beni rahat bırakmadılar* lafını söyleme şeklinden, daha zehirli olayların meydana geldiğini seziyordu. Bu cümle kulağa, cinsel tacizle ilgili bir kodmuş gibi geliyordu. Jonah gözlerini Beckvvith'e dikti, onun çıplak kalmış ruhuyla beraber, çekilmiş acıların havuzunda yüzmek istiyordu. "Peki sana isimler takmak dışında neler yaptılar?" diye sordu Jonah.

Beckvvith, Jonah'ın bakışına karşılık verdi, yanaklarındaki renk yavaşça geri çekilmekteydi.

"Sana başka ne tür kabalıklarda bulundular, Anna?"

Beckvvith kafasını salladı.

"Seni gözetlemeye mi çalıştılar?"

"Artık yola çıkmam gerekiyor," dedi Beckvvith.

"Sana dokundular," dedi Jonah.

Ansızın küçük bir kız olan Beckvvith ortadan kayboldu ve yerine, koltuğunda kaskatı şekilde oturan, kırk beş - kırk altı yaşlarındaki Beckvvith geldi.

"Gerçekten bu sizi hiç..."

Jonah küçük kızın geri gelmesini istiyordu. O küçük kıza ihtiyacı vardı. "Bana anlatabilirsin," dedi kadına.. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Hayır," dedi Beckvvith.

Jonah neredeyse üstüne çekilen sürgünün sesini duyabiliyordu, kapı kilitlenmiş ve kendisi dışarıda kalmıştı. "Lütfen," dedi kadına.

"Arabadan çıkmanız gerek," dedi Beckvith.

"Benimleyken hiçbir şeyden utanmanıza gerek yok," dedi Jonah. Nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. "Sanırım, şimdiye dek her türlü şeyi duymuşumdur." Kendini gülümsemeye zorladı, ama suratındaki ifadenin güven vermekten çok, bir kurt kadar vahşi görüldüğünü biliyordu.

Beckvith, Jonah'a göz ucuyla baktı, ardından cesaretini toplamaya çalıştı, sanki en sonunda, deliliğin kendisiyle arkadaşlık ettiğini anlamıştı.

Jonah'ın başı zonklamaya başlamıştı. "Baban nerdeydi?" diye sorarken, dedikoducu bir öfkenin, ses tonuna sızdığını duyabiliyordu.

"Annen nerdeydi?"

"Lütfen," dedi Beckvith. "Sadece gitmeme izin ver." Yine de kaçmak için bir teşebbüste bulunmadı.

"Niye sana yardım etmediler?" diye sordu Jonah. Duğının kenarından salyasının aktığını hissetti ve Beckvith'in suratından, onun da aynı şeyi gördüğünü anladı.

"Eğer gitmeme izin verirsen, ben..." Beckvith yalvarmaya başlamıştı.

Jonah'ın kafasını delen matkap uçları, tekrar çalışmaya başlamışlardı. "O küçük piçler sana ne yaptı?" diye bağırdı kadına.

"Onlar..." Beckvith ağlamaya başlamıştı.

Jonah kadının üzerine eğilerek, ağzını kulağına dayadı. "Sana ne yaptılar?" diye sordu emredici bir tonla. "Utanmana gerek yok. Senin suçun değildi."

Beckvith'in suratı panik ve şaşkınlıkla çarpıldı, aynı

duygular, zamanında Scott Carmady'i de ele geçirmişti—meydana gelen olaylar üzerine duyulan dehşet dolu bir inanamayış hali. "Lütfen," dedi Beckvvith, güçlkle soluyarak. "Lütfen, Tanrım..."

Kadının yalvarışları Jonah'a aynı zamanda hem eziyet, hem de heyecan veriyordu, bu Jonah'ın içindeki canavarı gösteren korkunç ama karşı konulamaz bir vitrindi. Jonah yanığını, kadımnkine yasladı. "Anlat bana," diye fısıldadı kulağına. Kadının döktüğü gözyaşlarının, kendi yüzünden aktığını hissedebiliyordu. Kendisi de ağlamaya başladı, çünkü kadının ruhuna ulaşmak için geriye tek bir yolun kaldığını biliyordu.

Jonah, keskin uçlu usturasının bulunduğu ön cebine doğru uzandı. Büyük bir merhametle onu, Beckwith'in göremeyeceği bir şekilde açtı. Ardından usturayı kadının çene hizasının bir parmak kadar altına yerleştirdi ve yumuşak bir hareketle, kadının başını arkaya doğru eğdi. Beckvvith, hiçbir şekilde karşı koymuyordu. Jonah, usturayı büyük bir hızla kullanarak, kadının boynunu, boylu boyunca kesti, karotis arterlerini¹¹ de temiz bir şekilde keserek kopardı. Ve Beckvvith'in üç günlük bir çiçek gibi solup gitmesini izledi.

Jonah'ın yanaklarından damlayarak akan kan, gözyaşlarına karışıyordu. Suratından akan sıvıların, artık kendine mi yoksa Breckvvith'e mi ait olduğunu ayırt edemiyordu. Bu saf ve son saniyelerde, kendisi ve kurbanı arasmdakiifeinn sınırlar buharlaşıp gitmişti. Jonah, kendi kimliğinin yarattığı esaretten kurtulmuştu.

• Jonah, Beckvvith'i kollarıyla sararak sıkıca kucakladı ve inleyerek yaşam tohumlarını uylukları arasına boşalttı, bu onları sonsuza dek evli kılmıştı. Jonah kadını, çılgın coşku-

11 karotis arterleri: boynun iki tarafında bulunan iki şah damar/ atar damarlara ait.

Mehmetcan

KEITH ABLOV

su bitkinliğe dönüşene kadar sıkıca tuttu, kaslarının, kurbanın kaslarıyla beraber gevşediğini, kalp atışlarının onunkiyle beraber yavaşladığını, zihninin omınla beraber aydınlığa kavuştuğunu—kendisiyle ve tüm evrenle beraber tamamen huzur içinde olduğunu hissedene kadar, kurbanını sıkıca tuttu.

Mehmetcan

iki

SABAH, 20 OCAK 2003

CANAN, VERMONT

Dr. Craig EHison, maun çalışma masasının ardında, deriyle kaplanmış, başlıklı bir sandalyeye arkasını yaslamış, oturuyordu. Altmışlı yaşlarının başında; kibar görünümlü bir adamdı, ağırmış saçları, kafasının etrafını bir daire şeklinde çevreliyordu ve kafatası derisinin üzerinde yaşlılık lekeleri belirmişti. Üzerinde gri renkli, basit bir takım elbise, açık sarı bir gömlek ve mavi çizgili bir kravat vardı, ayrıca yarım camlı gözlükler kullanıyordu. Ellison'un uğraşlarıyla ilintili birçok eşya; koyu renkli bir şark halısı, Pennsylvania Üniversitesi ve Rochester Tıp Fakültesi tarafından kendine verilmiş olan çerçeveli diplomalar, psikanaliz sürecinde kullanılan bir divan, Freud'unkilere tıpatıp benzeyen, ufak ve pümitiv figürler. Dr. Ellison, çalışma masasının karşı tarafına baktı. "Umarım yolculuğunuz sakın geçmiştir."

Oldukça sakın bir yolculuk oldu," dedi Jonah.

"Mükemmel." Ellison gözlüklerinin üzerinden Jonah'a bakıyordu. "Özgeçmişinizde doğum yerinizin Miami olduğu yazıyor. O bölgeden mi geliyorsunuz?"

"Geçen ay New York'un şehir merkezinden oldukça uzak bir bölgede, Erie Kanalı'nın yanında bulunan, Medina kasabasında çalışıyordum (New York'un batısındaki, 8500 nüfuslu bir kasaba.) St. Augustine Tıp Merkezinde" dedi Jonah.

Ellison gülümsedi. "Dağları, kumsal ve okyanusa tercih ettiğinize çok şaşırdım." • •

"Dağlık arazilerde yürümeyi çok severim," dedi Jonah.

"Bu, durumu açıklıyor. Yarım düzine kadar personel yerleştirme şirketine, hastanemize bir çocuk psikiyatristi bulmaları için başvurduğum—Dr. VVyatt'ın emekli olduğu zamandan beri."

"Artık, vekil hekim olarak çalışmak isteyen pek fazla doktor kalmadı," dedi Jonah.

"Bunun sebebi nedir?" diye sordu Ellison.

"Psikiyatri alanında asistanlık yapan stajyer doktorların sayısı gittikçe azalırken, hastane kadrolarında bulunan doktorların maaşlarıysa gittikçe artıyor. Bulunduğu yerde kalan doktorlar en az seyahat edenler kadar para kazanıyorlar."

Ellison, alaycı şekilde gülümsedi. "Ayda yirmi bin dolar olabilir mi?"

"Sağlanan imtiyazlarla beraber, yaklaşık on altı, on yedi bin dolar kadar," dedi Jonah. "Son iki yıl içerisinde, Medlex'te bulunan psikiyatristlerin üçte ikisi, atandıkları hastanelerde bulunan kalıcı pozisyonlarda çalışmayı seçtiler."

Ellison göz kırptı. "Bu konu hakkında ileride de konuşabiliriz. Sizin hakkınızda yazılmış tavsiye mektuplarını inceledim. Daha önce, hiç bu kadar başarılı referansları bulunan biriyle karşılaşmamıştım. Dr. Blake sizin, şimdiye kadar beraber çalıştığı en usta psikiyatrist olduğunuzdan bahsetmiş. Harvard'a giderken, Dan Blake'le, bir tesadüf sonucu, aynı binada kalmıştım. Kendisi kesinlikle, etrafa sahte övgüler dağıtacak tipte bir doktor değildir."

"Teşekkür ederim," dedi Jonah. Ama seyahat etmeden ürekli bir yerde dursaydım, sanırım kendimi oldukça tedir-
m hissederdim."

"Belki biraz dil dökerek sizi, burada altı haftadan daha
ı/un bir süre kalmanız için ikna edebiliriz."

"Şimdiye kadar asla, bu tür bir teşebbüste bulunmadım."
Bu, Jonah için kesin bir kuraldı. Bir yerde en fazla altı hafta
kalır, ardından yoluna devam ederdi. Bu süreyi aştığında, in-
sanlar onu daha yakından tanımak isterlerdi. Böylece, etrafın-
daki çember, gün geçtikçe daha çok daralmaya başlıyordu.

"Anladığım kadarıyla, bir aileniz yok," dedi Ellison.

"Hayır." Jonah, bir süre havada asılı duran bu kelimenin,
l'rvrekleşen tadını çıkardı. Ayrıca bu soruya tam olarak kesin bir
cevap verebüdüğü için, kendisinden oldukça memnun kalmıştı. O,
sadece sahip olduğu eşi ve çocuklarını terk etmiş bir adam değildi.
Kendi, öz ailesiyle tamamen yollarını ayırmış, tüm akrabaları ve
çocuklu arkadaşlarıyla olan bağların ipliklerini, tek tek koparmış-
tı, böylece kendisi için, sürekli bir yerden diğerine sürüklenen ve
tüm evren üzerinde tek başına yaşayabilen, yalnız bir adam rolü
biçmişti. Jonah başıyla, Ellison'ın çalışma masası üzerinde bulu-
nan, siyah beyaz bir fotoğrafa doğru işaret etti. Bu, salıncakları
üzerinde gülerek oturan iki çocukla, onları sallayan, saçları rüz-
gârdan dağılmış, çekici bir kadının görüntüsüydü. "Aileniz mi?"
diye sordu Jonah.

Ellison fotoğrafa baktı. "Evet," dedi hüzünle karışık bir
övgüyle. "Çocuklarım şimdi büyüdü. Conrad, UÇLA'da¹² yap-
tığı cerrahi ihtisasını bitirmek üzere. Jessica ise bu kasabada,
gayrimenkul hukuku üzerine uzman bir avukat olarak çalışı-
yor. İkisi de çok iyi çocuklar. Tanrı, onları bana göndererek,

12 UÇLA: Özellikle tıp ve görsel sanatlar başta olmak üzere, güçlü bir eği-
tim veren, Amerika'nın Los Angeles eyaletinde bulunan bir üniversite.

beni de kutsamış oldu."

Ellison konuşurken, fotoğraftaki kadından hiç bahsetmemişti. Jonah, Ellison'un ses tonundaki kederin kaynağının bu kadın olduğunu seziyordu ve bu da, Jonah'da dayanılmaz bir merak duygusu uyandırıyordu. "Bu bayan da eşiniz olmalı?" diye sordu.

Ellison arkasına dönerek, Jonah'a baktı. "Evet, o eşim Elizabeth." Bir an için duraksadı. "Kendisi vefat etti."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi Jonah, Ellison'un duygusal yaralarının henüz taze olduğunu hissediyordu. "Eşinizi yakın zamanda mı kaybettiniz?"

'Takında, tam bir sene olacak." Ellison'un dudakları büzüldü. "Bana, henüz dünmüş gibi geliyor."

"Sizi anlıyorum," dedi Jonah.

"Herkes bunu söylüyor," dedi, Ellison. "ama sevdiğiniz kadının ölümünden sonra, geride tek başına kalmak ... bunu ancak, aynı şeyleri yaşayan biri anlayabilir. Böyle bir olayın, en kötü düşmanımın bile başına gelmesini dilemem."

Jonah sessiz kaldı.

"Otuz yedi senedir evliydik," dedi Ellison. "İkimiz beraber, kırk bir sene geçirdik. Yine de, artık bu konuda, bir şikâyetim kalmadı."

Jonah başını salladı fakat Ellison'm bu denli büyük bir inkâr içinde olmasının, aslında pek çok şikâyetinin bulunduğu anlamına geldiğini biliyordu, tüm bunların asıl kaynağı ise, fanilik olgusunun tam kendisiydi. Hem, bizim ve sevdiğimiz tüm kişilerin sürdürdüğü hayatların ne kadar geçici ve kırılgan olduğu gerçeğinin insana verdiği dehşet duygusu, hem de ortada hiçbir uyarı bulunmadan, herhangi bir yer veya zamanda hayatlarımızın yitip gidebileceği korkusunun insanı, her şekilde ve mutlak biçimde nasıl savunmasız bırakabildiği.

.. işte Ellison tüm bunlardan şikayetçiydi.

Bük! üşünceler bir an için, Jonah'ı Ellison'm ofisinin dışına taşıdı. Anna Beckvith'in annesi, eyalet polisinin, kötü haberi vermek üzere açtığı telefonu cevaplarken, kadınla beraberdi. Bu, insanın aklına sığmayacak türden bir haberdirdi. Otobanın hemen ilerisindeki ormanlık bölgede, kendi arabasının yanınıla, öldürülmüş olan bir kız evlat. Jonah, Bayan Beckvith hıçkırıklara boğularak ağlarken, kadını kollarıyla sarıp, saçlarını okşadığını düşledi, kadının kulağına doğru fısıldadı, *"Aslında Anna ölmedi. Ondan bir parça halen hayatta. O, benim içimde ı/aşıyor."*

"Dr. VVrens?" Beckvith sandalyesinde hafifçe öne eğilmiş, Jonah'a doğru sesleniyordu.

"Evet," dedi Jonah.

Ellison gözlüklerinin üzerinden, tekrar Jonah'a baktı. "Bir an için sizi yitirdiğimi düşündüm."

"Sadece aynı kadınla kırk bir sene yaşamamanın nasıl bir duyguyu olduğunu düşünüyordum. Eşinizi çok sevmiş olmalısınız."

Ellison boğazını temizledi. "Siz hiç evlenmediniz mi?"

Jonah da Anna Beckvith'e aynı soruyu yöneltmişti. *"Hiç evlenmediniz mi?"* Jonah, Ellison'a göz ucuyla bakarken, bu kibar doktorun, Jonah'ın işlediği suçu bildiğini ima ediyor olması ihtimalini düşünüyordu. Ama Jonah böyle bir şeyin imkânsız olduğunu biliyordu ve bu düşüncelerini, vicdan azabı içinde olan zihninin yarattığı ses akisleri olarak kabullendi. Çünkü aldığı her hayatla beraber, kendisini daha da suçlu hissetmeye başlamıştı. "Geçmişte, kısa süren bir evlilik yaptım," dedi Jonah. "Henüz çok gençtim."

"Hepimiz öyle değil miydik?" dedi Ellison. "Uzun süreli bir bağlılığa hazır değildiniz, sanırım?"

Jonah kafasını iki yana salladı. "Kesinlikle hazırdım."

"O zaman, buna hazır olmayan eşinizdi."

Jonah gözlerini aşağı, kucığına doğru dikmiş, sinirli bir şekilde, pantolonunun sağ paçasını çekiştiriyordu. "Aslında, o öldü," dedi Jonah, Ellison'ın sözlerinden daha sade kelimeler seçmeye çalışarak. "Eşim öldü."

Ellison'ın yüzü birden çöktü. "Ne olursa olsun, onunla beraber olmak her şeye bedeldi," dedi Jonah "ve sizin, bu anlattıklarımın mahremiyetini koruyacağınıza eminim. Ve başınıza gelmiş olan felaketin ne kadar acı verdiğini, gerçekten biliyorum. Zamanında, benzer şeyleri ben de yaşadım."

"Bunun için gerçekten çok üzgünüm," dedi Ellison, alnını buruşturarak. "Söylediğim şey size sanki—"

"Söylediklerinizin hepsi doğrudu," dedi Jonah, Ellison'un sözünü yanda keserek. "Yaşadığımız şeyleri, insan ancak kendi başına geldiği zaman anlayabilir."

Ellison başını salladı.

"Eşimin adı Anna'ydı," dedi Jonah, gözlerini kasten, Ellison'un çalışma masasının kenanna doğru kaydırarak, bir noktaya odakladı. "Onunla, Massachusetts'deki Mount Holyoke Üniversitesinde düzenlenen bir dansa tanışmıştık." Jonah gözlerini bir süre kapalı tuttu, ardından onları açarak, hatırına gelen hoş bir anı tarafından teselli bulmuşçasına, gülümse-di. "Anna, çok utangaç olduğu için, sadece kızların kaldığı bir üniversite kampusuna gitmeyi seçmişti—bu utangaçlık onu çok mutsuz ediyordu. Onu, çocukluğundan beri sürekli rahatsız eden, iki ağabeyi vardı. Anna on bir yaşlarındayken, oğlanlar ona resmen taciz etmeye başlamışlar, üstelik tüm bunlar, Anna'nın psikoseksüel olarak en çok zarara uğrayacağı bir dönemde meydana gelmiş. Tüm bunlara rağmen, Anna ile nişanlandıktan sonra, kendi benliğini bulmayı başardı. Her açıdan, dış dünya ile ilgilenmeye başladı. Tek ihtiyacı olan, onu seven

irinin, kendisine vereceği güvenlik hissiymiş gibi görünüyor
• İn." Jonah, bir kez daha gözlerini Ellison'a dikti. "Güvenlik," dedi ardından, başını iki yana sallayarak. "Öldüğünde henüz yirmi üç yaşındaydı."

"Tanrım," dedi Ellison, ardından birkaç dakika boyunca
• eşsizliğini korudu. "Eşinizin neden öldüğünü sormamda bir sakınca var mı?"

Jonah, Ellison'm eşi Elizabeth'in yaşındaki bir kadının, bir tür kanser hastalığından ölmesinin çok muhtemel olduğunu biliyordu. Diğer bir ihtimalse, kadının bir kalp hastası olmasıydı. Meydana gelmiş olan kötü bir araba kazası da asla gözardı edilmemeliydi.

"Anna, kanser hastalığından öldü," dedi Jonah, kelimelerle kumar oynayarak. Jonah o gün, sezgilerinin limitlerini denemek isteyeceği bir ruh halindeydi. "Yumurtalık kanseriydi."

"Göğüs kanseri," dedi Ellison, kendi kaybı hakkında.

Yeterince yakın, diye düşündü Jonah. Yumurtalık. Göğüs. İki hastalık da ne kısa, ne de acısız bir şekilde son buluyordu. Ellison bu cehennemi yaşamıştı ve şimdi Jonah'ın da aynı şeyleri yaşadığını düşünüyordu. "İnsanlar size, bunun üstesinden geleceğinizi söylüyor," dedi Jonah.

"Aradan belli bir süre geçmesini beklemeni, yeni bir ilişkiye başlamanı, Pazar sabahlarını, kilisede yeterince dua ederek geçirmeni söylüyorlar, ama ben asla bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum."

Ellison şimdi ona, sanki kan kardeşiymiş gibi bakıyordu.

Jonah, her şeyi yeniden kafasından geçirerek, birkaç saniye boyunca sessiz kaldı, bu arada Ellison'la aralarında oluşan duygusal bağın tutkalı giderek sertleşmekteydi. Jonah

konuşmaya başladığında ses tonu, geçmişte yaşamış olduğu büyük bir trajediyi, bilinçli olarak tekrar rafa kaldırmaya çalışan bir adamının aynısıydı. "Şey, o zaman . . . tamam," dedi. "Şimdi ilerlemenin tam zamanı."

"İlerlemenin tam zamanı," diye tekrar etti Ellison.

"Bana psikiyatri servisi hakkında biraz bilgi verin," dedi Jonah. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

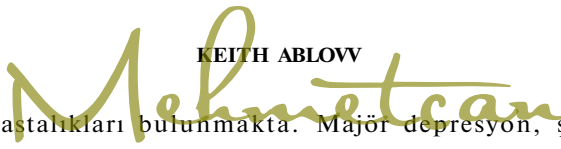
"Şimdiden oldukça yardımcı oldunuz," dedi Ellison. Jonah'a gülümseyerek. "Teşekkür ederim."

Jonah, vakur bir şekilde kafasını salladı.

"Fakat servisimiz hakkında . . . dedi Ellison, tekrar konuya dönerek. Bildiğiniz gibi, servisimizin koğuşunda sadece yirmi yatak bulunuyor. Genel olarak, kalabalık bir bekleme listesiyle beraber, tam kapasiteyle çalışıyoruz. 400 kilometrelik bir alan içerisindeki tek kapalı psikiyatri koğuşu, bu hastanede bulunuyor. Canaan ve etrafındaki kasabalarda yaşayanlar, genelde işçi sınıfından gelen, ağaç kesim ve taşıma işiyle uğraşan mavi yakalılar. Ebeveynler genelde lise mezunu, tabi bir okula devam etmişlerse. Yaşadığımız yerel bölge de göz önüne alınırsa, birçok alkolizm vakası bulunuyor. Ayrıca belli miktarlarda uyuşturucu kullanımı da var. Kokain. Eroin. Tüm bunlar da beraberinde bir suiistimal ve boş vermişlik duygularını getiriyor. Ayrıca, payımıza düşenden çok fazla depresyon hastamız olduğunu söyleyebilirim."

"Kış mevsimlerinin oldukça sert geçmesi de, buna bir etken olabilir," dedi Jonah.

"Evet, bu da bir olasılık. Ya da bu sadece ortalamadan daha düşük bir sosyoekonomik durumda olan nüfusun bir yansımasıdır." Ellison duraksadı. "Size buraya gelen çocukların, muhtemelen çalıştığınız diğer psikiyatri servislerindeki hastalardan, pek farklı olmadıklarını söyleyebilirim, çok cid-

"lı akıl hastalıkları bulunmakta. Majör depresyon, şizofreni, ıvıvısturucu bağımlılığı. Sigorta şirketleri, daha hafif hastalıkların olanları zaten kabul etmiyorlar. Ve bu civarda, çocuklarının hastane masraflarını ödeyebilecek durumda olan ailelere **ck** rastlanmıyor."

"Ağır akıl hastalarıyla çalışmak, bana çok daha ilginç geliyor."

"O zaman burada çalışmayı seveceksiniz," dedi Ellison.

"Sanırım gece nöbetine, her üç günde bir kalacağım?"

"Doğru. Birlikte çalışacağınız doktorlar; Michelle Jenkins ve Paul Plotnik. Sizi gördüklerine çok memnun kalacağınına eminim. Emekli olan Dr. "VWyatt'ın yükümlü olduğu işleri de aralarında paylaştılar ki, bu çok büyük bir sorumluluk. VWyatt, buralarda oldukça aranan bir doktordu."

"Size yetişebileceğimi umarım."

"Ben, bunu yapabileceğinizden eminim," dedi Ellison. Çalışma masasının üzerinde açık duran randevu defterine hakti. "O zaman planladığımız gibi, ayın üçünde göreve başlayacaksınız?"

"Çalışmaya hemen, bugün başlayabilirim," dedi Jonah, sadece yol açtığı yıkımları bir şekilde telafi etmek için duyduğu sabırsızlıktan değil, ayrıca kendini, karmaşık hayat hikayeleriyle beslemek için de buna ihtiyacı vardı.

"Dünden başlamaya ne dersiniz?" dedi Ellison, gülümseyerek. Sandalyesinden kalktı. "Size etraflı gezdireyim." Yerinde duraksadı. "Şimdi düşününce, bu öğlen bir konferans vereceğiz. Genelde örnek vakayı bana, Dr. Jenkins veya Dr. Plotnik sunar. Hastayla görüşmemi, hastane kadrosunun karşısında yapar ve onların arayıp bulamadığı bir şey var mı diye bakarım; tıpkı şu ünlü şapkadan tavşan çıkarma numarasında olduğu gibi." Ellison, Jonah'a göz kırptı. "Bugünkü vakayı Dr.

Plotnik sunacak. Neden benim yerime siz geçmiyorsunuz? Bu, hastane kadrosunun, sizin çalışma tarzınızı kavrayabilmesi açısından da çok yardımcı olacaktır."

"Bunu yapmak, benim için bir onurdur," dedi Jonah. "Teşekkür ederim."

"Bana, hemşire ve sosyal görevlilerin, sizi soru yağmuruna tutmalarının ardından teşekkür edersiniz," dedi Ellison." Klinik çalışmalarımı, ateş altında tutmaya bayılırlar. Size de daha insaflı davranacaklarından kuşkuluyum."

"Ellerinden geleni yapmalarını söyleyin. Bunu, aralarına kabul edilmek için yapılan bir ayin olarak farz edeceğim."

Küçük bir hastane olan Canaan Memorial'a ait konferans salonu (oditoryum) henüz yenilenmiş gibi görünen bir amŞ tiyatro şeklinde tasarlanmıştı; temiz, koyu gri renkteki halı döşemesi, inci grisi ve şık kaplamalı, iki yüz kadar katlanabilir koltuk, roza rengindeki duvarlara, hoş tonlarda renk huzmeleri yansıtan bir sıra duvar destekli şamdan gibi unsurlar, tasarımı tamamlıyordu. Ayrıca etrafta asılı bulunan huzur verici, çeşitli dağ manzarası fotoğrafları bulunmaktaydı. Dallen karla kaplanmış çam ağaçları. Rüzgârla yavaşça sürüklenen bulutlar. Üzeri buz tutmuş, küçük bir ırmak.

Jonah ve Craig Ellison konferans salonuna vardıklarında, kadın ve erkek dinleyiciler içeri akın etmeye başlamışlardı. Konuşmacı kürsüsü ve meşe ağacından yapılmış bir iskemle, salonun önünde duruyordu. Kürsünün arka tarafında, birbirine dönük halde duran iki geniş koltuk bulunuyordu.

. Jonah daha önce, bunun gibi düzinelerce konferans salonunda bulunmuştu, hepsi de, Jonah'ın kendisini tasarladığı gibi planlanmıştı -giydiği kıyafetlerden, hal ve tavırlarına ve kullanmayı seçtiği kelimelere kadar- insanların elinden tutup, onları rahatlatarak, en karanlık düşüncelerini ona açacak

kadar, kendisine güvenmelerini sağlamak. İnsanların içinde pusuya yatmış olan canavarlar, o grotesk usulünde acayip ve btçimsiz lağım bekçileri, günlük hayat olarak adlandırdığımız, tarif edilemez bir duygusal yangın ateşi¹³ tarafından yeraltına itilmiş olanlar ki onlar birer hayalet kadar tekinsizdir ve bilinçaltı labirentlerine geri çekilerek, çaresizlik içinde, yalnız ve dokunulmaya hasret olarak yaşarlar, ama kendiyalıtılmışlıkları içinde, hiç değilse -fiziksel veya duygusal, gerçek veya hayalden ibaret- başlarına gelecek zararlara karşı güvendedirler, artık gün ışığı tarafından ele geçirilmekten korku duymazlar. Bencil anneler, dayakçı babalar, şevket düşkünü öğretmenler, ikiyüzlü arkadaşlar, sevgisiz evlilikler, ölü nineler, ölü dedeler, ölü anne babalar, ölü kardeşler, ölü çocuklar—herkesi sabır beklemekte olan ölüm. Onların ihtiyacı olan, sonsuz hayalle) ve açık göklerin, sessizlik içinde, huzur verici pastel renkler ve yumuşak gölgeleridir, tıpkı Jonah'ınkine benzeyen kadi femsi bir ses ve onunki gibi açık mavi bir bakış gibi.

Yine de tüm bunlar, insanın bilinçaltında sadece bir dişek kadar yer açarak, hastalığın diğer tüm önemli ve derinlerini dokunulmamış biçimde geride bırakabilir. Jonah ise çok daha derinlere, karanlık zihinlerin en kuytu köşelerine kad; ulaşabiliyordu. Ve diğerlerin, her şeyin ötesinde sahip olduğu bu gizli malzemenin, Jonah'ın birlikte çalıştığı hastaları üzrinde kullandığı bu sihrin basit bir açıklaması vardı:

Kendi içinde beslediği canavarların kolayca hissedilelen varlıkları. İçlerinde, tasavvur edilemez düşünceler barındıran bu hastalar, karşılındakinin kendilerinkiyle akraba l ruha sahip olduğunu kalplerinde hissedebiliyorlardı; Jonah' parçalara ayrılmış şekilde yaşamının nasıl bir işkence okğunu ve bu kırık parçaların herhangi birine dokunulduğun'

13 holocaust: Nazilerin yapmış olduğu Yahudi katliamı.

insanı sonsuza dek kanatacak kadar keskin olabileceğini bir şekilde anladığını biliyorlardı.

"İşte, suç ortaklarından biri," dedi Ellison Jonah'a, salonun diğer ucundaki küçük bir grupla beraber, duran, uzun siyah saçlı, otuzlarının ortasındaki, egzotik görünümlü bir kadını başıyla işaret ederek. "Kendisi Dr. Jenkins'dir. Sizi tanıştırayım."

Jonah, Ellison kadına doğru ilerlerken, onun ardından gitti.

"Affedersiniz," dedi Ellison, arkasından kadının koluna dokunurken.

Jenkins geriye döndü. Kadm, basit ama şık kesimli, siyah renkte bir pantolon takım, üzerineyse limon yeşili, yuvarlak kesim bir tişört giymişti. "Nasılsın Craig?" diye soran Jenkins, Jonah'a bir baş hareketiyle selam verdi, ardından tekrar Ellison'a baktı.

"İdare eder," dedi Ellison.

"Paul bugün, gerçekten zor bir vaka sunacak," dedi Jenkins. "Dokuz yaşında bir oğlan çocuğu. Neredeyse hiç konuşmuyor. Zavallı çocuk, servise kabul edildiğinden beri on kelimeden fazla etmedi." Jonah'a dönerek, göz kırptı. "Şefdoktor, çocuk için neler yapabilecek, göreceğiz."

Jonah, Jenkins'in kehribar rengi gözlerinin içine baktı, göz aklan, canlı saçlarının yanında parılıyordu. Gözlerinin yanm ay şeklindeki dış hatları ve elmacık kemikleri üzerinde oluşturdıkları zarıf aç, kadının yarı Asyalı olabileceği fikrini veriyordu, sarımsı esmer teni ve zarıf boynu da bunu doğrular gibiydi. Gülümsediği zaman, yanaklarında gamzeler oluşuyor, bu da ona ulaşılmazdan çok daha erişilebilir bir güzellik katıyordu. "Hangi kelimelerdi?"

"Affedersiniz?" dedi Jenkins.

"Kullandığı kelimeler," dedi Jonah. "Çocuğun kullandığı
ı kelime, hangileriydi?"

Jenkins gülümsedi. "Bunu sormak aklıma gelmedi. Sor-
anı gerekirdi."

Ellison hafifçe güldü. "Michelle Jenkins, sizi Jonah
rens'le tanıştırayım, size bahsettiğim, Medflex'ten gelen
meslektaşımız."

"Ben de öyle olduğunu tahmin etmiştim," dedi Jenkins,
ilini uzatarak. "Kurtarıcım sonunda geldi."

Jonah kadının elini tuttu. Jenkins'in eli, uzun ve zarif
parmaklarıyla, yumuşak ve narindi—bu eller, Jonah'mkilere
karşı rakip olabilirlerdi. Jonah, kadının orta parmağında, dört
veya beş karat, elmas bir nişan yüzüğü bulunduğunu fark etti.
Muhtemelen nişanından beri, yüzüğünü kendi ölçülerine göre
ayarlayacak vakti olmamıştı. Belki de Jenkins hiç nişanlanma-
mıştı, bu yüzük ona, kendisini çok seven büyükannesi tarafın-
dan verilmiş bir aile yadigârıydı. "Kurtarıcı, benim için fazla
iddialı bir sıfat," dedi Jonah.

"Her iki gecede bir, nöbet tutmak için çağrılan siz değil-
diniz, hem de yedi ay boyunca," dedi Jenkins, başını kadını
ve harikulade bir şekilde yana eğerek. Jenkins, Jonah'ın elini
bıraktı. "Her üç günde bir nöbet tutmak, bana çok iyi gelecek,"
diyerek, Ellison'a baktı. "Beni çok fazla yıprattınız."

"Görünümümüzden yıprandığınız, hiç de belli olmuyor,"
dedi Ellison, hafifçe başım eğerek.

"Gözlerinizi kontrol ettirmenizin zamanı gelmiş," dedi
Jenkins, Ellison'un omzunun üzerinden, etrafa göz gezdire-
rek. "Paul geldi."

Jonah arkasına döndüğünde, lacivert renkli bir spor
ceket ve haki renkte, buruşuk bir pantolon giyen bir adamın
kendilerine doğru geldiğini gördü.

Melutcan
"Paul Plotnik," dedi Ellison. "Üçüncü silahsorumuz."

Paul, elli beş yaşlarında, adaleli ve ince yapılı bir adamdı, seyrelmiş dağınık saçları ve dar, aşağı doğru eğimli omuzları vardı. Gruba katılan Paul'un üzerindeki spor ceketin kollan, vücut yapışma göre biraz kısa kalıyordu. Haki renkli pantolonu, sol dizinin üzerinden itibaren lekelenmişti. "Bugün, sizin için oldukça zor bir vakamız var," dedi Paul Ellison'a, hafif peltekçe bir konuşması vardı. Bakışlarını Jonah'a doğrulttu, ardından Jenkins'e ve son olarak, tekrar Ellison'a baktı. "Hastamız on yaşında ve neredeyse dilsiz. Zorlukla hareket ediyor. Gerçek olmayan bazı sesler duyduğunu, hatta hayali imgeler gördüğünü tahmin ediyorum."

"Bunları bana değil, Medflex'den gelen meslektaşımız, Dr. Jonah vVrens'e anlattın," dedi Ellison, Jonah'a doğru kafasını sallayarak, işaret ederken. "Ona, bugün için yerime geçmesini rica ettim."

"Mükemmel," dedi Dr. Plotnik, Jonah'ın elini sıkarken—oldukça sert bir tokalaşmaydı. "Sizin hakkınızda çok şey duy-dum. Buraya ne zaman vardınız?"

"Henüz bugün geldim," dedi Jonah. "El sıkışmanız oldukça kuvvetli." Jonah, Dr. Plotnik'in suratının sol tarafında, hafifbir aşağı sarkma olduğunu hissetti Plotnik, ikinci derecede, minör bir felç geçirmişti. Bu, peltek konuşmasını da açıklıyordu. "Bunu daha önce de söylemişlerdi, başkaları da söyle-mişti," dedi Plotnik, en sonunda Jonah'ın elini bırakarak.

"Dr. Ellison sizi hemen çalıştırmaya başlamış," dedi Jenkins, Jonah'a. "Bu, sizin için bir deneme mahkemesi gibi bir şey."

"Benim için herhangi bir sakıncası yok," dedi Jonah, Jerkins'e, bakışlarını kadına kilitleyerek. "Alevler içinde aşağı devrildiğimi, görürseniz, lütfen beni kurtarın." Jonah, bunları

İÖylerken, aynı zamanda sözlerinin analizini yapıyordu, ağzından çıkan kelimelerin nasıl terbiye, tutku ve tehtikeyi mükemmel biçimde birleştirdiğini gördü. *Beni kurtarın Aşağı devrilmek Alevler içinde.* Karşısındakine, bu derece güçlü bir mesaj iletmeyi önceden planlamamıştı.

"Pekâlâ," dedi Jenkins, ses tonunda baştan çıkarıcı bir una vardı.

Ellison tek kaşım yukarı kaldırdı.

"Peki, o zaman, neden başlamıyoruz?" dedi Plotnik, endişeyle gülümserken. "Bakalım bugünlerde, ayda yirmi bin dolara, neler satın alabiliyoruz,"

Jonah gülümsedi.

"Paul, bu söylediklerin, son derece münasebetsiz," dedi Ellison.

"Şakaydı," dedi Plotnik, iki kolunu da havaya kaldırarak. "Sadece bir şaka, daha fazlası değil."

"Ben hiçbir şekilde alınmadım," dedi Jonah.

"Dr. Ellison, ağzındaki baklayı çıkarmadı," dedi Plotnik, Jonah'a. "Dedikleri gibi, Ellison'un ağzı çok sıkıdır. Bir ara, Medflex'te çalışmak üzere bir araştırma yapmıştım. Doktorlara ödedikleri maaşlar dikkatimi çekti."

"Ve olduğunuz yerde kalmaya karar verdiniz," dedi Jonah.

"Craig bana, ayda yirmi iki bin önerdi" dedi Plotnik, kahkahalara boğulurken..

"Ancak cehennem buz tuttuğunda," dedi Jenkins.

"Neden başlamıyoruz?" diye sordu Ellison.

"Şaka bir yana," dedi Plotnik, Jonah'a. "Kimse sizden bu vakanın sırrını çözmenizi beklemiyor. Hasta zaten üç haftadır, psikiyatri kliniğinde tedavi görüyor. İki kelimeyi bir aray<

PSİKOPAT Mehmetcan

getirmesini sağlasanız bile, bir kahraman olursunuz." Plotnik, topukları üzerinde döndü ve salonun önündeki konuşmacı kürsüsüne doğru yürümeye başladı.

Mehmetcan

uç

Konferans salonu neredeyse tamamen dolmuştu. Elliî Jonah'a Canaan Memorial Hastanesinin, akıl sağlığı alanı; çalışan profesyonellerin, Vermont civarında, lisanslarını vâam ettirmek için gerekli olan eğitim kredilerini kazanab çekleri, oldukça sınırlı sayıdaki kuruluşlardan biri olduğu açıkladı. Örnek vaka sunumu yapılacak konferansa katılır için, eyaletin dört bir yanından gelmiş olan birçok sosyal revli, psikolog ve psikiyatrist, dinleyicilerin arasında bul maktaydı.

Paul Plotnik dokuz yaşındaki Benjamin Herlihey'in kiyatrik geçmişini sunarken, Plotnik'in bir önündeki sır oturan Jonah, >onu dinliyordu. Herlihey, sunumdan soı profesyonel bir görüşme için yanlarına getirilecekti.

"Adı Benjamin Herlihey olan hastamız, kapalı psiki; rik üniteye, bu senenin Üç Ocak tarihinde kabul edilmiş, do yaşındaki, beyaz bir oğlan çocuğudur," diyen Plotnik, önce hazırlamış olduğu notlardan okumaya devam etti. "Yerel kereste deposunda çalışan babasının ve çiftin kendi evleri çocuk bakıcılığı yapan annesinin tek çocuğudur. Ebeveyni ne göre Benjamin'in hastaneye yatırılmasından takriben ü öncesinden itibaren, iştahsızlık, sekiz kiloya varan kilo ka azalan uyku süreleriyle birlikte sabahın çok erken saatleri uykudan kalkma, daha önce yapmaktan zevk aldığı tüm

tivitelere karşı duyulan ilgi kaybı, azalan enerji ve periyodik ağlamalar da dâhil olmak üzere, gittikçe kötüleşen majör depresyon semptomları göstermeye başlamıştır." Plotnik, notlarını dikkatle incelemeye devam ederken, duraksadı. İşaret parmağını kulağına sokarak, içerde bulunan kiri temizlemeye çalışırcasma, parmak ucunu öne arkaya doğru salladı.

Ellison, Jonah'a doğru eğilerek, "Asabiyete bağlı bir alışkanlık," diye fısıldadı.

"Oldukça asabi bir alışkanlık," diye düşündü Jonah.

"Benjamin, kendisine 50 miligramlık dozajlar halinde Zoloft¹⁴ uygulamış olan bir psikiyatrist tarafından ayakta tedavi edilmiş fakat çocuğun semptomlarında herhangi bir iyileşme görülmemiştir." Plotnik açıklamalarına devam etti. "Dozaj zamanla yüz miligrama kadar yükseltilmiş fakat yine faydalı bir sonuç alınamamıştır. Hastanın gösterdiği semptomları artarak, devam etti. Benjamin'in reçetesine, her sabah alması üzere, elli miligramlık Desipramine¹⁵ eklendi Bu ilaç kombinasyonuna rağmen, hastanın enerji yoksunluğu ve kilo vermesi devam etti.

Bir süre 'sonra Benjamin okula gitmeyi bıraktı ve münzevi bir şekilde, kendini eve kapandı. Aralık ayının ortalarına doğru Benjamin neredeyse hiç konuşmuyor, kendisine yöneltilen sorulara 'evet' ya da 'hayır' cevaplarını veriyordu fakat bu kelimeler dışında neredeyse tamamen dilsiz bir çocuk haline gelmişti. Göz temasında bulunmaktan tamamen kaçınmaya başladı. Tüm bunlardan sonra Benjamin'in psikiyatristi, majör depresyon tanısından vazgeçerek, benim de aynı fikirde

14 Zoloft: Pfizer ilaç şirketi tarafından üretilen ve depresyon tedavisinde yaygın olarak kullanılan, Lustral isimli ilacın yurtdışındaki takdim şekli.

15 Desipramine: Depresyon, ve Tourette sendromundan kaynaklanan DÖHR gibi rahatsızlıkların tedavisinde kullanılan üç halkalı bir anti-depresan.

. 49 .

tivitelere karşı duyulan ilgi kaybı, azalan enerji ve periyodik ağlamalar da dâhil olmak üzere, gittikçe kötüleşen majör depresyon semptomları göstermeye başlamıştır." Plotnik, notlarını dikkatle incelemeye devam ederken, duraksadı. İşaret parmağını kulağına sokarak, içerde bulunan kiri temizlemeye çalışırcasına, parmak ucunu öne arkaya doğru salladı.

Ellison, Jonah'a doğru eğilerek, "Asabiyete bağlı bir alışkanlık," diye fısıldadı.

"Oldukça asabi bir alışkanlık," diye düşündü Jonah.

"Benjamin, kendisine 50 miligramlık dozajlar halinde Zoloft¹⁴ uygulamış olan bir psikiyatrist tarafından ayakta tedavi edilmiş fakat çocuğun semptomlarında herhangi bir iyileşme görülmemiştir." Plotnik açıklamalarına devam etti. "Dozaj zamanla yüz miligrama kadar yükseltilmiş fakat yine faydalı bir sonuç alınamamıştır. Hastanın gösterdiği semptomları artarak, devam etti. Benjamin'in reçetesine, her sabah alması üzere, elli miligramlık Desipramine¹⁵ eklendi Bu ilaç kombinasyonuna rağmen, hastanın enerji yoksunluğu ve kilo vermesi devam etti.

Bir süre sonra Benjamin okula gitmeyi bıraktı ve münzevi bir şekilde, kendini eve kapandı. Aralık ayının ortalarına doğru Benjamin neredeyse hiç konuşmuyor, kendisine yöneltilen sorulara 'evet' ya da 'hayır' cevaplarını veriyordu fakat bu kelimeler dışında neredeyse tamamen dilsiz bir çocuk haline gelmişti. Göz temasında bulunmaktan tamamen kaçınmaya başladı. Tüm bunlardan sonra Benjamin'in psikiyatristi, majör depresyon tanısından vazgeçerek, benim de aynı fikirde

14 Zoloft: Pfizer ilaç şirketi tarafından üretilen ve depresyon tedavisinde yaygın olarak kullanılan, Lustral isimli ilacın yurtdışındaki takdim şekli.

15 Desipramine: Depresyon, ve Tourette sendromundan kaynaklanan DÖHR gibi rahatsızlıkların tedavisinde kullanılan üç halkalı bir anti-depresan.

olduğum, erken başlamış bir paranoid şizofreni hastalığı teş-
Hini koydu ve tüm bu semptomların - çocuğun bu hastalığın
habercisi olan ilk psikotik epizodunu geçirmekte olduğun-
un - ortaya çıktığı kanısına vardı."

Seyircilerin fısıltıları erken başlayan şizofreni hastalığının
ön tanısının, muhtemel kötü sonuçları üzerine odaklanmıştı.
Majör depresyon ciddi bir ruh hastalığı olmasına rağmen, para-
noid şizofreniye göre, tedavi edilmesi çok daha yaygın, tedaviye
ı r v a p veren bir hastalıktı.

Plotnik bir kez daha parmağını kullanarak kulağını te-
mizledi ve aynı parmağını, sunum notlarının bir sonraki say-
lasın! çevirmek için kullandı. "Benjamin, Ocak ayının üçün-
de Seven VWest'e yatırıldığından beri, sessizliğini neredeyse
ı imamen devam ettirdi. Bazı zamanlar, büyük bir ihtimalle
gördüğü halüsinasyonlardan dolayı, hastanın tüm dikkati da-
i'dmiş gibi görünüyor. Gaipen sesler duyuyor ya da bir çeşit
hayal görüyormuşçasına, gözlerini dikip tavana bakıyor.

Benjamin hastalığından beri normal beslenme biçimini
devam ettirememiş ve bu anoraksiya durumu, ünitemize yattıl-
dığından beri daha da kötüleşti, bu da hastanın metabolizmasını
büyük bir risk altına sokmaktadır. Şu an Benjamin'e serum yolu-
la gıda takviyesi yapılmakta fakat durumu böyle giderse, hasta-
nın hayatta kalması için birkaç gün içerisinde, ona beslenme tüpü
takmak zorunda kalacağız. Ebeveynleri, Benjamin'e uygulanacak
ameliyatlar için, gönüllü olarak izin verdüler. Bu durumda, hasta-
nın psikoza üzerinde başanlı bir etki kurmak umuduyla, acilen
elektroşok tedavisi uygulamayı planlamaktayız."

"Psikodinamik¹⁶ olarak, Benjamin'in babasının, aileye
hiçbir haber vermeden, üç sene öncesinde, onu ve annesini
terk ettiği dönemin, oğlanın semptomlarının başladığı za-

mana denk gelmesi, bu ayrılığın, hastalıkla ilintili olduğunu düşündürüyor. Bay Herlihey, dört ay boyunca ailesiyle hiçbir bağlantı kurmadan yaşamış, ardından onları terk ettiği hızla, onlarla yeniden birleşmişti. O zamanlar ve şimdiye kadarki süre içinde, Herlihey ne aileyi terk etmesi, ne de aniden geri dönmesi hakkında hiçbir açıklama yapmış değildir.

"İnsan, Benjamin'in babasının suskunluğunu tekrar ederek, kendini fiziksel olarak aç bırakmasının, duygusal olarak yaşadığı mahrumiyetin elle tutulur bir simgesi olup olmadığı merak ediyor." Plotnik, ilk kez notlarından kafasını kaldırdı. "Önceden yapmasını korktuğum şekilde, Benjamin'in babası teorimi tamamıyla reddetti. Bay Herlihey, ailesini terk ettiği süre içerisinde neler yaptığım ve bu eylemlerinin altında yatan gerçekleri anlatarak, bu konuyla ilgili boşluğu doldurmak üzere, halen oldukça isteksiz davranıyor."

Plotnik, başıyla, Jonah'ı işaret etti. "Bugünkü vaka danışmanımız, psikiyatrik personelimizin arasına yeni katılan, Jonah Wrens olacak." Plotnik, bakışlarını konferans salonu kapısında duran genç bir adama kaydırarak, "Lütfen Benjamin'i içeri getirin," dedi.

Plotnik kürsüyü terk etti ve Jonah'ın yanındaki koltuğa yöneldi. Jonah ayağa kalkarak, arka kanattaki meşe ağacı sandalyelerin bulunduğu bölgeye doğru yürümeye başladı. Konferans salonunun kapısı açılarak, kollarına serum takılı, tekerlekli sandalyesinin sol tarafına doğru sarkmış olan, Benjamin Herlihey salona getirildiğinde, Jonah olduğu yerde durdu.

Beyaz hastane örtüsünün altından bile, Herlihey'in figürü, II. Dünya Savaşı'ndaki esir kamplarının birinden çıkıp gelmiş gibi görünüyordu. İçeri gömülmüş gözlerinin etrafında oluşan mavimsi mor halkalar, hemen göze çarpıyordu. Kızıl saçları son derece cansız görünüyordu ve saç telleri incelmışti,

|ç derisi görünen bazı bölgeler tamamen kelleşmişti. Kol ve bıçak kemikleri, üzerlerine örtülü olan beyaz dokuma kumaş, ancak taşıyormuş gibi görünüyordu. Çocuk, Jonah'a sanki bir yaşı yokmuş gibi göründü, dokuz da olabilirdi doksan da, doğuma ve ölüme aynı yakınlıktaydı.

Jonah, konferans salonunun önüne doğru, kalan yolu yürüdü. Benjamin'in tekerlekli sandalyesine yer açabilmek için, masanın çevresinde bulunan meşe sandalyeleri platformun ortasından kaldırdıktan sonra, kendisi de, Benjamin'in tekerlekli sandalyesinin tam karşısına çektiği bir iskemleye oturdu. Ardından ikisi sessizce -hasta ve doktor- karşı karşıya oturdular, Henjamin'in başı yana yatmış durumda, boş gözlerle Jonah'ı süzmekteydi.

"Benim adım Dr. Wrens. Jonah Wrens."

Benjamin, herhangi bir duygu belirtisi göstermedi ve konuşmadı.

"Dr. Plotnik sana yardımcı olup olamayacağımı anlamak için, benden seninle konuşmamı istedi."

Benjamin'in gözleri yukarı ve sola doğru kaydı, birkaç saniye boyunca gözleri duvara dikili kaldı, ardından yavaşça merkeze sabidendiler.

Jonah yukarıya, Benjamin'in gözlerini diktiği tavadaki noktaya doğru baktı. Orada özel bir şey yoktu. Jonah, gözlerini tekrar Benjamin'e çevirdi. "Dr. Plotnik, yaşamakta olduğun rahatsızlıklardan bana söz etti. Sorunun ne olduğunu öğrenmek isterim."

Benjamin'den herhangi bir cevap gelmedi.

Jonah, çocuğa bir iki kelime söyletebilmek için, Benjamin'e yeni bir soru yöneltmek üzereydi. Ama fikir değiştirerek kendini tuttu, sandalyesine yeniden yerleşti ve hiçbir harekette bulunmadan, sadece çocuğun karşısında otura-

rak ve beklemeye başladı. Aradan bir dakika geçti. Sonra iki. Benjamin'in gözleri yukarı, tavana doğru kaydı, ardından. Jonah çocuğun hareketlerini tam olarak tekrarlayarak, kendi gözlerini aynı kavisle tavana kaydırıldı.

İki dakikalık tam bir sessizlik, çoğu insanın tahammül edebileceğinden çok daha fazladır. Seyircilerden bazıları oturdukları yerde, sinirli bir şekilde kıpırdandılar. Jonah göz ucuyla, bazılarının meslektaşlarına bir şeyler fısıldadıklarını görebiliyordu. Söylenen şeyleri kafasında teamül edebiliyordu; "Bu adam da kimin nesi? Bir şeyler yapmaya başlayacak mı? Allah aşkına, niye hiçbir şey söylemiyor?"

Jonah, tüm bunları kafasından uzaklaştırdı. Benjamin'le göz teması kurmaya ara vermeden, yavaş bir şekilde kafasını, boynunu, kalçalarını, baldırlarını, dizlerini, ayaklarını çocukla aynı pozisyonlarda oynatmaya başladı. Jonah bu hareketleri yaparken, cildinin hangi bölümlerinde basınç hissedip, hangi bölümlerinde hissetmediğini ve bazı kaslarında mevcut olup, bazılarında olmayan basıncı da hesaba katarak, Benjamin'in denge merkezini, kesin bir sonuçla hesaplayarak, Benjamin'in tam olarak aynadaki bir aksi gibi hareket etmeye başladı.

Bu geçici hareketlilik içinde iki dakika daha geçmişti, seyirciler giderek daha çok sabırsızlanırken, Jonah da gitgide, karşısındaki parçalanmış çocuğun bir klonu gibi görünmeye başlamıştı.

Ardından, Jonah ani bir şekilde, sandalyesinde dikleşerek, ayağa kalktı. Benjamin'e doğru bir adım attı, önünde çömeldi ve gözlerinin içine baktı; "Şimdi sana dokunacağım," dedi, duyulması zor bir sesle. "Sakın korkma." Jonah ellerini Benjamin'in görebileceği bir şekilde ileri doğru uzattı.

Oda tam bir sessizliğe bürünmüştü. Psikiyatrisler genel-

I, hastalanyla temas kurmaz, kesin sınırlarını korurlar. Sizi linin diğer köşesinden tedavi etmek eğilimindedirler.

Jonah, Paul Plotnik'in "Bu da ne oluyor," diye mırıldandığını duydu.

Jonah, Craig Ellison'a bir bakış attı ve yüzünde şüpheli ir ifade gördü Ama Michelle Jenkins'i derin bir endişe içinde görmüştü, kadın oturduğu yerde öne doğru eğilmiş ve bakışlarını platform alanına sabitlemişti.

Jonah tekrar Benjamin'e konsantre oldu. Çocuğa "korkma," diye fısıldadı ve Benjamin'in gözlerinin içine, birkaç saniye daha bakmayı sürdürdü, ardından dikkatini çocuğun bacağının üzerinde hareketsiz bir biçimde duran sol koluna çevirdi. Kolu yirmi santim kadar yukarı kaldırdı, sonra bırakarak, onun ölü bir ağırlık gibi düşmesini izledi. Aynı şeyi çocuğun sağ kolu üzerinde de uyguladı ve aynı sonucu aldı.

Jonah, gerçek boyutta bir Gumby'nin¹⁷ elleri ve ayaklarını çalıştıran bir adam gibi, Benjamin'in kol ve bacaklarını bir o yöne bir bu yöne çekiştiriyordu. Jonah, başparmağının ucunu, Benjamin'in ayaklarının altında gezdirdi ve oğlanın parmak uçlarının, bu ilginç baskılara karşı verdiği tepkiyi gözlemledi. Yüzünü Benjamin'inkine beş on santim kadar yaklaştırdı. Sağa, sola, aşağı ve yukarıya doğru bakarak, Benjamin'in gözlerinin, göz reflekslerinin komutu üzerine, kendi gözlerini takip edip etmediğini dikkatle inceledi.

Tüm bunların ardından yere çömelen Jonah, "Teşekkür ederim," dedi Benjamin'e. "Sanırım problemin ne olduğunu anladım." Ayağa kalkıp, Benjamin'i salona getiren adama doğru işaret ederek, "Tamamdır," dedi.

Kürsüye yürüyen Jonah, Benjamin'in tekerlekli sandal-

17 Gumby: Amerikan televizyonlarında otuz beş seneyi aşkın bir süre gösterilen, stop-motion tekniğiyle çekilmiş bir animasyon karakteridir.

yesiyle dışarı çıkarılmasını bekledi. Seyircilere baktı ve uzun bir nefes verdi. "Bu alışılmışın oldukça dışında bir vaka," diyerek sözlerine başladı.

"Bu da alışılmışın oldukça dışında bir vaka konferansı," dedi Paul Plotnik, herkesin duyabileceği bir fısıltıyla.

Konferans salonu, sinirle atılan kahkahalarla doldu.

Jonah, yüzünde kocaman bir sırıtişla duran Plotnik'in yüzüne baktı. "Söz konusu yaş grubunda, gliyoblastom¹⁸ be-yin tümörleri oldukça nadir görünür. "Bu vakada," Jonah tüm seyircilere göz gezdirerek devam etti, "tümör, bulunduğu yer-den dolayısıyla, akıl hastalığı semptomlarını mükemmel bir şekilde taklit ediyor. Başlangıç noktası, beynin sağ tarafında-ki limbik sistemin¹⁹ tam yanlamasına doğru duruyor. Böylece habis hücreler ilk önce amigdalayı²⁰ işgal ederek, ruh halinde ve kas fonksiyonlarında değişimlere sebep oluyor. Ardından, yukarı doğru yayılmayı yavaşlatarak, caudate nükleusa²¹ ve bu sefer, elbette konuşmanın ana merkezi olan korteksin medial (ortaya ait) oluklarına doğru hareket ediyorlar." Jonah durak-sadı ve Paul Plotnik'e doğru baktı. "Dr. Plotnik," diye hitap etti, "Hastamız üzerinde, CAT taraması (bilgisayarlı tomogra-fi) yaptırılmasını talep ettiniz mi?"

"Elbette," dedi Plotnik, savunmacı bir ses tonuyla.

"Sunuşunuzun geniş kapsamından dolayı, yaptırmış olacağınızı zaten tahmin ediyordum," dedi Jonah. Hastane personelinden bir düşman kazanmak ve Plotnik'in aptal duru-

18 Gliyoblastom: Kötü huylu bir merkez sinir sistemi tümörü.

19 Limbik sistem: Beynin, koklama, seksüel çekim, tehlike duygusu gibi" hisleri düzenleyen duygusal merkezlerden oluşan bölgesidir. Böylece limbik sistem beynin repertuarına duygulan ekler.

20 Amigdala: İnsan evrimi ilerledikçe gelişmiş olan ve üzüntü, korku, asa-biyet, iğrenme gibi negatif duygulan üreten beyin bölgesi.

21 Caudate nucleus: Kuyruklu çekirdek diye bilinen, beynin hafıza ve öğ-renmeyle ilişkilendirilen bölümü.

muna düşürmekten kaçmıyordu. Yeniden seyirci topluluğuna döndü." Sorun şu ki, gliyoblastom lezyonlarının sadece yüzde «ekizi MR²² uygulamasında görüntülenebilmektedir Ve rahatsızlıklarının belirtileri, depresyon veya şizofreni gibi hastalıklarla açıklanabilen hastalarımızdan, genellikle MR çektiirmesini talep etmıyoruz." Jonah duraksadı. "Benjamin'in iyileşmesi için elektroşok tedavisine değil, acil bir ameliyata ihtiyacı var. Gliyoblastomlar, saldırgan tümörlerdir, yine de erken teşhiste tedavi edilebilirler."

"Peki ya meydana gelen psikozlar?" diye sordu Michelle Jenkins, "Bu durumu nasıl açıklayacaksınız?"

"Ben, Benjamin'in imgelemler gördüğünü sanmıyorum," dedi Jonah. "Göz merkezindeki kaslar zayıfladığı için, gözleri yukarı ve sola doğru kayıyor. Tümör, göz kaslarını tahrip etmekte."

Salonun arka tarafında oturan bir kadın elini kaldırdı. Jonah, başıyla kadını onayladı.

"Bu durumun nasıl farkına vardınız?"

"Benjamin'i dinleyerek," diye cevap verdi Jonah.

"Fakat tek kelime bile etmedi," dedi kadın.

"Kesinlikle," dedi Jonah.

"Kesinlikle mi?" diye sordu seyircilerin ortalarında bulunan bir adam.

"Benjamin'in mutlak suskunluğu, sorunun ne olabileceği üzerine elde ettiğim ilk ipucuydu," dedi Jonah. Eğer Benjamin tek söz dahi etmiş olsaydı, bunun psikolojik olarak ne anlama geldiğine konsantre olacaktım. Eğer ağlasaydı, onun duyduğu mutsuzluğu, bana anlattırmaya çalışmakla ya da ne tür depresyon belirtilerini geçirmekte olduğunu araştırmakla

22 MR: Tıpta kullanılan bir görüntüleme cihazı / tekniği olan manyetik rezonans'ın kısaltmasıdır.

vakit harcıyor olabiliydim," Jonah konuşmasına kısa bir ara verdi. "Benjamin bana, belirli bir alan üzerinde odaklanmama yardım etti. Bu vakanın çözüm yolu, kelimeler ve duygular işe karışmadan, hastayla beraber sessizce oturarak, onu sabırla gözlemlemektir."

Paul Plotnik boğazını temizledikten sonra, elini kaldırdı. Jonah, ona doğru başıyla işaret etti.

"Beyin cerrahını çağırmadan önce, MR sonuçlarını almamız gerekmez mi? diye sordu. "Sonuçların normal çıkmayacağından tamamen emin olabilir misiniz?"

"Emin olamam," dedi Jonah. "Ama sonuçlar normal çıkarsa, çok şaşıracığım kesin."

Plotnik bakışlarını farklı bir yöne çevirdi. Omuzları daha da çökmüş gibi görünüyordu.

Jonah, Plotnik'in saygınlığını geri kazandırmak isteği duydu. "Bu arada," diyerek, seyircilere tekrar seslendi, "Dr. Plotnik'in, psikolojik açıdan öne sürdüğü teori de, bana oldukça mantıklı geliyor. Benjamin'in hastalığının ortaya çıkmasında, babasının aileden ani ayrılışı, çok büyük bir rol oynamış olabilir."

Plotnik, bakışlarını tekrar Jonah'a doğru çevirdi. "Az önce Benjamin'in habis bir beyin tümöründen muzdarip olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Gliyoblastomlar, diğer hücrelere yayılmadan önce altı yedi sene kadar süren bir kuluçka dönemi geçirebilirler" dedi Jonah, Plotnik'e doğru konuşarak. "Bu da bizi, Bay Herlihey'in ailesini terk ettiği döneme geri götürmekte. Şunu unutmayalım: Limbik sistem, beynin duygusal kontrol merkezidir. Hiç kimse, küçük bir çocuğun, babası tarafından aniden terk edilmesinin, beyninde habis bir tümörün oluşmasına neden olup olamayacağını bilemez. Böyle bir sebep, stresin kalbe zarar

MM iyor olmasından, *niye daha olarak dışı olsun?*"

Plotnik, gözlerini dikmiş, Jonah'a bakıyordu.

"Ve kim tam olarak şu olasılığı yadsıyabilir," diye devan

• ••i Jonah, bakışlarını seyircilerin üzerinde gezdirerek. "Eğē Hay Herlihey ortadan kaybolduğı süre içersinde neler yaptı ğını açıklasaydı, belki de bu durum Benjamim'in vücudund; bulunan antikör²³ seviyesini yükselterek bağışıklık sistemin güçlendirecek ve belki de bu, tümörde gerileme sağlayacaktı Gerçeğın, bazı durumlarda iyileştirici bir gücü vardır."

Jonah, Craig Ellison'ın kendisine, bir çeşit saygıyla bak tığını fark etti. Biraz daha ileriye giderek, Paul Plotnik'ir Benjamin hakkında neden yanlış bir kanıya vardığını, gözle önüne sermeye karar verdi. Dr. Plotnik'e doğru baktı. "Psike lojik olarak aynı derecede ilginç başka bir konuysa Paul, seni kendi tecrübelerine dayanarak, Benjamin'in duyduğu fiziksi acılar hakkındaki bazı bilgilere sahip olman."

Plotnik, Jonah'a alaycı bir şekilde baktı. "Geçirdiğın felçten mi bahsediyorsunuz?"

"Evet," dedi Jonah. "Sizin bu üzücü tecrübenizi, b açıklamamda merkez olarak kullanmamın bir sakıncası oh mu?"

"Hiçbir sakıncası yok," dedi Plotnik, sesindeki küskt ton yok olmuştı.

"Geçirdiğınız felç," dedi Jonah, "ufak çaptaydı. Fak özellikle etkilenen yüz kaslarınıza ve sağ tarafınızda bulum kasların bunu oldukça güçlü olarak telafi edişine -örneğın sıkışınız- bakılırsa beyin muhtemelen motor korteksin²⁴ rı hali ve konuşmayı birleştiren alanındaydı."

"Aynen söylediğınız gibi," dedi Plotnik, duydukları]

23 Antikor: Herhangi antijen etkisi olan yabancı bir proteine karşı vü< dun ürettiğı savunma maddeleri.

24 Motor korteks: Beynin kas hareketleri ve konuşmayla ilgili üst orta l lü mü.

inanamayan bir tonla.

"Öyleyse felç geçirmenizden hemen sonra, sadece fiziksel olarak değil, konuşurken gerekli kelimeleri bulmakta da zorluk çektiniz ve elbette kendinizi depresyonda hissediyordunuz."

"Biraz."

"Ve her iki rahatsızlığınız da, etkilenen beyin dokusunun iyileşmesinden sonra, ortadan kalktı."

"Tamamen."

Jonah, Plotnik'in konuşması ve görünüşünün tamamen normale dönmediğini ve asla da dönmeyeceğini belirtmek ihtiyacını duymadı. Fakat Plotnik'in felç geçirmesinin ardından, süregelen etkilerini kabul etmeyi reddetmeniz, Jonah'ın şüphelerini güçlendiriyordu. "Sizin beyninizde oluşan hasar hakkında düşünmek istememeniz, Benjamin'in beyninde olup bitenleri *de gözardı etmiş* olabileceğiniz ihtimalini doğuruyor. Bu durumda Benjamin'in hastalığına bir tanı koymanız, çok daha güçleşmiş olabilir."

Plotnik, gözlerini kısarak, Jonah'a baktı.

"Bence bu desteği çok da sağlam olmayan bir ifade," dedi Craig Ellison. "Sizin de belirtmiş olduğunuz gibi, böyle bir durum karşında, büyük ihtimalle hiç birimiz MR çektilirmesini—"

"Hayır, Craig," dedi Plotnik, meslektaşının lafını yarıda keserek. "Bay VVrens'in bu konuda haklı olduğunu düşünüyorum." Plotnik, Ellison'a doğru döndü. "Benjamin'in gerçek hastalığını teşhis etmek, bir anlamda kendiminkini yeniden tecrübe etmek anlamına gelecekti. Bu, gerçekten de yeniden yaşamak istediğim bir şey değildi."

"Vakayı konferansta sunmanızın asıl sebebi de zaten buydu," dedi Jonah. "Benjamin hakkında gözünüzden kaçırduğınız bir şeyler olabileceğinin farkmdaydmız."

Plotnik, başını salladı. "Klinik bir kör nokta."

"Ve bu noktayı Öne çıkararak, başkalarının gözlerini k<lanarak onu fark etmesine yardımcı oldunuz. Bizimkileri Sonuçta Benjamin'e, ihtiyacı olduğu yardımı sağladınız."

"Eğer bunu başarabildiysem," dedi Plotnik, "sizin say nizde oldu."

Jonah, Plotnik'e göz kırptı. "Elbette MR'm normal çı maması şartıyla."

Jonah, günün geri kalan bölümünü ve o geceyi, Dr. Je kins ve Dr. Plotnik'in kendi himayesine devrettikleri, altı h<tanın tıbbi dosyalarını, kapalı ünitelerde inceleyerek geçirm<planlamıştı. Craig Ellison, Jonah'a başlangıç olarak biri hastayla ilgilenmesini önermiş fakat Jonah, kendisini, yar düzine kadar genç hayatın içine dahil etme şansını kaçırm istememişti.

Jonah, Seven West'teki geçici ofisinde oturmuş, r katliamlarından oluşan vakaların öykülerini dikkatle in lemekteydi. Naomi McMorris, altı yaşında, üç yaşındayi annesinin evinde beraber yaşayan erkek arkadaşı tarafinc tecavüze uğramış; Tommy Magellan, on bir yaşında, kok müptelası olarak doğmuş ve şu anda hem kokain, hem er müptelası; Mike Pansky, on beş yaşında, kendini öldürme; söyleyen sesler duyuyor, psikozlu annesinin onu öldürm çalışmasının üzerinden tam olarak on sene geçmiş.

Jonah her okuduğu sayfayla beraber kendini, 90. D<otoyolundan ve Anna Beckvvith'in donmuş cesedinden d<da uzaklaşmış hissediyordu. Jonah kefareтини ödemesi, 1 olarak' bir şifacı haline gelmesi için kendine yeni bir şans rildiğini düşünüyordu, ayaklarının dibinden akan psikop; loji nehriyle, bu şansı kullanıp, sözünü tutabileceğine ina cak kadar kendinden geçmişti. Bundan sonra kimseye z;

vermeyecekti. Damarına saplı bir iğneye duran uyuşturucu müptelası gibi, kendini kaptırdığı sarhoşluktan, Jonah o anda, aslında kim olduğunu göremiyordu. Diğer insanların gösterebildiği şeytanlıkları, ruhunu kurtarmak için bir tür ilaç olarak kullanmanın, onu kendi şeytanlıklarından asla temizleyemeyeceğini göremiyordu.

Jonah gözlerini kapatarak, arkasına yaslandı ve herhangi bir gününü veya gecesini, kısmen Naomi Mc Morris, Tommy Megellan ya da Mike Pansy olarak yaşadığını hayal etti. Onların her saat, her an, hiç durmaksızın; sevgi ve nefret, güven ve korku, ümit ve ümitsizlik duygulan arasında verdikleri mücadeleyi içinde hissetti. Böylesine aşırı uçlan birleştirebilmek için çabalarken, sonuna kadar gerilmiş benliklerin çöküşü çok olası görünüyordu, Mike gibi bir çocuğun gerçek dünyadan kopmasını ve içindeki değersizlik duygusunun, ona, dışardan gelen kendini öldürme emirleri olarak geri dönmesini, Jonah sadece beyniyle değil, tüm kalbiyle anlayabiliyordu. Küçük Naomi gibi, derin bir uykudan uyanıp, yatağını ıslak bulduğu için utanmakla kalmayıp, tamamen mahvolmuş ve teselli edilemez bir halde, attığı feryatlar, etrafı tırmalamaya çalışması, sidik torbasını kontrol edemediği için duyduğu utanç ve dehşet, tüm bunların kökü uğramış olduğu tecavüzlerle bağlantılıydı. Tommy'nin, henüz yeni doğmuş bir bebekken hissettiği, önüne geçilemez yoksunluğunun ümitsizliği Jonah'ı ürpertti, dünyaya geldiği anda, sadece ana rahminin değilvvücuduna sürekli olarak zerk edilen kokainden de kopartılmıştı ve bundan sonra da vücudunun her hücresi bilinçsizce ve sonsuza dek, rahatlık ve güvenle özdeş hale getirdiği kimyasalların özlemi içersinde olmuştu.

Jonah bu çocukların hayatlarını özömsedikçe, tüm iskelet kaslarının gevşemesi, gözlerinin sulanması ve kasıklarındaki bildik sertleşmeyle, kendi ruhundaki gelgit'lerin çekildi-

ftini duyuyor, kendini özgür hissediyordu.

Jonah gözlerini açtı ve teni bir dosyayı incelemeye başlamak üzereyken, kapının çalmasıyla duraksadı. Dalgın bir şekilde, uzun bir nefes alarak ayağa kalktı ve yürüyerek kapıyı açtı.

Michelle Jenkins, Jonah'a gülümsedi: "Yerleşiyor musunuz?"

Jonah geriye döndü ve ofise doğru baktı. Bakımsız bir yerdi, ortada sıkışıp kalmış bir çalışma masası, masanın siyah deriden yapılmış sandalyesi, hastaların oturması için rahat şekilde kaplanmış bir adet iskemle, içi boş bir kitap rafı ve bej renkli, metal bir dosya dolabı odayı doldurmuştu. Duvarlar, kırıntı beyaz renginde, yeni boyanmışlardı ve üzerleri, konferans salonundakilere benzeyen, çerçeveli dağ manzaralarıyla dekore edilmişti. "Buranın, bazı değişikliklere ihtiyacı var."

"Jim Wyatt, bu odanın her santim karesine kitap ve dergiler istiflemişti. Duvarlarıysa, çaktığı resimler ve boyadığı manzara tablolarıyla kaplıydı. Yaklaşık yirmi sene kadar burada çalışmıştı."

"Altı hafta içerisinde, bu odayı gerektiği biçimde düzenleyebileceğim! hiç sanmıyorum," dedi Jonah, çalışma masasına doğru yürüyerek, ucuna oturdu.

Jenkins odanın içine doğru yürüdü. Jonah'a ait büyük boy, yeni görünen, kahverengi deriden yapılmış kilitli ve omuzdan askılı evrak çantasını başıyla işaret etti. "Kim bilir," dedi. "Odaya şimdiden bir kişilik kazandırmışsın."

"Bu çantayı, stajyer doktorluğumdan beri kullanıyorum."

"Nerede eğitim görmüştün," diye sordu Michelle.

"New York," dedi Jonah.

"Beni bu kadar zora koşmayın... Hangi hastane?"

"Colombia Presbyterian."

"Etkileyici,"

"Peki, sen?"

"Mass General, Boston."

"Çok etkileyici," dedi Jonah.

"Pek değil," dedi Jenkins. "Ben, onlar için, ihtiyaçları olan bütün çeşitliği sunan, küçük ve derli toplu bir pakettim. Eminim hastanede kalmak için başvuran tek yarı-Latin, yarı-Asyalı kadın doktor bendim. Coloradol²⁵ olmamın da bu çeşitliliğe faydası bulunmuş olabilir.

"Evinden oldukça uzaktasın," dedi Jonah.

"Bir kayak öğretmenini izleyerek, sonuçta buralara kadar geldim. Evlendiğimizden itibaren, her şey yokuş aşağı gitmeye²⁶ başladı."

Jonah güldü. "Halen beraber misiniz?"

"Boşandık," ded, Jenkins. "On bir ay oldu."

"Ne kadar evli' kaldığınızı sormamın bir mahsuru var mı?"

"Bana her şeyi sorabürsiniz," dedi Jenkins. Masada, Jonah'ın karşısındaki sandalyeye otururken, ela gözlerini onun üzerine dikti. "Beş sene'boyunca, yirmi beş otuz metres arası bir süre. Aslında, zaman mevhumunu kaybetmiş gibiydim. Kadınlar halen ona ulaşabilmek için bana telefon ediyorlar."

"Anlıyorum," dedi Jonah. Jenkins evliliği boyunca, oldukça hor görülmüş olmalıydı. Jonah kadının orta parmağındaki elmas taşlı yüzüğe göz attı. Jenkins yüzüğü hakkında hiçbir açıklamada bulunmamıştı.

"Yüzüğü o vermedi," dedi Jenkins, başparmağını taşın üzerinde gezdirirken, bu arada bakışları halen Jonah'ın üzerindeydi." Annemden bir hatıra. Ben ergenlik çağındayken öldü."

25 Colorado: Adı İspanyolcadan gelen 'color-ado' ve renkli toprak anlamına gelen, yaşam bakımından oldukça kolay ve güvenli bir eyalet.

26 DownhiII from there: Yokuş aşağı gitmek /kayak yapmak: Kocasının kayak öğretmeni olması nedeniyle, Jenkins kinaye yapıyor.

Ölüm. Tekrar ve tekrar önünüze çıkan ölüm. Dünya üzerinde, değişmeden kalan tek şey olan ölüm. Hayatın tüm mutlu neşeli tüm anılarının arkasında, fon müziği olarak, cenaze ezgileri çalan ölüm. "Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi •lonah.

Jenkins omuzlarını silkti. "Annemle hiç geçinemezdik," dedi Jenkins. "Ergenlik çağında, o dönemin tüm gerçek acılarını çektim. Sürekli, birbirimizin boğazına sarılıyorduk. Ve sonunda, problemlerimizi çözecek zamanımız kalmamıştı."

Jonah kafasını kaldırdı ve Jenkins'in suratını dikkatle inceledi. Bir psikiyatrist için bile oldukça açık ve kendi hakkında pek çok şeyi ifşa etmeye hazır görünüyordu.

"Patronunun önünde söylediğin o flörtçü sözler de neyin nesiydi?" diye sordu Jenkins. "Alevler içinde yanarken ... beni kurtar... Hiç de incelikli değil."

"O sözleri ederken, flört etmek amacında değildim," dedi Jonah.

"O zaman, benimle gerçekten flört etmek istiyorsun," dedi Jenkins. "O sözlerin, direkt mesajlar olarak büünçsiz bir beyinden geldiği düşünülürse..."

Jonah o sözleri gerçekten de farkında olmadan, karşı tarafa flört mesajları şeklinde iletmişti. Jenkins'e karşı bazı hoş duygular hissetmeye başlıyordu. "Gerçekten de, çok iyi bir psikiyatristsin," dedi Jonah.

"Bazen ben de aynı şeyi düşünüyorum," dedi Jenkins. "Sonra, bugünkü konferansta Benjamin'le yaptığın gibi, muhteşem işler başaran birilerini görüyorum. Ve önümde, daha öğrenmem gereken çok şey olduğunun farkına varıyorum."

"Çömez şanssı," dedi Jonah.

"Şüphesiz," dedi Jenkins, ayağa kalkarken, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. "Bir fikrim var. Bu hafta sonu için bir planın yoksa seni büyük Canaan turuna çıkarabilirim."

Jonah cevap olarak, bir şey söylemedi.

"Zaten, bir akşamdan fazla bir zamana ihtiyacımız yok. Sadece bir tane doğru dürüst restoran ve bir tane sinema var, üstelik şu an indirimli."

Jonah, bir çeşit pişmanlık sancısı hissetti. Jenkins güzel, kibar ve zeki bir kadındı. Jonah onu daha uzun zaman dinlemekten, hatta ona dokunmaktan hoşlanabilirdi. Jenkins, Jonah'ın kadınlarda tercih ettiği o kıvrak, dansçı vücut yapısına sahipti. Küçük göğüsler, narin bir bel, dar kalçalar, uzun bacaklar. Ama ilk kurbanının hayatını aldığından beri, kendini kontrol altında tutana kadar, tek başına yaşamaya karar vermişti. Herhangi birinin, Jonah'ın içindeki karanlığı keşfedebilecek kadar ona yaklaşması, ihtiyacı olan son şeydi. Bir kadının içine girmek, aynı zamanda bir kadın tarafından içine girilebilecek hale gelmek olabilirdi. "Belki başka bir zaman," dedi Jonah sonunda. "Yeni yerleri ilk önce kendi başıma keşfetmek isterim. Bu, geçici işlerin en sevdiğim yanlarından biri.

"Yalnız olmak," dedi Jenkins, sesi kötü bir niyet taşıyordu.

"Belki de öyle," dedi Jonah.

Jenkins omuzlarını silkti, arkasına dönüp kapıya doğru iki adım attı. "İlginç bir vakasın," dedi olduğu yerden. Odadan dışarı çıkarken, tekrar Jonah'a doğru döndü. "Bilmek isteyebileceğin bir şey var," dedi. "Paul, Benjamin'in MR sonuçlarını aldı."

"Ve?"

"Anlattığın gibi, bir gliyoblastom, tam olarak söylediğin yerde bulunuyor."

"Kurtulabilecek bir aşamada mı?"

"Belki," dedi Jenkins. "Paul, bir nörocerrah ve bir onkoloji uzmanından yardım alıyor."

"O bölgedeki bir gliyoblastom için izlenecek en iyi yol, gamma bıçakla uygulanan radyo cerrahidir. O bölgedeki beyin

dokusu oldukça damarlıdır.

Benjamin'i akademik bir tıp merkezine ulaştırmaları gerek. En ideali John Hopkins olacaktır. Houston'da bulunan Baylor, ikinci tercihim olurdu."

Jenkins başım salladı. "Söylediklerini Paul'e ileteceğim," Bir an için duraksadı. "Vaka konferansında gösterdiğin başarı, kesinlikle çömez şansı değildi, Jonah. Sen olağanüstüsün. Tanrı vergisi bir yeteneğin var." Jenkins arkasını döndü ve odadan çıktı.

Jonah kapının, Jenkins'in ardından kapanmasını izledi. Ayağa kalktı, masanın yanma gitti ve aşağı uzanarak evrak çantasını aldı. Ardından çantayı ofisteki küçük dolaba götürerek, nazikçe paltosunun arkasına yerleştirdi.

Mehmetcan

dört

ÖĞLEDEN SONRA, 20 ŞUBAT 2003

CHELSEA, MASSACHUSETTS

Frank Clevenger, ayaklarını çalışma masasının üzerine dayamış, Chelsea kentinin rıhtım kıyısında bulunan ofisinin penceresinden dışarıya bakarak, koca bir petrol tankerini, Mystic Nehri üzerinde bulunan gemi istasyonuna doğru yönlendirmeye çalışan, bir filo kadar römorkun etrafında hızla dolaşan Sahil Koruma botlarını izliyordu. Chelsea kenti insanın aklına ilk olarak, petrol ve sanayi kentlerine özgü, yapışkan bir kirlilik getirirdi, bu ufak ama hareketli liman şehri, Tobin Köprüsünün gölgesindeki basit yaşamını sürdürüp gidiyordu. Köprünün çelikten yapılmış iskeleti, Boston bölgesinin üzerinden kemer yaparak, dev gibi, betonarme ayaklarını Chelsea'nin üç katlı güverteleri, yağlı kepçeleri, ıssız batakhaneleri ve et fabrikalarından oluşan karmaşasının ortasına dikerek, kentin üzerinde yükselir. Burada, petrol bir yandan su üzerinde dalgalanarak yayılırken, diğer yandan, zamanla toprağın derinliklerine doğru işler. Kente ilk geldiğiniz andan itibaren, burnunuz havadaki petrol kokusunu kolayca alabilir. Tüm

bunlar, gerçek anlamıyla, 1908 ve 1973 yıllarında sokakları alevlere boğmuş, bu yangınların sonucu olarak, birçok bina yanarak kül olmuştu.

Clevenger, bu kenti seviyordu. Burada sahte tavır ve gösterişe yer yoktu. Yoğun inşaatlar sonucu, üzerleri beton yığınının dönmüş iki tepenin birbirine hafifçe dokundukları bu vadide yaşayan insanlar, şu son moda 'mükemmel yaşam' tarzlarını hiçbir şekilde takıntı haline getirmemiş, sadece hayatlarını basit bir şekilde devam ettirmek için çalışıp, uğraşmaktadırlar.

Bu bölgeye dümen kıran akaryakıt tankerleri, siyah renkli pis kanlarını suya boşaltarak, tüm artıklarından kurtulduktan sonra, herhangi bir engel veya kontrole maruz kalmadan, geldikleri yönden sessizce geri dönerlerdi. Arkalarında bıraktıkları tek iz ise bacalarından çıktıktan sonra rüzgârla beraber sürüklenerek Chelsea mahallerinin duvarlarına veya Broadvay civarında dolanıp duran uyuşturucu satıcılarının beyaz spor ayakkabılarına yapışıp kalan is ve kurumdur. Elbette tüm bunlar, tüm dünyanın gidişatını değiştiren 11 Eylül olaylarından öncesi için geçerliydi.

Şimdiyse, patlama ihtimali olan her şeye, havaya uçacak bir tehdit gözüyle bakılıyordu. Koca bir ülke, 'Travma Sonrası Stres Bozukluğu' hastalığına yakalanmış gibiydi. Bu, halk için oldukça kötü bir durum, Eli Lilly, Pfizer ve Merck ilaç şirketleri içinse bulunmaz bir fırsattı. En sonunda, merkezi içme suyuna Prozac, Zoloft ve Paxil benzeri antidepresanlar karıştırarak, bu yöntemin, ortadaki yoğun endişeyi yok edip etmediğine bakmaları gerekecekti. Bunun başka bir nedeni ise, artık kimsenin, bazı sorunları çözmeye kalkışmamasıydı, çünkü yaşadığımız bu zamanda, dünyanın genel ruh durumu üzerindeki düğümler bu kadar sıkılmışken, onları açmaya ça-

lışmak, bazı önyargıları göz önüne sermek anlamına gelebilir. Durum böyleyken, serotoninin²⁷ su gibi akmaya devam etmesi en hayırlısıydı, böylece insanlar beyinlerini bir tür inkâr banyosunda yıkayabilirlerdi.

Bunlar, telefon çaldığında, Clevenger'ın aklından geçen bazı düşüncelerdi. Clevenger, ancak telefon beş kez çaldıktan sonra, ona uzanıp cevap verebilmişti. "Frank Clevenger," dedi telefona, sanki ismini kendine de hatırlatmak istiyordu.

"Dr. Clevenger, ben Ajan Kane Warner," dedi hattaki çatlak sesli adam. Bunu söylerken, bir soru sorarmışçasına, cümlelerin sonuna doğru giderek yükselen bir ton kullanmıştı... *ben Ajan Kane Warner?*

L.A. (Los Angeles)'de yaşayan insanların çoğu bu şekilde konuşurlardı, sanki hiçbir şekilde bir önermeyi üstlenmek istemiyorlardı. Clevenger, arayan kişilerin kimliğini gösteren ekrana baktı. 703. Virginia. FBI'ın merkez üssü, Virginia eyaletine bağlı, Quantico²⁸ bölgesinde bulunmaktaydı. "Sizin için ne yapabilirim," diye sordu Clevenger, hattaki adama.

Ben, FBI'ın merkez bürosuna bağlı Davranış Analiz Ünitesinin başkanıyım. Bize, bir soruşturmayla ilgili yardımcı olmanız konusunda sizinle görüşmek istiyorum." VVarner, yine o sonu soru ifade eden, süslü konuşma şeklini kullanmıştı... *görüşmek istiyorum?*

"Hangi davadan söz ediyorsunuz?" diye sordu Clevenger.

"Bu konuyu sizinle şahsen konuşmayı tercih ederim?"

"Yarın, günün büyük bir bölümü, ofisimde olacağım," dedi Clevenger.

27 Serotonin: Beyinde bulunan ve iyi hissetmeyi sağlayan bir çeşit kimyasal madde/mutluluk hormonu.

28 Quantico: Virginia eyaletine bağlı, FBI ajanlarının yetiştirildiği eğitim akademisinin bulunduğu şehir.

"Aslında," dedi VVarner. "Ben de size kendi ofisimde buluşmamızı teklif edecektim."

"Uçmaktan korkuyor musunuz?" diye sordu Clevenger, alaycı bir şekilde.

VVarner gülmemişti, arada bir sessizlik oldu.

"Küçük bir şakaydı," dedi Clevenger.

"Tamam," dedi VVarner, gergin bir şekilde.

"Eğer sizinle buluşacaksam," dedi Clevenger, "Önceden bazı şeyleri bilmek..."

"Gerçekten de, sizinle masaya oturana dek, beklemeyi tercih ederim," dedi VVarner.

VVarner'ın sesi hiç de samimi gelmiyordu—özellikle yardım isteyen bir adam için. "O zamana kadar beklemenin, pek hoşuma gideceğini sanmıyorum," dedi Clevenger.

Karşı tarafta hafif bir duraksama oldu. "Otoyol Katili."

Clevenger, bakışlarını liman manzarasından uzaklaştırarak, ayaklarını masasının üzerinden indirdi. Yıllardır, Otoyol Katili hakkında çıkan tüm haberleri takip etmişti. "On iki ceset, on iki eyalet," diye karşılık verdi.

"On üç ceset," dedi VVarner.

"Ne zamandan beri?" diye sordu Clevenger.

"Bu sabah."

"Ceset nerede bulunmuş?"

Genç bir çift, dağ evlerine gitmek üzere, New York'a bağlı, 90. Doğu Anayolunda ilerlerken, bir mola yerinde durmuşlar. Köpekleri arabadan dışarı kaçmış. Çift, köpeğin peşine düşerek ormanlık araziye doğru ilerlemişler, bu arada kız sert bir cisme takılarak bileğini burkmuş. Sonuç olarak, bu sert cismin, donmuş bir insan eli olduğu ortaya çıkmış.

"Kurbanın cinsiyeti nedir?"

"Anne Beckvith adında bir kadın. Kırk dört yaşında. Bekâr. Pennsylvania'h."²⁹ VVarner duraksadı.

"Bu durumda kurbanlar, sekiz erkek, beş kadına yükseldi," dedi Clevenger.

"On üç kurban. On üç eyalet."

"Bildiğiniz kadarıyla," dedi Clevenger. Masasının üzerinde duran kırmızı Marlboro paketine uzandı ve yaktığı sigaradan derin bir nefes çekti.

Bir süre için, ikili arasında rahatsızlık verici bir sessizlik oluştu. "Bildiğimiz kadarıyla," diye tekrar etti VVarner, söylenen cümleyi teyit ederek.

"Neden ben?" diye sordu Clevenger, kelimelerinin arasından sigara dumanı yükselirken. "Teşkilatın içinde, bu konu üzerinde çalışan birçok deneyimli ve konusunda uzman personelinizin olduğunu biliyorum."

"Konuya yeni bir perspektif getirebilecek, teşkilatın dışından bir adli psikiyatrisle çalışabileceğimize dair yapılmış gibi görünen bir sözleşmemiz var."

Yapılmış gibi *görünen* bir sözleşme. Clevenger, alaycı bir şekilde gülümsedi. Bu sözleşmenin kesinleşmesi için, daha kaç cesedin ortaya çıkması gerekiyordu? "Teşkilatın dışındaki mi—yoksa bir parça 'standartların dışındaki' birini mi kullanmak amacındasmız?"

"Sınır vakaların üzerindeki çalışmalarınızla ilgili çok iyi bir şöhretiniz var," dedi "VVarner. Siz... pek de geleneksel biri değilsiniz. Bunu anlayışla karşılayabiliriz. Belki, bizim de bazı dış görüşlere kulak vermemizin zamanı gelmiştir."

"Belki bunun *gerçekten de* zamanı gelmiştir." Clevenger, dönerek pencereden dışarı baktı ve dokların yanı başın-

29 **Pennsylvania: Kıyı şeridi Liberal, iç kesimleriyse Muhafazakâr olarak bilinen ve Florida'dan sonra Amerika'nın en yaşlı nüfusunu barındıran eyalet.**

daki park yerine çekilen, Porche Carrera marka kırmızı arabayı gördü. Arabadan dışarı çıkan adam, sert görünümlü, siyah, kırk üç yaşında bir eski polis olan North Anderson'dı. "Orta-ğımla birlikte çalışırım," dedi Clevenger.

"Kiminle çalıştığınız sizi ilgilendiren bir konu," dedi VVarner. "Fakat ilk görüşmemiz için, sizinle özel olarak konuşmak istiyoruz—en azından sözleşmeyi imzalamanız kesinleşene kadar. Bu noktada, olabildiğince tedbirli ilerlemek istiyoruz. Eminim durumumuzu anlıyorsunuzdur."

"Yarm, hangi saate buluşmak istiyorsunuz?"

"Günün geç saatlerinde görüşmemiz mümkün mü?"

"Bugün gerçekten doluyum. Okul - veli görüşmesine gitmem gerekiyor."

"Billy'nin durumu nasıl?" diye sordu VVarner.

"İyi," dedi Clevenger, afallamış bir halde, yalan söyleyerek. Bazı zamanlar, evlat edindiği oğlunun, en az kendisi kadar iyi tanınan biri olduğunu unutuyordu.

"Güzel," dedi VVarner. "Haksız suçlamalarla mahkûm edildikten sonra, kendini toparlaması oldukça zor olmuştur."

"Evet, " dedi Clevenger. "*Halen zor.*"

"Bu durumda, karan size bırakıyorum. Yann, sizin için uygun herhangi bir saatte," dedi VVarner.

"Hava Kuvvetlerinin, sabah altıdaki teşkilat uçağında olacağım."

"Havaalanında sizi bekleyen bir araba bulunduracağım," dedi VVarner. "Sizinle görüşmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de öyle."

VVarner telefonu kapattı.

"Şehirden sığıyor musun?" dedi North Anderson, Clevenger'ın kapı eşiğinde durarak.

Clevenger telefonu kapatarak Anderson'a baktı. Yaşları birbirine yakındı, ikisinin de kafaları neredeyse tamamen tıraşlıydı, boyları 1.50'in üzerindeydi, her ikisi de vücutları bütünüyle yağsız ve adaleli olana dek kondisyon çalışmışlardı. İkisinin de, yoğun ve kuvvetli bakışları vardı, ikna edici bir samimiyetle dolu gözleri, dolandırıcı adamlardan gerçekleri ortaya çıkarır, kadınlardan ise oldukça romantik itiraflar elde ederlerdi. Eğer Anderson zenci olmasaydı, sadece öyle hissetmekle kalmaz, ikisi gerçekten de kardeş olabilirdi "Otoyol katili," dedi Clevenger.

"FBI'dan mı aradılar?" diye sordu Anderson.

Clevenger, evet anlamında, başım salladı. "Bu sabah, başka bir kurban bulmuşlar. New York'un dışından bir kadın. Diğerleri gibi, neredeyse açık bir mezara konulmuş."

"Bana sorarsan, bu aralar zaten işimiz başımızdan aşkın," dedi Anderson.

"FBI'nın tek bir delile bile sahip olduğunu sanmıyorum," dedi Clevenger. Sigarasını kahve kupasına attı ve sönerken çıkarttığı cızırtıyı dinledi.

"Kulağa, katılmak isteyeceğimiz bir ekipmiş gibi gelmiyor," dedi Anderson.

"Adam şimdiye kadar, en az on üç kişiyi öldürdü," dedi Clevenger.

"Belki on üç, uğursuz sayısıdır."

"Teşkilat, tamamen çıkmaz bir sokağa girmiş durumda olmasaydı, beni asla çağırmazlardı," dedi Clevenger. Bahse girerim—ellerinde kocaman bir sıfır var. Olay hakkında hiçbir delilleri yok." Sigara paketine hafifçe vurarak, içinden bir sigara daha çıkarttı.

Anderson kafasını salladı. "Dinle," dedi. "FBI, senin gibi bir adamı, teşkilata kazandırmaya hazır bulunduğunu inan-

mak istiyor olabilir, çünkü şu an çaresiz bir durumdular ama hiçbir şekilde, kontrolü tamamen sana bırakmayacaklardır. Durumun gerektirdiği manevraları yapmana asla izin veremeyeceklerdir."

Clevenger, gülümseyerek sigarasını yaktı. "Bundan önce de, bizi dizginlemeye çalışanlar çıkmadı mı?"

"Bu, diğerlerinden farklı bir durum," dedi Anderson. "Burada, FBI'dan bahsediyoruz. Adamlar bu konudaki en profesyonel uzmanlar."

"Yine de, onlarla sadece konuşmaktan bir zarar gelmez."

"Belki," dedi Anderson. "Elbette, tek istekleri seninle konuşmaksa."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Clevenger.

"Seninle konuşmak, eskisine kıyasla, gerçekten de kolay olmuyor, Frank," dedi Anderson. "Özellikle Nantucket olayından beri."

Nantucket vakası, 2001 yılında, milyarder yatırımcı Darwin Bishop'un evinde gerçekleşen, aile içi bir cinayetle, ailenin küçük kızının öldürülmesiyle ilgili bir olaydı. Vaka sonuçlandığı zaman, Darvin Bishop ve oğlu Garret hapse atılmıştı. Bishop'un eşi Julia da, mahkeme tarafından, uygun nitelikleri olmayan bir ebeveyn olarak addedilmişti. Clevenger kendi resmini, Newsweek dergisinin kapağındaki "ADLI PSİKIYATRİST FRANK CLEVENGER, SON ON SENENİN EN İLGİ ÇEKEN CİNAYETİNİ ÇÖZDÜ," başlığı altında buluvermişti. Clevenger aynı zamanda, oldukça sorunlu bir çocuk olan Bishop'un diğer oğlu Billy'yi evlat edinmişti ki, Clevenger oğlanın masum olduğunu kanıtlayana kadar Billy, cinayetin baş zanlısı olarak biliniyordu. Newsweek'in bu seferki kapağında, Billy'nin fotoğrafı, Clevenger'mkinin yanına eklenmişti

ve manşet şu şekilde devam ediyordu... Ve Clevenger, Genç Billy Bishop'a Yeni Bir Başlangıç Şansı veriyor.

Cinayetin gerçekleştiği sırada Billy henüz on altı yaşındaydı ve basından uzak tutulması gerekiyordu. Ama halkın Bishop vakasıyla ilgili doymak bilmez bir iştahı vardı ve bölge başsavcılığı da kamuoyunu, Billy hakkında bulabildikleri her türlü bilgiyle beslemek için oldukça hevesli görünüyordu—elbette Billy'yi suçlu gösterebildikleri sürece... En sonunda Billy tüm suçlamalardan aklandığında, çılgınlığı besleyen medya, sadece haberin üzerindeki yoğunluğunu daha çok arttırdı. Billy genç, güçlü ve yakışıklı bir çocuktur. Şiddet dolu yakın geçmişi, onun, tüm kızların 'kötü çocuk' fantezisini süslemesine yol açıyordu. Leno³⁰ onu şovuna çıkarmak için aramıştı. Couric³¹ Billy tam hapisten çıkmak üzereyken, şahsen onu ziyaret etmişti. Survivor'm³² yapımcıları, Biliye yarışmacı olması için iki yüz bin dolar teklif etti. Neyse ki bu tekliflerin geldiği sürece kadar, Clevenger çoktan Billy'nin yasal vasisi olmuştu ve hepsini geri çevirdi.

"FBI'nın gerçekten de bir Halkla İlişkiler çalışmasına ihtiyacı olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Clevenger.

"Bir şeylere ihtiyaçları olduğu kesin," dedi Anderson. "Bu katilin halen sokaklarda dolaşıyor olması halkın giderek

30 Jay Leno: her programına ayn bir ünlüyü konuk etme lüksüne sahip, Amerika'nın en sevilen ve yetenekli talk-show'cularından biri.

31 Couric: Katherine Anne Couric (d. 7 Ocak, 1957), Amerikalı ünlü bir medya kişiliğidir. NBC'deki "Today" programını sunmasıyla tanınmıştır. Couric, Dünya'nın En Etkili Kişileri listesine birden çok defa giren 7 kadından birisidir.

32 Survivor: CBS'te yayınlanan, bir reality showv. Sekizer kişiden oluşan iki kabileye bölünen yarışmacılar, dünyanın ücra bir köşesine bırakılırlar. Yarışmacılar barınaklarını kendileri yapar, ateş yakar, su ve yiyecek kaynaklarını bulurlar. Yapılan çeşitli yarışmalar sonucu her hafta bir kişi elenir. 39. gün sonunda ayakta kalmayı başaran bir milyon dolar kazanır.

sinirlenmesine, bu da FBI'ın üzerindeki baskının da giderek artmasına sebep oluyor. Eğer seninle görüştükleri bir şekilde basına sızarsa, konu bir anda başlıklara taşınacaktır. Bu vakayı çözmek için, FBI'ın bütün olanaklarını seferber ettiği çok açık. Basının getirdiği sorunları üzerlerinden atmak, onları gerçekten çok rahatlatacaktır—en azından bir süre için. Resmi olarak bu vaka üzerinde çalıştığın sürece, tüm ilgi senin üzerinde yoğunlaşacaktır. Ve başka bir ceset ortaya çıktığı zaman, tüm tepkileri üzerine çekecek kişi, yine sen olacaksın."

"Belki bu işin sonunda, pek de hoş bir âdâm gibi görünmeyeceğim," dedi Clevenger. "Ne zamandan beri, dışarıdan nasıl görüldüğüm hakkında endişe ediyoruz? Sen benim ortağımsın. Yoksa menajerim mi olmak istiyorsun?"

"Ne yapman gerekiyorsa, onu yap," dedi Anderson. "Sadece seni uyardığımı unutma."

"Bu işte tek başıma olacağımı sanmıyordum."

Anderson, sağ gözünün üzerindeki, koyu pembe renkli yara izinin üzerinde parmağını gezdirdi, bu onun, ufukta bir bela gördüğü zaman gösterdiği türde bir reaksiyondur. "Daha önce de söylediğim gibi, elimizde sonuçlandırmamız gereken, başka birçok iş var. Convay vakası. Bramble. Vega. Belki ulusal haberlere çıkmayacaklar, ama bize tüm bu olanlardan, çok daha önce başvurdular. Ayrıca benim burada kalıp, kaleyi içten korumam lazım."

"İşimiz o kadar da donanımlı sayılmaz," dedi Clevenger. "Bu konu hakkında kötü bir şeyler mi seziyorsun?"

"Sadece bu tür bir şeye ihtiyacım yok," dedi Anderson, Clevenger'a gözlerini dikerek. "Hepsi bu."

"Ah," dedi Clevenger, sandalyesinde arkaya yaslanarak. "Şimdi anladım. Gerçekten bunu istediğimi düşünüyorsun."

Gerçekten de bu tür bir şöhreti istediğimi düşünüyorsun. Buna *ihtiyacım olduğunu* sanıyorsun."

Anderson ellerini yukarı kaldırdı. "Söylediğim her şeyi unut."

"Hayır. Lütfen. Bu konuda ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Anderson kafasını salladı. "Bunu duymak istemezsin."

"Elbette, sadece kendi egomu fazlaca şişirdiğimden endişeleniyorsan—veya senin egonu ezdiğimi."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Anderson.

"Belki de manşetlere çıkmaktan gerçekten hoşlanıyorumdur," dedi Clevenger, omuzlarını silkerken. "Sense, gerçekten de bunu istemiyorsundur."

. "Yani seni kıskanıyor muyum?" dedi Anderson gülerek. "Sana anlatmaya çalıştığım her şeyin sebebi bu mu yani?" Anderson, kollarını önünde kavuşturdu. "Pekâlâ. İçimden geçenleri söyleyeceğim: İçkiyi ve kokaini bıraktığından beri hayatını bir düzene soktuğunu, Billy'i yetiştirmeyi üstüne almanın mükemmel bir hareket olduğunu ve her şeyi kendi haline bırakman gerektiğini düşünüyorum. Çünkü özünde halen bir kumarbazsın, Frank. Uçlarda olmak halen aşırı bir şekilde hoşuna gidiyor. Bir parçan, halen riske atılmayı seviyor. Ama bu sefer riske atacağın sadece kendi geleceğin olmayacak. Bihynin geleceğini de düşünmek zorundasın. Ve elbette benim de. Çünkü seninle ortağız. Bu yüzden neden işleri daha yavaştan almıyorsun? Sonsuza kadar değil, sadece şu an için."

"Kendimi oldukça iyi hissediyorum," dedi Clevenger. "Artık eskiden olduğum adam değilim."

"Kesinlikle. Benim söylemek istediğim de tam olarak bu. Nantucket'tan geri döndüğün zaman ne halde olduğunu hatırlıyorum.

"Benim unuttuğumu mu zannediyorsun?"

"Belki. Belki de gerçekten unuttun." dedi Anderson. "Çünkü bu vakayı kabul ettiğin takdirde, başına çok fazla bela almış olacaksın. Yaşadığın yerin önünde bekleyecek, lanet olası kuru temizleyicinin önünde kamp kuracak olan, her an sırtında nefeslerini hissedeceğin medya ordusunu, bir yana bırakalım. Seni çok iyi tanıyorum. Ardı ardına cesetler ortaya çıkmaya başladığında, suçu üzerine yıkmak için kimseye gerek kalmayacak. Kendini çarmıha, yine kendin çivileyeceksin. Çünkü kalben, bu vakayı gerçekten de çözebileceğine inanıyorsun."

"Baştan beri, beni Nantucket vakasını almam için ikna etmeye çalışan kişiyle, aynı adamla mı konuşuyorum?" diye sordu Clevenger.

"Evet, aynı kişi," dedi Anderson. "Senin yeteneklerinden o zaman şüphe etmemiştim, şimdi de etmiyorum. Senin bu olayı açığa kavuşturacağın üzere her türlü bahse girerim. Ama bu adam, peşindeki FBI ordusu onu Bin Ladin'mişçesine izlerken, üç sene içerisinde, boydan boya, tüm Amerika'da, on üç kişiyi katletmiş olan bir katil. Ve bu durumdayken bile, cesetleri doğru-dürüst saklamaya çalışacak kadar, yakalanmaktan endişe duymuyor. Üstelik kimse ceset kalıntılarının kime ait olduğunu karıştırmasın diye, sürücü ehliyetlerini kurbanlarının üzerlerinde bırakıyor. Bu vakada büyük bir ilerleme kaydetsen bile, bu manyağın kaçış süresini on seneden beş seneye düşürebilirsin. Ve bu da, şimdiki üçüncü seneden beşinci seneye kadar, iki yıl boyunca, cehennemi yaşayacaksın anlamına gelir. Billy'den henüz bahsetmedim bile. Ve o çocuk da, tam olarak kendi yolunu seçmiş değil."

"Vakayı kabul edeceğimi söylemedim," dedi Clevenger. "Sadece görüşmeye gidiyorum. Sonra geri döneceğim ve birlikte, tüm bu olanların üstesinden geçeceğiz."

Anderson yere bakarak derin bir nefes aldı, ardından tekrar Clevenger'a baktı. "Dediğim gibi ne yapman gerekiyorsa, onu yap." Sonra arkasına döndü ve uzaklaştı.

Lynnfield, Massachusetts'de bulunan Auden Koleji, Chelsea'nin kuzeyinden on bir kilometre uzaklıkta olmasına rağmen, bambaşka bir dünyada gibiydi. İki yüz dönümlük kampusundaki çimenlik alan, iki mil karelik tüm Chelsea'de bulunan yeşillikten çok daha genişti. Vakıf fonuna ait faiz hesabı ve yaz stajyerliklerinin şişkin burs paralarına 1.500 erkek öğrencinin getirdiği net kazanç eklenince, okul nüfusunun başm adüşen gelir, ülkede kişi başına düşen gelirden fazla tutuyordu. Lynnfield, ovalık bir araziydi ve havada is veya kurum yoktu.

Her şeye rağmen, Clevenger burayı sevmiyordu, özellikle de bugün, Billy hakkındaki son kötü haberleri almayı beklerken. Auden'ın Öğrenci İlişkileri dekanı Stouffer VValsh'in ofisinin önündeki kabul yerinde bekliyordu. Havasız odaya doldurulmuş tüm o oymalı akaju mobilyalar, krom kalıplar, parıldayan metal kenarlıklar üzerine oturtulmuş koltuklar ve iskemleler arasında zor nefes alabilen Clevenger şimdi, Billy'ien başından beri bu okula yazdırmaması gerektiğini düşünüyordu. Oğlan, Chelsea Lisesine gitseydi, büyük bir ihtimalle, şu an çok daha iyi bir durumda olacaktı. Bu devlet okulu, Billy'nin, gerçek hayatta nasıl uyanık ve kurnaz davranılacağını bilmesinin, yine kendisi gibi uyanık ve kurnaz öğretmenleri tarafından -baskı altındaki bir çocuğun zarif bir şekilde gösterdiği dürüstlük ve cesaret olguları gibi başka kalıplara sokularak- gerektiğinden fazla ödüllendirildiği bir yerdi. Fakat, Massachussets Sosyal Hizmetler Kurumu'nun, Billy için önerdiği eğitim planı dahilinde, Auden Kolejinden övgü ile bahsedilmişti ve Clevenger da, Billy'yi bu okula kaydettirmişti.

Mehmetcan

Billy'nin ders notları, en başından beri vasattı ama bu zaten öngörülen bir durumdu. Billy, küçük kız kardeşini cinayete kurban vermiş, ayrıca babası ve abisinin hapse kapatılmasıyla, onları da kaybetmişti ve tüm bu olanlar, çok yakın bir zamanda gerçekleşmişti. Kendisi de haksız yere suçlanmış ve ömür boyu hapis cezasıyla burun buruna gelmişti. Tüm bunlar göz önüne alındığında Fransızca dersinden C-, hatta geometriden D+ almış olması, dünyanın sonu değildi. Yumruklarım konuşturduğu ilk kavgası bile dekanlar tarafından, yolunun üzerindeki küçük bir tümsek olarak değerlendirilmişti. Kimse ciddi bir şekilde yaralanmamış, sadece diğer çocuğun burnu kanamış ve Billy'nin de dudağı şişmişti. Tüm olanlar, gerçekten çok çocukça görünüyordu. Üstelik suçlanacak biri varsa, bu Billy değil, diğer çocuk olmalıydı. Tüm bunların yanında ve belki de en önemli etken, futbol sezonunun devam ediyor olmasıydı. Ve Billy, karşı taraftan herhangi bir oyuncunun hücum hattından ileri bir adım atmasına bile göz yummazdı. Şimdiden boyu 1.78'di ve 77 kilo ağırlığındaydı -vücudunun neredeyse tamamı kaslardan oluşuyordu- ve bir panteri andıran, çok güçlü refleksleri vardı. Bu durumda, kolej ona büyük bir müsamaha gösteriyordu. Okulda, bir aylık kısa bir gözaltı süresi ve haftada iki gün yerel bir barınakta gönüllü olarak çalışma ve ardından her şey eski halinde dönmüş, Billy de affedilmişti.

Fakat altı hafta sonra, Billy'nin başı tekrar belaya girdi. Bu sefer, ilk kavga ettiği çocuğun diğer iki arkadaşıyla birbirlerine girmişlerdi. Sonuçta Billy, ikisinin de canına okumuştı. Çocuklardan biri eve, çene kemiğindeki bir çatlakla geri dönmüştü. Diğerinin kafatasındaki yarayı kapatmak için altı dikiş atılması gerekti. Yine de Billy ikiye karşı bir dövüşmüştü ve futbol sezonu halen devam ediyordu, bu yüzden Dekan VValsh,

konu hakkında çok da endişeli görünmüyordu. Tekrar bir aylık gözaltı ve kamu hizmeti, ardından Billy yine affedilmişti.

Clevenger ise bu konuda çok daha endişeliydi. Çünkü o Billy'nin geçmişini ayrıntılı olarak, Dekan VValsh'dan çok daha iyi biliyordu. Billy'nin hasımlarını sadece kanayan bir burun veya hasarlı bir çeneyle bırakmasının, hem kendini kontrol etmesine, hem de şansa bağlı olduğunu biliyordu. Belki de karşındakiler yeterince çabuk ve herkesin duyabileceği şekilde 'pes' etmişlerdi. Belki de kaçacak kadar akıllı davranmışlardı. Veya her ne kadar sinirlerine dokunsalar da, oğlanların bazı yönleri Billy'nin hoşuna gitmişti. Çünkü Billy'nin yaşça daha genç olduğu zamanlarda -hayatını Manhattan'da bulunan bir garsoniyer ve Nantucket sahilindeki bir malikâne arasında geçirdiği dönemde- kendini hiçbir şekilde kontrol etmeyi başaramıyordu, bir kabadayı kırık bir kafatası ve boş bir bakışla, zorla nefes alabilen ve hareketsiz bir şekilde yere serilene kadar değil.

Clevenger, Billy'nin şiddet eğiliminin, Gençlik Hizmetleri tarafından, mülke zarar vermek ve meskene tecavüz suçlarından birçok kez tutuklanmasıyla beraber ele alındığında, onun basit bir sosyopat³³ olarak görünmesine yol açtığını biliyordu.

En kötüsü ise Clevenger, Billy'nin çocukken, sert ve sıkça tekrar eden bir tür tacizin kurbanı olduğunu biliyordu—milyarder babasının ona attığı zalim dayaklarının, delikanlının tüm sırtı boyunca, daha da önemlisi ruhunda bıraktığı izlerin ne kadar derin olduğunu biliyordu.

Ve bu tür bir tacizin, bir insanın, diğerlerinin acılarını anlama ve bunlara üzülmeye kapasitesini, tamamen devre dışı

33 **Sosyopat:** Bireyin, başkalarının haklarına ve kurallarına sürekli olarak saygısızlık etmesi, saldırıda bulunması ve buna bağlı olarak gelişen davranışlara verilen psikiyatrik bir durum / hastalıktır.

birakabileceğinin de farkındaydı. Bu empati eksikliği, bazen sonsuza dek sürebilirdi.

Clevenger ve Billy, yaklaşık bir yılı aşkın süredir beraber yaşıyorlar, Chelsea'deki restore edilmiş eski bir fabrikada bulunan, 580 metre karelik bir çatı katım paylaşıyorlardı. Billy için tüm bu düzenlemeler güç gözükse de, Clevenger için çok daha zor olmuştu.

En azından Billy artık dayak yemiyor, onu kendi sapkın hayallerine göre yeniden yaratmaya uğraşan kötü niyetli bir milyarderden emir almıyordu. On yedi yaşında, en sonunda kendisi gibi davranabiliyor; yavaş adımlarla kendini bulmaya çalışıyordu.

Diğer taraftan Clevenger, dizginlerini çekip kendini -en azından genç bir delikanlıya babalık yapmaya uygun olmayan kısımlarını- durdurmak zorunda kaldı. Bunun anlamı, kendini ayık tutmak, geçmişin izlerinden uzaklaşmak, Billy ile yaşadığı çatı katının kapısını, kadın arkadaşlarının içeri girdiği bir döner kapıdan -ki o kapı Clevenger'ın hatırlayabildiği kadarıyla her zaman bu işe yarardı- normal ve sağlam bir kapıya dönüştürmektir. Bunun anlamı, tüm eski bağımlılıklarından kurtularak, kendini özgür kılmaktır ki tüm o bağımlılıklara, duygusal acılarını kendinden olabildiğince uzak tutmak için bulaşmıştı; Ve tüm bunları başarmak, hiç de kolay olmamıştı. Halen de kolay değildi. North Anderson'ın en azından, bu durum için söyledikleri doğrudu.

Elbette, kimse bunun kolay olacağını söylememişti. Sosyal Hizmetler Departmanı başlangıçta, Clevenger'ın Billy'i evlat edinme teşebbüsüne karşı çok mücadele etmişti, sadece Clevenger'ın bekâr olması ya da çalışma sahasının getirdiği tehlikeler üzerine duydukları endişeleri değil, ayrıca kendisini harekete geçiren içgüdüsel kuvvetleri de özellikle öne sür-

inuşlerdi. Yular önce, Clevenger'ın Billy Fisk adında genç bir hastası intihar ederek ölmüştü ve kendisiyle görüşmüş olan Sosyal Hizmetler görevlileri, onun Billy'yi evlat edinmesiyle, iyi bir eylemde bulunmaya çalışmak yerine, ölüyü canlandırmak arzusu içinde olduğundan ve bu suretle bir çeşit kefarettir jdemek istediğinden şüphe ediyorlardı.

Sosyal Hizmetler Departmanının ve Öğrenci İlişkileri Dekanının anlayamadığı şey ise Clevenger'ın gerçekten de bir 'yeniden diriltme' ritüeli uyguladığıydı—yalnız bunu intihar eden çocuk için değil, merhametsiz babaları tarafından neredeyse tamamen yok edilecek olan, Billy Bishop ve kendisinin ruhundaki karanlıkta kalmış bölgeler için yapıyordu. Üzerine aldığı bu büyük ve zor görev; hem oğlanı, hem de kendisini aynı zamanda tedavi etmeyi içeriyordu. Billy'nin iyileşmesi için, kendisinin de -çok çabuk şekilde- iyileşmesi gerekiyordu.

Dekan VValsh'un sekreterlerinden biri, lacivert renkli yün bir elbise üzerine inci bir gerdanlık takmış olan, orta yaşlı bir bayan, bekleme odasında oturan Clevenger'a doğru yaklaştı. "Dekan şimdi sizi görecektir," dedi kadın gülümsemeye çalışarak, daha çok iyi huylu şekilde yüzünü buruştur gibiydi.

Clevenger kadının peşinden giderek, diğer iki sekreterin önünden geçti ve dekanın açık olan kapısının önüne geldi.

VValsh imzalamakta olduğu kâğıtların üzerinden yukarıya baktı, birkaç sayfayı daha imzaladı, ardından masasından kalktı ve elini uzattı. Altmış yaşına yakın, endişeli görünen bir adamdı, beyaz-mavi renkte ince çizgili, manşetlerinde üçer düğme bulunan bir gömlek giyyordu. Saçı yaşına oranla, doğal olmayan bir şekilde gür ve saç rengi de doğal olmayan bir şekilde siyah görünüyordu, öyle ki Clevenger adamın bir çeşit peruk ya da takma saç takıp takmadığını merak etti. "Bu kadar kısa bir sürede gelebildiğiniz için teşekkür ederim," dedi

VValsh, Clevenger'in elini sıkarken. "Önemli ayrıntılara girmeden önce, lütfen oturun."

Clevenger, VValsh'un işaret ettiği ahşap sandalyeye otururken, Dekan da arkasını, altın renkli bir yaprağın üzerine işlenmiş olan, Auden Kolejinin amblemine doğru yasladı—başının üzerinde bir dolmakalem taşıyan Atlas³⁴.

"Daha önce de bahsettiğim gibi," dedi VValsh yerine otururken, "Korkarım Billy, başını tekrar belaya sokmuş durumda."

"Ne tür bir bela?" diye sordu Clevenger.

"Uyuşturucu," dedi VValsh, ellerini masasının üzerinde kavuştururken.

"Uyuşturucu mu?" "İş yerinden Walsh'un telefonunu aldığından beri, Clevenger Billy'nin ne yapmış olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. En büyük ihtimal, yeni bir kavgaya karışmış olmasıydı. O günkü Geometri sınavında kopya çekmiş olması da muhtemel görünüyordu, bir öğretmene ya da okul arkadaşına eşek şakası yapmış olması da olağandı. Ama uyuşturucular, Clevenger'ın aklından hiç geçmemişti, bunun sebebi belki de,, Clevenger'ın uyuşturucuları düşünmemek için kendisiyle sürekli bir mücadele halinde olmasıydı. Kendini ayık tutmak, Cleveger için halen, her gün galip gelmesi gereken bir savaştı.

"Marihuana," dedi Dekan VValsh.

"Billy ot mu içiyordu?"

"Keşke o kadarla kalsaydı." VValsh çekmece gözünden, içinde elli tane esrarlı sigara sarmaya yetecek kadar marihuana bulunan, plastik bir torba çıkardı. VValsh torbayı, sanki içinde patlayıcı bir madde varmış gibi, baş ve işaret parmak-

34 Atlas: Mitolojide yer alan, Titan Lepestos ile bir denizkızı olan Klymene'niri oğulları. Diğer titanlarla beraber Olympos'a saldırdığı için Zeus onu, gökkubbeyi omuzlarında taşımakla cezalandırmıştır.

lan arasında yukarıya tuttu. Ardından torbayı geri koyarak, Çekmecesini kapattı. "Torba Billy'nin kilitli okul dolabında bulundu."

"Torbayı orada bulacağınızı nereden haber aldınız?"

"Başka bir öğrenci, gönüllü olarak itirafta bulundu," dedi VValsh, ellerini dua edermişçesine birleştirerek. "Burada, Auden Kolejinde bir yönetmeliğimiz vardır."

"Başka bir öğrenci gönüllü oldu ve ..."

"Ve Billy Bishop'un esrar satıcılığı yaptığını ve malı okul dolabında sakladığını söyledi."

Clevenger, tuttuğu nefesini dışarı bıraktı. Diğer çocuklar, bir süre için uyuşturucularla eğlendikten sonra, bu süreçten yara almadan kurtulabilirlerdi ama Billy zaten duygusal olarak çok kırılgan bir durumdaydı. Uyuşturucular, Billy için gerçekten çok tehlikeli olabilirdi, onlar Billy'nin yaşam sahnesinde sürpriz bir aktör olarak ortaya çıkmıştı ve rol çalıp, oyunu bir trajediye dönüştürecek güce sahiplerdi. "Billy şu an nerede?" diye sordu Clevenger.

"Dolabını boşaltıyor," dedi VVarner. "Kendisi okulumuzdan azledildi."

"Anlıyorum," dedi Clevenger. "Üzerinde büyük miktarda nakit para, ya da değerli bir şey bulundu mu? Demek istediğim, diğer öğrencinin itiraflarını doğru olduğunu nasıl teyit ettiniz?"

"Torba, dolabında bulundu. O miktarda marihuanayı, sadece kendi kullanımı için sakladığını düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye sordu VValsh. Sorusunun yarattığı etkiyi artırmak için bir süre duraksadı. "Oğlunuz, son derece zeki bir çocuk," diye konuşmasına devam etti. "Doğuştan gelen bir zihin kabiliyetine sahip. Bu gerçeğe kimse karşı çıkamaz. Ancak karakter yapısı, tamamen ayrı ele alınması gereken bir konu."

"Billy kendini nasıl savundu?" diye sordu Clevenger.

"Her şeyi inkâr etti," dedi VValsh. "Uyuşturucunun dola-bına, başka biri tarafından yerleştirildiği açıklamasında ısrar etti."

"Peki, böyle bir şeyin olması mümkün mü?" diye sordu Clevenger.

VValsh gülümsedi. "Bu konuda, sizin büyük kabiliyetinize başvurmaya, sanırım gerek kalmadı. Gerçekten de ortada, çözülecek adli bir durum yok. Artık olan, olmuş." VValsh kafasını salladı. "Billy için gerçekten umutluyduk. Sadece ben değil, diğer dekanlar da bu şekilde düşünüyordu. Fakat bu durumda, oldukça adil davrandığımızı düşünüyorum."

"Ve futbol sezonu da kapandı," dedi Clevenger.

"Anlayamadım?" dedi VValsh.

"Özellikle futbol sezonu boyunca, ona oldukça adil davrandınız," dedi Clevenger.

VValsh, bu sözler üzerine gerginleşti "Eğer Billy'nin sonbahar boyunca kanştığı kavgaları kast ediyorsanız," dedi VValsh "onlar bambaşka bir kategorideydi ki, bu olayın yarattığı rahatsızlıkla mukayese bile edilmez. Bu olay, hukuki bir suç unsuru barındırıyor. Bu sefer ortada, suçu paylaşacak başka bir öğrenci de yok. Bu kez işler gerçekten karman çorman oldu." VValsh tekrar durakladı, bu denli basmakalıp bir kelime kullandığı için bayağı şaşırmış görünüyordu. 'Bereket versin ki, Auden'daki yönetmeliğimize göre, kanunlara aykırı olan bir madde bulundurmak, yetkililere haber vermeyi gerektirmiyor. Yalnız bu maddeyi satmak, polisi ilgilendiren bir olay. Neyse ki okul personelinden herhangi biri, bu tip bir alışverişe şahit olmamış. Yoksa Billy'i buradan almak yerine, kefaletle hapisten çıkarmak zorunda kalırdınız."

Clevenger kafasını salladı. Elçiye zeval olmazdı, her ne

kadar elçi, Stouffer, Vvalsh kadar kendini beğenmiş biri olsa bile. "Yaptıklarınız için teşekkür ederim," dedi Clevenger. "Bilmenizi isterim ki, Billy dışında kimseye kızgın değilim. Eğer üzerinizde başka bir izlenim uyandırdıysam, özür dilerim." Clevenger ayağa kalktı.

Vvalsh, oturduğu yerden kımıldamadı.

"Temyize gitme hakkınız ise..."

"Temyize gitmek gibi bir hakkımız olduğunu bilmiyordum," dedi Clevenger.

"Elbette bu yöntemden yararlanabilirsiniz," dedi Vvalsh, "ama ben bunu yapmanızı tavsiye etmem. Bu vakada, açıkça ortaya çıkmış olan gerçekler, dışarıdan bambaşka bir şekilde görülebilir... ihtilafta olmak gibi. Buna ek olarak, dava tutanaklarının bir kopyası, Billy'nin akademik raporuna eklenecektir. Ama bu haliyle, Billy'nin akademik raporu, devlet okulları dâhil, diğer liseler tarafından kabul görebilir.

Yapılabilecek en mantıklı davranış, işlenen suç adına konuşmamak ve Billy hakkında, bunlara ek olarak çıkabilecek, her türlü negatif yorumdan onu uzak tutmak olacaktır. Zira ben, bu konuda bazı eleştirilerin yapılabileceğini düşünüyorum."

"Temyize gitmek gibi bir yönteme başvuracağımızı hiç sanmıyorum," dedi Clevenger. "Teşekkür ederim." Gitmek üzere arkasını döndü.

"Rahatsızlık verebilecek, son bir konu daha var," dedi Vvalsh, nihayet ayağa kalkarak, avuç içlerini masasına dayadı.

Ters giden başka ne olabilirdi ki? "Hangi konuda?" diye sordu Clevenger.

"Billy'nin okul aidatından bahsetmek zorundayım."

"Ben bu aidatı tam olarak ödemiş olduğundan eminim yoksa okuldan ayrılırken ödenen başka bir ücret mi söz konusu?"

"Hayır, hayır. Bu tür bir ücret yok," dedi VVash, "zaten okul aidatını tamamen ödemiş durumdasınız. Ben sadece, disiplin suçları sonucu okuldan ayrılan öğrencilerin, önceden ödenmiş olan aidatlarından, kısmi bir geri ödeme yapıldığını, size hatırlatmak istemiştim. Böyle nazik bir durumda, bu tür konular hakkında konuşmanın çok garip kaçtığını biliyorum. Ama kolejimizin, bir öğrencimiz okuldan ayrılmadan önce, ortaya çıkabilecek her türlü maddi sorunun zamanında çözülmesi üzerine bir politikası var."

"Bu sorunu, halledilmiş olarak farz edin."

"O zaman, her şey tamam gibi görünüyor. Billy şu an sizi, resepsiyon bölümünde bekliyor olmalı. İkinize de, bundan sonraki hayatınız için, en iyi dileklerimi sunarım."

"Evet, sağ olun."

Billy resepsiyon bölümünde, başını avuçlarının arasına almış, oturuyordu. Koyu san rengindeki, uzunca, rasta yapılmış saçlarından, örülmüş perçemler gözlerinin önüne düşüyordu. Clevenger Billy'e doğru yürürken, oğlanın çenesinin ritmik olarak kasıldığını görebiliyordu. Oğlana yaklaşıp "gitmeye hazır mısın," diye sordu Clevenger, sesini sabit bir tonda tutmaya çalışırken. Billy'den bir cevap alamayan Clevenger, elini oğlanın geniş omzuna koydu, Billy'nin kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordu. "Gel bu konuyu arabada konuşalım, ne dersin?"

Billy yukarı doğru baktı. Buz mavisi gözleri öfke doluydu ve üst dudağı titremekteydi. Kendini iyi hissettiği zamanlarda bile, Billy'nin ünlü aktörlere benzer yakışıklılıktaki yüzünün tehditkâr bir havası olurdu. Dolgun dudaklarının, belirgin alınının ve derinlemesine yatan gözlerinin birleşiminde, karanlık ve gizemli bir şeyler vardı. Sol bunun deliğine taktığı ince, altın halkanın da, bu duruma bir faydası dokunduğu söylenemezdi.

Mehmetcan

Sinirli olduğu zamanlarda, hatta en ufak bir kızgınlık anında bile, Billy, son derece tehlikeli bir genç olarak görülebiliyordu. Tıpkı şu anda görüldüğü gibi.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Clevenger." Bir de *kızgın mısın?* Umarım duyduğun bu kızgınlığın *kendinedir.*"

"Sıçayım böyle yerin içine," dedi Billy. Oturduğu yerden kalktı ve hızla yürüyerek, resepsiyon bölümünden ayrıldı.

Clevenger'ın bir yanı Biliye yetişerek onu kucaklamak, diğer yanıysa, yine ona yetişerek, bir yumrukta yere sermek istiyordu. Hissettiğı bu kaşık duygular nedeniyle, kendisini kontrol altında tutmayı sürdürmeliydi, yavaşça oradan uzaklaştı ve uzun holü izleyerek, çıkışa vardı.

Clevenger her zaman, Billy'e cevap olarak verebileceğı, bilge öğretilerin arayışı içersinde olmuştı—ama bu bilgece sözlerinin ne kadarının güven, ne kadarının disiplin vermek için kullanılacağından emin değildi. Billy'nin karakterindeki yaranın sıkıca sarıldığında mı, yoksa nazıkçe yıkayarak temizlendiğinde mi iyileşebileceğini, önceden kestirebilmek çok zordu. Clevenger, Billy için doğru olan şeyi yapmak, onun için iyi bir baba olmak istiyordu, ama bu oldukça zordu, özellikle Clevenger'ın geçmişinde, kimsenin ona babalık yapmadığı düşünüldüğü zaman.

Billy'nin dış görünüşü bile, delikanlıya ne tür bir sertlikle davranılması gerektiğı konusunda, çeşitli şüpheler yaratıyordu. İlk olarak, rasta şeklinde örülmüş saçları göze çarpıyordu. Bu saç biçimi Billy'i, Auden Koleji'nin kabul edilebilirlik çizgisinin dışına çıkarmıştı. Ama Clevenger, Billy'nin kişisel gelişiminin senelerdir engellendiğini biliyordu. Bu yüzden, birkaç ay önce Billy eve, yepyeni bir görünümle geldiğinde, bu değişimin çok ani olmasına rağmen, Clevenger bunu, Billy'nin kendi benliğine bulmak üzere gerçekleştirdiğı bir eylem ola-

rak kabul etmişti. Ve sadece gülümseyerek, Billy'ye gerçeği söyledi, "Bence çok havalı görünüyor."

Billy'nin burnuna taktırdığı halka için Clevenger yine dü-rüst davranmıştı. "Bana uyan tarzda bir şey değil," dedi oğlana. "Ama o şeyi burnuna takarak dolaşacak olan ben değilim."

Zaten tüm çabalarının amacı bu değil miydi? Billy, özün-de yatan kimliğini arıyordu. Kendi kimliğini, başkasının ona dayattığı bir kimliği değil.

Billy'nin sırtına yaptırmış olduğu dövme, Clevenger'ı bi-raz daha endişelendirmişti. Dövme, babasının kayısıyla yaptı-ğın işkencelerin bir anısı olarak, Billy'nin sırtına gelişigüzel ya-yılmış yara izlerinin üzerine resmedilmişti. Billy'nin omzunun kürek kemikleri arasına 10 santimetrelilik, mavi-siyah renkli bir kafatası ve korsan bayrağında bulunan çapraz kemikler iş-lenmişti. Kafatasının altındaysa, Billy'nin en sevdiği Rolling Stones şarkısının adı dalgalanıyordu, "Let it Bleed."³⁵

Billy, yaptırdığı dövmenin, sırtındaki yara izlerini, ken-dine ait bir parça olarak kabul etmesinin bir yolu olduğunu söyledi. Bu dövmenin, gerçek duygularının su yüzüne çıkma-sına izin vermenin, acısını gömmek yerine onunla yüzleşme-nin, kendisi için çok daha iyi olduğunu hatırlatan bir simge haline dönüştürdüğünü anlattı.

Böyle bir açıklama karşısında, kim buna karşı çıkabilirdi ki?

Ama belki de, diye düşündü Clevenger, buna karşı çık-malıydı. Belki de zamanında Billy'nin uyması gereken, bazı ku-rallar koyması gerekiyordu, Billy büyük bir ihtimalle, bu kural-

35 Let it Bleed /Bırak Kanasın: 1969 yılının Aralık ayında Rolling Stone s müzik grubu tarafından piyasaya sürülen ve 2006 yılında Rolling Sto-nes dergisi tarafından tüm zamanların en iyi 500 albümü arasında 32. sırada olmasına karar verilen albüm ve bu albüme adını veren bir Rol-ling Stones klasiği olan parça.

iara karşı aşın tepki gösterecekti, ama yine de Clevenger'ın zamanında bunu yapması gerekirdi. Çünkü Billy'nin kendisi için verdiği kararlar, onu giderek karanlığa doğru çekmekteydi.

Clevenger, Auden Kolejinin park yerine geldiğinde, Billy'i, siyah Ford F-150 model kamyonetinin ön çamurluğuna dayanmış şekilde buldu. Clevenger, oğlanın önünden geçerek, sürücü kapısına doğru yöneldi.

"VValsh'un yapmış olduğumu söylediği şeyleri yapmadım," dedi Billy.

Clevenger, eli kapı tokmağının üzerinde, durdu ve kafasını salladı.

"Ben yapmadım," dedi Billy, bu sefer daha kesin bir tonla konuşarak.

Clevenger arkasına döndü ve Billy'nin bir süredir ona doğru baktığının, motor kapağının üzerinden onu gözetlediğinin farkına vardı. Yüzündeki öfke, giderek hakarete uğramış birinin ifadesine dönüşüyordu. Kendine karşın yüklenen suçlamalar, gerçekten de gururuna dokunmuş gibi görünüyordu. Ama bu da Billy'le ilgili problemlerin bir parçasıydı. Gerçeği açıklamanın, babadan gelen bir dayakla ödüllendirildiği bir evde yaşamak, onu iyi bir yalancı haline getirmişti. "Arabaya bin," dedi Clevenger. Kendisi de kapıyı açarak, sürücü koltuğuna yerleşti.

Billy'nin çene kasları yeniden hareketlenmeye başlamıştı. Saçlarını bir tarafa atarak, yolcu kapısına doğru yürüdü. İçeri girerek sessizce oturdu, dimdik karşısına bakıyordu.

"Dolabında bir torba dolu marihuana bulmuşlar," dedi Clevenger. "En azından bunun üzerinde anlaşabilir miyiz?"

"Evet," dedi Billy, halen direkt olarak karşısına bakarak.

"Oysa torba sana ait değildi," dedi Clevenger, Billy'nin

savunmasını önceden tahmin ederek. "Onu sadece başka biri için saklıyordun."

Billy, Clevenger'a doğru döndü. "Torbayı başka biri için falan saklamıyordum."

"O zaman, neler oldu?"

"VWalsh sana hiç...?"

"Dekan VWalsh," diye düzeltti Clevenger.

Billy gözlerini devirdi. "Dekan VWalsh en başından, dola-bımın aranması için, beni kimin ihbar ettiğinden hiç bahsetti mi?"

"Hayır, bahsetmedi. Ama bunun—"

"Ona pek fazla soru sormamışsın," dedi Billy, Cleveger'm sözünü yarıda keserek. "Sadece beni suçüstü yakaladıklarını farz ettin. Nokta. Öyle deniyorsa, suçludur."

Clevenger, Billy'nin durumu lehine çevirmek için onu suçlamaya çalışmasından hoşlanmamıştı. Özellikle Billy'yi savunmadığına benzer suçlamalardan çok rahatsız olmuştu, Billy için yaptığı onca şeyden sonra, onun hapishanede çürüyüp gitmemesi için her şeyini ortaya koyduktan sonra, bunu hak etmiyordu." Eğer, özellikle belirtmek istediğin bir şey varsa, şimdi söyle. Aksi takdirde, bu çok bilmiş tavrını bırak ve zamanımızı, uyuşturucular için nereden yardım alabileceğimizi çözmeye çalışarak harcayalım -elbette eğer onları kullanıyorsan- ve liseyi nerede bitirebileceğini araştıralım-^Öbette okulu bitirmeye niyetin varsa.

"Scott Dillard," dedi Billy, kendini beğenmiş bir şekilde.

• "Scott Dillard," diye tekrarladı Clevenger. Dillard, Clevenger'ın peşinde dolanan üçlü grubun lideriydi. "Scott Dillard seni ele verdi."

Billy, evet anlamında kafasını salladı.

"Yani? Dillard, sana ait dolap kilidinin şifresini falan mı

ele mi geçirdi? Uyuşturucuları dolabına onun koyduğuna mı inanıyorsun? Güldürme beni."

"Yıllar içinde, kilitlerin şifresi değiştirilmiyor," dedi Billy. "Dillard şifreyi, dolabı benden önce kullanmışbirinden almış olmalı."

Tüm bu savuma, diye düşündü Cleveger, -tamamen klasik Billy Bishop'un tarzını yansıtıyordu. İçinde bulunduğu karmaşayı, olanakdışı görünmesine rağmen, aynı zamanda oldukça inandırıcı da olabilen bir savla açıklıyordu. Bu, resmi bir mahkeme salonunda, profesyonel olarak sunulabilecek türde bir savunmaydı. Büyük bir ihtimalle, Clevenger'ı en çok rahatsız eden durum, Perry Mason tarzında³⁶ öne sürülen bu hikâyenin en can alıcı noktası olan, kilit şifrelerinin değiştirilmeden, yeniden kullanıma sunulan okul dolaplarıydı. Billy ne zaman sıkışsa, küçük şüphelerle harmanladığı, herkesçe bilinen klişelere bel bağlıyor gibiydi. "Elbette orada tam olarak neler döndüğünü, kesin olarak ben de bilemiyorum," dedi Clevenger, "fakat..."

"Sana neler olduğunu az önce anlattım," dedi Billy, Clevenger'a itiraz ederek.

"Emin olduğum tek şey, Auden Koleji nin seni bir daha geri istemediği."

"Beni okuldan uzaklaştırdılar mı?" diye sordu Billy. "Ne zamana kadar?"

Clevenger, Billy'e doğru baktı. Dekan VValsh, tüm bunları ona önceden anlatmamış mıydı? Yoksa Billy, Waish'un söylemek zorunda olduğu şeyleri, duymaya hazır değil miydi? "Seni okuldan uzaklaştırmadılar, Billy. Seni okuldan attılar." Clevenger'ın sözleri, Billy'nin üzerinde herhangi bir etki gös-

36 Perry Mason: Yaklaşık kırk sene boyunca, siyah - beyaz ve sonradan renkli olarak yayınlanan, başkarakter olan Avukat Perry Mason'u, tecrübeli oyuncu **Raymond** Burr'un canlandığı, Amerikan TV dizisi.

termemiş gibiydi. "Auden'dan kovuldun Billy. Kalıcı olarak," dedi Clevenger.

"Kovuldum," dedi Billy, kendi kendine.

Clevenger, Billy'nin gözlerinin yaşlarla dolmasını izledi. Bunun üzerine oğlana sarılmak isteyen kısmı, onu teselli edecek şekilde kollarının arasına alma isteği, giderek ağır basmaya başlamıştı. Fakat bu güçlü içgüdüye rağmen, Clevenger kendini, Billy'nin gözyaşlarının sahte mi yoksa gerçek mi olduğunu merak etmekten alıkoyamadı. Konu Billy olduğunda, insan hiçbir şeyden kesinlikle emin olamıyordu. O sadece film yıldızları kadar yakışıklı bir delikanlı değildi, ayrıca çok iyi bir oyuncuydu.

"Neden en azından, Dekan VValsh'a, dolap kilitlerinin şifrelerini her sene değiştirip, değiştirmediklerini sormuyorsun?" diye üsteledi Billy.

"Bu onun gözünde hiçbir şey değiştirmeyecektir," dedi Clevenger. Belki aradaki o kavgalar olmasaydı ama ... dekan kesin kararını vermiş.

"Boş ver, o zaman. Zaten artık o okulla işim olmaz. VValsh ne düşünürse düşünsün, umurumda değil. Benim için senin ne düşündüğün önemli, başka kimsenin değil."

Bu konuşmanın büyük kısmı, Clevenger'ın hoşuna gitmesi için yapılmış gibiydi. "Elbette," dedi Clevenger. "Beni gururlandırmak için, davranışlarına ne kadar dikkat ettiğin ortada." Clevenger kafasını sallayarak arabayı çalıştırdı ve park yerinden geriye çıktı. Başını Billy'ye doğru çevirdiğinde, oğlının gözlerindeki yaşların sel olmuş, suratından aşağı aktığını gördü, halen dimdik karşısına bakıyordu.

Clevenger arabayı tekrar park yerine çekti. "Hey," dedi Billy'e doğru.

Billy kafasını çevirip, Clevenger'a bakmadı.

"Bak ne düşünüyorum," dedi Clevenger, Billy'nin ona bakması için bekleyerek. "Bu uzun yolda, her zaman senin yanında olacağım, tamam mı? Yapabileceğin hiçbir şey, beni senden uzaklaştıramaz. Hiçbir şey. Auden Koleji'nden atılman, uyuşturucu satman, hiçbir şey. Bu yüzden bana gerçeği söylemenle, yalan söylemen arasındaki olan tek fark, gerçekleri bilmediğim zaman, sana ihtiyaç duyduğun yardımı vermeyecek olmamdır. Gerçeklerden haberdar olmadan, sana iyi şekilde babalık yapamam."

Billy kafasını, öne doğru salladı.

"Bunu sana bir kez daha sormak zorundayım," dedi Clevenger, çünkü bu oyunu kazanacaksak, ikimizin de skordan haberdar olmaması çok önemli—uyuşturucu satıyor muydun?"

"Hayır," dedi Billy.

"Peki, kullanıyor musun?"

"Bana şimdi, hemen uyuşturucu testi yaptırabilirsin," dedi Billy. "İstediğin her zaman uyuşturucu testine girerim."

Clevenger, Billy'nin gözlerinin içine bakarak, orada yatmakta olan herhangi bir sahtekârlık belirtisi keşfetmeye çalıştı ama Billy'nin bakışları, Auden Kolejindeyken koruduğu savunma hattındaki gibi, içine nüfuz edilip geçilmesi imkânsız gibiydi. "Pekala," dedi Clevenger. "Yarın sabah bazı telefon görüşmeleri yapacak, Chelsea Lisesinde halen bir şansımız olup olmadığını araştıracağım. Elbette, yapmamı istediğin şey buysa."

"Evet," dedi Billy. "Okula devam etmek istiyorum."

"Güzel. Ve şu uyuşturucu testi hakkında yaptığın teklifi kabul ediyorum, haftada bir kez teste gideceksin"

"Tamam," dedi Billy.

Mehmetcan

PSİKOPAT

"Clevenger vitesi tekrar geriye takarak, park yerinden çıktı.

"Benimle gurur duymadığını biliyorum," dedi Billy.

Bu sözler, Clevenger'ın gösterdiği sert sevginin son tabakalarını da kesip geçerek, altında yatan gerçek, şefkatli sevgiyi ortaya çıkarmıştı. Clevenger elini uzatarak, Billy'nin ensesini kavradı. "Ben öyle bir şey söylemedim. Ben aslında..."

"Ama gurur duyacaksın, dedi Billy. Görürsün. İşler şimdilik kötü gözükse de, tamam mı? Benimle gurur duyacaksın."

Mehmetcan

beş

SABAH, 22 ŞUBAT 2003

OUANTICO YOLU ÜZERİ, VIRGINIA

Clevenger, Billy'nin eve yerleştikten emin olmak ve Chelsea'de bulunan okulların, idare müdürü olan arkadaşı Brian Coughlin'la buluşmak için, FBI ile olan randevusunu, ertesi güne ertelemişti. Şu anda, Ajan Kane VVarner tarafından, kendisini karşılamak üzere Ulusal Havaalanına gönderilen Crown Victoria model bir sedanla Ounatico'ya doğru ilerlemekte olan Clevenger, bu görüşmeyi tamamen iptal ederek, evde kalması gerektiğini düşünüyordu. Bunun sebebi Billy'yi aniden Chelsea'de yalnız bırakmanın, oldukça riskli bir hareket olduğunu düşünmesiydi. Ve FBI ile anlaşmayı kabul ederse, Billy'yi çok daha uzun bir süre için yalnız başına bırakması gerekecekti.

En azından Coughlin onları hayal kırıklığına uğratmamıştı. Clevenger, geçen akşam Chelsea Lisesinin yakınlarında bulunan Flarmo'nun et lokantasında adamla buluşmuş ve ikisi beraber, Billy'nin eğitim hayatına devam edebilmesi için, Nisan ayından itibaren, lisenin dördüncü döneminden başlayacak olan bir plan oluşturmuşlardı. O zamana kadar Billy'i sokaklardan uzak tutmak amacıyla, Clevenger oturdukları so-

kağın sonundaki tersanenin sahibi olan Peter Fitzgerald'm yanında çalışması için ona bir iş bulmuştu. Aynı zamanda, oğlanın uyuşturucu kullanmasını engellemek için, Massachusetts hastanesine bağlı, Chelsea'daki bir klinikte, Billy'nin haftada iki kez uyuşturucu testine girmesi için bir tarife hazırlamıştı.

Crovvn Victoria'nın kontrol panelindeki saat, tam olarak 08:46'yı gösteriyordu. Çjuantico'ya varmaları için önlerinde birkaç kilometre yol kalmıştı. Billy'nin kendini henüz yatağından dışarı sürüklemeyi başarıp başaramadığını, önceden anlaştıkları gibi, saat dokuzdaki uyuşturucu testine girmek için hazırlanmış olma şansının ne olduğunu merak etti.

Clevenger, Billy'nin yola çıktığına emin olmak için onu aramayı düşündü. Ama üzerine çok fazla düştüğü takdirde, henüz yolun başındayken onun canını sıkacabileceğinden endişelenerek, bunu yapmaktan vazgeçti.

Araba, FBI Akademisinin giriş turnikelerine doğru yaklaşırken yavaşladı, geniş bir bölgeye yayılmış olan akademi kampusu bu alanı, Amerika Birleşik Devletleri Deniz Kuvvetleri ve Uyuşturucuyla Mücadele Dairesiyle paylaşılmaktaydı.

Akademinin komuta merkezi, birbirleriyle bağlantılı olan ve fazlaca genişlemiş şirket kurumlarına benzeyen, sıradışı yapıdaki binalardan oluşuyordu. Omuzları altın renkli FBI amblemleri ile süslenmiş lacivert eşofmanlarının içindeki akademi üyeleri, kampus yolu boyunca jogging yapmaktaydılar. Yol üzerindeki tüm kesişme noktalarında, deniz kuvvetlerine ait, güçlü silahlarla donatılmış askerler nöbet tutuyorlardı. Etrafta, havayı döven helikopter pervanelerinin sesleri duyuluyordu. Dört bir yanda, elle tutulur biçimde komuta, ihtişam ve gizlilik duyguları hissediliyordu.

Clevenger bu yerde, birbiriyle çelişki içinde olan iki durum fark etmişti. İlki, etrafta insana şüphe veren bir ortamın

bulunmasıydı. Bu tesisler, kanun uygulanmaya ait binalar bile, Clevenger'a hiç de güvenilir görünmemişti. Çünkü bu binaların boyutları ve şekilleri, Clevenger'ın dünyada en çok önem verdiği üç şeyin değerini hafife alıyordu: Cesaret, yaratıcılık ve merhamet. Bunlar bir insanın içinde bulundurması gereken üç özellikti -erkek veya kadın, bazen bu özelliklere ulaşmak için, insan seneler boyu manevi bir arayış içine girilebilir- tabii içlerinde bu özelliklerin tohumları bulunuyorsa. Bir kişinin cesaret, yaratıcılık veya merhamet özelliklerindeki duyulan eksiklik, bu tür organizasyonlarda tüm grup tarafından üstlenilerek ve grubun üyelerinden herhangi biri tarafından duyulabilecek her türlü suçluluk duygusundan kaçmalarına izin verilerek, korkaklık veya acımasızlık gibi hislerin ortaya çıkmasına yol açar.

İkinci durumsa, Quantico'nun Clevenger'ın içinde bulunmuş olduğu gönülsüz iftiharıydı. Bishop vakası onu ünlü bir kişilik haline getirmişti, ama bu ona, hukuk uygulama cemiyetlerinin onayını kazanması açısından, hiç de yardımcı olmamıştı. Bu olayın yarattığı tek fark, Clevenger'ın Nantucket Emniyet Şubesi ve Massachusetts Eyalet Polisi'ni, Bill'in masum olduğunu kanıtlayarak, utanç içinde bırakmış olmasıydı, bu da Clevenger'ı onların gözünde, bir yabancından başka bir şey yapmıyordu. Şimdiyse, FBI, petrole bulanmış Chelsea'deki iki kişilik bir ofiste çalışan Frank Clevenger'ın yardımı için, ayağına kadar gelmişlerdi.

Clevenger, iki ayrı güvenlik kapısını, ardından uzun bir holü ve üçüncü bir güvenlik kapısını geçerek, asansöre binerken, yanına refakatçiler verilmişti. Asansörle altı kat aşağı inerek, FBI'nın Davranış Analiz Ünitesine (Behavioral Sciences Unit) vardılar. Asansör, parlak ahşap parkeli, uzun bir hole açıldı. Aydınlatma, şamdan tipi piring fikstürler tarafından

sağlanıyordu, ayrıca duvarlar, ısıtılı çerçeveler içindeki FBI'nı saygın ve tanınmış, eski üyelerinin portreleriyle kaplanmıştı, duvardaki resimler siz yürürken, iki yanınızdan akıp gidiyor gibi görünüyordu.

Açılan asansör kapısının önünde, dalgalı kahverengi saçları ve parlayan bembeyaz dişleriyle, uzun boylu bir adam belirdi. "Dr. Clevenger," dedi adam, telefon konuşmasında kullandığından çok daha mesafeli gelen, çatlak bir sesle. "Ben Kane VVarner. Akademiye hoş geldiniz."

Clevenger öne çıkarak, VVarner'in elini sıktı.

"Yolculuğunuz rahat geçti mi?" diye sordu VVarner, Clevenger'in genelde giydiği—mavi kot pantolon ve siyah balıkçı kazak karşında, ne kadar afallamış olduğunu beli etmeye çalışarak.

"Bir sorun çıkmadı," dedi Clevenger.

VVarner, parıldayan dişlerini öne çıkarak, gülümsedi. Otuzlarının sonunda, çıkık elmacık kemikleri, ısıldayan yeşil gözleri ve son derece sağlıklı görünen ten rengiyle, oldukça yakışıklı bir adamdı—ince çizgili, koyu gri bir takım elbise ve kırmızı ipek kravatla donatılmış, Ken oyuncak bebeklerine benziyordu. Gömleği, dişleri kadar beyaz görünüyordu ve kolayla düzgün bir şekilde ütülenmişti. "Grubun diğer üyeleri, konferans salonunda bizi bekliyorlar," dedi VVarner.

Clevenger, VVarner'ı uzun bir hol boyunca izledi. "Oldukça güzel bir kampus," dedi VVarner'a doğru.

"Üç yüz seksen beş dönüm?" dedi VVarner, telefonda konuşurken yaptığı gibi, ifadesini karşı tarafa, bir soru halinde sunarak. "Kendine yeten bir kurum. Kendi içinde müstakil bir şehir. Dershaneler? Yatakhaneler? Yemekhaneler? Kütüphane? Bin kişilik bir oditoryum? Sekiz adet atış poligonu? Dört adet nişan sahası? Savunma ve takip çalışmaları amaçlı 1.77

lulometrelik yarış parkuru? Hogan's Aley kasabası?" Hepsi burada mevcut."

"Bana Hogan's Alley hakkında daha fazla bilgi verebilir inisiniz?" diye sordu Clevenger.

"Eğitim için inşa edilmiş, tamamen yapay bir kasaba. Rehine kurtarma talimi, işte bunun gibi şeyler?"

"Kulağa çok kullanışlı geliyor."

"Hem de çok," dedi VVarner, bir dizi ikili kapı önünde durdu. "Umarım bu çalışmada bize katılmayı seçersiniz."

Clevenger, camda yansıyan görüntüsünü, geniş bir gülümsemeyle süsleyerek VVarner'a gönderirken, sessizliğini korudu.

Konferans salonunun içinde, iki kadın ve üç erkek FBI üyesi, cilalanmış, uzun bir akaju masanın etrafında oturuyordu. Amerikan Birleşik Devletlerinin, arkadan aydınlatılan, bilgisayar donanımlı bir haritası duvar üzerine yansıtılmış, panldıyordu. Haritanın üzerindeki on üç kırmızı nokta, otoyol hırsızının katlettiği on üç kurbanına ait cesetlerin bulunduğu bölgeler boyunca işaretlenmişti. VVarner masanın başındaki sandalyeye oturdu ve başıyla, Clevenger'in oturması için, yanındaki sandalyeyi gösterdi. "Öncelikle size, grubumuzdaki üyeleri tanıtmakla başlayayım," dedi VVarner. "Sanırım hepiniz, Dr. Clevenger'in özgeçmişinden haberdardır," dedi VVarner gruptakilere doğru. Clevenger'a göz attı ve ardından masada bulunan tüm üyeleri başıyla selamladı. "Dorothy Campbell, kendisi FBI'ın PROFİL UZMANI bilgisayar işletme sistemi için çalışıyor; Greg Maritio, Ağır Suçlar Tahlil ve Raporlama baş analisti (VICAP - Violent Crime Apprehension Program); Kriminal Araştırma ve İnceleme Programımızdan

37 Hogan's Aley: Eğitim amacıyla, akademi içerisinde eczanesi, oteli, bankası, alışveriş merkeziyle, baştan aşağı yine akademi tarafından yaratılmış bir kasaba.

Bob YWhite ve John Silverstein (CIAP - Criminal Investigation Analysis Program); adli psikiyatri bölüm şefimiz olan Dr YWhitney Mc Cormick ve baş patoloğumuz olarak çalışan Bay Ken Hiramatsu.

Hiramutsu takdim edildiği sırada, Clevenger'ın bakışları halen Dr. YWhitney Mc Cormick'in üzerine kilitlenmiş durumdaydı. Kadm, otuzlu yaşlarının başındaydı ve fizik olarak zayıf yapılı ve oldukça hoş görünümlüydü; uzun, düz sarı saçlarıyla, derin bakan kahverengi gözleri çok etkileyiciydi. Davranışları son derece rahat ve tamamen kendine güven doluydu, yine de başını tutuş konumu ve Clevenger'a bakış tarzı, hatta sürdürdüğü açık pembe ruj bile, VWhitney'nin dişiliğinden pek de fergat etme isteğinde olmadığını belirtiyordu. Doğumla kendine bahsedilmiş, güçlü duyarlılığı ve sezgileri, gördüğü zorlu tıp ve FBI eğitimlerinden, ayrıca işini yerine getirirken şahit olduğu birçok korkunç durumdan sağlam kurtulmuşa benziyordu. Bir kadın için bunu başarabilmek, oldukça büyük bir kahramanlık gerektirirdi. Clevengei her ne kadar bakışlarını, Hiramatsu'ya doğru odaklamaya çanşsa da, Mc Cormick'in sureti gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu. Bu da Clevenger'ın, kadmsal güzelliğe karşı ne kadar savunmasız olduğunu gösteriyordu. Bu güzellik onun tamamen içine nüfuz edebiliyordu. Geçen sene boyunca, Billy'ye babalık yapmanın sorumluluğunu taşıyor olması, Clevenger'ın kadınları yatağından uzak tutmasında çok büyük yardımı dokunmuştu ama bu, onları kafasından uzak tutması için yeterli değildi. "Hepinizle tanıştığım için çok memnun oldum," dedi Clevenger, masa etrafında oturanlarla tek tek göz teması kurarken, ardından birkaç saniye için tekrar Mc Cormick'e bakakaldı.

"İşe neden genel bir açıklama yaparak başlamıyoruz, Bob?" diye sordu Kane VVarner.

Bob VWhite, kırkıllında, son derece ciddi ve temkinli görünen bir adamdı, yukarıya, duvar üzerinde ışıldayarak yansıyan haritaya doğru baktı. "Şu anki durumdan, halihazırda haberdar olduğunuzdan eminim Dr. Clevenger: On üç ceset. Sekiz erkek. Beş kadın. Her biri, değişik otoyolların yanındaki arazilerin beş metrelik sınırları içerisinde, sık olarak açılmış mezarlarda veya yere öylece bırakılmış şekilde bulundu. Cesetlerin kimliklerini gizlemek için hiçbir girişimde bulunulmamış." Dr. Bob VWhite ayağa kalkarak önündeki dosyayı açtı ve içinden, küçük bir yığın oluşturan bazı fotoğraflar çıkardı. Fotoğrafları masanın etrafına yayan VWhite, kurbanlara ait cesetlerin bulunduğu bölgeleri saymaya başladı. "Carlhoun, Alabama; Petterson, Idaho; Bellevue, Iowa, Brovnsville, Kentucky; Northfield, Maine..."

Clevenger, *katliamın* teşhir edildiği görüntülere baktı. On üç ceset, bazılarının kol ve bacak uzuvları, karla ve yapraklara kaplanmış toprağın veya çerçöpün arasından dışarıya fırlamıştı, bazı cesetlerse gelişigüzel biçimde etrafa bırakılmışlardı. On üç kurban. Clevenger, onların yaşadığı korkuyu açık bir şekilde hissetti, hayatlarının o an biteceğini kendilerine kabul ettiren, ölümlerinde sevdiklerini son bir kez olsun görme, onlara veda etme, pişmanlık veya minnet hislerini son defa dile getirme şanslarının bulunmadığını bildiren, o farkında olma durumunun verdiği dehşeti hissetti.

"Bulunan cesetlerin tümü, tamamen giyinik durumdaydı, bazılarının yüzleri aşağı, bazılarınıninkiyse yukarıya doğru bakmaktaydı," dedi VWhite, sunumuna devam ederek. "Kurbanların yaşı veya cinsiyetleri konusunda özellikle fark edilebilen bir örnek model bulunmuyor. Nereden geldikleri veya hangi yöne gitmekte olduklarına dayanan bir tutarlılık gözlenemedi. Tüm kurbanlar boğazları kesilerek öldürüldü, fakat kullanılan

aletlerin hepsi birbirinden farklılık göstermekte. Bazı yaralar uzun, döşeme bıçakları, diğerleri çakı şeklindeki kesiciler veya et bıçakları tarafından açılmış bulunuyor." YWhite, bir süre için duraksadı. "Katilin izlediği özel bir metot veya yöntem yokmuş gibi görünüyor. Büyük bir ihtimalle cinayetleri Önceden planlanmıyor, anlık ve içinden geldiği şekilde hareket ediyor. Onun için, karşısındakinin kim olduğu pek fark etmiyor. Katil, ülke boyunca seyahat etmekte olan bir gezgin değil, zira cinayetlerinin tarih sırasını izlediğimizde, göze çarpan bir rotası veya amacı olmadan, karmaşık yönlerle doğru hareket ettiğini görmekteyiz." VWhite başıyla, Clevenger'ın sağındaki bir resme doğru işaret etti. "Kurban, yaşlı bir kadın olabilir." Ardından Clevenger'ın sol tarafındaki resmi gösterdi. "Veya on altı yaşındaki bir delikanlı. Siyah veya beyaz, genç veya..."

Clevenger bakışlarını yaşlı kadımnkinden, genç oğlanının bulunduğu fotoğrafa çevirdi ve bakışları, kanlı karların üzerine serilmiş, bol ve yıpranmış görünen kot ceket ve kot pantolon ayrıca uzun bilekli modelliyle, Nike marka spor ayakkabılar giyen, on altı yaşındaki çocuğun vücudu üzerinde takılı kaldı. Hayat denilen şey bir anda, öylece sona erebilir, diye düşündü Clevenger. Bir ailenin on altı yaşındaki, en sevdikleri varlık olan genç bir oğlan için de durum değişmiyordu. Billy'nin karakterindeki bir delikanlı bile buna dâhil olabilir. Bir yabancıнын market torbalarını minibüsüne taşımaya veya yolda kalmış herhangi bir arabanın aküsünü doldurmaya yardım edecek kadar terbiyesi olan bir genç veya birkaç esrarlı sigara, bir paket eroin ya da birkaç korsan CD almak için karanlık bir parka girecek kadar salak olan herhangi bir oğlan, çok kısa bir zaman içersinde hayatını teslim etmek zorunda kalabilirdi. Ardından bir polis, evinize telefon açar, çok ciddi bir ses tonu kullanmaktadır. Oğlunuzun veya kızınız aşın

hızdan veya daha ciddi bir suçtan tutuklanmış olabileceğini düşünürsünüz—ya da daha ciddi bir şeyi, sarhoş veya uyuşturucu etkisindeyken araba kullanmak gibi. Böylece kendinizi, kötü haberleri duymak için, hazırlamaya çalışırsınız. Hatta buyandan, tanıdığınız bir avukatın telefon numarasını veya eve geldiğinde çocuğunuza vereceğiniz cezayı düşünmektesinizdir. Ardından polis çocuğunuzun eşkâlini açıklamaya başlar, diğer yandan sizin gözlerinizi açmaya çalışmakta, kızgın olmayan nazik bir tonda konuşmaktadır, bu da kalbinizi bir anda güçten kesiverir. Kızınız veya oğlunuz evden çıkarken üzerinde şu tarz bir ceket ve kot pantolon mu vardı? Ve siz de, polisin tarif ettiği tarz ceketlerin birçok genç tarafından giyildiğini düşünerek, halen ümidinizi korumaya çalışırsınız—mavi renkteki, kapüşonlu hafif bol bir ceket ve hatta yıpranmış paçalı o kot pantolonlar. Bu kıyafetleri giymekte olan birçok insan vardır. Bu yüzden ortada bir yanlışlık olmalıydı. Yani, Amerika'da her gün, kendi özgün kişiliklerini ortaya koymak için, neredeyse aynı kıyafetleri giyen milyonlarca genç vardır. Ama kaçınılmaz gerçek, polisten gelen bu çağrının, diğer milyonlarca ebeveyn değil, ahizesini *elinizde* tuttuğunuz, sizin telefonunuza gelmiş olmasıdır. Ve bunun ardından başka şeylerin de geleceği bellidir, yıldırım hızıyla size ulaşmak üzere olan, dünyanızı paramparça edecek, diğer gerçekler. Daha sonra polis, yeşil renkli, bileği kaplayan tip spor ayakkabılardan söz açar. Yeşil renkli, *Nike* marka spor ayakkabıları. Ve içinizde tuttuğunuz tüm hava, uzun bir nefesle vücudunuzu terk eder, kafanızı avuçlarınızın arasına gömersiniz, telefon elinizden kayarak, çarparak yere düşmüştür. Ve yukarıda asılı duran duvar saatine bakarsınız, belki de tüm bunların gerçek olduğuna inanmanız için, saniye ibresinin hareket ettiğini görmemiz gerekmektedir. Tüm bunlardan sonra, olanların gerçekliğine inanmak

zorunda kalırsınız. Ve o öğleden sonrası, saatin 4:23^ gösterdiği vakti, tüm hayatınız boyunca asla unutamayacağınızı bilirsiniz, bundan sonra her öğleden sonra, sizin için zamanın en önemli kesiti olacak bu vakti korkuyla bekleyeceğinizi bilirsiniz, artık hiç ama hiçbir şeyin aynı olmayacağını bildiğiniz gibi. Çünkü ölüm -iblisliğin tam kendisi, evrenin manevi kırbacı- sizin kapınızı çalmıştır.

"Bütünüyle rastlantısal," dedi VWhite, konuşmasını bitirirken.

"Tamamen," dedi Clevenger.

"Yalnız, tek bir tutarlığa rastladık," dedi Ken Hiramatasu, otuzlarının başlarında görünen Uzakdoğulu bir adam. "Kurbanların hiçbirinde, katile karşı mücadele edildiğine dair herhangi birbelirtiye rastlamadık. Göreceli olarak, deri üzerinde küçük zedelenmelere rastlandı. Kurbanların kıyafetlerinde parçalanma ve yırtılmaların da çok ender olduğu gözlemlenmekte. Cinayetlerde halat veya ip kullanılmıyor. Ayrıca, delil olarak, herhangi bir yapıştırıcı bant şeridi de bulunmadı. Bu insanlar, kendilerini öldüren adamın yanında bulunmaktan, oldukça rahat hissediyorlarmış. Onun, kendilerine fazlaca yakınlaşmasına, izin vermişler."

"Kurbanlarına herhangi bir şekilde ilaç vermiş olabilir mi?" diye sordu Clevenger.

"Toksikoloji, bu yönde bir bulguya rastlamadı," dedi Hiramatsu.

"Onları bir şekilde baştan çıkarıyor demek, çok daha uygun olur," dedi VWhitney Mc Cormick, Clevenger'a bakarak. Kadının kendi sesi da kulağa, oldukça çekici geliyordu, küçük kızların kullandığı konuşma tarzıyla, olgun bir kadının özgüveninin karışımı bu ses tonu, insanın üzerinde yatıştırıcı bir etki bırakıyordu. "Bunun, mutlaka romantik bir açıdan ger-

çekleştigini söylemiyorum. Yine de, adamın iyi bir dış görünüşüne sahip olduğuna eminim. Her nasılsa, insanlara cazip gelen bir yönü var. Güzel bir surat. Hoş bir ses tonu. Saçları son derece bakımlı olmalı. Hatta bunu, kendine bir takıntı haline getirmiş bile olabilir. Çok iyi bir giyim tarzı var. Ama buradaki en önemli şey, adamın son derece düzgün görünüşlü biri olması. O, herhangi bir şekilde, insanları büyülemeyi başarıyor. Kurbanlar katillerine o kadar çok güveniyorlar ki, vakti geldiğinde, adamın onları öldürüyor olduğuna neredeyse inanamıyorlar. Olanlar karşısında o kadar büyük bir şoka uğruyorlar ki, genellikle kendilerini çok fazla savunamıyorlar."

"Ayrıca adam kurbanlarıyla herhangi bir seks ilişkisine girmiyor," dedi Clevenger, kendini ortaya atarak.

"Hayır, onlarla seks yapmıyor," dedi VWhite, bakışlarını Hiramatsu'ya çevirerek.

"Yapılan incelemelerde, herhangi bir meni kalıntısına rastlanmadı," dedi Hiramatsu. "Kurbanlarının bedenlerinde herhangi bir vücut sıvısı bırakmıyor, tersine kendisi için, onlardan bir miktar vücut sıvısı alıyor."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Clevenger.

"Şimdiye kadar bulunan cesetlerin tümünde, damardan kan alınmaya (filebitomi / damar ameliyatı) bağlı izlere rastladık," dedi Hiramatsu. "Kurbanların ön dirsek damar çukurlarında, küçük çapta morluklar ve iğne deliklerine rastladık ve tüm bunlar derialtma uygulanmış (hipodermik) herhangi bir enjektörle bağlantılı görünüyor."

Bob VWhite, masanın üzerine, üç fotoğraf daha koydu. Hepsisi de, bir kurbanın ön dirsek kıvrımının yakından çekilmiş görüntülerini kapsıyordu.

"Adam, kurbanlarından kan numuneleri mi alıyor?" diye sordu Clevenger. „

"Durum bunu gösteriyor," dedi Hiramatsu. "Elbette kurbanlarına, bizim testlerde belirleyemediğimiz bir madde enjekte etmiyorsa."

"Peki, damar iğnesi, tek bir seferde mi uygulanmış?" diye sordu Clevenger.

"Çoğunlukla iğneyi ilk batırışında, işini bitiriyor," dedi Hiramatsu.

"Bu konuda, seninle aynı fikirdeyiz," dedi VWhite, Clevenger'a. "Katilimiz, bir hastanede çalışıyor olabilir. Bir hemşire. Bir filebitomist (kan alım uzmanı). Hatta bir doktor bile olabilir."

"Bildiğimiz kadarıyla, kurbanlarından topladığı başka bir madde yok," dedi, Ağır Suçlar Program Analisti olan Greg Martino. "İsteddiği tek şey kurbanlarının kanları. Onların cüzdanları veya para çantaları gibi ufak şeylerle ilgilenmiyor. Herhangi bir kurbanına ait bir saç tutamı veya mücevher aldığına dair hiçbir belirti bulunmuyor."

"Topladığı kanlar katili bir şekilde, kurbanlarına yakın hissettiriyor," dedi Clevenger.

"Kurbanlarıyla yakınlaşıyor ve bir yolla onları uzun zaman yakınında tutabiliyor," dedi McCormick. "Bu da insanın aklına adamın geçmişinde, uzun süre yalnız bırakıldığını akla getiriyor. Bir yetim olarak mı büyümüştü? Annesini, babasını veya bir çocukluk arkadaşını zamansız bir şekilde mi kaybetmişti?"

Clevenger'ın aklına tekrar Billy gelmişti. Bebek yaştaki kız kardeşini cinayete kurban vermiş, babasıysa, ömür boyu hapis cezasına mahkûm edilmişti. Bu kayıplar Billy'nin geleceğinde, psikolojik olarak nasıl bir rol oynayacaktı? Başım salladı ve beynini meşgul eden soruları kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. "Belki de kendisidir," dedi Clevenger.

"Kendisidir demekle ne kast ediyorsunuz?" diye sordu McCormick.

Mehmetcan

"Ölmüş olan kişi, yine kendisi olabilir," dedi Clevenger, McCormick'e bakarak. "Başına, kendisini bir ölü gibi hissettirecek bir şey gelmiş olabilir mi? Belki de seyretmek istediği tek şey, bu ölüm sahnesidir—ilk baştan beri kurbanlarıyla yakınlaşmasının sebebi de bu olabilir. Diğer bir ihtimalse, kendini kurbanlarının yerine koyarak, içindeki çoktan ölmüş taraflarına yeniden bakmak fırsatını yakalayabilmeyi arzulası olabilir."

"Peki, bu adam geçmişinde, cinsel tacize uğramış olabilir mi?" diye sordu VVarner, masanın başında dururken.

"Bu da başka bir olasılık," dedi Clevenger. "Ama kurbanlarının üzerinde herhangi bir seksüel şiddet uygulamıyor olması, bu iddiayı bir dereceye kadar geçersiz kılıyor."

"Kurbanlarının derilerinden içeriye, enjektör iğnesini batırarak giriyor olması da seksüel bir eyleme eşdeğer görünebilir," dedi McCormick.

Bu psikolojik olarak, üstün kalitede bir muhakemeydi ve böylece, Clevenger, McCormick'in, hiç de hafife alınacak bir doktor olmadığının farkına vardı. "Olabilir," dedi Clevenger. "Bu değerlendirmeniz, kuşkusuz mümkün olabilir. Ama gerçekten emin olduğum tek şey, adamın heyecan değil, huzur arıyor olması. Yakınlık istiyor, yeni maceralara atılmak değil. Bu, adamın güç gösterisi için çıktığı bir seyahat değil. Bu onun peşinden sürüklenip gittiği bir yolculuk. Etrafta, öfkeden gözü dönmüş bir şekilde dolaşıp durmuyor. Birilerini sakatlamak veya insanlara çirkin şeyler yapmak gibi bir arzusu yok. Kurbanlarıyla beraberken, minimum şiddet göstermeye dikkat ediyor. Tek bir kesik. Uygun olduğu durumlarda, kurbanlarını gömmek için zaman ayırıyor, bunu yapamadığı zamanlardaysa, delileri saklayamadığı için değil ama kurbanlarını öylece ortada bıraktığı için bir çeşit üzüntü duyuyor ve muhtemelen

işlediği cinayetlerin ardından da kendini çok kötü hissediyor. Ama diğer insanların onu iyi bir adam olarak görmesi yolunda, hiçbir şeyi riske atmayacaktır. Adamımız oldukça sakın ve akli başında biri, hatta cinayet işledikten sonra bile bu durumunu koruyabiliyor. Kurbanlarını gömmenin çok riskli olduğu zamanlarda, cesetlerini öylece ortada bırakıyor. Katil, yakalanmak istemiyor.""

"Aslında hepsi bunu ister," dedi Kane VVarner. "Ruhlarının derinliklerinde, her katil yakalanmak ister."

Clevenger bu görüşe katılmıyordu ama fikirlerini kendine saklayarak, herhangi bir şey söylemedi. Aslında, birçok katil, öldürmeye sonsuza dek devam etmek ve asla yakalanmak ister. Ama hepsi de kesinlikle insanlar tarafından tanınmayı, popüler biri olmayı arzular. Ve onları her seferinde hata yapmaya sevk eden de, bu güçlü arzuları olur. Sevgili, bilindik ego. Bir katilin sonsuza dek isimsiz olarak kalması, oldukça ender görünen bir durumdur.

VVarner başıyla Dorothy Campbell'ı işaret etti. Campbell, kitaplara aşırı meraklı görünen, ellilerinin ortasında, bir kadındı ve teşkilatın PROFİL UZMANI isimli bilgisayar sisteminin işletiminden sorumluydu. Bu sistem bünyesinde, seri katillerin davranış kalıpları ve takip edilen tüm ağır suçluların bulunduğu coğrafi konumlar gibi milyonlarca gerçeği kapsayan bir veritabanını da barındırmaktaydı. "İstatistiksel olasılıklara göre, erkek bir faille uğraşmakta olduğumuz çok açık," diye sözlerine başladı, Bayan Campbell. "Zekâsı ortalamanın üstünde. Muhtemelen üniversite mezunu biri, hatta daha yüksek bir eğitim düzeyine sahip olabilir. Sosyal olarak, son derece uyumlu biri—ama iç yüzünde yalnız yaşamayı seviyor. O, aylak bir serseriden çok, gezgin bir yolcu, devamlı hareket halinde olmayı arzulayan bir adam ve otoyolları kendine,

avlanma sahası olarak belirlemiş bir katil. Katil, cinayetlerini Manhattan veya Los Angeles gibi büyük yerleşim bölgelerinin yakınlarında işlemiyor ve gerçek kişiliğini yeteri kadar saklayamayacağı bu tip kentleri sevmiyor. Vermont dağları, Kentucky'deki geniş araziler veya Iovva'daki ovalar gibi kırsal yerlerin etraflarında gezinmeyi tercih ediyor. Açıklık yerlerde bulunmaya ihtiyaç duyuyor. Katil, açık havalarda yapılan aktivitelerde bulunuyor olabilir—bir dağcı, bisikletçi veya kampçı gibi." Campell duvarda ışıldayan haritaya ve ardından Clevenger'a baktı. "Bu bilgilerdeki mantıklı olmayan tek şeyse, katilin özelliklerinin organize suçlularla, organize olmayanların arasındaki tüm sınırları bulanık hale getirmesi."

"Bulanıklıklaştırmaktan çok bu sınırları yıkıyor demek daha doğru olur," dedi Bob VWhite.

Clevenger, Campell ve VWhite'in çizmekte olduğu kesin ayrımın farkındaydı. 'Organize bir seri katil,' büyük bir ihtimalle, cinayetlerini önceden planlar ve kurbanlarını önceden hedef olarak seçer, kurbanlarından kendisine itaat etmelerini bekler, onları öldürmeden önce alıkoyar, baskı altına alır ve cinayet işleme tarzları oldukça dehşet vericidir. 'Organize olarak hareket etmeyen bir seri katil' ise düşünmeden harekete geçer, tanıdığı insanlara da zarar verir, kurbanlarıyla neredeyse hiç konuşmaz, onları herhangi bir baskı altında tutmaz ve çoğunlukla, cesetleriyle seks ilişkisine girer ve her olay yerinde bir cinayet silahı bırakır.

"Bu adam," dedi Campell, "cinayetlerini önceden planlamıyor gibi görünmekte ama her nasılsa kurbanlarını önceden tanıyormuşçasına, onlara kolayca yaklaşabiliyor—ya da onlara karşı, aralarında birçok ortak yön varmış gibi davranıyor."

"Katil geçmişinde, insanlar tarafından oldukça zarar görmüş biri," dedi Clevenger. "Bu yüzden, kurbanlarının da

neler yaşamış olabileceğini anlıyor. Onların çektiği tüm acıları kendisi de hissediyor." Kullandığı son kelime, Clevenger'a bir şekilde İsa peygamberin sözlerini hatırlatmıştı." Bu adam, muhtemelen kendisini dindar biri olarak görüyor veya şeytandan ziyade Tanrı'ya yakın olduğunu farz ediyor. Kendisinin, Tanrının görevini yerine getirdiğine inanıyor olması da muhtemel."

McCormick, söylenenleri onayladığını gösteren bir şekilde, başını salladı.

"Kurbanlarının cesetlerini neredeyse, devrildikleri yerde bırakıyor," dedi Campell, "sanki yaptıklarından kendisi de korkuyor. Yine de yanına, onları hatırlatacak bir şey almak istiyor. Bu da ortaya, başka bir ikilem çıkarıyor."

"Tamamen açık olarak görünen tek şey," dedi Kane VVarner, Clevenger'a, "bünyemizde yaratmış olduğumuz örnek modellerden hiçbirinin, bu adamın net bir tasvirini canlandıramıyor olduğu. Tüm bunları göz önüne aldığımızda, VWhitney'nin, önümüzdeki birkaç gün boyunca, vaka üzerinde sizinle etraflıca çalışarak işleri hızlandırmayı ve sizin de direkt olarak bana rapor vermek üzere araştırmaya katılmanızı öneriyorum. Bu süreçte, üste bulunan tesislerimize yerleşmeniz, muhtemelen en iyi seçenek olacaktır?"

Namlunun ucuna konmak deyimi, tam olarak Clevenger'ın şu anki düştüğü durumu anlatmaktaydı. Ayrıca VVarner'in kullandığı ses tonu, Clevenger'a, North Anderson'ın kendisini hakkında uyardığı başka bir konuyu hatırlattı. FBI, Clevenger'ı bu araştırma üzerinde çalışırken, muhtemelen hiçbir zaman tam olarak serbest bırakmazdı. VVarner ise Clevenger'ın yularını elinde tutmak istiyordu. Tüm şu *'direkt olarak bana rapor vermek üzere'* maddesinin gerçek anlamı da buydu, ayrıca Clevenger, bir FBI yatakhaneğinde uyuma-

vı düşünemiyordu bile. Aslında bu etrafındakilere, bu vakayı stlenniek için yeterli donanıma sahip olmadığı göstermek Çin bulunmaz bir fırsat olabilirdi. "Bana bu teklifi zaten iki lün önce, telefonda görüştüğümüz sırada yapmıştınız," dedi Clevenger. "Yalnız ikamet edeceğim yerden ve emir-komuta /incirinizden bahsetmemiştiniz. Yine de şu an, bu adamı yalamak için hazırlıklı olduğunuzu zannetmiyorum."

"Anlayamadım?" dedi VVarner, suratındaki o politik gülümsemeyi korumayı başararak.

"Demek istediğim, bu ışıltılı harita gerçekten çok hoş görünüyor. Teşkilat olarak her türlü teknolojik donanıma ve diğer imkânlara sahipsiniz, ayrıca grup üyelerinizin bilgisayar ve laboratuvar ortamlarında, son derece etkileyici işler başarıyorlar. Dr. VWhitney, katilin psikolojik nitelikleri hakkında, çok büyük bir ihtimalle tamamen doğru olan bazı varsayımlarda bulundu. Ama katili halen, uzak bir aradan izlemektesiniz. Üstelik bu, ulaşılabilmesi mümkün olan bir katil—elbette bu sürece katlanacak kadar dayanıklıysanız."

"Lütfen biraz daha açıklayıcı olun, doktor?" dedi VVarner.

"Katil, kurbanlarım öldürmeden önce, onlarla çok yoğun bir yakınlık kuruyor," dedi Clevenger, masanın etrafında oturan grup üyelerine göz gezdirirken. "Kurbanlarına, onları önemseddiğini hissettiriyor. Ve büyük bir ihtimalle onları gerçekten önemsiyor, en azından öyle olduğuna inanıyor. Onu sıkıntıya sokan durumsa, yakınlık ve samimiyet duygularını ancak asgari dozlarda alabiliyor olması. Devamlı hareket halinde olmasının sebebi de duyduğu bu rahatsızlıktan kaynaklanıyor. Hayatında, uzun süren ilişkilere yer yok. Bu da onun büyük bir acı duymasına neden oluyor, her insanın duyabileceği gibi."

"Her zaman elde edemeyeceğimiz şeylerin peşinden koşarız," dedi McCormick.

Clevenger kadına bakarak, "her zaman," dedi. Yavaşça arkasında bulunan, Kane VVarner'a doğru baktı. "Bu adamın işleri birbirine karıştırmasını, kendini psikolojik olarak ele vermesini sağlamak için, öldürdüğü insanların devamlı suretle suratına vurmak gerekiyor. Kurbanların akrabaları ortaya çıkarılarak, medyada teşhir edilmeli, çocukluk fotoğrafları televizyon kanallarında sergilenmeli. Her ay kurban yakınlarının bir yerde toplanması sağlanmalı ve tüm bu toplantılardan halk da haberdar edilmeli. Bu durumda, katilimiz kendini tamamen dünyadan dışlanmış hissedecektir. Zaten bu adam her ortamda bir yabancı olarak yaşamakta ve zaten kendisini her zaman bir yabancı gibi hissediyor. Elinde, on üç kurbanından topladığı kan örnekleri olabilir ama televizyondaki bu kurban yakınları çok daha fazlasına sahip. Fotoğraflar, anılar, gerçek gözyaşları. En önemlisi bu insanlar, birbirlerine sahipti. Katilin yakınlığa karşı duyduğu ihtiyacı, onun istediği tarz bir yakınlığa olan özlemi -ne şekilde olursa olsun- zamanla artacaktır. Katilin ihtiyaçları, giderek daha fazla artacak ve çeşitli hatalar yapmaya başlayacaktır. Bu durumda, belki de cinayet işlediği olay yerlerini tekrar ziyaret etmek isteyecektir. Belki de bir kurbanının yas tutmakta olan annesini veya abisini arayacaktır. Hatta onu yakalamamıza izin bile verebilir, sadece kurbanları tarafından sahip olduğu geniş ailesini görmek ve onlarla aynı mahkeme salonunda bulunmayı hissetmek için olsa bile."

"Enteresan," dedi VVarner, duygusuz bir ses tonuyla.

"Ben, Dr. Clevenger'ın bu konuda haklı olduğunu düşünüyorum," dedi McCormick, VVarner'a. "Bu adam insanları kendinden uzak tutmakta o kadar iyi ki, adeta bu yeteneğini

kullanarak, bizi de kendisinden uzak tutmayı başarıyor. Adamı bir şekilde etkileyerek, ona ulaşmamız lazım."

Dorothy Campell başını sallayarak, McCormick'le aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Aylardır, bu canavara karşı ciddi bir mücadeleye girişmemiz gerektiğini söyleyip duruyorum," dedi, Kriminal Araştırma ve İnceleme Programımı için çalışan John Silvers-tein. Tüm toplantı boyunca, ilk kez söz alıyordu. "Bu katilin nereli olduğu veya gelecek sefer kime saldıracağını tahmin edebilmek için, elimizdeki şablonlara uyan örnek bir model bulunmuyor. Onu heyecanlandırarak, kendini riske atmasını sağlamalıyız."

"Fakat bu aynı zamanda, oldukça tehlikeli bir durum yaratabilir," dedi Bob White. "Ya onu, öldürme isteğinin artması için tetiklersek ve adam katliam yaparken, onu yakalamamızı sağlayacak herhangi bir *tedbirsizlikte* bulunmazsa? Demek istediğim bu adam, işlediği cinayetlerin arasında, uzun süreler beklemeye dayanabiliyor. Üç sene içerisinde, on üç kurban verdi. Bu adam katliam hızını iki katma çıkarsa bile, halen aynı titizlikle davranmayı sürdürebilir."

VVarner, VWhite'ı onaylar bir şekilde, başını salladı.

"Bu yöntemi denemek için uygulamaya koyabilirsiniz," dedi Clevenger, VWhite'a doğru. "Hatta adamın üzerindeki psikolojik baskıyı giderek artırabilirsiniz. Fakat en başından, katil dibe vurarak yakalanana kadar, uyguladığı şiddete hız kazandırmasına razı olmanız gerekir. Bu da ortaya, hiç de hoş olmayan bir durum çıkaracaktır. Ama bunu, katili yakalamak için ödemeniz gereken bir bedel olarak düşünmeniz lazım."

Bu sırada kapı çalındı ve dışarıdan açıldı. Eşikte duran, yirmili yaşlarındaki bir kadın, direkt olarak VVarner'a doğru bakıyordu.

VVarner, ayağa kalkarak kapıya doğru yöneldi. Kadın VVarner'in kulağına bazı şeyler fısıldadı. VVarner içini çeke rek, dışarıya doğru uzun bir nefes verdi ve başını olumsuz bir şekilde salladı. Kapıyı ardından kapatan VVarner, konferans masasına yaklaştı. "On dört numaralı kurban," dedi. "Ceset, Utah'ın yedi no'lu karayolundan 18 metre uzaklıktaki bir gölette bulunmuş. Bu seferki kurbanımız, tekerlikli sandalyedeki—sakat bir adam."

Odaya sıkıntı dolu bir ağırlık hâkim olmuştu.

Clevenger bakışlarını McCormick'e doğru çevirdi ve kadın ona doğru geri baktığında, bu onu Tıp Okulundaki günlerine götürdü. Clevenger yanındaki hemşireyle, ölmek üzere olan bir hastasının başında dururken, onun ölüme bu denli yakınlaşmasının aralarındaki her zamanki sınırları yok ettiğini bilerek ona, McCormick'in şu anda Clevenger'a baktığı şekilde bakardı. Ve McCormick'in ona gönderdiği tek bir bakış bile, Clevenger'ı neredeyse, hemen, o anda, kendisini bu vakaya adanması için ikna edebilirdi. Bunun ardında sanki, Clevenger'ın profesyonel meslek hayatıyla, özel hayatını aynı kefeye koymasından yapılan bir davet yatmaktaydı. Böylece Clevenger, sevmeye ve sevilme duygularını doludizgin bir şekilde yaşamaya duyduğu özlemi, bildiği tek şekilde ifade edebiliyordu—katil avına çıkmak.

"Yerel patoloji uzmanına göre, kurban en az üç ay önce öldürülmüş." VVarner açıklamasına devam etti. "Cesetten geriye kalanlar, şu an buraya varmak üzere." VVarner, Clevenger'a doğru baktı, yüzünde her daim takılı duran o kurnaz maskesi birden düşmüş gibiydi. "Sadece bilgin olsun diye söylüyorum," dedi VVarner, Clevenger'a karşı. "Ben, bu vakayı çözmek için yaşıyorum. Bu adamı yakalamayı, tahmin edebileceğinizden çok daha fazla istiyorum." VVarner maskesini hemen geri

Mehmetcan

laktı. "Şimdi geri kalan tüm zamanımızı, Dr. Clevenger'in arıza katılmasına karar vermesine yardımcı olacak, elimizdeki aka hakkında bulunan her türlü bilgiyi, ona aydınlatmak için kullanalım."

Kane VVarner, Clevenger'ı Akademinin ana kapısına kadar eşlik ederek, onu siyah renkli bir sedana bindirene kadar, Clevenger'ın zihninde çoktan, ana hatlarıyla otoyol katilinin bir profili oluşmuştu. Konferans salonunda iki saati aşkın bir süre kalan Clevenger, bu arada cinayet mahalleri hakkındaki tüm ayrıntıları beynine depolamış ve grupta bulunan tüm çalışanların, bu vaka hakkında gerçekten neler düşündüğünü öğrenmek için, onları hafiften sıkıştırmak durumunda kalmıştı.

Clevenger'a göre, katil çok büyük bir ihtimalle erkekti, bunu düşünmesinin nedeni, sadece istatistiklerin bu yöne olması değil, ama kurbanların şahdamar arterleri ve nefes borularının ipliksi dokularını keserken, bıçak ağızları tarafından uygulanan baskı derecesiydi. Adam en az kırklı yaşlarında olmalıydı, daha genç birinin, bu katilin sosyal yeteneklerine ve kurbanları yanında bu kadar rahat ettirecek donanımına sahip olması imkân dâhilinde görünmüyordu. Adam oldukça hoş bir dış görünüme sahipti ama seksüel çekiciliği özellikle ön planda değildi, bu da onun, kadınlar tarafından zararsız biri olarak algılanmasını sağlıyordu. Enjektör kullanmaktaki profesyonelliği, katilin hastaneler, kan bankaları veya ilk yardım üniteleriyle bir ilişkisi olduğunu gösteriyordu. Ve adam büyük bir olasılıkla tek çocuktu, yakınlığa karşı olan -kan bağı- uç noktadaki özlemi ve duyduğu büyük yoksunluğun, bir kardeşin varlığında gelişmiş olduğunu düşünmek çok zordu. VWhitney McCormick'in, katilin bir öksüz veya terkedilmiş bir çocuk olarak büyümüş olması üzerine kurduğu teori de, ol-

dukça mantıklı görünmekteydi.

Katilin çizilen profilindeki hiçbir bölüm, tam olarak kesin sayılmazdı ve ellerinde ilerleyecek pek fazla veri de bulunmuyordu. Fakat Clevenger'ın bu vaka hakkında emin olduğu tek şey vardı: Karşılarına muayene edilecek başka cesetler ve incelenecek başka cinayet mahalleri de çıkacaktı. Katil, öldürmeye bağımlı hale gelmişti.

Siyah sedan, ulusal havaalanına doğru yol alırken, Clevenger halen, Bob VWhite'm, Davranış Analiz Ünitesinin toplantı odasında, masaya sermiş olduğu, kurbanlara ait olan on üç fotoğrafı düşünüyordu. On üç hayat. Ve kurban sayısı şimdi on dörde çıkmıştı, daha başka kaç cesedin dışarıda, keşfedilmek üzere beklediğini ise kimse bilemezdi.

Clevenger'ın aklına, katilin de kurbanlarını düşünüyor olabileceği ihtimali geldi. Belki de şu anda, arabasıyla bir otoyolda ilerliyor ve sabırsızlıkla güneşin batışını bekleyerek, başka bir hayatı daha söndürmenin ve kan akrabalarının sayısını artırmanın hayalini kuruyordu.

Clevenger birden içini, tanıdık bir nefretin kapladığını hissetti. Antipati. Clevenger ölümü, bir tür düşman olarak görürdü. Ölümü aşağılardı, bu canavar hangi forma dönüşmüş olursa olsun—kanser, yaşlılık veya cinayet, onun için fark etmiyordu. Hayat boyu öğrendiklerini, değişik bir düşünce tarzıyla birleştirerek, kendine kısa devreli bir ölüm şekli seçmişti. Ve insanlar bazen, Clevenger'a işini yaparken sınırlan aştığını söylüyorsa, bu ancak kafalarının bazı şeyleri almadığını gösterirdi. Her soruşturma, yeni bir mücadele anlamına gelirdi. Tıpkı poker oynamak gibi, ölümün yüzüne dimdik bakarsınız ve ölüm ortadaki parayı artırdığında -bu kendinizi feda etmek anlamına gelse bile, daha fazla kan dökülmesini engellemek için- sahip olduğunuz her şeyi ortaya sürersiniz.

Araba Clevenger'ı Birleşik Devletler havaalanı terminalinin dışında indirdi. Logan'daki yoğun sis yüzünden, Washington DC'den Boston'a kalkan ilk iki uçuş iptal edilmişti ve Clevenger eve vardığında saat 17:15'! gösteriyordu. Kamyonetini merkezi otoparkında bulunduğu yerden çıkaran Clevenger, aynı zamanda cep telefonundan Mass General Hastanesinin laboratuvarını aramaktaydı. "Ben Frank Clevenger," dedi telefonu açan kadına. "Billy Bishop'a yapılan toksikolojik testin sonuçlarını öğrenmek için aramıştım."

"Doğum tarihi?" diye sordu, telefondaki kadın.

"11 Aralık 1987."

"Sizi bir saniye kadar bekleteceğim, doktor."

"Lütfen negatif çıkmış olsun," diye fısıldadı Clevenger. Marihuana kullanmış olmanın, dünyanın sonunu getirmeyeceğini biliyordu. Ve 16 yaşlarındaki birçok gencin arada sırada, esrarlı bir sigara içtiğinin farkındaydı. Ama bu şey, Billy'nin kanında çıkarsa, bu oğlanın Clevenger'a yalan söylemiş olduğu anlamına gelirdi—marihuana kullanması ve büyük bir ihtimalle satması hakkında. Ve bu da Billy'nin karakterini düzeltmeye çalışm'ak dışında, her türlü şeyi yapıyor olabileceği anlamına gelirdi.

Mehmetcan

altı

Billy Bishop, Clevenger'ın Chelsea'de bulunan çatı katı daireesindeki odasında kurmuş olduğu ağırlık çalışma seti platformunun ucunda oturuyordu. The Doors'un³⁸ müziği etrafı inletirken, Pallodion tarzı³⁹ penceresinden dışarı, Fitzgerald Tersanesinin ötesinde pırıldayan Boston şehrinin silüetine bakıyordu.

Oda, ağırlık çalışma seti, basit bir çalışma masası, bir yatak, stereo ses sistemine ait, duvara karşı yığılmış donanım üniteleri ve bu parçaları birbirlerine bağlayan, karmakanşık durumdaki çeşitli kablolar dışında, neredeyse boş sayılırdı. Duvarlar, Puddle of Mouth, Pearl Jam ve Grateful gibi rock gruplarının posterleriyle kaplıydı.

Ağırlık disklerini, altı sefer için 90 kilograma kadar çıkaran Billy'nin tüm vücudu pompalanmış gibi görünüyordu. Kafası ise birçok düşünceyle dolmuştu.

Billy, kendini oldukça iyi hissediyordu. Bugün, aşağıdaki tersaneye kadar giderek, Peter Fitzgerald'la konuşmuş ve

38 The Doors: 1965'de başlayan ve 1971'de Jim Morrison'ın ölümüyle sona eren asıl süreçte etkileyici ve şiirsel şarkı sözleri, iyi düzenlenmiş müziğiyle öne çıkmış, bir kuşağın en önemli gruplarından biri.

39 Andrea Palladio (d. 30 Kasım 1508 - ö. 19 Ağustos 1580; Andrea di Petro Della Gondola olarak doğan İtalyan mimar, birçok kişi tarafından batı mimarisinin en fazla örnek alınan isim olmuştur.)

ertesi gün başlamak üzere, geçici bir işe kabul edilmişti. Elbette tüm bunları, Clevenger'a bir iyilik olarak yapmıştı ama yine de, işi batırmadığı için memnundu. Sonuçta, bu işi bir çözüme ulaştırmıştı. Bunun da bir önemi olmalıydı, değil mi? Aslında bayağı iyi bir durumda sayılırdı. İsteyken, römorkör motorlarını tamir etmeyi öğrenmesi gerekecekti. Vaktini, ustabaşları veya şefleriyle geçirmek zorunda kalacaktı. Ve başlangıç olarak, saat başına on papel alacaktı ki bu Billy için, sadece bozuk para sayılacak kadar azdı ama yine de, gönüllü olarak çalışmaktan çok daha iyiydi. Dekan VValsh ve onun dar kalçalı sekreteri, Scott Dillard ve Auden Koleji'nin tüm geri kalanının cehenneme kadar yolu vardı, onlar sadece bir avuç riyakâr pislikti.

Dillard ve onun kabadayı arkadaşları, Billy tarafından nakavt edilip yere serilmekten pek hoşlanmamışlardı. Olaylar aşağı yukarı bu şekilde gelişmişti, iki kavgayı da kendilerinin çıkarmış olduğu düşünülürse - ilki Dillard'ın, Billy'nin burnundaki halka ve saç sitili hakkında devamlı saçma sapan konuşması, ikinciyse Dillard'ın kankalannın, onun yediği dayığa karşı, Billy'den intikam almaları gerektiğine inanmaları yüzünden—aslında tüm bunlar oldukça komikti.

Billy'nin bildiği kadarıyla, sonuçlandıramayacağımız bir şeyi asla başlatmamalıydınız. Ve eğer bunu yaptıysanız, sonuçlarına sessizce katlanırsınız ve cezanızı çekersiniz.

Fakat Dillard ve grup arkadaşları, bu şekilde davranmamıştı. Billy'yi ispiyonlamalardı.

Billy ayağa kalktı ve çalışma masasının üstünde duran aynaya doğru yöneldi. Gerçekten de müthiş görünüyordu. Gövdesi, zırh giymiş bir gladyatörünkine benziyordu—kusursuz olarak tanımlanabilecek bir vücut yapısına sahipti, göğüs kasları son derece sıkı ve dolguluydu, tüm bedeninde baştan

sona, bir gram olsun yağ bulunmuyordu. Kollarım esnetti, pazılarının ve kalça kemiğinin altındaki taş gibi kasların nasıl şişkinleştiğini memnuniyetle izledi.

Auden Kolejindekilerin hepsi ikiyüzlü tiplerdi. Dillard'ın, Billy'nin en iyi müşterisiyken, onun dolabında marihuana bulundurduğunu ihbar etmesi, bunun en iyi örneğiydi. O pislik herif marihuanaya bağımlıydı ve her ay Billy'den 30 gram kadar mal alırdı, ta ki Dillard, Billy'nin rasta tipi saçları hakkında fikirlerini ifade etmeye karar verene kadar—ilk başta şaka olarak başlayan bu yorumlar, bir süre sonra çizgiyi aşarak, Billy'nin gerçekten canını sıkmaya başlamıştı. Jamaika'dan mı geliyorsun adamım? Adalısın, değil mi adamım? Sonuçta Billy, Dillard'a mal vermeyi tamamen kesti. Kesin olarak. Tek bir esrarlı sigara bile alamayacaktı. Seni besleyen eli ısırma-yacaksın.

Dillard'ın kavga çıkarmasının asıl sebebi de buydu: Bağımlı olduğu esrarın yoksunluğu çekiyordu ve Billy ona mal vermiyordu.

Billy aynaya doğru biraz daha eğilerek, halkasını taktığı deliğin iyileştiğinden emin olmak için, uzun bir süre burnunu inceledi. Ardından geriye doğru adım atarak, ağırlık platformunun ucuna oturdu. Parmaklarını başının arkasında birleştirerek, omuzlarını eksen etrafında sağ ve sol taraflara döndürerek, bir sonraki ağırlık kaldırma çalışmasına hazırlamak için kaslarını esnetmeye başladı.

VValsh'un kendisini, birkaç esrarlı sigara yüzünden okuldan atması, Billy'e ilk başta bir şaka gibi gelmişti. Dekanın evine, 1.50 boyundaki, kalın bacaklı ve parlak kırmızı ruj sürmüş karısının yanına gittiğinde birkaç martini içmediğine kim inanırdı ki? Bununla, esrarlı bir sigara içmek arasında ne fark vardı? Ya da bir çizgi kokainin? Elbette, hükümetin içki satış-

lanndan elde edilen kârdan büyük kesintiler yaparak, kendi hissesini almasının dışında kalan bir fark var mıydı? Hem içki karaciğerleri mahvediyor ve bir sürü trafik kazası ve ölüme neden oluyordu. Hâlbuki esrar içmenin ve nadiren de olsa, âlem yapmanın size hiçbir zararı dokunmazdı.

Billy, ağırlık platformunun üzerine uzandı ve başının üzerinde duran ve ağırlıkları birbirine bağlayan metal ban sıkıca kavradı. İki tarafa da 4,5 kilogramlık madeni ağırlık levhaları eklemişti ve böylece toplam ağırlık 100 kilogramı bulmuştu. Derin bir nefes aldı ve metal barı askılanndan dışarı doğru iterek çıkardı ve göğüs hizasına indirdi. Ardından ciğerlerindeki tüm havayı dışarı boşalttı ve metal barı yeniden yukarıdaki askılanna doğru kaldırdı. Billy sağlamdı. Bir tur daha ağırlık çalıştı ama üçüncüsünde oldukça zorlandı. Dördüncü turda göğüs kasları, Billy metal barın düşmesini yavaşlatmaya çalışırken, titremeye başlamıştı. Kolları, yorgunluktan tükenmiş şekilde ağnyordu. Buna rağmen Billy, içinden konsantre olarak, metal barın yükselmesi gerektiğini ve yer çekiminin tersine doğru döndüğünü, gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Tek yapması gereken, bunu bir kez olsun denemektir. Billy gözlerini kapattı, boynunu uzattı ve sahip olduğu her şeyle beraber, metal ban yeniden yukarıya kaldırdı, dişleri birbirine vururken, Billy kollarını gererek barı sabit bir şekilde, kısa bir an için havada tutmayı başardı, İdaha sonra ağırlık barını, gürültüyle askılarına doğru bıraktı.

"Güzel hareket," diye bağırdı kapı aralığında duran Clevenger, yüksek müzikte sesini duyurmaya çalışarak.

Tüm vücudu terle kaplı olan Billy, körük gibi hızla nefes alıp vererek, platform üzerinde doğrularak oturdu.

Clevenger başıyla müzik setine işaret etti. "Şunu biraz kısabilir misin?"

Billy. müzik setine doğru giderek, sesi sonuna dek kapattı. "Beni tehlikeye atabilirdin. Az kalsın elimdeki ağırlığı düşürecektim."

"Hayır, seni hiçbir şekilde tehlikeye atmam," dedi Clevenger, odanın içine yürürken. "Hiçbir zaman."

"Ağırlıkların tamamı yüz kilo," dedi Billy. "Platformda dört seri tamamladım."

"Yeni bir rekor," dedi Clevenger. "Tebrikler," Clevenger, Billy'ye, ağırlık platformunun yanındaki zeminin üzerine koyduğu cep telefonunu gösterdi. "Havaalanından seni arayarak, ulaşmaya çalıştım."

"Cep telefonunun çaldığını duymadım," dedi Billy, yalan söyleyerek.

"Pekâlâ," dedi Clevenger, ciddi bir ses tonuyla.

"Saat başına on papel alacağım," dedi Billy, konuşma tarzına hissettiğinden çok daha fazla coşku katmaya çalışarak, bir şekilde bu enerjisinin, konuyu uyuşturucu testinden başka şeylere sevk edebileceğini umuyordu. Ve römorkörde çalışan adamlar aslında—"

"Bana uyuşturucu testinden bahset," dedi Clevenger.

"Oraya zamanında yetişemedim," dedi Billy otomatik bir şekilde ve tişörtüne doğru uzandı. "Yarm ilk iş olarak, kliniğe giderim," diyerek, tişörtünü üstüne geçirdi.

"Zamanında yetişemedim de ne demek oluyor?"

"Tersanedeki işimi halledene kadar, saat dört buçuk olmuştu, sonra yeni tanıştığım şu kız, Casey'i arayacağıma söz vermiştim, konuşmamız bittiğinde saat beş çeyrek, beş buçuk falandı, hava kararıyordu, ben de ertesi gün gitmenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Niye seninle anlaştığımız gibi test yaptırmaya, tersane-den önce gitmedin?"

"Bir sürü şey işte," dedi Billy.

"Bir sürü ne..."

"Doğruyu mu istiyorsun? Öğlene kadar uyudum, sonra kafamı toplamak için koşuya çıktım. Bir ara yemek yedim ve böyle işte. Sonra da kliniğin o zamana kadar çok dolmuş olacağını düşündüm ve Peter'la görüşmemi kaçıracağımdan korktum. Anladın mı? Ama bu işi, yarın sabah kesinlikle halledebilirim."

Clevenger, uyuşturucu kullanıcıları hakkında oldukça çok şey biliyordu -ki bir zamanlar kendisi de bu gruba dâhildi- bağımlılar, bu tip uyuşturucu testlerinden olabildiğince uzak dururlar ve vücut sıvılarını teslim etmeyi erteleyerek zaman kazanmaya çalışırlar. Günler geçtikçe, uyuşturucu maddelerin vücutlarını terk etmesini, böbrekleri ve karaciğerleri üzerinde, gerçeğin bıraktığı izlerinin silinmesini beklerler.

"Teste hemen şimdi girmeye ne dersin?" diye sordu Clevenger. Arkadaşım Brian Stransnick'in Lynn'de bulunan laboratuvarına uğrayabiliriz. Willow Caddesi'ndeki bir Tıp Merkezi. Gece yarısına kadar orada kalır."

"Casey'e buluşacağımızı söylemiştim," dedi Billy.

"Onunla daha sonra buluşursun," dedi Clevenger, kendine hakkım olmaya çalışarak.

Billy gülümseyerek, kafasını salladı. "Casey bundan hiç -"

"Casey'nin ne düşüneceği umurumda değil," dedi Clevenger, sinirle. Seninle, Mass General'da toksikoloji testi yaptıracağın hakkında anlaşmıştık ve oradan ayrıldıktan sonra tersanede görüşmeye gidecektin. Ama sen beni kandırarak, hayal kırıklığına uğrattın. Bu yüzden, şimdi benimle birlikte Lynn'a gidiyorsun."

"Zaten, sen bana hiçbir zaman güvenmedin," dedi Billy, incinmiş bir şekilde konuşmaya çalışarak.

"Çünkü sen anlamamızın, kendine düşen kısmını yeri-ne getirmedi," dedi Clevenger.

Billy başını salladı. Lanet olsun, dedi içinden. Belki şu Stransnick'in test makineleri, eski, dandik şeylerdi. Belki de idrarına su katmanın bir fırsatını bulabilirdi ve fark edilme-yecek şekilde, test sonucunda kanında çıkabilecek maddeler-in metabolizmalarındaki yoğunluk derecelerini azaltabilirdi. Eğer tüm bunlar da işe yaramazsa, Billy'nin Clevenger'la başı belaya girmeden ve onunla ciddi sorunlar yaşamadan önce, sadece son bir gece için, Casey ile dışarı çıkarak eğlenebilirler-di. "Pekâlâ," dedi Billy. "Haydi gidelim."

Clevenger'ın kamyonetine biner binmez, "Quantico na-sıldı?" diye sordu Billy.

"Her şey oldukça sorunsuz geçti," dedi Clevenger. Billy'nin bu konuyu daha fazla kurcalamasını istemiyordu—bunun için iki sebebi vardı. İlk olarak, Billy ile herhangi bir sohbete girmek için, çok fazla öfkeliydi. İkinci ve daha önemli sebep ise, Clevenger'ın Billy'i, kendi adli işlerinden uzak bir mesafede tutmaya karşı gösterdiği hassasiyetti, Billy'e karanlık ve korku dolu bir beslenme biçimi sunmak istemiyordu.

"Hangi vaka üstünde çalışmanı istiyorlar?"

"Bir cinayet vakasında."

"Otoyol katili mi?" diye sordu Billy, büyük bir heyecanla. "Bu vaka için çalışmak acayip havalı olurdu."

"Bana, bu konu için yapılan toplantı hakkında konuşma-mam gerektiğini söylendi," dedi Clevenger, gergin bir şekil-de. Billy'e doğru baktığında, oğlanın gururunun kırılmış gibi durduğunu fark etti. "Bu konudan hiç kimseye bahsetmemem gerekiyor."

"Kesin öyledir," dedi Billy.

"Bu şekilde davranmamı istiyorlar."

"Ama onlara, North'dan hiçbir şey saklamadığını söylemiş sindir."

Clevenger, Billy'nin, avantajlı duruma geçmek için yaptığı, bunun gibi küçük hileleri çok iyi biliyordu. Billy bazı zamanlar, Clevenger'la birlikte, aynı mekânda bulunmaya bile dayanamazken diğer zamanlarda ise Clevenger'a mümkün olabildiğince yakın olmak istiyordu, diğer herkesten daha yakın. Ve eğer Billy, önceden anlaştıkları gibi, uyuşturucu testi ni zamanında yaptırarak onu yarı yolda bırakmış olmasaydı, Clevenger ona, katıldığı toplantı hakkında daha çok bilgi verebilirdi. Bu bilgiler elbette, dehşet verici konuları ve teşkilatın özel dosyalarını içermeyecekti. Sadece, Clevenger'ın güvenini kazandığını Billy'nin anlamasını sağlayacak türde bir sohbet olabilir. Ama bunu yaparak, ona yanlış bir mesaj vermiş olmayacak mıydı? Billy, güvenilirliğin, kendisinin kazanması gereken bir şey olduğunu öğrenmeliydi. "North, birlikte çalıştığımızdan beri, beni asla yüzüstü bırakmadı," dedi Clevenger.

Billy kafasını diğer tarafa çevirerek, yolcu penceresinden dışarı baktı. Ardından gelen birkaç dakika boyunca, sessizlik içinde yol aldılar, 16. Doğu Yolunu izleyerek, Revere banliyösünün içerisinden geçtiler. Clevenger, Billy'nin aklından neler geçtiğini merak ediyordu, büyük bir ihtimalle uyuşturucu testinden çok, laboratuvardaki işinin ne zaman biteceğiyle ilgileniyor olmalıydı, Lynn'e giden trene yetişerek, Peabody'den 16 kilometre uzaklıktaki, Kuzey Sahili alışveriş merkezinde kız arkadaşıyla buluşmayı planlıyordu ve muhtemelen tüm bunları, henüz yola çıkmadan ayarlamıştı. Belki de, Tover Records müzik mağazasında istediği CD'yi bulup bulamayacağını ya da alışveriş merkezinin ilerisinde bulunan Motel 6'da bir oda tutmak için parasının yetip yetmeyeceğini düşünüyordu.

Ama Billy'nin düşüncelerinde bunların hiçbirine yer yoktu. O iki dakikalık sessizlikte, pencereden dışarı bakarken, birden kamyonetin kapısını açarak dışarı fırladığı takdirde, olabilecekleri düşünüyordu. Tam yola çarpmadan önce ortaya çıkacak, panik ve zevkin karışımı olan o güçlü duyguyu hissetti. Aldığı zevkin büyük bir bölümünü, kafasında Clevenger'ın olay karşısında ne denli büyük bir dehşete düşeceğini kurgulayarak sağlıyordu. Clevenger arabayı yol kenarına doğru savururken, Billy frenlerin çıkardığı o acı sesi şimdiden duyabiliyordu. Kendisi asfaltta, kanlar içinde yüzüstü yatarken, Clevenger'ın kendisine doğru, nasıl aceleyle koştuğunu gözlerinin önüne getirdi. Ve Billy tam olarak, Clevenger'ın onun her yanından kanlar akan vücudunu çevirdiğinde, suratında belirecek olan ıstırap ve panik hissinin hayalini kurmanın, kendisini nasıl tatmin ettiğini açıklayamasa da, bunun kendine, Cleveger'm asla yapmayacağı kadar çok, acı çektirme isteğinden kaynaklandığını biliyordu. Bu Billy'nin oyundaki gole giden son koşusu, elinde kalan son kozuydu, Clevenger'la aralarında geçen oyununun adını koyamayan Billy, Clevenger'ın ona sınırlar koymasının, Billy'i ne kadar sevdiğinin bir göstergesi olduğunu ve kendine olan sevgisizliğinin deyine kendinden nefret etmesine yol açtığı gerçeğini tamamen gözden kaçırmıştı.

Billy Bihop kendi dış görünüşüne ve saçlarına tapıyor olabilirdi, burnuna takılı olan ufak altın halkaya, sırtına dövmeyle işlenmiş olan mavi renkli harflere, kafatasma ve o çarpaz kemiklere hayran kalmış olabilirdi. Ayrıca, çok iyi bir dövüşçü, mükemmel bir futbol oyuncusu ve kızların favori erkeği olduğunu düşünerek, bundan şeytani bir zevk de almaktaydı. Ama onun dıştan görünen bu kendini beğenmişliği aslında sadece, içindeki hissettiği şeylere karşı, yine kendisinin kurduğu bir savunma biçimiydi—o, aslında çok çirkin ve ahlaken ko-

kusmuş biriydi, ayrıca şimdiye kadar yediği ve herde yiyeceği her türlü dayağı sonuna dek hak ediyordu. Neredeyse, tacize uğramış her çocuk gibi, Billy de ruhunun derinliklerinde tacizcisinin, kayışı elinde tutan adamın lehine hüküm vermişti.

Ama Billy, asfaltın üzerinde biten hikâyesini gerçek hayatta uygulamadı. İki dakikalık sessizliğin sonunda, kendine tamamen bambaşka bir yön seçti. "Uyuşturucu testini yaptır-mamıza gerek yok," dedi Billy.

"O testi yaptıracamız," dedi Clevnger.

Clevnger, Billy'ye doğru baktı ve onun söylediklerinde, gerçekten ciddi olduğunu anladı. Arabanın direksiyonunu, yol üzerindeki bir Dunkin' Donuts dükkânın park alanına doğru kırdı ve kamyoneti kenara çekerek durdu. "Pekâlâ. Bu sefer neler anlatacaksın, bakalım?"

"Marihuana," dedi Billy, içinden gelen gülme dürtüsüne karşı koymaya çalışarak. "Birkaç tane esrarlı sigara içmiştim. Okulda satamadıklarımı."

Clevnger, kalbinde gerçek bir acı hissetti. Birkaç saniye boyunca kendini tamamen güçsüz, daha kendini idare edemezken bir çocuğa babalık yapmaya çalıştığı için tam bir ahmak gibi hissetti. Zaten, kimi neden kurtarmaya çalışıyordu ki? Billy'yi? Kendini? Neden bir arada umutsuz bir ikili oluşturdıklarını kabullenemiyordu, Zaten kör olan biri, bir diğeri-ne nasıl kılavuzluk yapabilirdi? "Bunu ne zamandır..."

"Anlatacaklarım henüz bitmedi," dedi Billy.

Clevnger, bilmediği başka neler olabileceğini düşünerek, uzun süredir içinde tuttuğu nefesini bıraktı.

"Marihuana..." diye sözlerine devam etti Billy, diğer yandan bu dünyanın Clevnger'ı, yeniden ve baştan aşağı ne kadar yaraladığına şahit olmaktaydı. "Ve kokain... ve steroitler."⁴⁰

40 Steroidler: Vücutta doğal olarak bulunan veya yapay olarak üretilen, kolesterole benzer bir grup maddenin ortak adı./ Sterol + Oid

Mehmetcan

Clevenger, Billy'nin ses tonundan, onun kendisini kasıtlı olarak üzme niyetinde olduğunu hissetmişti, Billy şimdiye kadar tanıdığı tek yolla -karşısındakine olumsuz bir şekilde meydan okuyarak- Clevenger'ın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Bu da Clevenger'a, Billy'i kurtarma çabalarının, tıpkı bir maratonda yarışmaya benzediğini düşündürdü. Sosyal Hizmetler Dairesinin Billy'yi evlat edinmesine karşı çıktığında, Clevenger'ın en azından bu kadarını kavrayabilmesini sağlamıştı. Billy'nin yaşlarında evlat edinilen çocukların yarısından fazlasının, evsiz kaldığı, hapse düştüğü ya da henüz yirmisine gelmeden öldüğü, kanıtlanmış bir gerçektir. Clevenger'ın Billy'nin ruhunu kurtarmak üzere girdiği Savaşı kazanmasının yolu, büyük bir özen ve gayret göstererek, Billy'nin içinde var olan şeytanların kökünü kazırken, halen onun elinden tutuyor olmasından geçiyordu.

Bu da Clevenger'ın, seneler boyunca mücadele ederek, birçok savaşı kaybetmeyi göze almasını gerektiriyordu. "Bu durumda, ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordu Clevenger.

Billy omzunu silktili, halen Clevenger'ın yüzünü, büyük bir dikkatle inceliyordu.

"Sanırım, bu kararı vermenin benim işim olduğunu düşünüyorsun," dedi.

Clevenger, kendi kendine konuşur gibiydi.

Billy diğer tarafa dönerek, arabanın ön camından dışarı bakmaya devam etti.

Clevenger da bakışlarını, arabanın dışına doğru yöneltti. "İşte sana standart biçimlere uygun bir tepki: "Cezalısın," dedi Clevenger. "Ama bana sorarsan, cezalı olman da bu durumda bir işe yaramayacaktır, odadaki ağırlık kaldırma aletlerin, müzik setin ve gizlice içeriye aldığın kız arkadaşlarınla, olduk-

ça iyi zaman geçireceğinden eminim." Clevenger duraksadı. "Başka bir seçenek de, otuz günlük bir rehabilitasyon programına girmediğin takdirde, dışarıda, özgür bir birey olarak, kendini geçindirmen ve başının çaresine bakmayı öğrenmen olabilir. Ve bu düşünce tarzını yerine getirmek, büyük bir erdeme ulaşmak anlamına gelir. Bu 'sert sevgi' kaidesi, bazı durumlarda işe yarayabilir. Ama ben bu şekilde hareket etmenin, senin karakterindeki bir delikanlı için oldukça tehlikeli sonuçlar doğurabileceğinden eminim. Zaten şu anda, kendinde karşı o kadar büyük bir hoşnutsuzluk içerisindesin ki, sokakları çok doğal bir biçimde, yeni evin olarak algılayabilirsin. Hak etmiş olduğun şeyin, bu çeşit bir yaşam tarzı olduğu düşünce-sine kolaylıkla kapılabilirsin. Ve ben senin bu çeşit bir yaşam sürmeni istemiyorum. Gerçek şu ki, böyle bir şeye asla dayanamam." Clevenger, ona doğru uzattığı zeytin dalına ne gibi bir tepki vereceğini görmek için, Billy'ye baktı. Billy herhangi bir tepki vermemişti. "Diğer ebeveynlerin çoğu, böyle bir durumla karşılaştıklarında, sadece polisi aramakla yetinir," dedi Clevenger, sözlerine devam ederek. "Bölge Savcısının çocukları için, uyuşturucu madde bulundurmaktan hüküm giymesine karar vermesini izler ve en azından hâkimin, Adsız Madde Bağımlıları Derneğine⁴¹ katılım ve belirlenen aralıklarla uyuşturucu testi yapılması suretiyle, şartlı tahliye kararı vermesini umarlar. Billy omuz silkti. "Aslında bu, o kadar da kötü bir fikir değil. Üzerinde asılı olan, muhtemel bir hapis cezasıyla yaşamak, uyuşturucu kullanmaktan alınan zevke karşı daha dayanıklı olmanı sağlayabilir."

"Veya kafayı bulmaya, çok daha fazla heyecan katabilir."

41 Narcotics Anonymous: 1950 yılında ABD'de kurulmuş olan ve uyuşturucu bağımlılarına çeşitli programlar sunarak, birbirlerine yardım etmek ve deneyimlerini paylaşmak için düzenli olarak toplanan sivil toplum örgütü.

Clevenger, Billy'e doğru döndüğünde, suratındaki o kendini beğenmiş ifadeyle karşıdaştı. Ve tam o sırada, Billy'nin 'lisesinden tutup, kafasını ön cama geçirerek, suratındaki o yılışık sırtıtmayı silmek istedi, ona, kendisinin ne kadar sert bir çocuk olduğunu düşünse de, her zaman ondan çok daha sert tiplerin karşısına çıkacağını öğretmek istedi. Belki de bu, ona Auden Koleji'nde öğretmedikleri, fakat Billy'nin bir şekilde mutlaka alması gereken bir dersti.

Fakat Clevenger içinde gittikçe artan nefreti, kalp atışlarının hızlanmasını, çenesinin sıkıca kitlenmiş olduğunu fark ettiğinde, Clevenger'dan gelecek bir dayağın, tam olarak Billy'nin elde etmek istediği şey olduğunu anladı. Oğlan, babasıyla olan ilişkisini, bilinçsizce yeniden kurmaya çalışıyordu, bu sefer de Clevenger'a kendi babasının, tacizci bir adamın rolünü biçmişti. Clevenger kafasını sallayarak, geçmişini unutmanın ne kadar zor bir şey olduğunu düşündü. Clevenger kendi babasına dönüşmek üzere -bir tokat veya yumruk- sadece bir yanlış uzaklıktaydı, kurban edilen rolünden, kurban eden rolüne geçerek, kendi patolojik yolculuğunu tamamlayabilirdi. Bu baştan çıkarıcı bir seçenektir, yaşadıklarını tekrarlama dürtüsüyle, duygularını bir kez daha gözden geçirme dürtüsü. Bu kısır döngüden tek çıkış yolu ise, bazı hareketlerin yarattığı etkilerde rol alıp oynamaktansa, bu konu hakkında derinlemesine konuşmaktan geçiyordu. "Elbette," dedi Clevenger, "sinirden kendilerini kaybederek, çocuklarına şiddet gösteren ebeveynlere de rastlanıyor."

Billy, Clevenger'a baktı. "Umurumda değil. Çok istiyorsan, sen de yap."

"Bunu asıl isteyen ben değil, sensin."

Billy, gözlerini daha fazla açtı.

"Bir zamanlar ben de, şu an senin izlemekte olduğun yolda hızla ilerlemekteydim," dedi Clevenger.

"Hangi yoldan bahsediyorsun?" diye sordu Billy.

Clevenger tekrar ön camdan, dışarı doğru baktı. "Ne kadar kuvvetli olduğumu, ard arda gelen dayaklardan sonra ayakta kalarak, ispat etmeye çalışırdım. İlk dayaklar babamdan gelmişti. Artık o etrafta olmadığı zamansa, ben onun yerini oldukça başarılı bir şekilde doldurdum. Bu sefer kendimi, kokain ve alkol batağında, neredeyse öldürüyordum."

"Sen?" dedi Billy. "Kokain mi kullanıyordun?"

Clevenger gözlerini kısarak, gecenin derinliklerine doğru baktı. "İçimdeki acıyı hissizleştiriyordu. En anlaşılır görünen nedeni bu. Ama başka bir şey daha vardı. Uyuşturucular benim hayallerimde kurduğum bir babanın varlığını hayatta tutuyordu. Bana, gerçekten değer veren bir babaya sahip olduğuma inanmamı sağlıyordu."

"Bunu hiç anlamıyorum," dedi Billy.

"Kendime kötü davrandığımı sürece," dedi Clevenger Billy'e bakarak, "daha iyisini hak etmediğim sürece, kendimi babamım beni sevdiğine inandırabiliyordum. Benim kadar rezil birini. Benim gibi berbat bir müptelayı. Bir yalancıyı. Babamın işe yaramaz yaşlı bir alkolik olması ne fark ederdi ki? Bana her sinirlendiğinde, elinin kemerine gitmesinin ne zararı vardı? Ben de bu dayakları hak etmiyor değildim hani. Tek ihtiyacım olan, aynaya bakıp, karşımda tüm bunları hak eden birini görmektir."

Billy, Clevenger'ı daha dikkatle dinlemeye başlamıştı.

"Kendinin aslında değerli bir insan olduğunu fark edeceğin yolu seçtiğinde, aslında bu sana oldukça fazla üzüntü verecektir, Billy," diye devam etti Clevenger. "Demek istediğim gerçekten değerli bir insan—tüm kalbiyle değerli bir

Mehmetcan

saçıyla, yüzüyle veya vücuduyla değil. Çünkü o zaman bu fikirleri sahiplenmenin sana ne kadar zarar verdiğini, sonunda "m bunları bırakabilmenin aslında sana ne büyük ıstıraplar Çektirdiğini hissetmeye başlarsın. Seni sevmeyen bir babaya sahip olmanın, tam olarak ne anlama geldiğini ve sana nelere mal olduğunun farkına varırsın. İşte o zaman, için gerçekten kın ağlar."

"Ya da gerçekten kanım akıtırsın," dedi Billy.

Billy'nin bu yorumu, Clevenger'ı gerçekten şaşırtmıştı.

"Herkes daima, tüm bu saçmalıklarla nasıl yüzleşmen (vrctiğini anlatıp durur," dedi Billy. "Sanki bu senin iyi his-
|el meni sağlayacak gibi. Ama bu yüzleşmenin her şeyi daha kötü bir hale getireceğini, hatta aklını kaçırmaya sebep olabi-
ldiğini kimse düşünmez."

Clevenger başını salladı. Billy bu konuda haklıydı. Tüm
ı uma hatlarını indirerek iblislerle karşılaşmayı seçtiğin
man, bu girişim her zaman karşı tarafın da kazanabileceğine
• im bir tehlike taşır. "Sana yalan söylemeyeceğim," dedi Cle-
puger. "Bu bazı insanların başına gelir. Bazen acı, insanlara
İMMİamlamayacak kadar fazla gelir. Ama bu, bir takım olarak
ii M rket eden insanlarda, çok daha az sıklıkta görülür—tıpkı
• ı ve ben gibi. Eğer canın uyuşturucu kullanmayı çektiği sı-
liında, onları kullanacağına benimle konuşabilseydin, yük-
• ı İride uçmak yerine kendini berbat hissettiğinde, sana yar-
ım ı olacak tüm ayrıntılarla destek olabilirdim—ve sonunda
• yi birlikte yenebilirdik."

"Yine de, sen benim psikiyatristim değilsin."

(levenger bir dakika için, Billy'nin sonunda bir terapis-
n meyi kabul edip etmediğini merak etti, bu Clevenger'ın
UElin bir süredir üzerinde durduğu bir konuydu. Fakat he-
irdindan. Billy'nin çok daha fazlasını istediğinin farkına

vardı. "Hayır," dedi Clevenger. "Ben senin terapistin değilim. Ben senin için bir baba olmaya çalışıyorum." Billy'i kendini toplamaya çalışırken izledi-bu ya Clevenger'ın sözlerinden çok etkilendiğini, ya da bu şekilde hareket etmeye çalıştığını gösteriyordu. "Şimdi seni nereye götürmemi istediğin, ne yapmaya kara verdiğini söyle Seni alışveriş merkezine, eve ya da Stranick'in laboratuvarına bırakabilirim. Neyi seçersen seç her zaman, yüzde yüz elli senin arkanda olacağımı unutma.

"Neden halen laboratuvara gitmemiz gereksin ki?" diye sordu Billy. "Sana uyuşturucu testinden ne sonuç çıkacağını, çoktan söyledim."

"Sana inanabilmem için henüz çok erken. Söylediklerinden başka, kullanmış olabileceğin birçok uyuşturucu var. Laboratuvara gitmeden, neye karşı olduğumuz hakkında sürekli endişe etmek zorunda kalacağım. Ve bunun olmasını da istemiyorum."

Billy sürücü koltuğu penceresinden dışarı doğru baktı. Clevenger'a, ne kadar çok şey borçlu olduğunu düşündü. Clevenger'ın söylediklerinin mantıklı olduğunu düşündü—onun anlayabildiği kadarıyla, işte. Ama en çok, ara sıra Ectasy kullanmış olmasının dışında, her şeyi açıkça anlatabilmek için, tüm cesaretini çoktan ortaya sermiş olduğunu düşündü. Ve bir haftadır onu da kullanmamıştı. Yani hiç kuşkusuz, uyuşturucu testinin sonuçlarında çıkmayacaklardı. Hem gecenin ilerleyen saatlerinde, artık alışveriş merkezine gelemeyeceğini Casey'e çoktan söylemişti. Uzun lafın kısısı, biraz kan ve idrar örneği vermenin, kendisine hiçbir zararı olmayacaktı. Clevenger'a dönerek, "Haydi laboratuvara gidelim," dedi.

Mehmetcan

bir

NEREDEYSE GECE YARISI, 16 MART 2003

45. ROTA KUZEY, MICHIGAN CİVARI

Beyni öfkeden akkora dönmüş, parmak eklemleri beyaza kesmişti. BMVV'nin müzik sisteminden boru gibi öten renksiz bir ses yükselmekteydi. Pennsylvania'nın çam ağaçlıklı geçidine tırmanmak, kirlenmemiş dağ havası solumak ve kendini arındırmak için tüm iyi niyetiyle saatte 480 mil hızla Canaan'dan yola koyuldu. Ama sadece üç gün öncesinde, yolda, yine beyni ısırap içindeydi, kafası zonkluyordu, boynu ve çenesi kaskatı kesilmişti. 5 miligram Haldol (psikotik hastalıklarda kullanılan bir ilaç) yutmuş hatta evrak çantasının içindeki yakut renkli sıvıya bile göz atmıştı ama hiçbirisi içindeki şeytanı durdurmaya yetmemişti.

Bedenindeki tüm hücreler geride bıraktıkları için feryat ediyordu: Naomi McMorris, Mike Pansky, Tommy Magellan ve Canaan Memorial'da içine aldığı diğer on beş hasta ve onlardan önceki yüzlercesi. Tenlerine dokunmak, acılarını hissetmek ve gözlerindeki yansımasını görmek için müthiş bir özlem duyuyordu.

Michelle Jenkins'i de özlüyordu. Onu Canaan'daki son gecesinde akşam yemeğine çağırmıştı ve o da kabul etmişti.

"Buradan nereye gideceksin?" diye sordu restoranda.

"Bir sonraki işimden önce birkaç hafta dinleneceğim" dedi "ve sonra, kim bilir? Eyaletlerden birini seçebilirim."

"Bilinmeyen son" diye karşılık verdi kız dudağında bir gülümsemeyle.

İpek gibi, parlayan siyah saçlarıyla, parıltılı bembeyaz dişleriyle Jenkins, Jonah'a daha önce birlikte olduğu bütün kadınlardan çok daha güzel görünüyordu. Ona sahip olmak istedi. "Üzgünüm, birbirimizi daha iyi tanıyamadık" dedi, "insanlara belirli bir mesafeyle yaklaştığımı biliyorum". Etkisini görmek için durakladı. "Özellikle de karşımdakinin beni çektiğini hissediyorsam." Bu itirafı dinlerken Jenkins'in yüzünün aldığı şekli izledi ve kadınlarda ortaya çıkarabildiği şefkat ve cinsellik karışımı ifadenin gözlerindeki kıvılcımını gördü; bu yaşanma ihtimali olan şeylere yazılmış uzun bir şiir gibiydi.

"Neden araya böyle büyük bir duvar örüyorsun?" diye sordu yavaşça.

"Bu sorunun bütünlüklü bir cevabını bilmiyorum" dedi. "Kısmen çocukluğumda sürekli ama sürekli yer değiştirmekle ilgili. İnşa ettiğim her şey -arkadaşlıklar, delikanlılık aşklarım, futboldaki başarımlar- iki yılda bir enkaz haline geliyordu. Bir yerden sonra fark ettim ki, kök salmanın pek de bir anlamı yok."

"Babanın işi neydi?"

Jonah başını salladı. "Demiryolu. Mühendisti. Nereye ray döşeniyorsa biz oraya gidiyorduk. 12 yaşına gelene kadar, birbirinden kilometrelerce uzak 9 eyalette yaşadım."

Kafasını yana yatırdı, gözlerinin içine dikkatle baktı. "Bir çocuk olarak, onunla birlikte yer değiştirmek *zorunday-*

1, Bir yetişkin olarak yer değiştirmeye *devam etmek* zorunda değilsin. Bu sadece sana böyle geliyor. Sürekliliği olan bir vli-r mşsa edebilirdin."

"Bazen ben de öyle düşünüyorum" dedi, onunla kurduğu İlişkinin ona bağlanma olasılığı taşıdığını düşündürtecek bir bakış atarak Jenkin'e.

Kız derin bir nefes aldı, masanın ortasına ulaştı ve serçe parmağı ile ona uzandı ve "Öyleyse Canaan'daki son geceni İlenimle geçirmen bir tesadüf değil" dedi.

Tesadüf değil. Jonah'ın onunla o gece sevişmek konusunda özgür hissetmesi de tesadüf değildi çünkü onu sonsuza kadar terk edecekti. Birlikte soyundular. Gerçekleşecek her saniyeyi önceden görür gibi oluyordu. Ona dokundu ve kızın kendisinin istemesine gerek duyurmayacak yollardan tadına baktı. Diliyle ve parmağının ucuyla yaptığı yumuşak dokunuşlarla en doğru zamanda en doğru yere temas ederek kızı kendine doğru çekiyor ve geri bırakıyordu. Ve sonunda içine tam anlamıyla yerleştiğinde, tam o anda kız da umutsuz bir şekilde onu istedi ve ikisi birlikte tek bir vücut, bir kadın ve bir erkeğin sonunda varmayı arzuladığı, ancak ayrılış anı nedeniyle hiç ulaşamadığı, özerk bir varlık haline geldiler.

Jonah için öyle değildi. Tenini yarıp içine bir kadınınkini yerleştirebilir ve eğer kadın kendini yeteri kadar tanıyorsa, kadına onun istediği her şeyi yapabiliirdi. Çünkü o artık, karşısındaki kadına dönüşmüş olurdu.

Kendi şehvetinin ince sisinde, adamın yapmacık inlemelerini dinlerken Jenkins büyük olasılıkla onun boşalmadığını fark edemedi. Sevişme boyunca asla boşalmadı. Kadınlardan, onun erotik enerjisi ile içinde ıslanırken sıcaklıklarını serbest bırakmalarını isterdi. Onun haz alması karşısındaki kadınların almasıyla mümkün oluyordu.

Michelle Jenkins'i de özlüyordu. Onu Canaan'daki son gecesinde akşam yemeğine çağırmıştı ve o da kabul etmişti.

"Buradan nereye gideceksin?" diye sordu restoranda.

"Bir sonraki işimden önce birkaç hafta dinleneceğim" dedi "ve sonra, kim bilir? Eyaletlerden birini seçebilirim."

"Bilinmeyen son" diye karşılık verdi kız dudağında bir gülümsemeyle.

İpek gibi, parlayan siyah saçlarıyla, parıltılı bembeyaz dişleriyle Jenkins, Jonah'a daha önce birlikte olduğu bütün kadınlardan çok daha güzel görünüyordu. Ona sahip olmak istedi. "Üzgünüm, birbirimizi daha iyi tanıyamadık" dedi, "insanlara belirli bir mesafeyle yaklaştığımı biliyorum". Etkisini görmek için durakladı. "Özellikle de karşımdakinin beni çektiğini hissediyorsam." Bu itirafı dinlerken Jenkins'in yüzünün aldığı şekli izledi ve kadınlarda ortaya çıkarabildiği şefkat ve cinsellik karışımı ifadenin gözlerindeki kıvılcımını gördü; bu yaşanma ihtimali olan şeylere yazılmış uzun bir şiir gibiydi.

"Neden araya böyle büyük bir duvar örüyorsun?" diye sordu yavaşça.

"Bu sorunun bütünlüklü bir cevabını bilmiyorum" dedi. "Kısmen çocukluğumda sürekli ama sürekli yer değiştirmekle ilgili. İnşa ettiğim her şey -arkadaşlıklar, delikanlılık aşklarım, futboldaki başarımlar- iki yılda bir enkaz haline geliyordu. Bir yerden sonra fark ettim ki, kök salmanın pek de bir anlamı yok."

"Babanın işi neydi?"

Jonah başını salladı. "Demiryolu. Mühendisti. Nereye ray döşeniyorsa biz oraya gidiyorduk. 12 yaşına gelene kadar, birbirinden kilometrelerce uzak 9 eyalette yaşadım."

Kafasını yana yatırdı, gözlerinin içine dikkatle baktı. "Bir çocuk olarak, onunla birlikte yer değiştirmek zorunday-

m Bir yetişkin olarak yer değiştirmeye *devam etmek* zorunlu değilsin. Bu sadece sana böyle geliyor. Sürekliliği olan bir eylem inşa edebilirdin."

"Bazen ben de öyle düşünüyorum" dedi, onunla kurduğu ilişkinin ona bağlanma olasılığı taşıdığını düşündürtecek bir bakış atarak Jenkin'e.

Kız derin bir nefes aldı, masanın ortasına ulaştı ve serçe parmağı ile ona uzandı ve "Öyleyse Canaan'daki son geceni benimle geçirmen bir tesadüf değil" dedi.

Tesadüf değil. Jonah'ın onunla o gece sevişmek konusunda özgür hissetmesi de tesadüf değildi çünkü onu sonsuza kadar terk edecekti. Birlikte soyundular. Gerçekleşecek her saniyeyi önceden görür gibi oluyordu. Ona dokundu ve kızın kendisinin istemesine gerek duyurmayacak yollardan tadına baktı. Diliyle ve parmağının ucuyla yaptığı yumuşak dokunuşlarla en doğru zamanda en doğru yere temas ederek kızı kendine doğru çekiyor ve geri bırakıyordu. Ve sonunda içine tam anlamıyla yerleştğinde, tam o anda kız da umutsuz bir şekilde onu istedi ve ikisi birlikte tek bir vücut, bir kadın ve bir erkeğin sonunda varmayı arzuladığı, ancak ayrılış anı nedeniyle hiç ulaşamadığı, özerk bir varlık haline geldiler.

Jonah için öyle değildi. Tenini yarıp içine bir kadınıninkini yerleştirebilir ve eğer kadın kendini yeteri kadar tanıyorsa, kadına onun istediği her şeyi yapabiliirdi. Çünkü o artık, karşısındaki kadına dönüşmüş olurdu.

Kendi şehvetinin ince sisinde, adamın yapmacık inlemelerini dinlerken Jenkins büyük olasılıkla onun boşalmadığını fark edemedi. Sevişme boyunca asla boşalmadı. Kadınlardan, onun erotik enerjisi ile içinde ıslanırken sıcaklıklarını serbest bırakmalarını isterdi. Onun haz alması karşısındaki kadının almasıyla mümkün oluyordu.

Şimdi, arabasını gecenin içine doğru sürerken, tekrar kurumuştı. Kupkuru. Ve bu kuruluşun onda yarattığı derin acıyı hiç kimse tahmin edemezdi. Hiç kimse kişisel sınırlar olmadan, egosuz, diğerlerinin hayatı -onların acıları ve umutları ve korkuları ve tutkuları- içindeki bir varlık olarak, kendisi içinden tekrar ve tekrar ve tekrar bölünerek kendisi olmanın korkunçluğunu kavrayamazdı. Var oluşu, sonu gelmez bir boşa çıktı; onu bir mezar taşının tesellisinden, bir cenaze töreninin kapanışından, ağlanacak bir omzun rahatlığından uzak - ıssız bir kederin en derinine gömen bir başarısızlık.

Geçen iki gece de aynı rüyayı gördü. Çiçeklere boğulmuş verimli bir vadide uzanıyor, güneş yüzünü ısıtırken, hafif bir rüzgâr yüzünü yalıyordu. Tam anlamıyla bir huzur hissetti, sonunda şifa bulmuş ve yaşayan tüm canlılarla bir olmuştu. Gözlerini kapadı, kol ve bacaklarını esnetti ve taze sabahtan derin bir nefesi içine çekti.

Üzerine düşen gölgeyi hissettiğinde neredeyse uyumak üzereydi. Gözlerini açtı ve san saçları, parıldayan zümrüt yeşili gözleri ve mükemmel, ipeksi teni ile etrafına ışıklar saçan güzel bir kadının yanında diz çökerek oturduğunu gördü. "Kimsin sen?" diye sordu.

Hayatında duyduğu en hoş sesle "Kalbiniz size ait değil" diye cevap verdi kadın.

Jonah bunun aşka dair şık bir benzetme olduğunu düşündü. "Onu size vermekten memnuniyet duyarım" diye karşılık verdi.

"Ama sizin değil ki, veresiniz. Uzun süredir de sizin olmadı."

Ne kadar da doğrudu. Nasıl da yerinde. Jonah sonunda ruh ikizini bulduğunu hissetti, onun dünyadaki özel yerini,

onun özel yükünü kavrayan biri." İçinde çok fazla ruh taşıyorum," dedi.

Kadın, düğmelerini çözmeye başladı, kıyafetlerini yan tarafa koydu ve göğsünü öptü.

Adam kafasını yana eğdi ve gözlerini kapadı, düğmeleri beline kadar açmasını ve fermuarım aşağı çekerek onu içine almasını bekledi.

"Çok yorgunsun" diye fısıldadı, dilinin ucunu karnında gezdirirken "Gitmesine izin vermelisin."

"Evet" diye soludu. Sırtını keyifle kamburlaştırarak kendini ona doğru kaldırdı.

Ve bununla birlikte göğüs kafesinin üzerinde yakıcı bir acı ortaya çıktı. Oturmayı denedi ama kafasını ancak kaldıracı bildi. Bıçağın keskin ucu gözüne ilişti, kanla ıslanmıştı. Kendi kanı. Umutsuzca kaçmak istiyordu ama elleri ve ayakları donmuştu. Sonra kadının bir şölene hazırlandığını hissetti, ustura gibi keskin dişleri adamın tenini yararak kasları üzerinden göğsünün ortasına doğru çok hırslı bir şekilde ilerliyordu. Cehennem azabı gibi anlatılamaz derecede bir acı onu çığlıklar içinde, dehşetle sarsarak uykusundan uyandırdı. Çarşaflar terden sırılsıklam olmuştu.

Yalnızlığından kaçış yolu bulamadı. En azından o güne kadar. O geceye kadar. Ve bir sonraki hastane işi tam bir hafta sonraydı.

Yol bulanıktı. Başka bir insan evladına duyduğu açlık onu neredeyse kör etmişti. Bir sonraki çıkışa yöneldi, 17. rotaya, Ottavva Ulusal Ormanına doğru. Eğer orada yapabilirse, dayanılmaz arzusuna daha fazla katlanabilirdi. Bir hafta boyunca kamp yapmaya yetecek kadar su ve yiyeceği vardı. Arvon Dağına tırmanabilirdi, Tanrı'ya daha da yaklaşıp ve şeytanın kanına girme olasılığı azalırdı.

Ancak Tann'nın, onu bekleyen başka bir sınavı vardı. Çıkışa bir mil kala siyah sırt çantalı bir adam etrafında dönerek başparmağıyla otostop çekiyordu. Gecenin ortasında. Hiçbir yerin tam ortasında. Tam manasıyla yanlış yerde, tam manasıyla yanlış bir zamanda bir adam. Jonah uzaklara baktı, dişlerini sıktı ve onu geride bıraktı. Ve yan istemsiz, dokuz yaşındaki tekerlek sandalyesine bağlı Benjamin Herlihey tarafından çizilmiş gibi, dikiz aynasında bakışları rasgele yukarı ve sağa doğru sürüklendi. Yolun kenarında hayal kınkhğıyla kafasını öne doğru eğen adamı gördü ve daha fazlasını da gördü. Adamın bir gözünün üstünde bandaj vardı.

Basit bir şey, bir bandaj. Düzinelerce açıklaması olabilir. Bir iş kazası. Bir doğum kusuru. Multiple Skleroz (beyindeki hücrelerin ölmesine neden olan ölümcül bir hastalık) nedeniyle tembelleşmiş bir göz. Diyabet hastalığından kaynaklı bir göz kanaması. Jonah'tan başka herkes için bu, bir merak unsurundan öte bir şey olamazdı. Görülen ve bir iki millik yol sonunda unutilan bir şey. Ama bu merak unsuru Jonah'ın ruhunu kemiren bir hançer gibi vücudunun en derinliklerine yerleşmişti. Onu yavaşlattı, sersemletti, onu sınırların içine hapsetti ve orada bıraktı.

Jonah ona doğru yola koyulurken adamı seyretti. İnce ve güçlü görünüyordu. Çantasının ağırlığına rağmen bir yay gibi sıçrayarak yürüyordu.

Yolcu camına doğru yürüdü.

Jonah ona döndü, otuz civarında gösteriyordu, birkaç günlük sakalı ve gri beyaz çizgili kayak şapkasının altında, omuzları hizasında kızıla çalan saçı ile haşin ve yakışıklıydı. Pencereyi indirdi.

"Trout Creek'e gitme şansın var mı?" diye sordu adam ürkekçe.

"Yeteri kadar yakın" dedi Jonah, sert çenesini ovalayarak. "Çantayı arka koltuğa at."

Adam çantasını çıkarıp arkaya koydu ve Jonah'ın yanma tırmandı. Elini uzattı ve "Doug Holt" dedi.

"Jonah VVrens." Holt'un buza kesmiş elini sıktı.

"Bütün gece boyunca bir arabaya rast geleceğimi düşünmüyordum. Artık kimse durmuyor."

"Ben bir parça haklılık payı buluyorum" dedi Jonah gözlerini Holt'un çantasından alamayarak. "Tıp fakültesi boyunca birlikte olduğum kız arkadaşım ile buluşmaya gidiyorum. Otobüse verecek param yoktu." Avare yıllarını hatırlayarak kafasını salladı. "Seni Trout Creek'e götürebilirim."

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin" dedi Holt. "Tanrı bilir ne kadar isterdim..." Sustu, aniden incelendiğini fark etti. Gözündeki bandaja dokundu "BB ateşi. Bir dostum yaptı. Beş yaşındaydım."

Ally Bartlett mıydı yine? Jonah'a içini dökmeye hazır? Douh Holt hapsedilmiş başka bir melek miydi?

"Arkadaş kalabilmeyi başarabildiniz mi?" diye sordu.

"Bugüne kadar. Tek mesele, Troy dünyanın diğer ucuna taşındı. Japonya'da İngilizce öğretiyor. Ek olarak evlendi ve üç çocuğu var. Onunla en son konuşmamızın üzerinden birkaç yıl geçti."

Bu Jonah'ın istediğinden daha fazla bilgiydi. Her kelimeyi yuttu. Beynindeki acı yatışmaya başladı. Görüşü netleşmeye başladı. Yola geri dönüp arabayı sürmeye devam etti. Belki bunu geceye doğru yapabilirdi. "Ya sen Doug? Evli misin?"

"Umuyorum" dedi. " Kız arkadaşımın ailesinin yanma gidiyorum. Orada beni bekliyor. Yarın soruyu ortaya atacağım. Virajı alma zamanı geldi. Tam dokuz yıl sürdü."

"Yarın gece" Jonah umutsuz bir heyecanın baş gösterdiğini hissetmeye başladı. "Ne harika!"

"Çok güzel bir kadındır."

"Gerçekten?"

Holt omuz silkti. "Koşulsuz sevgiyi bilir misin? Ne olur sa olsun hep benimleydi."

"Nasıl tanıştınız?"

"Kader."

"Öyle mi?"

"Oftalmolojide (göz anatomisi inceleyen bilim dalı) kaçıyordum. Her zamanki doktoruma kontrol için gitmiştim, o da onunla rotasyon yapıyordu." Omuz silkti. "İşlerin bu şekilde gelişmesi garip, değil mi? Troy'un ateşlediği BB benden bir şeyler aldı, ama bana bir şeyler verdi de—yirmi beş yıl sonra. Naomi ile başka türlü asla tanışamazdım."

Naomi. Bu isim bir tesadüf olabilir mi? Jonah Naomi McMorris'i odasında otururken canlandırdı. Tanrı hâlâ onunlaydı. "Tanrı gizemli bir şekilde çalışıyor," dedi Holt'a gülümseyerek.

Holt da ona gülümsedi ve göz kırptı.

Jonah birkaç saniye ona göz gezdirdi, sonra döndü ve yola devam etti. Nabızı hızlanmaya başladı. Kör bir ağrı boynundan yükselmeye başladı. Çünkü Doug Holt'un -eğer gerçekten ismi buysa- ona yalan söylediğini biliyordu. Beş yaşından beri gözünden yaralı bir adam göz kırpmayı asla beceremezdi, asla sağlam olan gözünü kapatarak kendini kör etmeyi seçmezdi. Bir süre için bile olsa. "Aslında hamile. Yani, hayatımda yepyeni birçok şey giriyor. Gelecekte umduğum çok şey var."

Jonah Holt'un sesinde çok fazla heyecan algılamadı, büyük olasılıkla beklenen buluşması ve bebek hikâyesi yalan

olduğu için. "Naomi'ye bana anlattığın uzun hikâyeyi anlattın ini—dostun Troy'la ilgili olanı?" diye sordu. "Gözünden vurulmanı kastediyorum?"

"Elbette," dedi Holt. Omuz silkti. "Yani demek istiyorum ki, benim doktoruma bağlı olarak çalışıyordun."

"Nerede oldu, ne zaman?"

"Ne?"

"Kaza, BB."

"Evimizin arkasındaki arazide," dedi Holt. "Orada ufak bir göl vardı ve onun etrafında ata binmece oynardık, kovboy-larla Kızılderililer arasında bir oyun. Troy onun bir BB olduğunu bile bilmiyordu. Ağabeyinindi. Onun odasından almıştı."

"Anlıyorum," dedi Jonah. "Bu rahatsızlığın çalışmana engel oluyor mu?"

"Ben bir sanatçiyim," dedi Holt.

"Ne tür bir sanat?"

"Cam heykel, camdan mücevherler ve renkli camlarla çalışırım."

"Ne kadar ilginç?"

"Olabilir," dedi Holt. "Cam istediğim şeyi yaptığında." Sustu. "Ya sen?"

"Psikiyatrist."

"Vay canına. Asıl bu kulağa ilginç geliyor."

"Her zaman öyledir. İnsanlar hakkındaki gerçeği bulabilmeyi seviyorum." Jonah Holt'a bir bakış atı ve Holt bariz bir şekilde gerginleşene kadar ona bakmaya devam etti. Sonra tekrar anayola baktı. "Bu sana garip gelebilir, ama görmek isterdim."

"Cam işlerimi mi?"

"Hayır. Gözünü. Ya da ondan ne kaldıysa." Bir anda çok telaşlanmış görünen Holt'a, bir bakış attı. "Çok mu fazla şey istemiş oluyorum?"

"Dalga geçiyorsun değil mi?"

"Oldukça ciddiylim."

Holt'un ellerinden biri kapının koluna uzandı. "Temin ederim ki pek güzel görünmüyor. Kapalı olmasının bir nedeni var."

"İnsanlar hep bir nedenden ötürü gizlenirler," dedi Jonah. "Ama ben hayatım boyunca birçok çirkin şey gördüm ve duydum. Bana gösterebilirsin." Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. "Hadi!"

"Şimdiye kadar hiç kimseye göstermedim."

Jonah gülümsemek için kendini zorladı. "Eğer bu sargı bezini sarmanın bana anlattığın dışında bir nedeni varsa, bunu bana söyleyebilirsin."

"Ne demek istiyorsun?"

Jonah arabayı yavaşlattı, yolun kenarına çekti. "Sadece gerçeği istiyorum, Doug. Eğer adın buysa."

Holt'un diğer eli yavaşça kapının ortasındaki elektrik kilidi düğmesine doğru hareket etmeye başladı.

Jonah'ın eli kapının altına bağladığı kesici bıçağına uzandı. Kör bir usturanın köşesi ile bilenmiş sekiz inçlik bir pala idi. Bunun sevdiği Tanrı'ya karşı işlenecek bir günah olduğunu bildiği için onu kullanmak istemiyordu, ama bu adamdan elde edebileceği tek gerçek onun kesilen boğazı karşısında kapılacağı sahici panik olsa bile gerçekler karşısında umutsuzdu. "Sana bir örnek vereceğim. Hadi diyelim ki sargı bezi sadece yolda fark edilmenin akıllıca bir yolu, senin arabaya kabul edilme olasılığını arttırıyor. Bu şimdilik mesele değil. Önemli olan senin bunun hakkında dürüst olman."

Holt hareket etmeden oturdu ve hiçbir şey söylemedi.

"Bana sadece gerçeği söyle," dedi Jonah. "Sana yalvarıyorum."

Holt döndü ve pencereden dışarı baktı. "Tamam," dedi. "İşte." Sonra, önkolunu daha fazla tehlikeye hazırlamadan, kapının kilidini açmak için düğmeye bastı ve kapıyı eliyle itti. Hareketleri koordineliydi ama bir parça yavaştı. Çünkü o kapıyı açarken, Jonah'in kolu da elindeki bıçakla Holt'un boynunun yanındaki damarları, boğazını ve nefes borusunu keserek salmıyordu.

Holt döndü ve tüm kurbanlarınıninkinden şaşkın gözlerle Jonah'a baktı. Gözleri Jonah'ın ağlayarak ona doğru uzandığım fark edemeyecek kadar uzaklara odaklanmıştı. Ve büyük olasılıkla kulağına fısıldanan tek kelimeyi duyabilecek kadar canlıydı, Jonah'ın yüreğinden kopup gelen tamamen samimi o kelimeyi.

"Üzgünüm."¹

Doug'u dört fit uzağa kadar sürüdü ve karanlık gökyüzüne bakan iki sağlam gözü ile -sargı bezi ile bağlanmış gözü bir turnike gibi Jonah'ın kanı aldığı kolunda dönüyordu- orada bıraktı. Çantasını arka koltuktan attı ve yanına sürükledi ve arkasına döndü. Ama merakı ağır bastı. Geri döndü ve çantanın etrafında yürüdü, Holt'un yanında taşıdığı şeyi görebilmek için diz çöktü.

Görmeyi tahmin ettiği şeyleri buldu: Birkaç kıyafet, naylon çadır, bir dağcı kazması, donmuş bir şişe su ve beklenmeyen bir şey daha... Doug Holt'un yaşam hikâyesinden bölümler.

İlki, Holt'u dağıtmak niyetiyle mariuhana taşımak ve kokain kullanmak suçlarından Bristol Vilayeti, Connecticut'da asliye mahkemesine çağırın, on bir gün öncesine ait bir celp kağıdıydı. Bu beceriksiz maskesinin nedenini ortaya çıkarıyordu. Kaçaktı.

İkincisi ise Birleşik Milletler'den Brezilya'ya iki uçuş bi-
leti idi. Biri Holt'un adına ve diğeri Dr. Naomi Caldwell adına.
Birlikte ülkeyi terk etmek üzereydiler.

Ve sonra Jonah onu esas meseleye yaklaştıran şeyi bul-
du: Elleri hamile karnının üzerinde otuzlarına yakın esmer bir
kadının fotoğrafı; içinde mütevazı bir nişan yüzüğü bulunan
siyah kadife bir kutu ve içinde kıvrımlı bir kuşak ve büyükçe
istiridye kabuğu şeklinde şişe camı, daha büyük beyaz karton
kutudan bir hediye paketi.

Hediye paketinin içinde minicik bir zarf vardı. Jonah
açtı ve içindeki kartı okudu:

Bay Ve Bayan Caldioell,

*Lütfen, Naomi'yi dünyaya getirdiğiniz için size
karşı duyduğum ölümsüz şükranın bu küçük nişanı-
nı kabul edin. Hayatımı sonsuza kadar değiştirdi.*

-Doug

Ölümsüz. Jonah buza kesmiş yeryüzüne dizleri üzerin-
de çöktü. Holt ona gerçeği anlatmıştı, kendisini gizlemek zo-
runda olmasına rağmen. Her şey hakkında değil. Kanundan
kaçıyor oluşu hakkında değil. Ama önemli şeyler hakkında.
Sevdiği kadın hakkında. Doğacak çocuğu hakkında. Ve Jonah,
kibirle, aldatıldığını düşünmenin verdiği sinirli panikle, çare-
sizce ihtiyaç duyduğu hayat kanından yoksun bırakılıyor olu-
şu nedeniyle, Doug Holt'un kalbini izleyen yolu takip etmekte
yanıldı.

Dinlemeyi başaramadığı bütün bu şeyler.

Gözyaşları yüzüne sel gibi akıyordu. Akıltı Holt hakkın-
daki sorularla doluydu. O ve Naomi hamileliği planlamışlar
mıydı? Baba olmak hakkında ne hissediyordu? Kendi babası

ile ilişkisi nasıldı? Çocuğunun cinsiyetini biliyor muydu? Bir isim seçmişler miydi?

Holt ona anlatabilirdi. Bu sorulara ve daha fazlasına cevap verebilirdi. Doğru cevaplar. Ve böyle yaparak, Jonah'ı büyüyen ailesinin bir parçası yapabilirdi.

Bunun yerine, Holt öldü ve bir bebek babasız doğacak imdi, ruhunda daha şimdiden açılmış kocaman bir yara ile.

Tanrı aslında ona bir melek gönderdi ama Jonah hediye-yi almayı başaramadı. Acı bir şekilde başarısız oldu. Bir adamı öldürdü ve onun ruhundan neredeyse hiçbir şeyi içine alamadı. Onu harap etti. Onu mahvetti.

Sonsuza kadar.

Otobandan aşağı inerken kendinden daha önce hiç olmadığı kadar iğreniyordu. Bir aşağılık gibi hissediyordu. Acayip. Ve bundan daha fazlasını hissetti çünkü kafasındaki ve çenesindeki ve kalbindeki ve ciğerlerindeki acı gitmişti. Holt'un katli, Jonah'ın içinde olası bir dirilişten uzak, Jonah'ın varlığının anlamsız soğukluğunu doldurdu.

Sadece bir canavar, saf bir yıkımla doyardı.

Yeniden intiharı düşündü, ama geçici bir süre. Hâlâ İsa'nın çarmıhta vaat ettiği şeye susuyordu. Bu hayatta iyileşmek istiyordu. Affedilmek. Kefaret istiyordu. Bunun için her türlü riski göze alırdı. Çünkü o zaman, ancak o zaman, huzura kavuşabilecekti.

Mehmetcan

iki

31 MART 2003, CHELSEA,
MASSACHUSETTS

New York Times Jonah'ın mektubunu ilk sayfada bastı. Clevenger saat 9.00'da- ofisinden dışarı çıktığında, bir grup gazeteci ellerinde CNN, Fox, CBS ve Court TV sembolleri göze batarcasına görünen mikrofonları tutarak bekliyordu. Ofisine doğru baktı, dışarıda ayakta duran North Anderson Ma göz göze geldi, güçlü kolları göğsünün üzerinde kavuşmuş, elinde katlı duran gazeteyle çok huzursuz görünüyordu.

Dışarıya adımını attığı anda, pozisyon alabilmek için birbirlerini omzundan tutan, birbirlerine dirsek atan muhabirler *FBI ile bağlantı içinde misiniz? Mektubu nasıl yorumluyorsunuz? 300 sevgilisini ne yapacaksınız? Ona cevap verecek misiniz?* gibi sorularla etrafını sardılar.

Clevenger onları geriye doğru itip ofisin basamaklarını tırmanır ve kendisini takip eden Anderson'la birlikte içeri kaçarken onlara standart "Yorum yok" yanıtını verdi.

Anderson kapıyı arkalarından kilitledi.

"Nedir bütün bu olanlar?" diye sordu Clevenger.

Anderson gazeteyi aldı. "Times Otoban Katili'nin mektubunu ilk sayfada bastı."

Clevenger başım salladı. "Ve herkes benim buna nasıl baktığımı öğrenmek için burada bekliyor?" Gazetenin katlarını açmaya başladı.

"Mektup size."

Clevenger durdu ve tekrar Anderson'a baktı.

"FBI'yı reddettiğiyle ilgili haberlerde yazılanları görmüş olmalı. Sanırım gördüğünden hoşlandı."

Clevenger gazetenin katlarını açtı. İlk sayfanın sağ-üst köşesindeki başlığı okurken kalbi hızla çarpmaya başladı: OTOBAN KATİLİ İYİLEŞMEK İSTİYOR. Okumaya devam etti:

Times'a. özel

26 Mart 2003'te bu gazete, tüm ülkede an az 14 kişinin ölümünden sorumlu bir seri katil olan Otoban Katili olduğunu beyan eden bir mektup aldı. Mektup, yazı işleri müdürümüze hitaben yazılmıştı, Frank Clevenger'e -Nantucket adasındaki bebek Brooke Bishop cinayetini çözüme ulaştırmasıyla ünlü Boston asıllı bir adli psikiyatr- bir çağrı niteliğindeydi. Mektubun gerçeklere dayanan bilgiler içermesi bizi özgün olduğu konusunda ikna etti.

Federal Araştırma Bürosunun (FBI) yönlendiriciliğinde yazı işlerimiz tarafından dikkatlice gözden geçirildikten sonra, mektubun tamamını yayınlıyoruz. Devam eden yazışmaların basılıp basılmaması ile ilgili haklarımızı saklı tutuyoruz.

"Kane "Vvarner," dedi Clevenger, yukarıya bakarak.

"O olmak zorunda," dedi Anderson. "Birileri, *Times'a*. basması için yeşil ışık yakmış olmalı."

"Ve onları bana bildirmeden basmak konusunda ikna etmiş."

"Aksi taktirde, basımı durdurmak için bir avukat tutabilirdin."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Clevenger.

Anderson onaylar bir biçimde kafasını salladı. "Okumak için birkaç saniyeni ayır ve daha sonra ne yapacağımızı konuşalım."

Clevenger "yapacağıMIZ" güçlü bir şekilde duydu. "Teşekkürler," dedi.

"Her zaman." Anderson döndü ve ayrıldı.

Dr. Clevenger:

Başkalarının kanıyla dolup sırsıklam olmama rağmen hâlâ içinde iyi bir yan taşıyorum. Öldürmeye istekli değilim ama kendimi durduramıyorum. Başkalarının kanına duyduğum ihtiyaç, yemeğe, sekse ya da bilgiye duyduğumdan çok daha fazla.

Kendimi yok etmeyi düşündüm. Yarı isteksiz girişimlerde bulundum. Yarı isteksiz çünkü ne kendimi öldürmek zafer olacaktı ne de herhangi bir "otorite"nin beni çevrelemesi ve sonrasında yarım akıllı insanlar tarafından yargılanıp bir hayvan gibi kafese konmak.

Zafer içimdeki karanlık yanın yenilmesi, sonsuz ışığın özgür kalması olacaktı. Ve başarımın ya da başarısızlığımın adil bir yargılayıcısı ancak Hazreti İsa ve, Evrenin Hakimi olabilirdi.

Ayrıca benim mücadelem, insanlığın büyük mü-

Mehmetcan
 caddesinin bir yansıması değil midir? Benim var oluşum insanlığın, iyiliğin kötülüğe karşı galip gelmesine dair umudunun ufacık bir parçası değil midir? Yıkıcılığımla yüz yüze gelerek kefarete için ilk adımı atmış olmuyor muyum?

Ve eğer ben kefaretle kurtarılsam, küçük bir ölekte hepimiz kurtarılmış olmuyor muyuz?

Benim dirilişim bütün insanlığım benimle birlikte yükselmesi değil midir?

Jung'un sözlerini duyuyorum:

'Acı gerçek, insanın gerçek yaşamının yaman çelişkilerle -gündüz ve gece, doğum ve ölüm, mutluluk ve keder, iyi ve kötü- dolu olmasıdır. Birinin bizi diğerlerinden koruyacağından, yani iyinin kötüye galebe çalacağından ya da sevincin acıyı yeneceğinden emin değiliz. Yaşam bir savaş meydanı. Hep öyle oldu ve hep öyle olacak ve eğer öyle olmazdı, var oluş sona ererdi.

Bana bu savaşta yardım et. Armageddonum (iyilik ve kötülük kuvvetleri arasında büyük ve son çatışma). Yemden doğmama yardım et. İyi ve temiz, bir zamanlar olduğum gibi. İyileştiricim ol.

Ben bir erkeğim. Hayatımın ortasırıdığım. Daha önce hiç hapse atılmadım. Psikolojik' tedavi geçmişim yok. Sesler duymuyorum. Görüntüler görmüyorum. Alkol ya da uyuşturucu bir madde kullanmıyorum. Tıbbi bir rahatsızlığım yok.

Zekâm dâhilik sınırında olmasına rağmen aklım beni bu temel ihtiyacın bana üstün gelmesinden koruyamadı.

Şu anda seninle birlikte oturuyor olsaydım, sana adamakıllı yalnızlığımdan, içimde büyüyen koca boşluktan bahsederdim. Acı aynı zamanda hem fiziksel hem de duygusal. Beni bir çocuk gibi ağlatıyor. Ve bu dayanılmaz ıssızlık beni diğerlerinin yaşamını almaya zorluyor. Ölümün temizleyici ve gerçek yanına şahit olmanın verdiği bir şey beni yaşayan tüm canlılara bağlıyor ve bana huzur veriyor. Bütün kurbanlarım yanımda yalan söyleyerek huzur buldu.

Onlar benden şanslı: Benim huzurum hiçbir zaman kalıcı değil. Bazen saatler, bazen günler, bazen de haftalar sonra açlığım yenileniyor.

Ruhumu alışılmış yollarla besleyemiyorum: Arkadaşlarım yok, sevecen bir ailem yok. Evcil hayvan beslemiyorum. Evim yok. Sonsuzlukta dolanıyorum.

Annem kibar ve nazikti, ama ulaşılması uzak bir kadındı. Babam bir canavardı. Belki ben de bu ikiliği giydim üstüme.

Normal bir hamilelik ve doğumun ürünüyüm. Okul fobisinin verdiği tutukluğu saymazsak psikolojik ve fiziksel olarak sağlıklı bir çocuktum.

Genç bir erkek olarak çok az kızın ilgisini çektim ama akademik olarak başarıya ulaştım, düzenli olarak flört ettim ama asla evlenmedim.

Hayatım boyunca üç yüzden fazla seks partnerim oldu. Heteroseksüelim.

Size, şüphesiz, FBI tarafından hakkımda kısa bir özet sunulduğu için bütün kurbanlarımın kanı-

m aldığı mı biliyorsunuzdur. Onların bir parçasını kendimde taşıyorum. Bir uğur, belki de.

Ama ayrıca, onların ruhunu da benimle birlikte taşıyorum. Ve bu şekilde, onlar hâlâ ayaktalar.

Merak ederek enerji sarfetmeyin diye size ordu da tıp eğitimi aldığımda iğneyle toplardamardan kan almayı (uenipunktür) öğrendiğimi söylemeliyim. Disiplin cezası almadım.

Önerim: bana her türlü soruyu sorabilirsiniz. Size özgürlüğümü (yani hapsedildiğimde bulabileceğime inanmadığım bir şeyi, Tanrıyı, bulma özgürlüğümü) riske etmediği taktirde anlatabileceğim her şeyi anlatırım. Sizin de benimle eşit derecede dürüst olmaya çalışmanızı dilerim, beni daha da yalnızlaştırma ve diğerlerinin kanma daha çok ihtiyaç duymak zorunda bırakma olasılığını azaltmak için.

Size güvenirken sizin de bana güvenmenize ihtiyacım var.

Cinayetleri çözer misiniz? Kendinizi ne tür cinayetlere hazırladınız? Ya da büyük, küçük hangi cinayetlerden suçlusunuz?

Sorunlu bir çocuğu evlat aldınız. Siz de sorunlu bir çocuk muydunuz? Hâlâ o çocuk musunuz?

Siz de -ben ve küçük Billy Bishop- gibi yeniden doğmak için mi çabalyorsunuz?

Elimi tutun, kalbimin derinliklerine bakın, sizinkini görmeme izin verin. İçimdeki şeytanı açığa çıkarın ve bana onları ruhumdan atmak için yardım edin.

—Tanrıya ait bir adam

Bir insanın hayatında kimyasal kerteleme (Standart çözelti eklenerek renk değişimine göre bir maddenin çözelti içindeki miktarının saptanması) noktalarına benzeyen anlar vardır, ondan önce var olmuş ve ondan sonra var olacak her şeyi kristalize eder. Hayatı evrimleştirirler ve hayatı belirlerler. Clevenger için, Otoban Katilimin sözcüklerini okumak buna benzer bir andı. Tüyleri diken diken olmuştu. Ensesinden bir ürperti geçti. Nort Anderson'un kapısına doğru yürüdü.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Anderson, onunla yüz yüze gelmek için koltuğunu etrafında dönerken.

"Gerçek bu. İyileşmeye çalışıyor."

"Bununla ne yapacaksın?"

"Bir parçam belirli bir mesafeyi korumak istiyor, sadece YVarner'i yaksın, ama bundan sonra bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ben de. Senin yerinde olsam Quantico'ya gider ve bu adam hakkında öğrenilebilecek her şeyi öğrenirdim. Suçun işlendiği mekâpları ziyaret et. Hiç kimsenin söylediği tek bir sözü gerçek kabul etme. Eğer bu senin davansa baştan aşağı senin davan yap onu. Bana ihtiyacın olduğunda elimden gelen her şeyi yaparım."

Clevenger kafasını salladı.

"Endişeli görünüyorsun."

"Billy hakkındaki bölümü beğenmedim," dedi Clevenger. "Onun bu durumun içine sürüklenmesini istemen'. İyi iş yapıyor. Her gün çalışıyor. Bedenindeki uyuşturucu kahrtılarımı temizliyor." Omzunu silkti. "Dün ge-^e odama geldi ve →ââ uyuşturucu almayı nasıl arzuladığını anlattı. Ve bana etrafında dolaşan Casey adındaki bu kız hakkında daha çok şey an^1."

"Harika."

"Ama vücuduna girecek ufak bir uyuşturucu parçasının onu kirletmeyeceği konusunda emin olamıyorum. Onun hakkındaki hiçbir şeyden emin olamıyorum."

"Onun hakkında emin olduğum bir şey var," dedi Anderson.

"Nedir o?"

"Bir insanı öldürmenin ne demek olduğunu biliyor. Çok derinlerde neden yaptığını ve ne yaptığımı biliyor."

"Dışarıda halihazırda kaç gazetecinin bulunduğunu bir düşün. İlk gün. Daha da büyüyecek. Beni kaybediyor gibi hissetmesini istemem. Hiçbir şey buna değmez."

"Bence eğer bunu ona söylersen, hiçbir zaman böyle düşünmez."

Clevenger Kane VVarner'ı aradı. Sekreter onu doğrudan bağladı.

"Doktor" dedi VVarner.

"Eğer birlikte çalışacaksak," dedi Clevenger "daha fazla sürpriz istemiyorum. Yine görüş açımı yitirmeye başladım, kayboldum."

"Tamam" dedi gergin bir şekilde.

"Times Otoban Katilinin yazdığı her şeyi yayınladı mı?"

"Geride bir şey bırakmadılar."

"Ben de böyle olmasını umuyordum."

"Anlıyorum," dedi VVarner. "Ama burada tanışacağın ekiple yakın çalışmak önemli olacak."

"Yarın gelmek isterim."

"Beklerim."

"Son bir soru daha," dedi Clevenger.

"Tamam."

"Neden yayınlamaya karar verdiniz?"

"Benim kararım değildi," dedi Warner.

"Buna inanmalı mıyım?"

"Times'dan bunu yayınlamamalarını istedim. Bence belirli bir mesafeden Freud'u oynamak senin için çok tehlikeli. Eğer seanslarından birine psikolojik anlamda hararet kazandırmak istiyorsan bunu karşılıklı yapsak iyi olur."

"Eğer yeşil ışık yakan sen değilsen," dedi Clevenger "Öyleyse.."

"Gazete beni aşarak," dedi VVarner "yöneticinin ofisine gitti."

"Jake Hanley?"

"Jake Times'm yayıncısının bir arkadaşı. Kyle Roland. Ayrıca Colorado'daki,Senatoya girmeyi düşünüyor. Kayıp bir seri katil ününe çok bir şey yapmaz. O, bu tür şeylerin üstüne gidilmesini istiyor. Sonucu ne olursa olsun." VVarner sustu. "Ben sana bir soru sorabilir miyim?"

"Sor."

"Bir ay önce olsa benimle çalışmazdın. Benimle ilişkini kestin. Peki, ne için? Burada senin için yeteri kadar şöhret var mı?"

Clevenger küfür içeren böyle bir soruyu cevaplayamayacak kadar öfkeliydi. Bu nedenle sessiz kaldı. Ve bu sessizliğin içinde VVarner'ın önüne koyduğu bu soruyu kendine yöneltti. İstismar mı ediliyordu. Bencilliğinin bedeli sonunda ödenmiş miydi?"

"Büyük olasılıkla kendinden emin değilsin," dedi VVarner. "Önemli değil. Şimdi -sadece birkaç ceset sonra- yine aynı takımdayız."

Clevenger boğazını temizledi. "Yarın saat 10.00 gibi ora-

"Vvnitney McCormick seni lobide karşılayacak. Sana güncel bilgeleri aktarır."

Clevenger telefonu kapadı. Pencereden dışarı, gazeteci kalabalığına baktı. Ayağa kalktı, panjurları indirdi ve yeniden masasının basma geçti. Otoban Katili'nin mektubunu yeniden okudu. Sonra bilgisayarını açtı ve nasıl karşılık vereceğini düşünmeye başladı.

Amacı açıktı. Her katilin kendini duygusal olarak öldür düğüne inanırdı. Bir ya da birden fazla hayat alarak, kendi lerini kurban değil de saldırgan -güçsüz olan değil de güçlü olan- olarak resmederken kendi ölümlerine cevap veriyorlardı. Yavaş ve yöntemli bir şekilde Otoban Katili'nin şiddetinin arkasında yatan erken çocukluk travmalarının izini sürmek istiyordu. Onun yeniden ve yeniden aynı oyunu sahneye koymak yerine kendi yıkımına kederlenmesini istiyordu.

Bu aslında bir kefarete olabilirdi, katilin içindeki eziyet görmüş çocuğun yeniden doğumu.

Bu çocuğun bir vicdanı vardı, suçluluk hissedirdi ve belki de katili ikna eder ya da ona çelme takardı.

Çocuğun yakınlığa ihtiyacı vardır. Otoban Katili'nden el ufak bir umut kırıntısı yakalayabilmek için Clevenger ona im yakınlığı sağlamalıydı.

Clevenger yazmaya başladı:

Her mektubuna cevap yazmayı kabul ediyorum. Özgürlüğünü riske atmayan her şeyi bana anlatacağını anlıyorum. Diğerlerinin özeline girmeyen her şeyi, oğlum dâhil, sana anlatacağım.

Yüreğinin bir katil olmadığını biliyorum. İçin

deki iyilik sana yabancı olan bir şey tarafından defalarca ve defalarca ele geçiriliyor, içindeki bir parazit sende dayanılmaz bir açlığa yol açıyor. Bu parazite Otoban Katili diyeceğim. Peki, senin diğer yanına nasıl seslenmeliyim?

Nasıl hastalandın? Hayatındaki nasıl bir şey bu korkunç acıya neden oldu? Bir çocuk olarak en çok korktuğun ana dair ne hatırlıyorsun? "Okul fobisinin verdiği tutukluğu" neden yaşadığın açığa çıktı mı? Kaç yaşındayken bu durum en kötü halindeydi? Bu süreçte evde neler olmaktaydı?

Kaygın fiziksel ve duygusal olarak nasıl bir haldeydi?

Annenin ulaşılması güç ve babanın bir canavar olduğunu söylerken birçok soruyu cevapsız bıraktın. Annen hangi özel yollarla iyiliğini gösterir ve hangi şekilde acı çekmene neden olurdu? Boşandı-lar mı? Eğer boşanmadılarsa, onları birlikte tutan neydi? Hâlâ yaşıyorlar mı?

Hangisi birlikte olduğun 300 kadım cezp etmişti; sen mi yoksa Otoban Katili mi? Onun ya da senin isteğini tatmin edebildiler mi? Bu duygusal bir birlikteliğe duyulan bir istek mi yoksa cinsel bir birlikteliğe mi, yoksa ikisi de geçerli mi?

Hangi savaşa hizmet ediyordun? Eğer Vietnam'daysa hangi bölgede? Kavgayı gördün mü?

Eğer içindeki katili çıkarıp atmayı başarırsak, geriye ne kalacak? Kimsin sen, Otoban Katilinin yokluğunda?

Onun varlığından ilk ne zaman haberdar oldun?

Otoban Katili'nin darbelerinden hemen sonra nasıl hissediyorsun? Kaç kez öldürdü? Cesetlerin yattığı her yeri listele.

Bana çeşitli sorular sordun. İlkine cevap verecek olursam, bana karşı işlenen suçlar babam tarafından dövülmek ve aşağılanmayı içeriyor. Senin gibi, ben de canavar adamlara dair bazı şeyler biliyorum. İkincisine cevap verecek olursam; benim içinde bulunduğum suçlara gelince o da acımı alkol ve uyuşturucu ile bastırmak olmuştur.

Otoban Katilini kontrol altına almak için ne tür uyuşturucular kullandın?

Kurbanlardan aldığın kanla neler yaptın?

Ustaların sözlerini okuduğun açık olduğu için Thomas Hardy'nin sözüyle bitiriyorum: "Eğer iyiye ulaşmanın bir yolu varsa o da bütün kötülerle tanışmaktan geçer."

Başlıyoruz işte bir katile karşı iki adam.

—Dr. Frank Clevenger

Clevenger o gece eve gittiğinde Billy Bishop'u önünde birkaç kitap ve düzinelerce gazete makalesi fotokopisi ile oturma odasının masasında altında kot pantolon ve üstü çıplak bir vaziyette buldu. "Bırak kanasın" ifadeli dövmesi mükemmel hatlara sahip sırtını çok daha sert gösteriyordu. Arkasına geçerek "Bütün bunlar da ne?" diye sordu. Ve Otoban Katili ile ilgili bütün makalelerin fotokopisini çektiğini görünce kal-

Di hızla atmaya başladı. Kitaplar seri katillerle ilgiliydi. İcini İclaket habercisi bir his kapladı.

Billy'nin yüzünde dehşetli bir ifade vardı. Gözleri heyecandan fal taşı gibi açılmıştı. "Boş zamanlarımı geçirmem yardımcı olacak bir şeyler buldum."

"Yardımcı olmak..."

"Bir grup gazeteci tersanede beni buldu," dedi, biraz hızlı konuşarak. "Onlara anlatacak hiçbir şeyimin olmadığı söyledim. Sonra koşup kendime bir *Times* aldım. Davayı senin alacağını biliyorum. Nasıl almazsın?" Göz kırpı. "Bu arada, telefonda gazetecilerden yaklaşık yirmi mesaj var."

Clevenger yeniden makalelere baktı. Ülkenin çeşitli yerlerinde basılan gazetelerdendi.

"Bu adama dair yazıların hepsini topladım," dedi Billy. "*Oregonian* ve *Washington Post*'taki her şeyi."

Clevenger'ın beklemediği tek şey Billy'nin, Otoban Katili davasına kanşmasından öte, davanın içine kendiliğinden çekilmesi idi. Ama anlamlıydı. Hayatındaki en önemli olay bebek kız kardeşinin katli idi. Ve bu trajediden de önce, vahşi babası onu defalarca ve defalarca taciz etmişti. Hayatların söndürülmesi ona daima tanıdık gelecek.

Clevenger masanın başına oturdu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Sağlıklı kalmaya odaklanmalısın ve kendini okula hazırlamalısın."

"Açıkçası çevremi saran TV muhabirleri ile tersanede kalabileceğimi sanmıyorum. Bay Fitzgerald bugün için izin almamı söyledi."

"Anlıyorum," dedi Clevenger. "Ve yardımcı olmaya çalıştığını da görebiliyorum." Derin bir nefes aldı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı ki onları anlaşılır bir şekilde paylaşabilsin.

"Ama ayrıca biliyorum ki hayatım yaşamaya çalışıyorsun. Ve bence bu gibi bir şeyin içine dâhil olmadan önce güçlü bir temel kurmalısın."

"Dâhil olmuş değilim. Sadece..."

"Bununla meşgul olmanı istemiyorum."

Billy birkaç saniye Clevenger'e baktı. Sonra kafasını çevirdi ve gözlerini tavana dikti. "Anladım, dedi. "Bütün bu meselelere dâhil olacağım diye endişeleniyorsun, gireceğim de."

"Bence bu çok fazla zaman alır. Ve bence bu, çok fazla dâhil olduğunda fazlasıyla can sıkıcı bir iş. Hayatında bu tarz can sıkıcı bir şeye ihtiyacın yok."

Billy ona duygusal zekâsı bir radar gibi çalıştığı zamanlarda attığı delici bakışlarından attı.

"Gerçekten düşündüğün bunu takıntı haline getirebileceğim mi? Belki ben de onun gibi yanlış yola girip onun gibi bir sona ulaşırım. Bir katil."

"İşte düşündüğüm buydu," dedi Clevenger tepkisel bir şekilde. Ama değil mi? Ama bu şekilde kendini karanlığa sokarak bu mümkün değil mi? Billy kendi gölgesine tamamen itilebilir. "Hayatında iyi ve kötü şeyler yaptın, Billy. Auden'deki kavgayı geride bırakalı sadece bir ay oldu. Bence suç içinde debelenmek bir hatadır. Sadece bu."

"Sorun değil," dedi düz bir şekilde. Omzunu silkti, kitapları kapadı. "Bunlara istediğin gibi bakabilirsin. Bir araya getirmek vakit aldı." Üst dudağı titremeye başladı. "Bir kısmı internette, ama geri kalanını kütüphaneden buldum." Ayağa kalktı ve odasına doğru yürümeye başladı.

"Bir dakika," diye arkasından bağırdı Clevenger. Billy'nin yardımcı olma çabasını daha fazla onurlandırmak istiyordu. "Yaptığın şeyi gerçekten takdir..."

Mehmetcan

"Eminim," dedi Billy, arkasını dönmeyen. Odasına yünlü ve kapıyı arkasından kapadı.

Clevenger kalktı ve odaya doğru yürüdü. Odaya doğru birkaç adım atmıştı ki, kapı açıldı.

Billy, zemini seyrederek kapının eşiğinde durdu. "Bütün lınları yok sayalım mı?" diye sordu. "Bana en azından saygı duyabilir misin?"

Clevenger kafasını salladı.

Kapı yeniden kapandı.

Mehmetcan

uç

2003 1 NİSAN,

CHELSEA, MASSACHUSETTS

Clevenger 8.00'da Vaşington'a kalkan otobüse yetişmek için evden 6.30'a çıktığında kapı hâlâ kapalıydı. FBFin Quantico'daki ana binasında VWhitney McMormick'le buluştu. Dar, siyah bir pantolon giymişti ve üzerine geçirdiği siyah bluz dümdüz sarı saçları için harika bir zemin oluştuyordu. En az Clevenger'ın onu son gördüğü hali kadar güzeldi.

"Takıma hoş geldin," dedi, elini uzatarak. "Katilin kendisinden bir davet var."

Billy'yi canlandırmaya odaklanmışken, Clevenger kadınlara karşı duyarlılığım güzellik ölçütüne indirgemmişti ama sıfıra değil. McMormick'in elini sıkarken yumuşak tenini, nazik parmakları ve manikürlü tırnakları ile belki de tutuşundaki şefkati gözden kaçırmadı. "Cevabımın ilk taslağım dün gece yazdım," dedi. "Ve yanımda getirdim."

"Harika," dedi. "Hızınızı takdir ediyorum. Masasının arkasına yürüdü ve oturdu." "Rahat ol." Odanın yan tarafındaki deri koltuğu işaret etti.

"Takdir?" diye sordu Clevenger otururken.

"Times'la bir şeyleri bu şekilde yapılandırdık. Onlar bir

şeyi basmadan önce, bana gösterecekler. Eğer soru işaretleri bulursam, son karar için Kane VVarner'a gider."

"Basılması için planlamamıştım."

"Rahatla," dedi, açıkça yumuşak bir ses tonu ile. "Kimse bir beceriksizlik yapmayacak."

"Garanti için teşekkürler," dedi Clevenger. "Ama nasıl bir içerikte 'soru işaretleri' bulunabilir, bilmek isterdim."

"Görmeden bir şey söylemek zor," dedi. "Senin açısından, araştırma için kritik bazı bilgileri istemeden açığa çıkarmak olabilir. Otoban Katili açısından, bir kurbanın ailesinin okumaya dayanamayacağı şeyleri sansürlerdim."

"Tamam."

"Sanırım sen ve Ajans bu adamın ne kadar derinine ineceğimiz konusunda da bir anlaşmazlık içindesiniz," dedi daha az rahatlatıcı bir ses tonu ile. "Onu ne kadar iteceksiniz?"

"Ajans? Bir dakika önce mektuplarımı dikkatle inceliyordun."

Güldü. "Seninle sonuna kadar gelmem için bana güven. Tamam mı? Geçen buluşmada söylediklerinden, bu adam için ne düşündüğünü biliyorum. Ona karşı birlikte savaşmalıyız, bir sonraki ceset için elimiz kolumuz bağlı olarak bekleyemeyiz. Bu nedenle mektubu yayınlamak konusunda rütbemi aşan bir şey yaptım."

"Ama..."

"Ama Kane bunun bir risk olduğu konusunda katılıyorum. İşe yaramayabilir. Daha iyi olmak yerine kötüleşebilir."

"Soru yok."

"Öyleyse hepimiz aynı taraftayız."

"Henüz erken," dedi Clevenger. Karşıdaki duvarda asılı McCormick'in Yale Tıp Fakültesi derecesini ve Yale'de psikiyatri doktorluğuna devam ettiğini gösteren belgeleri gördü.

Melvetcan

KEITH ABLOW

Onun hemen yanında yarım cümleler, bazılarının birkaç kez altı çizilmiş ve bazılarının üstü karalanmış ok ucu ile birbirine bağlı sözcüklerle dolu bir pano duruyordu. "Beyin fırtınası mı?" diye sordu panoyu işaret ederek.

"Daha çok beyin sisine benziyor" dedi. "Yüzeyde bu adam bize her şeyi sunuyor: Kurbanlar açık, kesilmiş boğazlar ve kanı alınmış atardamarlar dâhil şaşırtıcı olmayan birçok işaret, bol bol parmak izi—Times'a gönderdiği mektubun pulunda bile. Ama bunların hiçbirisi bir yere varmıyor. Baskılar açıkça bizim veritabanımızdakilerle uyuşmuyor. Bedenler, o çöpe attıktan günler, haftalar ya da aylar sonra bulunabiliyor. Ve kurbanların açıkça hiçbir ortak noktaları yok."

"Gelişigüzel çünkü kontrol dışı." dedi Clevenger. "Times'a yazdıklarından, belirli bir cinsiyete ya da yaşa ya da vücut tipine ya da saç rengine sahip insanları öldürmek için hareket etmediği ortaya çıkıyor. Yalnızlıktan öldürüyor. İşe koyuluyor. Bir sonraki yirmi yaşındaki kahverengi gözlü kızı iffal etmek için avlıyor."

"Kahverengi gözlü kız?" diye sordu McCormick, kafasını sallayarak. "Bu da nereden çıktı?"

Clevenger örnek olarak McCormick'in göz rengini kullandığını fark etti. "Özür dilerim."

Yarı gülümsedi. "Hatırlat da seni sinirlendirmeyeyim."

"Neden hatırlatmak durumundayım?"

Bu seferki tam bir gülüştü. "Bu adam gelişigüzel olduğu kadar da yöntemli," dedi. "Onu iş üstünde yakalayan tek bir görgü.tanığımız bile yok. Öldürülmekten ucuz kurtulmuş hiç kimseye rastlamadık. Sahnede hiçbir iz bırakmıyor. Bu gerçekten bir öz disiplin gerektirir, gerçekten planlıyor, bizi kendini kaybettirdiğine inandırır bile."

"Belki buna kendisi de inanmak istiyor," dedi Clevenger.

"Bu onu ahlaki bir sorumluluktan men ediyor."

"Ve yasal bir sorumluluktan. Delilik göz altına alınmak için iyi bir zemin. 'Hey bak, kendimi durduramadım. *Times'a* yazdıklarımı bir okuyun' diyebilir." Sustu. "Merak ettiğim, kendini öldürerek beslemenin nasıl bir şey olduğu. Can almadan uzun süre duramıyormuş. Kurbanlarından başka insanlarla çok yakın ilişki kuruyor olmalı."

"Bir kere, çok fazla cinsel partneri olmuş," dedi Clevenger.

"Bunlar illa ki yakınlık gerektirmez."

"Katılıyorum."

"Birleşik Devletler boyunca çapraz bir şekilde ilerleyen kamyon şoförünü merak ediyor musun?" dedi. "Otostopçuları yoldan alıyor, belki de muhtaç bir kadını arabaya alıyor ve bir bara ya da restorana bırakıyor ve terapisti oynuyor. Belki bir fahişe kir alıyor ve ona içini boşaltıyor—ve bazen bu yeterlidir. Ama başka zamanlarda bağ kuramaz. İşte o zaman can alır."

"Ya da yeterince derinden bağ kuramayınca..." dedi Clevenger.

"Devam et."

"Belki bir insana yeteri kadar yakınlaştığında ve duygusal karmaşasını tam olarak anladığında gitmesine izin veriyor. Eğer yapamazsa, ölüm anını paylaşmak için öldürüyor, ilişkinin başucunda devam ettirmek için."

McCormick kafasını salladı. "Bu, insanların ondan uzak durmak için neden çok çaba sarfedemediklerini açıklayabilir. Onları kazanmak için çok yol kat ediyor olmalı."

"Ve eğer bu doğruysa," dedi Clevenger, "demek oluyor ki dışarıda bir yerlerde ona fazlasıyla yakınlaşmış insanlar var. Onunla en yakın bağlan kuranlar. Vadelerini ödediler."

"Onları bulmak kolay olmayacaktır," dedi McCormick. "Büyük olasılıkla kurban olmaya ne kadar yaklaştıklarını fark

etmemişlerdir bile."

"Belki çok derinden, fark etmişlerdir de." Doğrudan ona baktı. "Karşılaştığın bir insanla bir anda çok yakınlaşmanın nasıl bir şey olduğunu bilir misin?"

"Bunun filmlerde olduğunu gördüm," dedi. "Gerçekte, bunun çok nadir olabileceğini düşünüyorum."

McCormick flört etmekle suçlanamazdı. "Çok nadir," dedi Clevenger. "Bu nedenle gerçekleştiğinde bunu unutamazsın." Öne doğru eğildi. "Eğer adamımız bir şekilde *Times'ta* bu tarz bir hisse gönderme yaparsa," diye devam etti, "insanların bununla ilgili düşünmesini sağlayabiliriz. Belki de bu şekilde birileri çağrılır."

"Denemeye değer."

Kapı çalındı.

"Gelin" dedi McCormick.

Kane VVarner kapıyı açtı. Doksanlardaki gibi giyinmişti yine -bu sefer lacivert- ince çizgili bir takım, kan rengi bir kravat ve beyaz kol düğmeli bir gömlek. "Doktor Clevenger," dedi, sesi bir bardak içine koyduğu böceği inceleyen bir böcek bilimcisinininki gibi idi.

"Kane" dedi Clevenger.

"Eğer bir ara verirsiniz," dedi McCormick'e bir bakış atarak, "Dr. Frank Clevenger adına ve VWhitney McCormick MD'nin dikkatine sunulmuş bir paket aldık. Federal Express'ten geliyor, yaklaşık bir saat önce. Havayolu faturası eklenmiş. Gönderenin adı Anna Beckvith olarak yazılmış. Herifonun kredi kartı numarasını da kullanmış."

Clevenger ve McCormick Davranış Bilimleri Ünitesinin basamaklarından çıkıp yirmi santim kalınlığında camdan duvarları olan bir gözlem odasına girerken VVarner'ı takip ettiler. Daha küçük olan odâ beton zeminliydi ve bir bankanın kasa

dairesi gibi görünen demir bir kapısı vardı. Yirmi santim boyutlarında renksiz bir karton kutu odanın ortasında yükseltilmiş beton bir plaka üzerine konmuştu.

VVarner duvara monte edilmiş bir telefonu aldı ve konuştu. "Her şey hazır," dedi.

"Nereye gönderilmişti?" diye sordu Clevenger.

"Kuzey Pensilvanya'ya. VVindham adı verilen New York yakınında küçük bir kasabaya. "

"Ağırlığı nedir?" diye sordu McCormick.

"Bir kilogramın altında," dedi VVarner.

Odanın kapısı açıldı ve kaynakçı maskesi takan ve uzun plastik camdan bir kalkan taşıyan bir adam içeri girdi. Patlayıcı madde geçirmez eldiven içindeki elini kalkanın içindeki boşluğa uzattı. Eldivenler karbon lifi ile avucuna bağlanmışlardı. Kutuyu dikiş yerlerinden kesmeye başladı.

"VVindham'a ajanlar gönderdik. Hiç kimse sıradışı bir şey gördüğünü hatırlamıyor. Ajanlar motel ve karavanlara bakıyor şimdi."

"Şaka olmalı," dedi McCormick, "Bu kadar ünle, insanlar sürüye uymayı tercih edebilir."

VVarner kafasını salladı. "Plastik bantla parmak izini aldık. Suç mahallerinden birinden alınan örnekler *Times'a* yazılan mektuptaki ile örtüşüyor."

Clevenger, buruşturulup çöp kutusunun içine düşen gazete yapraklarını seyretti. Gözlerini kısarak geride kalana baktı: içinde kıvrımlı, renkli camdan büyük bir deniz kabuğu.

"Allah'ın cezası!" dedi VVarner.

Kutuyu dikkatlice açan adam camı bir kenara bıraktı. Altında, küçük, el yazımı bir kart ve daktilo edilmiş bir mektup vardı. VVarner tekrar telefonla konuştu. "İncelenir incelenmez

bunlara yeniden bakmak istiyoruz."

Adam başparmağıyla VVarner'a olur anlamında işaret etti.

Clevenger bir açıklama için McCormick'e baktı.

"Üzerinde şarbon benzeri bir kimyasal olup olmadığını görmek için onu çok ufak parçalar haline getirecekler."

"Uzun sürer mi?" diye sordu Clevenger.

"İM ya da üç saat," diye yanıtladı McCormick.

"Neden cam üzerinden bize hemen şimdi göstermiyor onları?" diye sordu Clevenger.

"Dinle," dedi VVarner Clevenger'e. "Bu kan emicinin her sözüne iyice kulak ver. *Times'a* senin için yazı yazarken kelle koltukta olduğunu mu sanıyorsun? Seninle oynuyor."

"En azından hepimiz bir oyunun içindeyiz," dedi Clevenger.

"İki saat beklemek için neden yok, Kane," diye araya girdi McCormick.

"Sanırım haklısın," dedi VVarner. Göz kırptı. "Sen nasıl istersen." Telefonla konuştu. "Penceredeki şu kartı ve sayfayı getirebilir misiniz?"

Adam kimyasal geçirmeyen eldivenleri aldı, deniz kabuğunu beton plağın karşısına koydu. Kartı ve sayfayı aldı ve onları gözlem odasına götürdü, cama doğru astı.

Kart Doug Holt'un nişanlısı Naomi'nin, ailesine onu dünyaya getirdikleri için yazdığı karttı.

Daktilo edilmiş mektup okundu:

Dr. Clevenger,

FBI için çalışmanızı hoş görüyorum, sizin açınızdan anlaşılabilir ve öngörülebilir bir içgüdü. Size bir kardeş gibi elimi uzatıyorum. Şiddetimi durdur-

mak için bana yardım edebileceğinize inanıyorum. Onu, beni mahkûm ederek durdurmaya çalışmak değerli zamanınızı boşa harcamak olacaktır. Bırakın bu tür saçmalıklarla kuşbeyinliler kendilerini meşgul etsin.

Dr. McCormick'in yazdıklarını okudunuz mu? Onlar bir avcının yazıları, bir iyileştiricinin değil. Devlet için çalışan sinsi bir avcı. İyi ile kötüyü birbirinden ayıran çizginin her insan evladının kalbi tarafından fark edildiğini görmekte Soljenitsin'in gibi, o da başarısız oluyor.

Kendi kalbini bile.

Beni kafese atma, belki beni idam etme, Tanrı'nın bana bahsettiği içimdeki şeytanı ele geçirme olasılığından beni mahrum etme girişimi sadece bu şeytanı daha da azgınlaştırır. Hiçbir kişi, bir aslanı, onu sandalyeye bağlayan birine saldırdığı için suçlayabilir mi?

Beni iyileştirme yolculuğunuzu kısa kestiğimde ne kadar hayal kırıklığı hissedeceğinizi -sizin ya da dr. McCormick'in- bir düşünün.

—Tanrıya ait bir adam
Otoban Katili diyorlar

Not: Lütfen bu kartı ve camdan heykeli Dr. Naomi Williams'm ailesine, Michigan'a iletin. Müstakbel damatları Doug Holt, bu deniz kabuğunu kızları onuruna yaptı. Onları görmelerini isterdi. Ben de öyle.

Naomi sevgilisinin bedenine sahip olmalı. Ruhu ise bende ikamet etmekte.

Davranış Bilimleri takımı Clevenger'la olayları organize

Kikleri odada buluştu.

"Bu doğrudan bir tehdit," dedi Krirninal İnceleme ve Analiz Bürosu'ndan Bob VWhite, önündeki uzun masaya bakarak. "Bütün bu halka açık psikoterapi hikâyesini yeniden gözlen geçirmek zorundayız. Daha yolun başında bize riskin çok lı/la olduğunu gösteriyor."

Kane VVarner kafasının salladı.

Clevanger koltuğunda yana eğildi. "Onun herhangi birini tehdit etmesi fikrinden kesinlikle hoşlanmıyorum," dedi. 'Ama bu gerçekten bir kayıp değil, kazanç olabilir."

"Kazanç?" diye sordu VVarner.

*Daha bir cevabı bile Tzmes'ta yayınlamadan onu rahat- >z ettik," dedi Clevenger. "Şimdiye kadar yabancıları hedef alıyordu ve rasgele öldürüyordu. Eğer gerçekten bu çembere bu kadar yaklaştıysa, öfkesini bana ya da VWhitney'e bağlayarak onu düşündüğümüzden bile daha erken yakalayabiliriz.

"O görünmez," dedi VWhite. "Sadece yaklaşması -hatta öldürecek kadar yakına gelmesi dahi- onu yakalayabileceğimiz anlamına gelmez. Yeniden Otoban'da kaybolabilir, eskisinden bile ünlü olarak."

"Dorothy?" dedi Kane VVarner, PROFILER bilgisayar sistemini çalıştıran Dorothy Campbell'e bakarak.

"Açık ki bir yakalama işleminde aranan kişi ile ilişki kurmak işleri garipleştiriyor," dedi. "Bu bir seri katilden bir intihar bombacısına kadar herkes için geçerli. VVaco'ya doğru gidiyor olabilir. İpucu şudur ki; çalışma yöntemimiz ve bizim kim olduğumuz -en azından VWhitney için bu geçerli- hakkında bazı içgörüler olan fazlasıyla zeki bir kişi ile uğraşıyoruz."

"Bu bir şifreyi kırmaya benzemiyor," dedi McCormick. "Telefon rehberinden her isteyen benim adıma ulaşabilir. Fotoğraflarım Büro'nun vvebsitesinden yayınlanıyor."

"Söylemek istediğim," dedi Campbell kibarca, "burada bizi -hatta sizi- yönlendirmesi gibi bir tehlike söz konusu."

"Nereye kadar Dorothy?" diye sordu Kane VVarner.

"Bizi kafamızdan tutup sürükleyene kadar," dedi. "Büro'nun onunla çok yakından ilgilenmesini sağlayıp Bob'un da az önce belirttiği gibi- tek isteği olan ünün artma sim sağlayana kadar. *Times a* yazılan bu mektup bu paradigmaya çok açık uyuyor." Sustu. "Böylece ona ulaşmaya çalışan insanlardan birini öldürebilir."

"Bunu *Times* olmadan da yapabilir" dedi Clevenger.

"Ama *Times*'la" dedi Campbell, "milyonlarca insanın da ilgisini çekiyor. Şimdiye kadar görülmüş en ünlü seri katil oldu. FBI'e sataşmak için bu bir neden. Ajanları hedef almak ise bir başkası."

"Bence bu adam bizi hazırlıyor," dedi VVarner.

John Silverstein, VWhite'ın CIAP'taki partneri, kafasının salladı. "Belki de," dedi. "Ama yine de bu işte devam etmemiz gerektiğim düşünüyorum. İncelemeyi hızlandırmanın bir yolunu arıyoruz. İşte bu o. O zarfatarken geri çekilemeyiz."

"Onun bizi başımızdan tutup çektiği fikrine katılmıyoruz," dedi McCormick. "Bence vazgeçmemizi umuyor. Bizi korkutarak yoldan çekilmemizi sağlamaya çalışıyor."

"Nasıl anlıyorsun?" diye sordu VWhite şüpheyle.

"Kuşatma altında—psikolojik olarak," dedi McCormick. "Eğer Dr. Clevenger başarsa, adamımız bilinçaltında gömlü tuttuğu şeytanla yüz yüze gelecek. İçindeki katil teröpatik süreci durdurup kan dökmeye devam etmek istiyor."

Clevenger bunun hakkında düşündü. Ve anlamlı geldi. "Ve eğer biz yoldan çekilsek," dedi, "kendine denediğini ama ulaşmadığını söyleyebilir. Kimse ona yardım etmedi. Vicdanı rahat bir şekilde öldürmeye devam edebilir. Sustu. "Bence bin

lünü görmeli ve ona yalnız olacağıma ve amacımın onu tutuklamak değil, iyileştirmek olduğuna dair garanti vermemeliyim."

"Bunun işe yaraması için yapılmak zorunda olan da bu," dedi McCormick doğrudan Clevenger'e bakarak. "Eğer onu ele geçirirsek, bu tedavinin bir sonucu olacak, tedaviye rağmen değil. Sen kendi işini yaparsan ve biz de bizimkini, onu yakalarız."

"Bence yeniden gözden geçirmelisiniz," dedi VVarner. "Sosyopatların hiçbir psikoterapi sürecine yanıt vermedikleri gerçeğini gözden kaçırıyorsunuz, kaldı ki toplum önünde yapıları. Ayrıca bu işin içerdiği kişisel tehlikeyi de yeteri kadar önemsemiyorsunuz."

"Daha iyi bir fikrimiz olduğunu sanmıyorum," dedi McCormick. "Ve kamuoyunun güveni, eğer kendimi güvende tutmaya odaklanırsam, bir sonraki kurban pahasına da olsa bizim işimize yarayacaktır."

VVarner derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Şef Hanley'in adı sanı duyulmamış bir takımdan gelen bir rica olmaksızın orijinal pozisyonunu lağvettiğini düşünmüyorum." Elini kaygı ile sıkkan Bob VWhite ile göz teması kurdu.

"Bu durumu bana ihale etmeyin," dedi McCormick. "Jake Hanley'in kapısı hiçbir zaman kapalı değildir. Bunu yapmamız gerektiğine güçlü bir şekilde inanan kişi kapısını çalmalı."

"Benim buna pek inancım yok" dedi VVarner, ona göz kırparak.

John Silverstein ürktü.

' Dorothy Campbell boğazını temizledi.

McCornick oyunu kaybetti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiç bir şey," dedi VVarner.

"Gerçekten Jake Hanley'in beni takip ettiğini mi düşü-

nüyorsun?" diye sordu McCormick.

"Aklımdakini okumaya çalışmıyorum, VWhitney," dedi Warner "Ama bu düzeyde bir oyunu oynuyor gibi davranmayacağını. McCormick'ler şu anda şefiğin çok önemliler. Buna inanmak istemiyorsan, bu senin kendi bileceğin bir şey." Ukal bir tavırla ona omuz silkti. "Saygısız olmak istemedim."

"Tabii ki istemedin," dedi.

Odada sessizlik hakim oldu.

Warner önündeki gazeteleri toplamaya başladı. Cep telefonu çaldı. Takımının ceketinin iç cebine uzandı, telefonu dışarı çıkardı ve açtı. "Kane VVarner," dedi. Sessizlik. "Çok iyi. Dr. Hiramatsu nun fark edildiğine eminim." Ağzıyla telefonu kapadı. "Eyalet askeri Michigan'da Doug Holt'un cesedini bulmuş," dedi. "Tam olarak adamımızın dediği yerde. Helikopterle getiriyorlar."

Sessizlik odaya ağır bir sis gibi çöktü.

"Şu anda başka bir şeyi olan var mı?" diye sordu VVarner, masanın etrafına bakarak.

Birkaç kişi kafasını salladı.

"Pekala, o zaman," dedi VVarner.

"Neydi bu şimdi?" diye sordu Clevenger McCormick'e, ofisten ayrılırırken. "Babam," dedi. "Dennis McCormick."

"Dennis..." dedi Clevenger, ama cevabın hâlihazırda yüzünde olduğunu görünce kendini durdurdu. Daha önce bağ kurmamış olduğu için kendine şaşıyordu. VWhitney McCormick'in babası FBI'in başındaydı, Birleşik Devletler Parlamento üyesi oldu, çeşitli derneklere fon buluyordu. Görevinden ayrılmadan önce Gece Avcısı ve Sam'in Oğlu davalarını aydınlatmıştı. En son, muhafazakar Cumhuriyetçilerin adaylarının seçilmesine yardım etmişti.

"Kane, babamın Büro'da alınan kararları etkileyecek

gücü olduğuna inanıyor. Ayrıca işe beni babamın aldığını da düşünüyor."

Clevenger hiçbir şey söylemedi.

McCormick durdu ve Clevenger'in yüzüne baktı. "Durma, Sor."

"Tamam," dedi Clevenger, McCormick'in gözlerinin içine bakarak. "Baban Büro'nun kararlarını etkileyebilir mi?"

"Bilmiyorum," dedi.

"Dürüst bir cevap gibi görünüyor."

"Sorunun zor kısmını sormadın?"

Clevenger tereddüt etti.

"Beni incitmezsin."

"Seni işe baban mı aldırıldı?"

"Bilmiyorum," dedi. Omuzları yavaşça eğilmiş gibi görünüyordu.

"Bir başka dürüst cevap daha. Şimdi sana gerçekten önemli olan bir soru sorabilir miyim?"

McCormick kafasını salladı.

"İşini hak ediyor musun?" Kaç yaşındasın, otuz beş? FBI'nın Adli Psikiyatri Bölümünün Başkanı? Gerçekten bu kadar iyi misin?"

McCormick'in yüzünde yeni bir ifade belirdi—şaşkın bir gurur ve sert bir kararlılık. Bu, tek bir kelime söylemek zorunda kalmaksızın istediği cevabı veriyordu.

"Bence de öyle," dedi Clevenger. Ülkedeki en iyi adli psikiyatristlerle çalıştım. Hiç birinden aşağı kalır yanın yok."

Güldü. "Bu Times'taki mektuplarını yayına hazırlamak için izin aldığım anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Mehmetcan

dört

3 Nisan 3002 Perşembe, *New York Times* Clevenger'ın Otoban Katiline yazdığı mektubu kelimesi kelimesine -Clevenger'in doğrudan FBI ile çalışmayacağına dair verdiği garanti dâhil— yayınladı. 4 Nisan günü Otoban Katili'nin cevabı geldi, Federal Ekspres'in Michigan, Huron Gölü üzerinde, Mackinavv Devlet Ormanı yakınındaki Rogers City'deki binasının posta kutusuna gönderilmişti.

Dr. Clevenger,

Geçnişe dair hatırladığım en eski şey (diğerlerinin hatıralarını içermemesi için küçük bir değişim yaşadı) annem tarafından dört yaşına bastığımgün benim adıma düzenlenmiş bir doğum günü partisine aitt. Evi-min yakınlarındaki bir parktaydı. Mayıs ayının güneşli bir günü. Yeşil çimler. Çiçekler. Hafif bir rüzgâr. Saydam bir gün ışığı. Parkta spor aletleri.

Annem benim için parlak renklere boyanmış, oyma ağaç evler ve atlıkarınca kiralamıştı. Benim için bir nane şekerli dondurma, pamuk şeker ve kurabiye ziyafeti vermişti. En sevdiklerim...

Bunlar bizim için bir lükstü. Çok az yiyebiliyorduk.

O günü sevmiştim. Fazlasıyla gururlu hissettiğimi hatırlıyorum. Benim doğum günümdü. Onlarda benim arkadaşlarındı. Benim için gelmişlerdi, Bana Hot Wheels arabaları, tüylü oyuncak hayvancıklar, kitaplar ve boyalar getirmişlerdi.

Ama doğum gününden ve arkadaşlarımdan da önemlisi annem oradaydı—güzel, çekici başka her şeyden de öte, kibar ve nazik. Atlıkarıncadayken onun bana gülen gözlerini, bana gülüşünü ve bancı öpücükler göndermesini seyrediyordum. Bir melekten enstantaneler. O gün bana bugün bile hâlâ sakladığım bir hediye verdi: Bana bir zamanlar saf ve savunmasız bir çocuk -herhangi bir kişiyi incitemeyecek sevgi dolu bir çocuk- olduğumu hatırlatan küçük bir oyuncak.

Arkadaşlarım ve ben saatlerce oynadık. Annemin evine yürüdüm, ganimetimi taşıırken kendimi bir fatih gibi hissediyordum, dört yaşında bir çocuk neler beklerse benim de aklım onlarla doluydu: Okumayı öğrenmek, ayakkabılarımdan bağcığını bağlamak, iki tekerlekli bisiklet sürebilmek gibi.

Evimizin kapısı açıktı. Kendimi iyi hissediyordum. Babam evdeydi. Tam biz eve girerken o da gelmiş, kapıda elinin tersi ile anneme vurup, yüksek sesle 'Allah'ın cezası parti saçmalıkları' için harcayacak paraları olmadığını söyledi. İkisinin arasındaydım. Ve bana da elinin tersiyle vurdu. Gözümün önü karardı. Yere düştüm ve ağzımda kan tadı hissettim. Ön dişim yerinden oynarken dilimle onu ileri doğru ittim. Gözümün önünde uçuşan defter yaprakları ve parçalanan oyuncak ayıcıklar

Mehmetcan
gördüm. *Rot Wheels* arabalarım etrafında döndü. Sonra topuklarının her bir arabama hızla çarpışını gördüm.

Annem bir köşede büzülmüş, ağlıyordu. Daha büyük, daha güçlü, daha kuvvetli olup onu koruyabilmek istedim. Güzel dudaklarına götürdüğü işaret parmağıyla benden sessiz olmamı istiyordu, sonra bana bir öpücük daha gönderdi. Ve ağzımda kan tadı varken bile güvende, kendisine babam dediğim o canavarın yanında bile galip hissettim.

Ağzımda kanla galiptim. Dört yaşında. Bu diğerlerinin kanını tadarken hissettiğim soğukkanlılığı açıklar mı?

Yoksa o gün hissettiğim, sevdiğim insana yardım etmekte yaşadığım tam anlamıyla acizlik hali daha iyi bir ipucu mu? Çünkü öldürmekte, sevişmekte olduğu gibi, reddedilemez, dehşetli ve son bir üstün gelme durumu, bir zafer vardır.

Ayrıca bir bütünleşme de vardır. Annem ve ben o korkular evinde, birlikte mistik bir ölümü mü tattık? Ölen bir kadını ya da bir adamı kucaklarken bazen yapmayı çok arzuladığım şeyi mi yapıyorum: Annemin sıcak kollarına dönmek?

Şu anki aileme dair (kimliğimi açığa çıkarmaya yardımcı olabilecek) sorularınıza cevap vermeksizin babamın benim için artık bir ölü olduğunu söyleyebilirim. Annem ise benim için her zaman yaşıyor olacak.

Sorularınızdan bir diğerine cevap verecek olursam, okul kaygım sadece delice bağlandığım kişiden ayrılmak zorunda kaldığım için ortaya çıktı.

Belki de onun evde güvende olup olmadığından endişe duyuyordum. Pek hatırlayamıyorum.

Hissettiğim kaygının nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Kendimi kaybediyordum. Acı yoktu, daha çok yüksek derecede dağınıklık hâkimdi. Entropi (mevcut enerjinin azalması). Panik benim gerçekliğimde ve serseri mayın gibiydim. Daima.

Aynı kaygıyı birinin canını almak istediğimde de çok yoğun bir şekilde yaşıyorum. Ama şimdi fiziksel biracı ıstırabımın temel unsurlarından biri. Korkunç baş ağrıları. Saf bir acı. Çarpıntılar. Nefes darlığı.

Öldürdükten sonra, bütün bu belirtiler yok oluyor. Derin bir huzur hissediyorum. Evrenle mükemmel bir uyum.

Otoban Katili'ni susturmak için marihuana ve alkol almayı denedim, ulaşmak için değil.

İçimdeki korkutulmuş çocuğa ne ad verelim? Ailemin evinde, yerde, ağzımdaki kam yutarak yatan, okulda annesi için ağlayan o çocuğa iyileştiricim ne ad vermeyi uygun bulur? O güzel çocuğa? Ona Ceberrail diyelim mi, Tanrı'nın ulaşı, masumiyetimin bir yankısı.

Her bedeninin nihai dinlenme yerini vermem erken olacaktır. İlişkimiz daha yeni başladı. Ama ailelerin insan üzerindeki etkisinin çok önemli bir tesiri olduğunu düşünüyorum. Hepsi zamanla iade ediliyor. Başlangıç olarak, Utah Moab civarında çıkış 42, 70. Rota yo arayın.

Hiç öldürmek istedin mi Frank? Bu itkiyi yok etmek için alkol ve uyuşturucu aldın mı? Kendini anlamak yerine katilleri anlamaya çalışır mısın?

*Baban seninle nasıl dalga geçerdi? Ayrıntıları-
la anlatır mısın? Eğer seninle rahat bir şekilde ileti-
şim kurmamı istiyorsan sen de öyle yap.*

*Belirli bir mesafeden benim psikopatolojimin
özüne ulaşmayı bekleyemezsin.*

*—Tanrı'ya ait bir adam
Otoban Katili Diyorlar*

Birkaç saat içinde Clevenger Otoban Katilinin mektupta tarif ettiği yere gitmek için Whitney McCormick'le buluşma-ya Boston'a uçtu. O uzaktayken Billy'e göz kulak olması için North Anderson'ı ayarladı.

Uçuş sırasında cevabı için hazırlandı. Cebraill'i, katilin içinde kalan masum ve safyanı, güçlendirmek istiyordu.

Cebraill'in katili durduramama nedeninin onun çok güçsüz, onun karanlık yanını durduramayacak kadar ona uzak ve yabancı kalmış, çok saf ve çok iyi olduğunu düşünüyordu.

Cebraill gerçek bir sevginin ve annesinin bir yansıması idi. Otoban Katili ise, babasının bir yansıması olarak tamamen öfkeydi.

Kontrolü ele almak için Cebraill karanlık tarafla temasa geçmeliydi. Vücuttan tümörlü parçayı kesen bir cerrah gibi, eline neşteri alıp ruhunu tam olarak temizlemeliydi.

Otoban Katili çocukken yaşadığı aşığılanmayı anlatması için Clevenger'a ısrar ederken haklıydı. Clevenger'in katilleri araştırmasının, yıkıcılığı cazip bulması ile ilgisinin olup olmadığını sormakta haklıydı. Çünkü yıkıcılığının nasıl yapıp da başkalarını koruma arzusuna dönüştüreceğini öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Belirli bir mesafeden benim psikopatolojimin özüne ulaşmayı bekleyemezsin.

Çocukken acı çekmenin ne demek olduğunu bilen biri olarak, yaralarını iyi niyete dönüştürmek konusunda Clevenger ona öncülük yapmalıydı.

Bu düşünce onu korkuttu, kısmen eski travmalarını yeniden yaşamak ona keyif vermeyeceği için kısmen de milyonlarca insanın onun hakkında oldukça özel ve utanç verici şeyler okuyacak olması ile ilgili.

Bu North Anderson'u da kapsıyor. Ve Kane VVarner'i de. Ve VWhitney McCormick'i ve de Billy'yi.

Asıl risk neydi gerçekten? Terk edilmek? Yalnızlık? Bir hastasına söylediği şeye: "Kendini açığa çıkarmak—özellikle de gizli tutulan yanları, gerçek sevgiye ve öz-saygıya giden yoldur" kendisi kalbinin derinliklerinde inanmıyor muydu?

New York Times'ta gerçeği söylemeyi göze alamazsa, Cebrael'den bunu yapmasını nasıl isteyebilir?

Belirli bir mesafeden benim psikopatolojimin özüne ulaşmayı bekleyemezsin.

Kalemini aldı ve yazmaya başladı:

Cebrael,

Babam, şimdi bir ölü, beni alışıldık ve alışılmadık şekillerde aşağıladı. Alkolikti ve benikkemlerle döverdi. Ondan bir şeyi saklamamayı öğrendim, çünkü fark ettiği anda beni daha da çok dövüyordu. Beni evin en kıyıda köşede kalmış yerinden—elbise dolabının derinlerinden, yatağın altında büzülmüş saklanırken ya da eski bir paltonun içine sıkışmışken bulabilmek için ayakta dikelebilmeye kendini nasıl zorladığını hatırlıyorum.

Mehmetcan

Clevenger dinlenmek için kafasını arkaya yasladı ve hatırladı. Neredeyse babasının alkol kokan nefesini duyuyor, kıpkırmızı gözlerini bugünmüş gibi görbiliyordu. Kamçılarken bile gözleri korkutucu bir biçimde hiç hareket etmeden duruyordu. Derin bir nefes aldı ve yazmaya devam etmek için eğildi.

Eve kavga etmeye hazır bir şekilde gelirdi. Senin annenden farklı olarak benimki öfkesini gizlemek cesaretinden yoksundu. Eve geldiğinde, onu genellikle gün boyu yaptığım yanlışları şikâyet ederek karşılardı. Dağınık bir oda. Bitirilmemiş bir yemek. Gerçek ya da uydurulmuş "kötü sözler".

Kapıda annemle birlikte onu bekler ve annemin beni babama şikâyet edişini dinlerdim.

Başka bir hikâye zihninde canlandı ve sayfaya yazılmak için direndi. Kendini yazmaya zorladı:

Kot pantolonumun altından bir şey giymezdim çünkü babam iç çamaşırı giymenin çok utanç verici ve çok korkunç olduğunu söylerdi. Bir defadan fazlaca kez, özellikle bundan hoşlandığını düşündüm. Ve eğlencesinin nedeninin tamamen sadistçe bir istek mi yoksa kısmen cinsel bir yanı da olan bir istek mi olduğunu bilemiyordum. Sanırım bilmeyi de istemiyordum, büyük olasılıkla hâlâ istemiyorum.

Psikolojik eziyeti fiziksel olana tercih ederken bilinçli hatta yaratıcıydı denilebilir. Favorilerinden biri bana çaresizce istediğim şeyleri yapacağımıza -annemle birlikte eğlence parkına ya da kumsala gideceğimizi söyleyerek- inandırmaktı.

Caddeye inebilir, belki de birçok eğlence aracının olduğu parka gidebilirdik. Sonra kafasını salları

ve kahkaha atardı. Sadece en can alıcı cümle değışirdi.

"Oyunlar oynayıp seninki gibi bir odaya at üstünde gideceğini sanıyorsun ha? Bana biraz izin ver.

"Kendine bakacak halin yokken sana bir köpeğin sorumluluğunu vereceğimi sanıyordun demek? Bana biraz izin ver."

"Yapılacak ev ödevlerin dururken sahilde uzanacağını sanıyorsun demek? Bana biraz izin ver."

Şimdi geçmişe bakınca bütün bu yorucu rutinin en tuhaf yanı benim ısrarla aynı yalanlara inanamam gibi görünüyor. Onun ince biri olma olasılığına, dünyanın aydınlanacağına ne kadar inandım—bugünbile hâlâ...

Ondan nefret ediyordum. Bugün bile onun kendi kendince acı çeken, aciz bir adam olduğunu bildiğim halde bir dereceye kadar nefret ediyorum.

Çocukken onu öldürmeyi defalarca düşündüm. Bu, benim içimdeki katil mi?

Clevenger kalemini bıraktı ve kafasını yeniden geriye yasladı.

Canyonland alanına iniş yapan uçağın çıkardığı ses onu uyandırdı. Wayne County devlet polisi kıışlasında Whitney McCormick ile buluştu. İki süvari ve Dr. Kent Oster'in eşliğinde polis kamyonu ile Rota 70'e doğru, adli saraya gittiler.

Dondurucu, yağışlı bir sabah yerini öğleden sonrasının parlak güneşine bıraktı. Moab'a yaklaşırken, 70. Rota San Rafael çölüne yaklaşırken Book Cliffs ve National Park Kemeri eteklerinde Colorada kanyonuna doğru kuzeye kıvrılan titrek-

çe parlayan bir manzara görünüyordu.

42. çıkışta arabayı kenara çektiler. On beş dakikalık bir aramadan sonra süvari Gary Novick diğerlerine seslendi.

Clevenger oraya ulaştığında McCormick halihazırda oradaydı.

"Kötü" dedi, birbirine dolanmış otlara doğru bakarken.

Clevenger McCormick'in bakış attığı yere doğru baktı ve çürümeye başlamış bir kadın vücudu gördü, basit ve çiçekli bir elbise ve nane yeşili örme bir süveter giymişti. Ona doğru yöneldi ama üç adımdan sonra durdu. Kafası bedeninden ayrılmıştı. Yere göz gezdirdi ve birkaç metre ötede bir yaparak kümesinin önünde onu gördü, gözleri açıldı ve ona doğru bakıyor, gri bir saç kümesi rüzgârda dalgalanıyordu. "Aman Tanrım" diye homurdandı.

Dr. Oster cesedin yanında diz çöktü, yarayı incelemek için boynunu eğdi. Omurgası çok temiz bir şekilde kesilmişti. Daha da eğildi. "En az birkaç aydır burada" dedi. Cerrahi eldivenlerini taktı, kadının elbisesinin altına baktı bedenden ayrılmış sert başına göz gezdirdi. "Yetmiş. Belki de yetmiş beş." Durdu, başa doğru yürüdü ve cesedin yanında çömeldi. "Açık travmatik beyin hasarı. Birçok çatlaktan bahsediyoruz—çene, elmacık kemiği. Kafasının önüne baskı uygulanmış.

"Bu kibar, nazik Otoban Katili değil," dedi süvari Jackie McCune. "Bu sefer biraz ileri gitmiş."

Süvariler ipucu bulmak için alanı aramaya başladılar.

Clevenger kadının yanına doğru gitti. Kadının kollarına göz attı. "Ondan kan aldığına dair hiçbir işaret görmüyorum," dedi.

Oster ona hak verdi. Antekibital bölgede (kolun dirsekten aşağıdaki bölümü) bir yara olup olmadığına bakmak için elini uzattı. "Venipunktür izi yok" dedi. "Başka bir yerde ola-

bilir. Bu vakayı kesinlikle bürodaki patoloji ekibine göndereceğim."

Novick elinde bir el çantasıyla döndü. "On yada içeride," dedi. Bir ehliyet belgesini yukarı kaldırdı. "Pauttle Bramberg. Yetmiş üç yaşında. Eski Pointe Caddesinde yaşıyormuş." Celevenger'a ve McCormick'e baktı. "Buradan on mil uzaklıkta. Birisini göndereceğim."

Mehmetcan

beş

Sulusepken yağmaya başladı. Clevenger'ın da McCormik'in de uçuşları iki saatliğine ertelendi, böylece havaalanında yemek yiyebildiler.

"Bu seferki kalıba uymuyordu," dedi.

"Birden fazla nedenle. Kurbanları bağlayan demografik bir bağ olmadığını zaten söylüyorduk," dedi Clevenger, "ama bu bildiğimiz ilk yaşlı kadın kurban."

Kafasını saldı. "Neden daha önce görmedik bunu?"

"Otoban Katilininki cinsinden yaygın bir örüntüyle daha önce hiç karşılaşmamıştık," dedi Clevenger. "Bence Paulette Bramberg bu örüntünün en merkezinde yer alıyor. Çakışma bölgesi. Bence bu kadın onda bir şeylerin patlamasına neden oldu."

"Eğer yaşını doğru biliyorsak, annesi olabilecek kadar yaşlı. Ama o annesine tapıyor. Ya da o böyle olduğunu söylüyor."

"Onu idealize ediyor," dedi Clevenger. "İkisi de çok iyi şeyler değil. Ama babası onu her gün taciz ediyordu ve onun biri tarafından mükemmel bir şekilde sevildiğine inanmaya ihtiyacı vardı. Tahminim, bence onu en zor anmda düşüşe terk etti ve bir daha asla bununla uğraşmadı."

"Pekâlâ, hadî şimdi meselehin nasıl bir durumda oldu ğuna göz atalım. Onu öfkeye boğup birilerinin boğazlarının kesmeye iten şey her ne ise, onunla bağ kurmasını engelleme miz gerekiyor."

"Bence cini yeniden kavanoza koymamıza gerek yok," dedi Clevenger.

Clevenger kafasının sallayan McCormick'e bakış attı. "Pekâlâ," dedi.

McCormick bıraktıkları yerden devam etti. "Sadece bundan bahsetme."

Bizi kim bilir kaç tanesi içinden bir cesedi bulmaya gönderdi. Bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde bulduğumuz şey hakkında konuşmak istiyor. Ve bulduğumuz en büyük şey cinayet ötesi bir şeydi."

McCormick kafasını salladı. "Eğer psikoterapide küçükken taciz edilmiş olabileceğine dair umulmadık yorumlarda bulunmana neden olan bir hastan olduysa, illa da o konu üzerinde konuşmanız gerekmiyor. Sadece bu düşüncüyü beyninde bir yere dosyalarsın ve daha sonra çok dikkatli bir şekilde geri getirirsin."

"Yapabilirsin, yapmaya da bilirsin."

"Demek istediğim, çok hızlı ya da çok yavaş giderek bir erimeye neden olmak istemeyeceğin."

"Umulmadık bir yorum yapmadı. O birilerinin başını kesti. Zarif değil."

Gülümsedi. "Mektubunu yaz ve sonra bunun hakkında konuşalım."

"Neden şimdi değil?"

Yorumundan yan çizdi. "Başladın mı? Mektuba?"

Clevenger kafasını salladı.

"Erken bir bakış atmamı ister misin?"

Tanıdık bir çekince hissetti ve bir direnç gösterdi, daha nce kendi psikanalizinde kendisine yalan söylemeden önce atlandığı türden bir çekince.

"Önünde sonunda onu okuyacağım" dedi.

Ceketinin cebine ulaştı, mektubu açtı ve ona uzattı.

Okudu ve okurken endişe ve sıcaklık karışımı bir ifadeye gözlerini mektuptan beş kez kaldırıp ona baktı. Kâğıtları asaya koydu "Böyle şeyler yaşadığını bilmiyordum," dedi.

"Normal bir şekilde kamuoyuna sunabileceğim bir şey değil," dedi.

"Yapmak istediğinden emin misin?"

"Hayır," dedi. "Ama o bana yapacağı şeylerin bir karşılığı olacağını söyledi. Ne verirsem onun karşılığını alacağım. Ben ona inanıyorum."

"Peki ya senin verebileceğinden fazlasını isterse? Bunun bir limiti yok mu?"

"En uç noktaya kadar gitmeliyim. Çünkü en sonunda, ondan daha fazlasını isteyeceğim. Ondan özgürlüğünü kuşatmasını isteyeceğim."

"Ona söylemek istemeyeceğin tek şey nedir?"

Clevenger gülümsedi, "İlk olarak sen."

McCormick durakladı. "Bana kalırsa o şey her ne ise, senin son pazarlık kuruşundur. Onu masaya çok erken koyma."

"Güzel öğüt."

"Arada sırada yaparım." Birkaç saniye geçti. Kararsızlığını yenip kafasını yana eğerek ona baktı. "Tamam, ben başlayacağım."

Bir şaka yapacağını düşündü. "Masaya hemen koymak isteyeceğinden emin misin?"

"Neden olmasın?" bir hafta önce Quantico'daki ofiste olduğu gibi yüzü kızardı. "Babam hayatımda o kadar güçlü bir

figürdür ki onunla kıyaslandığında başka erkekler çok sönük kalır."

Clevenger bu açıklama nedeniyle şaşırıp kalmıştı.

"Demek istiyorum ki, bu elbette cinsellikle ilgili bir şey değil," diye aceleyle ekledi. "Ama o kadar yetenekli bir adamdı ki, birçok şeyle ilgilendi. Ve benimle hep çok iyi ilgilendi. Canım bir şeye sıkıldığında beni hep dinler. Gerçekten dinler."

"Ve sen bunu ondan başkasında henüz bulamadın."

"Birkaç kez olduğunu düşünüyorum, ama çok uzun sürmedi. Anlaşılan o ki bir adamla yatağa girdiğinde duygusal boyutu hemen sona eriyor, daha da yoğunlaşacağına. Bunun benimle mi yoksa onlarla mı ilgili olduğunu bilmiyorum. Bunun bütün erkeklerde mi yoksa sadece benim seçtiklerimde mi böyle olduğunun merak ediyorum."

"Kimi seçtin?"

"Cerrahlar, tıp fakültesinden beri," dedi. "Bir sinir cerrahı. Plastik cerrah. Göz doktoru. Hatta bir ayak hastalıkları uzmanı."

"Gerçekten dinleme sanatları değil."

"Eğer babamdan bu kadar ilgi görmeseydim, daha azına razı olurduym diye düşünüyorum."

"Ya da belki de daha azına razı olmasaydın, onu verip daha azına razı oluyormuş, ona ihanet ediyormuş hissi yaşırdın."

Bu ona kaydedildi. "Mümkün..."

"Eşik çizgisi—artık hesaplaşmaya o kadar da ihtiyacın yok," dedi Clevenger. "*New York Times*'ta yayınlanmasından hoşlanmayacağın şey nedir?"

Cevap oldukça hızlı geldi. "Sanırım babam tarafından dayak yemiş olmam..." kendini durdurdu, gerçekten beyninde olanı görebilmek için gözlerini kıstı. "Sanırım bende bir insan

olarak gerçekten değerli olup olmadığımı dair bir güvensizlik oluşturdu."

"Sadece bu mu?" diye sordu. "Yoksa sende her insanın değerli olduğunu göstermeye çalışmak gibi bir eğilim mi oluştu." Katillerde bile. Otoban Katilinde bile."

Bu sefer derin nefes alıp veren Clevenger'dı. Kendini sadece kendi hayatını değil, Billy Bishop'ünü düşünürken buldu. "Baban seni bir insan olarak değerli bulmazken, kendini değerli bulmak, kendinde gerçek ve önemli bir şeyler bulmak için zorlarsın—gerçekten sevmeye değer bir yan. Belki de bu benim için bir alışkanlıktır. Büyük olasılıkla onun benim için yapmadığı bu şeyi ben herkes için istiyorum." Boğazı zorlandı, belki de yeteri kadar konuştuğu için, belki de çok konuştuğu için. "Biliyor musun" demeyi başardı.

McCormick elini masanın üzerinden onu eline doğru uzatarak cevap verdi.

Başparmağını onunkine değdirdi ve sonra avuç içiyle oynamaya başladı.

"Anlıyorum" dedi.

Sulusepken yağmura dönüştü. Gece hakkında açık olan tek bir şey vardı o da, hiçbir şeyin Canyonland'de öfkelenmeyeceğiydi. Clevenger ve McCormick taksiyle Marriott havaalanına doğru yola düştü.

Clevenger yolda Billy'yi aradı.

"Hey," diye cevapladı. Sesi yorgun geliyordu.

"Nasılsın?"

"İyi," dedi düşünceli bir şekilde.

"Dün gece burada yağmura yakalandım. Yarın ben oraya varınca oturup konuşsak nasıl olur?"

"Tabi."

"Saat üç civarı evde olurum."

"Ne zaman olursa. Ben orada olacağım."

"Dinle," diye başladı Clevenger, "Ben gerçekten seni özle..." ama Billy çoktan kapatmıştı. Telefonu kapatırken yüreğinin sızısı Clevenger'in yüzünden okunuyordu.

"Seni Büroyla (FBI) paylaşıyor," dedi McCormick. "Ve Otoban Katili'yle."

Clevenger başım salladı.

"Belki de bir dahaki sefer onu yanında Quantico'ya getirmelisin. Onu bir VIP turuna çıkarabilirdik."

"Onu yaptığım işten uzak tutmak istiyorum," dedi Clevenger. "Yeteri kadar şiddet gördü."

McCormick isteksizce kafasının salladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Clevenger.

"Bu gerçekten beni ilgilendirmez," dedi.

"Öyleymiş gibi'davran."

Kafa salladı. "O yaptığın iş nedeniyle seninle yaşamaya başladı. Sonuçta, onun hayatına girip hayatını hapishanede geçirmesini önlediğinde sen bir adli psikiyatristsin."

"Ve?"

"Ve sen hâlâ bir adli psikiyatristsin. Neden başka bir şeymiş gibi davranasm ki?"

"Son zamanlarda şiddet ve uyuşturucu ile başı belaya girdi," dedi Clevenger.

"Ve sen de eğer senin hayatına çok yaklaşırsa onu kaybetmekten korkuyorsun. Şiddete daha çok bulaşacağını düşünüyorsun."

Clevenger'ın ilgisinden Billy'de benzer bir mesaj almıştı. "Belki," dedi Clevenger.

"İlginç," dedi.

"İlginçle neyi kastediyorsun?"

"Korumacı davranmadığına emin misin? Mektuba göre

bana içinde bir katil olabileceğinden endişelendiğini sen gösterdin. Bu onun da içinde olacağı anlamına gelmez."

"Söylemek istediğin şeyi anlıyorum."

"Bu genellikle insanların katılmadıkları bir şey duyduklarında kullandıkları bir cümle."

Clevenger ona güldü. Belki de profesyonel yaşantısına, en karanlık köşelerine dahi, Billy yi davet etmeliydi. Belki de Billy Clevenger'ın düşündüğünden daha az kırılıgandır. Ama yine de riskli görünüyor.

"Yani..." dedi McCormick. "Önde olmalıyım—iki oda ayırtıyoruz."

"Üç tane ayırtabiliriz, eğer istersen," dedi Clevenger. Elini tuttu.

"Acelem yok, VWhitney." Adını söylemek içinde bir sıcaklık uyandırdı. "Sadece bilmeni isterim ki, sevişmeye başladıktan sonra seni dinlemeyi bırakmayacağım."

"Eğer sevişirsek."

"Eğer," diye tekrarladı Clevenger.

Clevenger, Cebrail'e ~nam-ı diğer Otoban Katili- yazdığı mektubu bitirmek için gece yarısını geçene kadar uyumadı.

*Çocukken onu öldürmeyi defalarca düşündüm.
Bu benim içimdeki katil mi?*

*Şüphesiz. İlkel de olsa. Ve içimdeki doğmamış
bu parçaya dokunabildiğim ölçüde babamın neden
olduğu ilkel düzeydeki çaresizlik ve öfke duygusunu
yaşıyorum, böylece doğma olasılığı çok daha azalıyor.*

*Ben acımı kabul ediyorum. Sense seninkini reddediyorsun. Muzaffer hissetmeyi tarif ediyorsun
"ağzında kan tadıyla" çünkü annenin seni sevdiğini*

biliyorsun. Oysa senin zafer hissin çok derinlerdeki terör ve güçsüzlük hislerine karşı bir savunmaydı sadece. Dört yaşında bir çocuk olarak ağzına akanın senin kanın olduğu, kendini koruyamayacak kadar güçsüz olduğun ve başka hiç kimsenin deseni koruyamayacağı gerçeğiyle henüz yüzleşmedin.

Şimdi de nihai gücü başkalarında -ölü ya da diri, bu sendeki aşağılanma ve çaresizlik hissini yok edecekmiş gibi- arıyorsun.

Çok büyük acılar yaşadığından, migren, çene ağrısı, bahsediyorsun. Korkunç bir kaygı hissediyorsun—hızlı kalp atışları, nefes daralması. Ama ilkel düzeyde üzüntü ya da öfke hissedip hissetmediğinden şüpheliyim. Çünkü çocukluğunun en kötü hatıraları bilinçaltında kilitli.

Hangi travmana bakmakta güçlük çektin Cebraile? Paulette Bramberg'le birlikteyken ne senin öfkeden patlamana neden oldu? Yaşlı bir kadında seni böyle öfkeden kontrolünü kaybedecek kadar sinirlendiren nedir ki, onunla birlikte olmaya daha fazla dayanamayıp, vahşice onun hayatına son verdin? Canavarca. Ve neden onun kanını almadın? Paulette Bramberg'i içine almak seni zehirleyecek miydi?"

Yoksa Paulette Bramberg'in bütün günahı Otoban Katiline karşı soğuk davranması mıydı? Mesafeli durup, ona olağandışı bir yakınlık göstermemesi miydi? Başkalarına ilham verip daha önce hiç yapmadıkları bir şekilde içlerini bir yabancıya -sana- bütün ayrıntılarıyla dökmelerini sağlayabildiğini düşünüyorum.

KEITH ABLOV
Mehmetcan

*Senden Otoban Katilinin geride kalan bütün
kurbanlarından bahsetmeni istedim. Sense bana
diğer bütün kurbanlardan farklı bir kurbandan
ba hsettin. Neden ?*

*Cevabı bulmanın Otoban Katilinin sonunun
başlangıcı olacağına inanıyorum.*

Kapısını birisi çaldı. Saatine baktı. 12:50 idi. "Kim o?"
diye seslendi.

"VWhitney."

Kapıya doğru yürüdü, açtı. Üzerinde soluk bir kot panto-
lon ve solgun, yıpranmış bir FBI tişörtü ile yalın ayak duruyor-
du. Bu haliyle, her zamankinden daha sersemleticiydi.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu.

"İki oda kiraladığımız için memnunum," dedi.

"Tamam..."

"Ama ikisini de kullanmamız gerektiğini düşünmüyö-
rum."

Clevenger elini tuttu, onu odaya ve kollarına doğru çek-
ti ve kapı arkasından kapanırken ona yavaşça dokundu. Bir-
birlerinin dudaklarına ve ağızlarına teslim olurcasına, birbir-
lerinin açlığını bastırırcasına, öylesine derinden öpüştiler.
Sonra, uyarmadan, neredeyse kızgın bir şekilde McCormick
onu ileri doğru itti. Şaşkınlığı karşısında dişlerini göstererek
güldü, tişörtünü kafasına doğru çekti ve yere attı. Göğsünden
yukarısı çıplaktı. Daha da yaklaştı, onu yakaladı ve parmak-
larını hafifçe göğsüne değdirdi, göğsünün onun dokunuşu ile
uyanışım seyretti. Sonra kotunun düğmelerini çözdü ve kar-
nının en aşağı bölgesini öptü. "İlk gördüğüm an seni istedim,"
diye fısıldadı.

"Bu kötü bir işaret olabilirdi," dedi ve Clevenger bacak aralarına eliyle bastırırken sesi azalarak yok oldu.

"Olabilirdi," dedi. Ayağa kalktı, onu kollarının arasına aldı ve yatağa taşıdı.

Önce sevecen bir şekilde seviştiler, sonra uçlarda yaşayan ve birbirinin içine düşen iki insan gibi, tutkularını, hayal kırıklıklarını, umutlarının ve ihtiyaçlarını serbest bırakarak kendilerini tüketene ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarak sessizce yatana kadar şiddetle seviştiler.

"Birçok kadınla birlikte oldun," dedi.

"Pardon? dedi duygusuz bir şekilde. "Seni dinlemiyordum."

Kahkaha attı. "Pislik!"

Ve yeniden seviştiler.

6 Nisan 2003

UTAHTAN AYRILIRKEN

Clevenger uçağa binmeden hemen önce McCormick'e bitmiş mektubu gösterdi. McCormick'inki 12.25'te onunki ise 12.50'de kalkıyordu.

Kafasının salladı. "Bak," dedi, "Arkanda olacağıma söz vermiştim ve olacağım. Ama sen üzerine gidiyorsun, tekrar düşünmeni istiyorum. Eğer psikolojik olarak seni kanatırsa, başka daha birçok insanın kanının dökülebilir."

"Er ya da geç, kötü tarafıyla yüzleşecek," dedi Clevenger. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur."

Spiker McCormick'in son uçuşunu anons etti.

"Eğer son mektubuna olumsuz bir cevap verirse, yenisinden değerlendiririz," dedi.

"Anlaştık."

Sırasına döndü.

"Seni özleyeceğim," dedi Clevenger, yine kendi sözlerine şaşıarak. Kendine bir kadınla ilgilenmek konusunda izin veremeyeli uzun zaman oluyordu. Bu da onu endişelendiriyordu.

VWhitney, Cleverenger'ın söylediklerinin, birileri -süvariler, bir gazeteci ya da vaka üzerinde çalışan bir FBI ajanı- tarafından dinlenip dinlenmediğini anlamak için etrafına baktı. Kimseyi göremeyince elini kalbinin üzerine koyup, onu oraya yerleştirdi.

Jonah YVarens her şeyi görmüş ve duymuştu. Açık gri, çizgili bir takım elbise, açık mavi bir gömlek ve mavi şeritli bir kravatla, çantası ayağının dibinde *Sentinel ve Telegraph* adlı kitabı okuyormuş gibi yaparak girişte oturuyordu. Kalbi hızla atıyor, gözleri sızlıyordu. Yorgun düşmüştü. Clevenger onun kefareti için gösterdiği çabaya katılmaya hiç niyetlenmemişti. Onu hapse atmak istedi. FBI'e onlarla birlikte çalışmayacağına dair bir söz vermişti ama VWhitney McCormick ile olabilmek için onlarla birlikte gitti.

Jonah dürbünle, yarım mil ötedeki Utah Devlet Polisi kamyonetini 42. Nolu çıkıştan tepeye tırmanırken Clevenger'ın onlardan biri olmamasını dileyerek her bir kişinin dışarı çıkmasını seyretti. Ama sonra onu gördü, kendisinden oldukça gurur duyuyor gibi görünüyordu. Ve sonra o tanıdık yalnızlığın ruhunu kemirdiğini, içini boşalttığını onu bomboş ve ısırap içinde bıraktığını hissetti.

Acı şimdi her zamankinden bile daha fazlaydı. Kendini doldurmaya; güçlendirmeye ve başkasının kanıyla doldurmaya ihtiyaç duydu. Ve acısını hafifletmek için söz verdiği kim onu daha iyi beslerdi.

Kapı girişindeki koltuğundan kalktı ve pantolonunun cebindeki deliğe uzanarak bacağına bağlanmış avcı bıçağına dokundu. Onu oradan çıkardı. Eski arkadaşlarken ona sarı-

larak bir sürpriz yaptığında Clevenger'ın nasıl gülümsediğini hatırlayarak, kendini onun göğüs kafesini kesip kalbinin sol köşesini doğrarken ve aynı zamanda kalbinin nasıl da acı çektiğini onun iyileşmek için nasıl da umutsuzca son şansı, son umudu olduğunu fısıldarken hayal etti. Sonra ayağa kalktı Clevenger'in vücudunu geride bırakarak, bir adamın ruhundan geriye kalan saf gerçekten kaçarak ilerledi.

Belki de bu, Clevenger'ın tek samimi parçasıydı.

On adım yaklaştı, Dokuz ... Sekiz ... Ve Clevenger aniden gözlerini çevirdi ve onunla göz teması kurdu. Bir ya da iki saniye kadar, daha fazla değil. Süre o kadardı ve sonra yok oldu. Ama bu kısacık süre içinde Jonah Clevenger'ın ruhuna ulaştığını ve orada nadir bulunan güçlü ve hatta delici ama aynı zamanda yaralanmış ve muhtaç, aynı zamanda boş ve yalnız bir zekâ pırıltısı gördü. Kendinden bir parça gördü. Ve bu yansıma bıçağı tutan elini gevşetti ve öfkesini yatıştırdı ve onun için her şeyi açık bir hale soktu.

Johns Hopkins Tıp Fakültesinin dekanını hatırladı, orada bir öğrenci iken Jonah'ın danışman hocası idi, ona hayatta bazı önemli anlar olduğunu ama kendisinin daha önce bu tarz bir anı yaşamadığını anlatmıştı. Şimdi o Tanrı'nın onun iyileşmesi ve aynı zamanda iyileştirmesi için yaptığı büyük planı görmüştü.

Ne kadar yüce ve tamamlanmış bir döngü: Clevenger ve o birbirlerinin kefareti ödüyor. İki psikiyatristin kalpleri ve yürekleri bir araya geliyor ve bir bütün oluşturuyor.

. Kim derdi ki, Clevenger'a yardım etmek için uzanacak ya da Clevenger ona yardım elini uzatacaktı. Tanrı'nın elinin onları birbirine yönlendirdiği açık değil mi? Clevenger'a asla ulaşamayacak oluşu ama bir gazete reklamının onları birbirine bağladığı doğru değil mi? Ve Clevenger'ın bütün profesyonel

Mehmetcan

KEITH ABLOVV

hayatının -FBI dâhil- onu bu ana taşıdığı açık değil mi?

Jonah Clevenger'in yanından geçerken onu duydu, ilk olarak Clevenger'ın Whitney McCormick'e söylediği sözleri duydu. *Seniözüleyeceğim.Ve* bu sözlerin doğrudan Clevenger'ın kalbinden geldiğini anlatan o ifadeyi yüzünde gördü. Clevenger asla sevmeyecek, empatiden yoksun, onu acının karanlık dehlizlerine itecek bir kadına âşık oluyordu.

Jonah onu kurtarabilirdi. Jonah, Clevenger'ın kalbinde kırılan şeyi, ruhunun hangi parçası McCormick'in yapışkan ağına yakalanmışsa onu tamir edebilirdi. Ve bu süreç içinde, Tanrı'nın gizemli yollarında ve Tanrı'nın iyi zamanları, kaderini tamamlamış ve aynı zamanda kurtarmış olacak.

Mehmetcan

altı

eniden Chelsea'da, Billy Bishop sonunda uyanmıştı. Saat 13.01 olmuştu. Dirseğine dayanmış, on altı yaşındaki Casey Simms yanında uzun, kumral kıvrırcık saçları omuzlarına dökülmüş, göbek deliğinde bir piercingle uzanıyordu.

Saat üçe kadar tekrar uyudular ve uyanınca tekrar tekrar seviştiler. Ve durmaksızın her şey ve hiçbir şey hakkında konuşmadan, otları iyi giden bir laf kalabalığı içinde yuvarlandılar. Casey'in otu. Billy'nin kız kardeşini kaybedişi hakkında, Billy'nin Clevenger'la yaşaması hakkında ve adının *New York Times*'ta çıkmasının ne kadar hoş bir duygu olabileceği hakkında, Auden Prep'de kız kardeşinin okulu Governor Welch Akademisi'nde nasıl herkesin bu durumu konuştuğu ve Casey'in ailesinin onu hiç anlamadıkları, babasının tenis ve işine olan düşkünlüğü, annesinin işine, alışverişe ve tenise düşkünlüğü ve Casey'in memleketi Boton'a yarım saat mesafedeki, caddelerin 1890'ların filmlerindekilere benzediği Nevvburyport'u hiç özlemediği hakkında... Sahte. Casey gerçek olmak, anı yaşamak ve canlı olmak istiyordu. Burada ve şimdi. Bir aktris olmak için Los Angeles'a taşınmak istiyordu.

Sırtının üzerine döndü ve on altı yaşının diri göğüslerini gösterdi, her birine on dört ayar gerçek altından bir piercing taktırmıştı. Bu ona bir haftalık harçlığına mal olmuştu.

"O eve gelmeden çıkmak zorundayım," dedi Billy.

Haşhaş içtiği için biraz suçlu hissediyordu ama suçun yüzde seksenini Casey'in iç çamaşırlarına, Auden Prep'e, Clevenger'a ve tersanedeki Bay Fitzgerald'a atıyordu. Billy tek başına sorumlu değildi, en azından, o bütün bunların keşiştiği yerde duruyordu. Okuldan ayrılmaya karar veren o değildi. Onu sonunda uzaklara fırlatan kavganın tek sorumlusu o değildi. Gazetecileri hayatına sokan o değildi. İki römorkörür tersaneye getiren ve saatler ve saatler, günler ve günler boyunca boyayan ve kazıyan o değildi. Ve Clevenger, Billy'nin televizyonda gördüğü ateşli, sarışın bir FBI ajanı ile şehrin bir ucundan diğerine uçarken Chelsea'da kalmaya karar veren Billy değildi.

"Yapacak mısın?" diye sordu Casey. "Gidecek misin?"

"Sadece bir süreliğine," dedi Billy. "İki ya da üç gün, bir süre kafamı dinlemem gerek."

"Vermont'taki yazlığımızı kullan. Bende anahtarı var. Burlington civarında Champlain Gölü'nde. Biraz serindir. Soba yakılır, ya da o tarz bir şey. Büyükbabammdı."

Billy neden ayrılmak istediğini açıkça kelimelerle ifade edemedi. Ve gerçeği inkar etti—ayrılmak isteme nedeni Clevenger'ın dikkatini çekmek istemesi idi. İğrenç hissediyordu -yalnızlık, sinir ve öfke karışımı bir şey- ve bu duygudan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. "Kimseye söylememelisin," dedi.

"Daha önce yaptım mı?" elini Billy'nin pürüzsüz, kaslı karnında dolaştırırken. "Hemen gitme."

. Güçlü, incitilemez gerçek bir erkek olduğunu ispatlamak istercesine, bir ağırlık kaldırır gibi sevişti Casey'le. Dokunulamaz olduğunu göstermek için Casey'in her yerine dokundu. Böylece Casey, bacaklarında gerginliği ve sırtındaki ağrıyı hissedip çığlık atarken, omuzlarından ağır bir yükün alındı-

Mehmetcan

lini hissetti. Casey onunla gitmeyi isterken yanlışlık yapmıştı. ' lercekte o çoktan gitmişti.

Çatı katını ilk terk eden Casey oldu. Billy birliktelikle-rinden geri kalan izleri temizledi ve "birkaç gün" için uzaklar-da olacağını söyleyen bir not yazdı ve binanın önünde biriken gazetecilerin tacizlerine uğramamak için bodrum katındaki çıkıştan binayı terk etti. Chelsea'den Boston'un güney İstasyonuna -dokuz buçuk saatlik bir yolculukla Springfield ve Massachusetts üzerinden Burlington'a- giden 14.50 banliyö treninin Amtrak departmanına bindi.

Springfield'e kadar yol boyunca uyudu. Mola iki saatti, böylece, istasyon yakınlarında bir yerde bir çizburger ve patates kızartması yiyebildi. Ayna gibi parlayan bir güneş gözlüğü ve bir bandana aldı. Bir dergi bayiinden Nevv York Times'ın ön sayfasına göz attı-ve Otoban Katili'nin yeni bir mektubunu daha, Clevenger'ın Paulette Bremberg'in cesedini bulmak için Utah'a gitmeden önce okuduğu bir tanesini, yayınladıklarını gördü. Kendini, Clevenger'ı nasıl da önemsemediğini göstermek istercesine yanından geçmeye zorladı. Bunun, onun meselesi olmadığı mesajını çok açık bir şekilde aldığını ispatlamaya çalışıyordu. Ama buna çok dayanamadı çünkü umursuyordu. İtiraz tane aldı ve eğer isterse ve istediği zaman onu okuyacağını kendi kendine söyleyerek kolunun altına yerleştirdi.

Logan'da zaman geçer ve saatler ilerlerken Clevenger çatı katındaki evine akşam dokuza kadar varamadı. Düzine-lerce televizyoncu ve gazeteci FBI'la gerçekten ilişkisini kesip kesmediğini, Otoban Katili'nin kamuoyuna açık psikoterapi ile eskisinden daha çok kontrol altında olup olmadığını, Otoban Katili'nin genç mi yoksa yaşlı mı, beyaz mı yoksa siyahı ini olduğunu, kadın olma olasılığının olup olmadığını sormak için hâlâ onu bekliyordu. "Yorum yok" diyerek onları yarıp

ilerledi, daha çok Clevenger'in cevaplamayacağı kişisel soruları soruyorlardı: Uyuşturucu kullanımı gerçekten kontrol altında mıydı? Damardan alınan uyuşturucu kullanıyor muydu? Bil l v Bishop'u evlat edinmeden Sosyal Hizmetler Departmam'na bu durumu açıklamış mıydı? Şimdi bu bilgiyi onlara açar mıydı?

Neredeyse kapıya varmıştı ki, yerel Chelsea Independent'ı l l yayıncısı Josh Resnek sorduğu soruyla onu durdurup yavaşça arkasına dönmesini sağladı. "Ya bu adamı tamamen iyileştirir ama yakalayamazsanız ne olacak?" diye sordu Rasnek. "Buna razı mısınız Doktor?"

Diğer muhabirler sessiz kaldı.

Renek yetmiş yaşlarında yıpranmış teni ve kirli sakalı ile uzun boylu, geniş bir adamdı. Sadece yirmi yıl kadar önce Sprit of '76'nın (76 ruhu) bateristine benziyor olmalıydı. Clevenger'in üç'İskoç viskisini ardı ardına içerken Alpine Lounge'daki uzun barda görmek isteyeceği en iyi gruptu. Renek -yarı muhabir, yarı filozof, yarı dahi, yarı deli bu adam- Chelsea Spor, siyaset, tarih hakkında konuşabilirdi. Ve bu konulardan ikisi hakkında üç tur konuşulduktan sonra gerçekten aile ile yaşanan sorunlar, hukuk ve adalet arasındaki açığı, kadın güzelliğinin mucizesi ve ölüm korkusu hakkında da konuşabilirdi.

"Onu iyileştirir ama bulamazsam mı?" diye tekrarlayarak vakit kazandı.

"Onun istediği bu, değil mi?" diye devam etti Resnek. "Yakalanmadan iyileştirilmek. Ve siz insanların zihnini okumakta oldukça iyisiniz. Bu nedenle de ilk olarak sizi seçti."

Clevenger Resnek'in çizdiği senaryo hakkında düşündü. Ve Clevenger'in aklından geçen ve Otoban Katilinin de duy-mak isteyeceği -bu iyi bir şey olurdu çünkü ulusal kanal dâhil olmak üzere çeşitli yayın organlarının muhabirleri oradaydılar

ı Clevenger'in cevabının bekliyorlardı- şeyi söyledi. "Onun İyileşmesi ve insanları öldürmeyi bırakmasıyla ilgileniyorum" ili, "Gerisi FBI'ingörevi."

Döndü ve açmak için kapıyı itti.

"Onun bulunmasına yardım etmeyeceğinizi mi söylemek yorsunuz?" diye bağırdı Fox'tan bir muhabir.

İçeri adım attı.

"Öldürmeye devam ederse onu tedavi etmeye ne kadar vam edeceksiniz?" diye CBS'ten başka bir tanesi sordu.

Kapıyı arkasından kapattı ve arkası dönük birkaç saniye rada öylece durdu, sonra asansörle beşinci kata çıktı.

Evdeki mariuhana kokusu hâlâ yoğun bir şekilde hissediliyordu. Billy'ye seslendi, cevap alamadı, odasına baktı, boştu. Kokuyu takip etti ve yoğun olduğu yere doğru gitti, bulaşık lavabosunun altındaki müsvedde kâğıtları kutusuna baktı, orada izmaritleri ve külleri gördü. Nabzı durdu ve çenesi gerildi. Bugün detoks yaptırmaya gidecekti. Daha fazla kedi-fare oyunu yok. Detoks ya da evi terk etmek. Seçim onundu. Sonra mutfak tezgâhında Billy'nin onun için bıraktığı notu buldu. Okudu. "Dalga geçiyor olmalısın," dedi dişlerini sıkarak. "Eşek sıpası!" ama sonra kızgınlığı suçluluk ve endişe dalgasına çarptı. Suçluluk, çünkü Otoban Katiline vermesi gereken dikkatten çaldığı için Billy'e kızmıştı, önceliği hangisiydi; araştırma mı yoksa babalık mı? Endişe, çünkü henüz Clevenger'ın burnunun dibindeyken başı birçok şeyle beladaydı ve dışarıda başına daha çok felaket gelebilirdi.

Billy'nin cep telefonunu aramayı denedi ama yatak odasında çaldığını duydu. North Anderson'un evini aradı.

Anderson açtı.

"Ben Frank?" dedi Clevenger.

"Hoşgeldin. Zor durumda kaldın değil mi? McCormick'le. Bazı adamlar..."

"Dinle, gerçekten yardımına ihtiyacım var."

"Ceset hakkındaki mesajını aldım," dedi Anderson. "Başı kesilmiş. Adamın bir kavis çiziyor."

"Sadece araştırma ile ilgili değil," dedi Clevenger. "Billy, gitmiş."

"Gitmiş? Dün akşam yemeğinden önce gördüm onu. Casey denilen kızla buluşacaktı."

"Birkaç günlüğüne evde olmayacağını yazan bir not bırakmış. Ayrıca bir demet mariuhana. Yeniden uyuşturucuya başlamış. Ve belli ki bunu öğrenmemi umursamıyor."

"Tanrım," dedi Anderson. "Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Casey'in bununla bir ilgisi olup olmadığıнын bilmiyorum. Çöplükteki mariuhana miktarına bakılırsa ikisini de yetecek kadar varmış." Sonra Casey'le hiç tanışmadığını ve kızın soyadını hatırlayamadığını fark ederek başını salladı.

"Kız nereden?" diye sordu.

"Nevvburypport'tu sanırım. En azından Billy bir ya da iki kez onunla buluşmak için oraya gitmişti. Ayrıca onunla birkaç kez de tersanede buluştuklarının biliyorum. Belki kız onun nerede olabileceğini biliyordur. Belki de Auden Prep'teki okullardan birine "hadi birlikte çekelim"1 erden birini almaya gitmiştir. Nefesini koyverdi. Bildiğim kadarıyla kız onun dağıtıcısı."

"Tersaneden başlayıp Auden Prep'e gideceğim," dedi Anderson. "Kızı bulacağız. Umarım bize nerede olduğuna dair bir şeyler söyler."

"Nevvburyport'ta birkaç polis tanıyorum," dedi Geven-ler "Onları arayacağım."

"Bunu yapabilirim, Frank. Birden fazla kayıp insan va-İM*ı gördüm, hatırlıyor musun. Birkaç yüz tanesi daha. Ellerin ı sefer dolu olmalı."

Acı bir sözdü, her ne kadar Anderson'un ses tonundan İm nnlaşılmasa da. "Soran da bu olabilir," dedi Clevenger.

"Hey, kendine...."

Clevenger, Anderson'un önermek üzere olduğu gibi ken-lılc kredi ya da bir şans ya da her neyse verecek değildi. "Her-Mi*,I bir şey bulduğun anda beni hemen ara."

"Tabii ki."

Billy Burlington, Vermont, yolunun büyük bir kısmını inişti. Yolculuğa başladığında, *New York Times*'i ceketinin binden çıkarıp önüne koydu. Katilin parktaki rüya gibi dört doğum günü hikâyesini okudu ve sonra eve dönüşünün

- <M kunç hikâyesini tekrar ve tekrar okudu.

Evimizin kapısı açıktı. Kendimi iyi hissediyordum. Babam evdeydi. Tam biz eve girerken o da gelmiş, kapıda elinin tersi ile anneme vurup, yüksek sesle "Allahın cezası parti saçmalıkları" için harcayacak paraları olmadığını söyledi. İkisinin arasındaydım. Ve bana da elinin tersiyle vurdu. Gözümün önü karardı. Yere düştüm ve ağzımda kan tadı hissettim. Ön dişim yerinden oynarken dilimle onu ileri doğru ittim. Gözümün önünde uçuşan defter yaprakları ve parçalanmış oyuncak ayıcıklar gördüm, Hot Wheels arabalarım etrafımda döndü. Sonra topuklarının her birinin arabama hızla çarpışını gördüm.

Annem bir köşeye büzülmüş, ağlıyordu. Daha büyük, daha güçlü, daha kuvvetli olup onu koruyabilmek istedim. Güzel dudaklarına götürdüğü işaret parmağıyla benden sessiz olmamı istiyordu, sonra bana bir öpücük daha gönderdi. Ve ağzımda kan tadı varken bile güvede, kendisine babam dediğim o canavarın yanında bile galip hissettim.

"Kahretsin, onu savunmak istedin," dedi yüksek sesle.

Yan tarafta oturan şişman adam kıpırdadı, homurdandı ve yeniden uyumaya başladı.

Billy gözlerini kısarak sayfaya baktı ve kafasının salladı. "Ve sana öpücük gönderdi demek?" diye fısıldadı. "Bana kahrolası bir ara ver."

Dört yaşındayken kendi yediği dayakların onu nasıl hissettirdiğini hatırlamakta güçlük çekmedi. Annesi evde olurdu. Ama onu korumayı düşünmekten çok korkardı. Ağlamamaya çalışmakla meşguldü çünkü gözyaşları babasının şiddetini yok etmez, aksine arttırırdı. Ve babası derisine kemeri indirirken annesi ona öpücük göndermezdi. Kırbaçlanmamak ve ona olanları görmemek için kendini banyoya kilitlerdi.

Ondan nefret etti mi? Hayır. İlgisiz ve güçsüzdü onun gibi. Ama çok açık ki onun güvende hissetmesini sağlamadı. Otoban Katilimin yazdıklarının bu kısmı saçmalıktı.

Otoban Katili hayal görüyor, belki de yalan söylüyordu. Bir psikopat. Belki de bu adam gerçekten bu kadının, koruyucu meleğinin dayak yerken ona bekçilik yapıp öpücükler gönderdiğine inanıyordu.

Billy sırtını yasladı ve gözlerini kapadı. Ve bir ya da iki dakika sonra kilit bir şey hatırladı. Babası onu kırbaçlarken kurduğu fanteziyi hatırladı. Sahipsiz bir çocuğun köşeden ona

onu sevdiğini fısıldayan annesi değildi bu. Onu seven bir babaydı. Onunla ilgilenecek bir adam.

Hayalini kurduğu kendini babasının tam zıddıydı ve Otoban Katili'ne kendi annesinin tam tersinin hayalini kurduğunu söyleyebilmeyi çok isterdi. Onu elinin tersiyle dövüp yere yatıran, oyuncaklarını kıran ve ona "bücür piç" diyen annesiydi.

Clevenger'a mektup hakkında düşündüğünü söylemek için büyük bir heves duydu ki bu kendisini aptal gibi hissetmesine neden oldu. "O senin istediğin gibi ilgileniyor," diye payladı kendini. Treni kuzeye doğru giderken onu yakalayan keşif isteği tamamen kayboldu. Babası ona bağırır, onu döver ve ona yumruklarını sallarken hayalini kurduğu adamın Clevenger'a benzediğini fark etti. Onun arkasında duracak biri. Onunla değil, onun için kavga edecek biri. Belki de bu nedenle onunla yaşamak bu kadar zordu. Belki de hayalini kurduğu bir şeyin -gerçek bir babanın, onu gerçekten seven bir babanın- gerçekleştiğine inanmakta güçlük çekiyordu.

"Acı bir vakasın Bishop," diye mırıldandı Billy. "Adam seni umursamaz bile." Ama kelimeler dilinde yapışıp kaldı çünkü onları söyleten korkudan başka bir şey değildi. Sevmeye değmeyecek biri olduğunun düşünmenin verdiği korku. Bulduğu şeyi kaybetme korkusu, Clevenger'ın kendisiyle ilgili başarısız olma korkusu ve her şeyin bir hayale dönüşmesi korkusu. Ve bu korkunç olduğu kadar endişe vericiydi de. Billy Clevenger'i sevmeye başlıyordu.

Onu uyuşturucu kullanmaya iten şey ile onu tren yoluna iten şey aynıydı.

12:55'te Burlington'a vardı. Boston Güney İstasyonuna giden bir trene binip geri gitmek istedi ama saat 13:00'a kadar tren yoktu. O yüzden istasyondan, Vermont'un buzlu sabahı-

na çıktı ve 7. Rota'da Casey'in ailesinin kulübesine doğru tek başına yürümeye başladı.

Clevenger bütün gece uyumadı. Bağlantı kurduğu Newburyport'lu polislerden ikisi de Casey diye birini tanıımıyorlardı. Peter Fitzgerald onu etrafta görmüştü ama daha fazla bir şey söyleyemiyordu. Sonra saat 03.37'de telefon çaldı. Telefonun üzerinde North Anderson'un ev numarası görünüyordu. Clevenger ahizeye uzandı ama elleri kötü haber alma endişesiyle buz kesmişti, çünkü bu telefon dünyadaki en şanssız ailelerin aldıkları telefundu, çocukları yüksek doz almış ya da vurulmuş olabilirdi. 03.37, gece. Bu anı hayatının geri kalanında hatırlayacak mıydı? Gece yarısı yatağından kalkıp saatin alarmını gösteren kan-kırmızısı dijital numaralara baktığını? Kendini açmaya zorladı. "Herhangi bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"Vermont'a gitmiş," dedi Anderson.

"Vermont?"

"Yarım saat önce kız arkadaşımı buldum. Georgetovvn'daki Governor Welch Akademisi'nde ikinci sınıf öğrencisi. Asıl adı Katherineine Paulson Simms ama Casey diyorlar. Newburyport'ta en çok tanınan ailelerden biri. İnce dudaklı, sağlam bir kız—onu polislere söylemekle tehdit edinceye kadar dairenizde bıraktıkları izmaritler hakkında konuşmamak için epey ayak diretti.

"Neden Vermont'a gitmiş."

"Casey'e düşünmek için zamana, biraz boşluğa -her ne ise- ihtiyacı olduğunu söylemiş. Simms'lerin Champlain Gölünde kulübeleri varmış. Ona anahtarı vermiş. Greyhound ve Amtrak'ı aradım. Trene binmiş, ödemek için Amerikan Express'i -seninkini- kullanmış. Tam bir saat önce oraya vardı."

Mehmetcan

KEITH ABLOVV

"Teşekkürler," dedi Clevenger. "Şimdi oraya gidiyorum."

"Dinle, Frank," dedi Anderson. "Eğer çizgiyi geçiyorsam beni uyar, ama belki orada daha iyi olacaktır. Bir şeyleri düşünmek için zamana ihtiyacı olabilir."

"Detoks yaptırması gerekiyor," dedi Clevenger.

"Temizlenmesinin yolu bu olabilir. Kim bilir? Belki birkaç gün ona iyi gelecektir."

"Yani ne yapmalıyım? Sadece bekleyeyim mi?"

"Bazen bütün yapabileceğin budur. En azından Kristie'm için benim yapabileceğim bu. Bir trene atlamak için hâlâ çok küçük, ama birkaç kez ortadan kayboldu. Üniversite binasına girdiğinde bu da olabilir. Tyler'dan bir farkı olmayacak."

"O beş aylık değil mi? Endişelenmeye başlaman için erken."

"Doğduğu gün başladım."

Clevenger derin bir nefes aldı. "Orada bir telefon var mı?"

"Kulübede yok. Isınma sistemi de. Ama bir soba var ve bir de veranda."

"Orada olup olmadığının görmek için neden bir kruvazör göndermiyoruz?"

"İlgileneceğim."

"Bana haber ver..."

"Bacadan bir duman gelirse seni ararım," diye araya girdi Anderson. "Bu arada sen de biraz uyu."

"Yapacağım, teşekkürler."

Beş ya da on dakikada bir uyanıp tavan arasındaki sessizliği dinleyerek, yeniden kapı sesi ya da Billy'nin banyoda çıkardığı ayak seslerini duymayı umarak, toplam bir saat kadar uyudu. Ama hiçbir şey duymadı.

06.20 gibi uyandı ve *New York Times*'la bir görüşmesi olduğunu hatırladı. Dış kapının kolunu yakaladı. Kanepeye oturdu ve Otoban Katili'nin ona cevaben yazdığı ön sayfada ki yazıyı yeniden okudu. Aynı anda katilin de -bir kamyon durağında ya da belki de güzel, sıcak bir kahvaltı yaparken geride belki de sadece buradan bir çeyrek bir mil ötede geniş bir alanda bir ceset bırakarak- aynı gazeteyi okuduğunu hayal etti. Ve boğazında bir bulantı hissetti. Çünkü o cesedin Billy'ye ait olduğunu hayal etmişti. Ve onu kaybetmek *Chelsea Independent'tan* Resnek'e verdiği cevabı -onu ilgilendirenin Otoban Katili'nin iyileşmesi ve onu yakalamanın da FBI'n işi olduğu- değiştirir miydi diye merak etti. Katledilmiş bir oğulla nasıl bir empati kurardı, merak etti.

Ama gerçekleşmesi beklenen şey bu değildi, değil mi? Jüriler ve yargıçlar bunun için vardır ve bütün yasalar anlaşılabilir intikam duygusunun önüne geçmek içindir. Çünkü adalet eğer kurbanlara bırakılacak olsaydı, cezaevleri ve darağaçları yetersiz kalırdı.

Bir toplum olarak hep birlikte İsa ya da Gandhi gibi davranabiliriz. Yalnız kaldığımızda ise çoğumuz Terminatör gibi davranıyoruz.

Telefon çaldı. Yine North Anderson'du. Clevenger telefonu açtı.

"Sanırım eve geri dönüyor," dedi Anderson.

Clevenger tavana baktı, gözlerini kapadı ve Tann'ya şük-

retti. "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Burlington polisi bana kulübede bir hareketlilik olduğunu söyledikten sonra, oraya gittim," dedi Anderson. "Sadece güvende olup olmadığından emin olmak için."

"Vermont'a mı gittin? Gecenin bir yarısı? Bana evde durmamı söyledin?"

"Sen onun peşinden gidemezdin. Sen onun babasıydın." Sessizce güldü. "Her neyse, kalktı, giyindi ve dışarı çıktı ve tren istasyonuna doğru yürümeye başladı. Belki hoyratça davranmak onun için çok uygun değildir. Büyük olasılıkla yine senin kredi kartını kullanacak. Takip edeceğim. Başka bir yoldan gitmeye karar verirse diye."

"Belki de hemen onun durdurup eve getirmelisin."

"Eğer yapmak istediğin buysa," dedi Anderson, "Onu sen aramalısın."

Clevenger bunu düşündü—şu anda Billy'yi aramasının ne kadar iyi olabileceğini, bir gün ya da bir hafta içinde Billy'nin onun aramasının ne kadar iyi olabileceğini düşündü. "Sanırım, onu nereye gideceğine karar vermesi için yalnız bırakarak iyi olacak."

"Zor, değil mi?" diye sordu Anderson.

"Ne?"

"Senin onu sevdiğin gibi, bir çocuğu sevmek?"

Clevenger'in boğazı sıkıştı. "Kolaylaşır mı?"

"Daha da zorlaşacak."

"Harika!" dedi Clevenger.

"Evet," dedi "Anderson"

Clevenger güldü. "Tekrar teşekkürler, North."

"Sonra konuşuruz."

Mehmetcan

yedi

7 NİSAN 2003, AKŞAMÜZERİ

VVTOMING, ROCK SPRINGS

Yeni hastası dokuz yaşındaki Sam Garber'in ailesi ile tanışmadan önce Jonah VVrens, Clevenger'in ona yazdığı mektubu beş kez okudu. Aspen Dağlarının girişindeki Rock Springs Sağlık Merkezi'ndeki yatılı hasta ünitesinde iki hafta nöbetçi psikiyatrist olarak çalışacaktı ve bu sabah onun ilk iş günü idi. Ama işine çok zor odaklanabiliyordu. Mektup onu çileden çıkardı. Clevenger'in hayatın bu bölümleri yeteri kadar ilginçti. Babasını öldürmeyi hayal ettiğine dair itirafı dürüst görünüyordu. Ama sonra mektup bir böbürlenme ve manipülasyona dönüşüyordu.

Ben acımı kabul ediyorum. Sense seninkini reddediyorsun. Muzaffer hissetmeyi tarif ediyorsun "ağzında kan tadıyla" çünkü annenin seni sevdiğini biliyorsun. Oysa senin zafer hissin çok derinlerdeki terör ve güçsüzlük hislerine karşı bir savunmaydı sadece. Dört yaşında bir çocuk olarak ağzına aka-

nin senin kanın olduğu, kendini koruyamayacak kadar güçsüz olduğun ve başka hiç kimsenin de seni koruyamayacağı gerçeğiyle henüz yüzleşmedin.

Şimdi de nihai gücü başkalarında -ölü ya da diri- bu sendeki aşagılanma ve çaresizlik hissini yok edecekmiş gibi arıyorsun.

Çok büyük acılar yaşadığından, migren, çene ağrısı, bahsediyorsun. Korkunç bir kaygı hissediyorsun- hızlı kalp atışları, nefes daralması. Ama ilkel düzeyde üzüntü ya da öfke hissedip hissetmediğinden şüpheliyim. Çünkü çocukluğunun en kötü hatıraları bilinçaltında kilitli.

Hangi travmana bakmakta güçlük çektin Ceb-rail? Paulette Bramberg'le birlikteyken ne senin öfkeden patlamana neden oldu? Yaşlı bir kadında seni böyle öfkeden kontrolünü kaybedecek kadar sinirlendiren nedir ki, onunla birlikte olmaya daha fazla dayanamayıp, vahşice onun hayatına son verdin? Canavarca. Ve neden onun kanını almadın? Paulette Bramberg'i içine almak seni zehirleyecek miydi?"

Clevenger neden yalan söylüyordu? Jonah merak etti. Jonah'ın Utah 80. Rotada bıraktığı yetmiş yaşındaki -baba-sının yaşındaki- o adamın cesedini neden yanlış yazdı. Paul adındaki o adamın? O adam Otoban Katili'nin diğer kurbanlarından kesinlikle daha vahşi bir şekilde ölmemiş, sessizce kollarında can vermişti. Clevenger'ın yalanında nasıl bir akıl oyunu gizliydi? Annesinin hatırasına hâlâ özlediği ve her gün andığı o kadının hatırasına neden meydan okuyordu? Neden, hayatı boyunca onu seven ve onun da sevdiği tek gerçek insan

olan o kadına karşı bilinçdışı bir öfke hissettiğine dair bir imada bulunuyor ve ilişkilerini böyle bir hile ile lekeliyordu.

Bu son mektup Jonah'ın nabzını çok daha hızlandırdı. *Ti-mes* okuyucuları için hazırladığı kancayı gördüğü için, azat ettiği iyi ve verici insanların anısını ona hatırlatarak onların avcıya geri dönmesini sağlama girişimi o kadar da kurnazca değildi.

Yoksa Paulette Bramberg'in bütün günahı Otoban Katiline karşı soğuk dauranması mıydı? Mesafeli durup, ona olağandışı bir yakınlık göstermemesi miydi? Başkalarına ilham verip daha önce hiç yapmadıkları bir şekilde içlerini bir yabancıya -sana- bütün ayrıntılarıyla dökmelerini sağlayabildiğini düşünüyorum.

Senden Otoban Katilinin geride kalan bütün kurbanlarından bahsetmeni istedim. Sense bana diğer bütün kurbanlardan farklı bir kurbandan bahsettin. Neden?

Cevabı bulmanın Otoban Katilinin sonunun başlangıcı olacağına inanıyorum.

Jonah gözlerini kapadı ve kendini Utah'ta havaalanında, bıçağını Clevenger'ın kalbine dayamış bir şekilde hayal etti yeniden. Keşke o zaman onu yapsaydı, keşke Clevenger'i iyileştirmek ve onun tarafından iyileştirilmeyi seçmek yerine onu orada acılar içinde bırakıp gitseydi. Çünkü belli ki Clevenger McCormick tarafından zehirlenmiş, ona karşı duyduğu şehvet içinde kaybolmuştu.

Ceketinin cebine uzandı ve annesinin ona parkta verdiği oyuncağı, minnacık, emaye kaplı atlıkarıncayı eline aldı. Başparmağını bir ileri bir geri atın yelesinde gezdirdi, yıllarca dokunulmaktan soluk siyah rengi ona Tanrı'nın onu nasıl da test ettiğini ve şimdi nasıl da onu çağırdığını düşündürdü.

Kapının sesi onu içinde bulunduğu ana döndürdü. Toparlamak için kafasını salladı ve gözlerini açtı. "İçeri girin!" diye seslendi.

Kapı açıldı ve Sam Garber'in ailesi Hank ve Heaven içeri girdiler, insanlığın döküntü kayaları gibi görünen bir çiftti; koca altmış yaşında gibi görünüyordu, kısa, sinirli ve kan kırmızı gözleriyle sıırım gibi bir adamdı; kadın daha da uzundu, otuz beşten daha fazla olamazdı, en az yüz elli kilo ederdi, o da sinirli görünüyordu.

"Lütfen oturun," dedi Jonah. Acil odasında çizilmiş Sam'in fiziksel yaralarının yerlerini gösteren karakalem bir grafik çıkardı. Dokuz yaşındaki çocuğun karnında, sırtında, kollarında ve bacaklarında yanık izleri ve bereler bulan jimnastik hocası onu Rock Springs Sağlık Merkezine yatırmış. Ve VVyoming Sosyal Hizmetler Departmanını geçici bir süre için onu Garber'ların evinden uzaklaştırmaları konusunda yönlendirmiş. "Sam'in neden bu üniteye yatırıldığını anlamıyor musunuz?" diye başladı, bir Hank'a bir Heaven'a bakarak.

"Bu konu hakkında Bay Daravekias yanlış bir fikre kapılmış," dedi Hank.

"Bereler hakkında mı?" dedi Jonah "Ve de yanıklar?"

"Bunları sosyal çalışmacıya açıkladım," dedi Hank.

Jonah doğrudan gözlerini dikerek ona bakan Heaven'e baktı, sakız çiğniyordu. "Okuduklarıma bakılırsa" dedi, "Yakın zamanda Sam merdivenlerden düşmüş ve bisikletini kırmış. Ateşe düşmesi ile ilgili bir olay var mı?"

"Bütün bunlar Sam'in kendi uydurması," dedi Hank.

• "Merdivenlerden nasıl düştü?" diye sordu Jonah Heaven'a

"Yanlışlıkla sanırım," dedi Hank. "Çocuklar sürekli dengelerini kaybedeler, Ölümüne severim ama bu inatçı dolandırıcının koordinasyon sorunu vardır."

Ölümüne severim? Eğer Jonah yardım edemezse. "Siz işerken onu gördünüz mü?"

Birkaç saniye gözlerini Jonah'a dikti. "Onu her saniye izleyebileceğimi sanmıyorum," diye cevapladı sonunda, bazı lözcükleri yayararak.

Jonah ona bakmaya devam etti. Bir saniyeliğine kendi annesinin yüzünü gördü, Heaven'den çok daha inceydi, daha soluktu ve onun gözleri daha yumuşak ve parlaktı. Kendini annesinin yüzünü bir hayvanmkine dönüştürmeye zorlayarak, görüntüyü zihninden silmeye çalıştı. "Can sıkıcı bir bulgu daha var," dedi Jonah yeniden Heaven'inkine dönüşen kirli kahverengi ve sönük gözlere bakarak.

"Sizin canınızı sıkabilir," dedi Hank, "Bizimkini sıkamaz."

"Benim canımı sıkın," dedi ona göz atarak Jonah "Sosyal çalışmacının da canını sıkın."

"Pekâlâ, sen ya da sosyal çalışmacı ya da her kimse, rahatlayabilirsiniz," dedi Hank. "Biz çocuğumuzu doğru bir şekilde büyütüyoruz. Kazalar olabilir."

Jonah masanın üzerinde bükülmüş bir vaziyette duran ellerine baktı. Ve kısa bir süre onu Heaven'ın kaim boynuna dolanmış bir şekilde hayal etti. Gözlerini kapadı, içinde büyüyen öfkeyi yatıştırmaya çalıştı. "Çocuğunuzun bütün röntgenlerini çektik," dedi. "İki çatlak bulduk. Bir tanesi kafatasının ön sol yanında, tamamen iyileşmiş. Diğer de büyük oranda iyileşmiş ama sağ kolunun yanındaki iyileşemeyecek." Gözlerini açtı ve Heaven'a baktı.

"Az önce bahsettiğim gibi," dedi Hank, "Sam sürekli bir yerlerden düşer."

"Bu röntgen bizim spiral fraktür (omurilik çatlağı) dediğimiz şeyi gösteriyor," dedi Jonah "bir süngerdeki suyu sıktı-

ğınız gibi onu sıkarsanız kırılır." Yumruğunu havada sıktı ve Garberlara doğru çevirdi. Ve yeniden ellerinin Heaven'in boy nuru büktüğünü gördü. "Eğer bunu yaparsanız S şeklinde bir çatlak elde edersiniz," dedi çatlak bir sesle.

"Bu iki kez bisikletten düştüğü zaman olmuş olabilir. Bu yük olasılıkla kollarını yanlış bir şekilde uzattı," dedi Hank.

"Bu genellikle birisi çocuğa sinirlendiğinde olur," dedi Jonah, "Birinin Sam'i yakalayıp ona bir ders vermeye çalıştığı söyle." Doğrudan Heaven Garber'a baktı yeniden.

"Heaven ve benim hakkımda herkesin kötü konuştuğunu biliyorum," dedi Hank. " Ama şunu iyi dinleyin—Sam asla bizim hakkımızda yalan söylemez. Ve ben size şunu söylemek için geldim; biz asla—"

Jonah kafasının salladı. Kapıya işaret etti. "Kapı kilitli," dedi fısıltıdan biraz yüksek bir sesle. "Bu ofis ses geçirmez."

Hank omuzlarının üzerinden bir bakış attı ve tekrar garip bir şekilde Jonah'a baktı.

"Çocukları bilirim," dedi Jonah, "Bazen kontrolden çıkarlar."

"Sam değil," dedi Hank.

"Bana gerçeği söyle," dedi Jonah bakışını Heaven'a çevirerek, elleri sımsıkı idi.

"Dediğim gibi, biz asla—"

"Kapa çeneni," diye bağırdı Jonah, artık sakız çiğnemeyi bırakmış, Heaven'a bakıyordu hâlâ.

"Belki Hank, Jonah'ın içindeki katili duydu. Belki de kafasının ön tarafındaki kasların attığının gördü. Nedeni her ne ise, başka bir kelimde etmedi.

"Sam'in omuriliğindeki çatlak saat yönünün tersinde," dedi Jonah Heaven'a bakarak, "yani, çatlak üzerindeki bere-

le birlikte bu da kanıtlıyor ki buna neden olan her kim ise solakmış. Senin gibi."

Heaven Hank'a döndü ve "Bunu dinlemeyeceğim, hadi..."

Heaven konuşurken Jonah kendi annesinin dudaklarını gördü. Kelimeler anlaşılabilir bir mırıltı halini almıştı. Ve Clevenger ve McCormick'e ve içinde bir fırtınaya neden olan bu kadına karşı duyduğu nefret bir kasırgaya dönüşmüştü, bilin-altından çıkmaya çalışan anıları korkunç bir gürültü ve ışık ayıyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama ayaklan tutmuyordu, çocuklarını suistimal eden ailelerle görüşmeden önce uğrayan felç yine belirmişti. Heaven Garber'e yapmak istediği şeyi yapmamam diye beyni kaslarını durdurmuş gibiydi. "Beni dinle," dedi Jonah Heaven'in saçmalığını yarıda keserek. "Bir şeytan olduğuna inanmıyorum."

Heaven boş gözlerle ona baktı.

"Bir şeyler seni küçük bir çocuğa saldıracak bir insan haline getirmiş. Belli ki, çok gençken yaşadığın korkunç bir şey. Belki de tam olarak Sam'in yaşındayken." Heaven'in yüzünde bir hatıranın yanıp söndüğünü gördü. "Hatırlamana yardım edebilirim. İyileşmene yardım edebilirim. Ve belki bir gün çocuğunu geri alırsın."

Heaven ayağa kalktı, ama yavaşça, sanki Jonah'ın çocuğunun kaybı ile ilgili son sözleri, ondan bir şeyleri almış gibi.

Jonah elini kaldırmaya kalktı ama ölü gibi ağırdılar. "İki hafta boyunca burada çalışıyor olacağım," dedi Heaven'a. "Beni görmeye gel. Seninle her gün görüşmek isterim."

Heaven'in dudakları, ön dişleri arasındaki mesafeyi göstererek titredi, aynı Jonah'ın annesininki gibi. Ya da Jonah mı öyle gördü? "Siz doktorlar her şeyi bildiğinizi düşünürsünüz,"

PSİKOPAT
Mehmetcan
diye köpürdü. "Pekâlâ, ben..."

Hank etli kollarını tuttu ve onu kapıya doğru itti.

"Lütfen," dedi Jonah, "Bekle."

Heaven kollarını kocasının elinden kurtardı ve yüzünde kırılğan bir müsamaha ile özür beklercesine Jonah'a doğru döndü.

"Fiziksel olarak bu kadar geniş olmanızın nedeni içinizin çok küçük olması," dedi Jonah.

"Ama bütün acılarınızı çiğneyip, yutamaz ya da içemezsiniz. Eminim daha şimdiden ülseriniz vardır. Kanamaya başladı mı?"

Heaven zor nefes alıyordu, ama yarı dinliyormuş gibi görünüyordu.

"Acı kalbinizi tıklım tıklım doldurmuş, bunu her merdivenden düşüşte -hani şu Sam'in düşüşleri- hissediyorsunuz."

Heaven kafasını salladı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz," diye karşı koydu ama güçsüzce, korkusuna -gerçeklerden duyduğu korku- dair sesine yansıyan bir ipucu.

"Bildiğimi biliyorsun," dedi Jonah. Heaven'in kıpkırmızı, annesinin rujunun rengi bir hal alan dudaklarına gözlerini kısarak baktı. Ah, onu nasıl da özlemişti. Ona sarılabilmek için neler vermezdi. Saçını koklamak, sıcak boynuna sokularak yaslanmak. Gözlerini kapadı ve onu yine köşede büzülmüş, ona öpücük gönderirken izledi. Ve sonunda gözlerini açtığında Garberler gitmişti.

7 NİSAN 2003 AKŞAMI
CHELSEA, MASSACHUSETTS

18.10'da Clevenger aşağıdaki caddede telaşlı bir hareketlilik duydu. Pencereden aşağı baktı ve Billy'nin muhabirler

arasında kendine yol açarak ilerlemeye çalıştığını gördü. Derin bir rahatlama hissetti. Ama Billy beşinci kata tırmanmaya başlayınca Clevenger'ın kaygı düzeyi de tırmanmaya başladı. Onun için endişelenmişti. Nereye gittiğini söylemeden evden ayrılmadan önce başı yeteri kadar beladaydı.

Clevenger ayrıca tam olarak doğru şeyi yapmak konusunda da heyecanlıydı. Ve öfkesinin onu bundan alıkoymasını istemiyordu. "İzmarit nedeniyle boğazına sarılma," diye hatırlattı kendine. "Ya da kredi kartı."

Kapı açıldı. Billy içeri yürüdü. Kolunun altında birkaç tane A'eu; *York Times* vardı, bu ona üzerinde çalıştığı Otoban Katili meselesini hatırlattı. Kendini bir şeyler söylemeye çalışıyormuş gibi göstermeye çalışarak kapıyı arkasından kapadı.

"Ne?" diyerek kibarca Billy'yi harekete geçirmeye çalıştı.

"Şimdi, burada söylemem," dedi.

Clevenger, bağırsaklarından vurulmuşa döndü. "Bana söylemek zorundasın Billy..."

"Detoks yaptırmam gerekiyor," dedi. "Buna ihtiyacım var. AA ya da NA her neyse. Uyuşturucudan uzak duramıyorum. Bana iyi davrandın ama daha fazla yardıma ihtiyacım var."

Bazen, çok nadiren, kelimeler sana istediğin şeyi verir. Clevenger böyle zamanlardan birini yaşıyordu. "Yeterince makul."

"Belki beni birkaç günlüğüne North Shore Sağlık Merkezi'ne yatırabilirsin. Birkaç arkadaşım problemlili bir zamanlarında oraya gitmişlerdi."

"Tabii ki," dedi Clevenger. "Bunu kendin yapmak zorunda değilsin." Ve sonra ona çok doğal görünen ama aynı zamanda oldukça rahatsız, belki babası ona hiç yapmadığı için, bir şey yaptı. Billy ye doğru yürüdü, kollarını boynuna doladı ve onu kendine sıkıca yasladı. Ve birkaç saniye sonra Billy'nin

de aynı şeyi yaptığını hissetti. Ve sonra daha fazlasını da yaptı evlatlık oğlunun yanaklarını öptü. Artık biliyordu ki, aralarında yaşanmış her şey ve aralarında yaşanacak her türlü şey bu kucaklaşma ile çok daha kolay olacak. Çünkü artık her şeyle birlikte yüzleşebilirler.

Clevenger gitmesine izin verdiğinde Billy'nin gözleri dolmuştu. Ama bu sefer gözyaşlarında farklı bir şey vardı. Bu sefer onları tutmaya çalışıyordu. Bu sefer inkâr edilemez bir şekilde gerçektiler. Onu titretmişlerdi. Konuşmak için boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Seninle alışveriş yapalım, birine karşılık diğeri," dedi. Kolunu altındaki gazeteleri çıkardı. "Sen beni hastaneye götüreceksin ben de sana Otoban Katili hakkında bir ipucu vereceğim."

Clevenger tereddüt etti. Billy'nin gerçekten bu meseleye dâhil olmasını istemiyordu. Ama ilk kez onun durduramayacağını fark etti. Billy elinde gazete ayakta duruyordu, Otoban Katili'nin mektubunda adı geceli beş gün, muhabirler tarafından taciz edeli iki dakika geçmişti.

Daha da önemlisi, Billy açıkça yardım etmek istiyordu. Bir *katilin yakalanması için yardım etmek istiyordu*. Belki de onun bu isteğini beslemesine izin vermek, şiddete yönelmesine engel olacaktır Clevenger'ın yaptığı gibi—iyileştirme isteğine, korumaya dönüştürmek. Otoban Katili'nin en son mektubundan cümleler okudu:

Hiç öldürmek istedin mi Frank? Bu itkiyi yok etmek için alkol ve uyuşturucu aldın mı? Kendini anlamak yerine katilleri anlamaya çalışır mısın?

Evet, diye düşündü Clevenger. İki soruya da cevabı "evet" oldu. Belki de Billy eskisinden farklı değildir. Belki de kendine

istiyordu. Belki de kendi acısının başkalarının acısının iyileşmesine yardım etmesine hazırdı. "Anlaştık," dedi.

Billy koltuğa oturdu, gazeteleri önünde dağıttı. "Bu adam sözde babasına saldırıyor değil mi?"

Clevenger kafasını salladı.

"Ve annesi hakkında iyi şeyler düşünüyor." Omzunu silkti. "Asla yapmadım. Dayak yediğimde bile." Omzunu silkti. "Sen yaptın mı?"

Clevenger bunu düşündü. Babasının şiddetine maruz kaldığı tüm o geceleri düşündü, korkusunu kontrol etmek için ne kadar çaba sarfettiğini düşündü. "Hayır," dedi.

"Elbette," dedi Billy. "Durması için dua ediyordun. Eğer benim gibiyse, kendini normal bir babaya sahip olmak için dua ederken bulursun. Ben açıkça, bir yerlerde böyle bir tane olduğunu hayal ettim—bir gün kapıyı açacak ve beni içeri alacaktı."

"Burası gibi," dedi Clevenger.

"Yani, bu adamın odanın köşesine büzüşmüş olarak görüldüğü kadın gibi," dedi Billy. İyi bir annesi olduğuna inanmak istiyor, koruyucu bir melek. Ama aslında yoktu. En kötüsüne sahipti. Ona saldıran annesi idi. Öne doğru eğildi ve daha hızlı konuşmaya başladı. "Parkta bir doğum günü partisi olmadı. Hediyeler yoktu. Sadece dayak vardı. Bu mutlu atlıkarınca hikâyesini kendi uydurdu. Bir şeytan ve bir melek birlikte yaşamıyordu. Sadece bir şeytanla. Dişi bir şeytan. Bu adam bir şizoid."

Bu son kelime, şizoid, Clevenger'a Billy'yi dinlerken kafasında şekillenen fikrin kristalize olmasını sağladı. "İkisi birden değilse, tabi," dedi.

"Ne demek istiyorsun," dedi Billy.

"Öngörülebilir bir şeye dayanmak daha kolaydır. Sürekli kötü haber olan bir şey. Babam eve geldiğinde olduğu gibi. En azından ne bekleyeceğimi biliyordum. Ne olduğunu biliyordum."

"Yani, kendini ona göre hazırlıyordun."

"Ve ondan nefret edebiliyordum."

Billy ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Bu iyi mi?"

"Bu nefreti yer altına itmeyi önler," dedi Clevenger. Sus-
tu. "Eğer Otoban Katili'ne karşı bazen ince ve sevgi dolu, bazı zamanlar sadistçe davranıyor ise, öfkesini boşaltmayı hiçbir zaman başaramaz. Hep bilinçaltında zapt etmek zorunda ka-
lır. Çünkü dünyada gerçekten sevdiği -hakkında yazdığı ideal anne- aynı zamanda ona eziyet ediyordu. Yani, nefretinin yö-
nelecek bir yeri yoktu. Şeytana saldırırken aynı zamanda me-
leğe de saldırıyordu. Birini öldürmek ikisini de öldürecekti.

"Bu nedenle diğer insanları öldürüyor, onlar onun leke-
leri."

"Olabilir." Bu fikir kesinlikle Otoban Katili'nin neden kurbanlarına bu kadar yakınlaştığını açıklıyor, ideal anne-çocuk ilişkisini taklit edip sonra da onu kesiyor—gerçek anlam-
da. Paulette Bremberg sadece onun çok benzer bir kopyası idi. Büyük olasılıkla annesinin yaşında bir kadın. Belki de annesi-
ne benzeyen bir kadın.

"Yani belki de, ona bu partiyi verdi," Billy devam etti, "ve bütün o hediyeleri eve gittiler, sonra tamamen başka bir insan oldu. Onu dövdü. Yeteri kadar paraları olmadığı için bağırma-
ya başladı. Oyuncaklarını kırdı."

Fena değil, diye düşündü Clevenger. Bu çocuk doğru yolda ilerliyor. "Ve bu olduğunda," dedi Clevenger, "melek imgesini ayırdı ve odanın köşesinde onu yaşattı. Annesinin ona saldırdığını düşünmeye dayanamıyordu. Böylece kötü bir

Mehmetcan

KEITH ABLOWV

baba yarattı." Kafasını salladı. "Tahminim? Evde bir babası bile yoktu. Ya da çok ama çok güçsüz bir tane vardı."

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Billy, heyecanla.

Clevenger ona göz kırptı. "Sana detoks yaptıracağız. "Sözcükler ağzından dökülürken çok beklenmedik olduklarını fark etti." Hafifti. Billy'nin gözünün önünde yavaşça boynunu eğmesini izledi. "Ve dışarı çıktığında," diye hızla ekledi, "Benimle Quanticoya gelip vaka hakkında daha çok öğrenmeni istiyorum."

Gözlerine yeni bir enerji geldi. "Ciddi misin?" "Beni alacak mısın?"

"Bu işte iyisin," dedi Clevenger. "Yardıma ihtiyacım olur."

Mehmetcan

sekiz

8 NİSAN, SABAHIN ERKEN VAKTİ

ROCK SPRINGS; WYOMING

Jonah 12.20'de Rock Springs Ambassador Motel'indeki odayı terk etti. "Ruhun gerçekten karanlık gecelerinden" birini yaşadı. Aziz Scott Fitzgerald'm yazdığı mektuplardan birinden almıştı. Basit takım elbisesi tabut gibi geliyordu.

Her zamanki kâbusu, ama bu seferki korkunç bir kıvrımla birlikte, uyandırmadan on beş dakikadan fazla uyuyamadı. Uçuşan kıvrımcık saçlarıyla sansın bir kadın ona sarılmıştı, sonra tenini ve iskeletini kemirmeye başladı, yüreğini yutmak için müthiş bir açlık duyuyordu ve şimdi annesinin gözleriyle ona bakıyordu. Açık kahverengi. Parlak. Ve uykusunda, ondan kurtulmaya çalışırken bile kendini onun sevgisine susamış hissetti. Ve normalde olduğundan daha fazla uykuda kaldı. O onu sevdiğini söyleyecek ama aynı zamanda bir hayvanın göğsünü kazımasına yetecek kadar uzun zaman. Uyandığında, kalbini çekip almasını diye göğsünü tutarak çığlıklar içinde kalmıştı.

Clevenger ve McCormick bir entrika mı çeviriyorlardı? Onu sahip olduğu tek avutucu gerçekten mahrum etmek için?

Annesinin anısını almak? Onu kirletmek? Onu yalnızlığın ya da deliliğin köşesine itmek?

Şakakları vuruyor ve göğsü ağrıyordu, X,5'ine bindi. Mahler'in Onuncu Senfonisini açtı ve 80. Doğu yönüne gitti. Bitter Creek'ten çıkmak için altmış mil gitmesi gerekiyordu, gece yarısı tek başına görünmemek için hastaneden yeteri kadar uzak bir mesafe. Hastanede ziyaretçiydi ve bu nedenle insanların merakının doğal bir odağı idi. Daha fazlasını çekmeye ihtiyacı yoktu.

Elinde bir *Times* gazetesiyle gece içicileri ile dolu bir yere gitti ve orasıyla ilgilenen altmış yaşlarındaki şişman kadından büyük, koyu bir kahve istedi. Sonra kahvesini yudumlayarak bir köşede oturdu ve bir yandan kadına göz atarken bir yandan da Clevenger'ın mektubunu okuyormuş gibi yapıyordu, kendini kadının yaşadığına, nefes aldığına inandırmak için, uykuda olmadığına ve gerçekten bu anı yaşıyor olduğuna inandırmak için. Onun gibi.

Titreyen elleriyle katlanmış bir yaprak ve cebinden bir kalem alarak kâğıdın katlarını açtı ve Clevenger'a cevabının girişini okumaya başladı.

Dr. Clevenger:

Âşık olmak nasıl bir duygu?Erotik olarak başka bir insanla bir olmaktan kaynaklanan, insanın ego sınırlarının yok olduğunu söyledikleri gerçek mutluluk bu mu?

Yoksa başka bir sarhoş edici mi? McCormick'e alkol ve uyuşturuculara bağlandığın gibi bağlandın mı? Acından kaçmanın bir yolu olarak? Kendini bir şişenin içinde kaybetmekten daha mı iyi onun içinde kaybetmek?

Kahvesinden büyük bir yudum aldı, dudaklarını, ağzın ve boğazını nasıl yaktığını hissetmedi.

"Her şey yolunda mı?" Tekrar güldü. "Harika." Kalemin aldı ve yazmaya başladı:

*İçindeki katil ilkel kalmayacak, Otoban Kati-
li gibi yeryüzüne çıkacak. Hemcinsini sevmekteki
isteksizliğini, empatinin sınırlarını, bir iyileştirici
olarak başarısızlığını gördükçe her gün hasta olu-
yorum. Sadece kendi gölgemi değil seninkini de fır-
latacağım.*

*Senin için insanlığın yasalarına uymak
Tanrı'mnkine uymaktan daha önemli görünüyor,
beni yakalamak beni iyileştirmekten daha iyi görü-
nüyor. Tanrı bu planın neresinde? Şeytanın gerçek-
ten parmaklıklar arasına hapsedilebileceğini düşü-
nüyor musun? Benim zaten senin içinde olduğumu,
benim ruhum için verdiğim mücadelenin artık se-
nin kendi mücadelen olduğunu anlamıyor musun?*

Görüşü bulamklaştı, gözlerinin ardında nabzının vurdu
ğunu hissedebiliyordu, ama devam etti:

*Kalbini ve aklını seksle bastırarak bu mücade-
leden kaçınabileceğim sanıyorsun. Gerçek varlığın-
dan, seni usandıran sorudan kaçınabilmek için av-
cıcı seçtin. Gecenin en karanlık anında, özünde, sen
bir iyileştirici misin yoksa avcı mı, benim doktorum
musun yoksa infaz memurum mu?*

*Bu soruya cevap vermene yardım edeceğim.
Çünkü senden farklı olarak, sözümün eriyim.*

Birer birer, cesetlerin her birini sana gönderebilirdim, ailesi ile birleşmeleri için, ama sen Utah'a FBI ile gelerek (onlarla birlikte çalışmayacağım söyledikten sonra), sonra anneme, savunucuma, meleğime olan sevgimle ilgili sorular sormak yerine bana, sana sunduğum şey hakkında yalan söyleyerek değersiz olduğunu ispatladın.

Ne için? Beni daha da yalnız bırakmak için mi? Tek meleğimi öldürmek için mi? Kimse seni saf, gerçek bir sevgiyle sevmemi Frank Clevenger? Kimseyi derinden sevmeyi mi? Senin için bu sevgiyi ölçmek o kadar mı imkânsız ki, onu inkâr ediyorsun?

Baban sana yalan söyledi ve sen bir yalancı oldun. Baban senin beklentilerini yükseltip sonra da onlara saldıracak sana eziyet etti. Eğer izin verseydim sen de aynı şeyi bana yapacaktın.

Vermeyeceğim. Beni yıkman için sana izin vermeyeceğim ve senin kendini yok etmene de seyirci kalmayacağım. Kader bizi birbirimizi kurtarmak için bağladı. Bu büyük yolculuk sırasında doğrudan kalmak benim kefaretim olacak.

İyi dileklerle.

*—Tanrıya ait bir adam
Otoban Katili diyorlar*

Jonah kalemi bıraktı, kahvesini yudumladı. Harika bir yolculuğa başladığını düşünüyordu ama aynı zamanda yıldırıncı olduğunu da biliyordu, İsa'nın Tanrı'yı içinde bulma, sonra da başkalarının Kendisini onun içinde bulmasını sağlama yolculuğundan daha az değil.

Fark şü ki, Jonah'ın kaderinde önünde duran işi bitirmek için haçtan kaçmak yazılmıştı, bu şeytanla yüz yüze gelmek anlamına gelse bile.

Gecenin 4.30'una kadar yatağa girmedi, bir saat boyunca Wyoming, Creston'daki Federal Express'e mektubu bırakmak için araba sürdü, iki saat de Rock Springs'deki Ambassador Motel'e geri dönmek için. Alarmini saat 7:00'a kurdu, birkaç saat dinlenmek ve kendini huzurlu hissetmek, ailesini görmek için korkunç bir açlık hissetmemek ve beynindeki acının gitmesi ve görüş açısının düzelmesini istiyordu. Tam olarak söylemeye ihtiyaç duyduğu şeyi söyledi. Ne yapmaya ihtiyacı varsa onu yapacaktı. Daha iyi hissediyordu ve daha uzun ama uzun bir süre rahat bir şekilde uykuya dalabilecekti.

Haftalarca paramparça uykularla ıstırap çektikten sonra, derin bir uykunun, kâbuslarla bölünmeyen ve gerçekten yenilenmiş uyandığı bir uykunun tadını çıkardı. Belki de bir köşeyi dönmüştü, diye düşündü kendi kendine. Belki de tann ortaya koyduğu emeği görmüştü. Belki de sonunda doğru yoldaydı.

Banyoya yürüdü, ışığı açtı ve aynaya baktı. Ve gördüğü şey nefesini kesti: Yüzü ve boynu kan içindeydi.

Gözünü ovdu, ama ona bakmaya devam ediyordu. İnamayarak kafasını salladı. Aynadaki adam aynıydı. Uzanıp onu silmeye çalıştı. Ama aynadaki adam da uzandı. Ve parmak uçları dokunduğunda, Jonah'ın saatler önce yaptıkları bir bir hatırına düşmeye başladı.

Kendini, kahve dükkânının önünde yürüyüp, kadına tuvaleti kullanıp kullanamayacağını sorarken gördü. Kadının onu mutfığa götürüp açık bir kapıyı işaret ettiğini gördü. Sonra kadının üst tarafına yapıştığını gördü, elleri kadının boynuna dolanmıştı ve kadının pembe seramik zeminde uçuşan gri-mavi saçlarını gördü.

Yanmış gibi birden elini aynadan çekti ve görüntü beyni nin içinde yanıp sönmeye başladı. Kendini kadının saçını tu tup geriye doğru çekerken gördü, nefes borusu ve yutak kasla rına giren bıçağın çıkardığı kam gördü, şahdamarmdan çıkan ılık sıvının yüzünü kapladığını hissetti.

"Olamaz,* dedi. "Lütfen Tanrım." Aynadan uzaklaştı.

İçini bir panik kapladı. Birileri akşam yemeğinde olan- ları görmüş olabilirdi. Birileri uzaklaşıırken onu teşhis etmiş olabilirdi. Otelden birileri onu yüzünde kanla geri dönerken görmüş olabilirdi.

Adrenin bezinden efinefrin boşalmış, onu bu mesele ile ilgili olarak ateşliyor, aynı zamanda kalbini ve beynini besle- yen arterlere hücum ederek kanına baskı yapıyordu.

Kana bulaşmış elbiselerini yere fırlattı, yatağının çarşafını attı, her şeyi çöp torbasına doldurdu. Sonra bir duş aldı, temiz bir pantolon ve tişört giydi. Islak bir havlu aldı ve park alanına gitti, X5*nin arapsaçına dönmüş olmasını bekliyordu ama sade- ce ön tekerleklerde birkaç damla kan vardı. Kanı sildi.

Ürperti içinde odasına döndü. Gezinmeye başladı. "Sa- kin ol," dedi kendine tekrar ve tekrar. "Kimse kapıyı çalmıyor. Etrafta dolanan polisler yok."

Televizyonu açtı ve kanallar arasında dolanmaya başladı ve aradığı şeyi buldu. Bitter Creek Dinner'ın önünde duran, genç ve güzel bir televizyon muhabiri, kaim belli ve dökülme- ye başlamış saçlarıyla ve iki günlük sakalı ile elli yaşlarında bir adamla röportaj yapıyordu.

• "Sally on beş yıldır burada çalışıyordu," dedi "ben sade- ce..." boğazını temizledi. "Buna benzer bir şey... bu bir kabus. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bayan Pierce'yi tehdit eden biri var mıydı bildiğiniz ka- darıyla?" diye sordu muhabir.

Mehmetcan

"Restoranda şüpheli bir kimse var mıydı?" Bir gezgin? eni bir çalışan?"

"Bildiğim kadarıyla yoktu?"

Muhabir kameraya döndü. "Bitter Creek'in sessiz kasa-basında vahşi bir cinayet. Gece yarısı yerel lokantada çalışan kadın kafası kesilerek öldürüldü. Görgü tanığı yok. Bilinen bir neden yok. Ve polis bunun Otoban Katili'nin işi olup olmadığı konusunda fikir beyan etmekten kaçınıyor."

Jonah televizyonu kapadı. Yatağın kenarına oturdu, kendine sarılıp öne arkaya eğilerek düşündü: Kafası birçok şeyle doluydu. Yaptığı şeyin verdiği suçluluk duygusu, yakalanma korkusu, gerçekte olan bağlarını kesmiş olmanın verdiği korkunç panik, kendini fakında bile olmaksızın birisinin canının alacak kadar kaybetmiş olmak. Ve bu cinayetin onu yeniden sakinleştirdiği korkunç, kadının kanım aldıktan sonra bir bebek gibi deliksiz uyuyabildiği gerçeği.

Kadının kanını aldıktan sonra bir bebek gibi deliksiz uyuyabildi. Kendi düşüncesini kulakları ile duydu, başkası söylüyormuşçasına. Yoksa o Tanrı mıydı? Büyük yaratıcı ona yeniden doğumu mu vaat ediyordu, bu karanlık anda bile. Yoksa aklını mı kaybediyordu.

VVYoming'i o an terk etmek istedi, kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak dağlara tırmanmak ama biliyordu ki ani bir ayrılış şüphe uyandırırdı. FBI alanda arama yapıyor, sorular soruyor olabilir. Hastanede bile ortaya çıkabilirlerdi. Burada kalmalı ve odaklanmalıydı, hiçbir şey olmamışçasına.

Haldol şişesini aldı ve bir miligram yuttu. Günde üç kez, her gün ilaç kullanmaya karar verdi, ki gerçekte bağlarını kurabilsin.

Jonah cinayetin üzerini örtmeye çalışırken, Clevenger da Billy'yi Chelsea'nın kırk dakika uzağındaki Salem'deki Ku-

zey Shore Sağlık Merkezi'ne detoks yaptırmaya götürüyordu Kane VVarner ve VWhitney McCormick'ten VWyoming'deki cina yeti haber veren ve FBI Headquarte da saat 15.00'daki buluşmaya gidip gitmediğini soran bir telefon aldı. VVarner'ın sesi her zamankinden daha düşmanca geliyordu. McCormick en dişelenmiş gibiydi. Bir gece uçuşu ayarladı.

Dan Solomon adında yaklaşık elli beş yaşlarında, yıpranmış ve bitkin yüzlü, kulağında elmas bir küpe, safir mavisi gözleriyle bir memur, içeriye alınma işlemleri için Billy ile psikiyatrik geçmişi ile ilgili röportaj yaptı. "Sadece mariuhana ve kokain yani?"

"Evet," dedi Billy. Clevenger'a bir bakış attı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Solomon.

Billy kafasını salladı. "Bazen ecstasy."

"Ben odayı terk edersem daha iyi olur mu?" diye sordu Clevenger Billy'ye.

"Hayır, kal."

"Beni dinle," dedi Solomon, gözleri ışıdayarak. "Bir şeyler saklamanın bir anlamı yok. Biliyorum, öyle olduğunu düşünüyorsun. Danışmana ben de yalan söylemiştim. Sana nasıl olsa buradasın ve beş günlük tedaviyi bir şekilde alıp gideceksin gibi geliyor. Ama şunu unutma, arınmak kavganın yarısıdır. Kendine gelmeni sağlayacak olan şey doğrucu bir insan olmaktır— acıyı sahiplenmek ve onu uyuşturucu ya da yalanla uzaklaştırmaya çalışmamak. Bana yuttuğun ya da içtiğin ya da damardan aldığın her şeyi söyle, bu yönünü bulman için önemli bir adım olacak."

Billy Clevenger'a tekrar baktı, sonra da Solomon'a. "Oxycontin, birkaç defa. Ve, imm, iki kez de kokain aldım."

Solomon ona dikkatle baktı.

"Üç kez," dedi Billy.

Solomon bakmaya devam etti.

"Bir kez de sardım."

"Crack kullandın mı?" diye sordu Solomon not alarak.

"Bir kez" dedi Billy.

Clevenger'ın kalbi mengenedeymiş gibiydi, ama göstermemeye çalışıyordu. "Tamamı bu" dedi Billy. "Hepsi bu kadar" dedi kararlı bir şekilde.

"Doğru söylediğini kabul ediyorum," dedi Solomon, "hana böyle olmadığını düşünmem için bir neden sunana kadar. Yeterinde adil mi?"

Billy kafasını salladı.

"Hiç depresyon hikâyen var mı?" diye devam etti Solomon.

"Başka bir hikâyemin olup olmadığını bilmiyorum" dedi Billy.

"Hiç psikiyatri ünitesine yattın ya da ilaç tedavisi gördün mü?"

"Beni bir kez hastaneye yatırdılar," dedi Billy. "Kardeşim öldürüldükten sonra."

Solomon çok üzerine gitmedi. Herkes gibi, o da Billy Bisliop ve Nantucket'deki cinayeti biliyordu. "Hiç intiharı düşündün mü?"

Clevenger Billy'nin cevabının "Hayır" olması için dua etti, daha çok Billy'nin teşhisi daha iyi olur diye, kısmen de Billy'nin akıl hastası -ya da akılsız- olmasının onun ebeveynliği ile ilgili bir yargı olacağı fikrinin önüne geçemediği için. Billy'nin hayatında sadece beş yıldır vardı ama o yılların Billy'nin psikopatolojisine bir çizik atacağına inanmak istiyordu.

"Birkaç defa," dedi Billy.

Bir mengene Clevenger'ın kalbini burdu, ama yüzüne yansıtmamaya çalıştı.

"Ne zaman?" diye sordu Solomon.

"Bilmiyorum," dedi Billy. "Belki okuldan atıldığımda. O sıralarda birkaç kez daha."

"Ve sen . . . Ne yapmayı düşündün?" diye sordu Solomon. Billy kafasını salladı. "Yüksek doz. Damardan koka ya da bir şeyler almıştım."

Billy'yi tavan arasında son vuruşunun yapmış bir şekilde gözlerinin önüne getirdi Clevenger gözlerini kapatıp.

"Üzgünüm," dedi Billy.

Sonra gözlerini açtı ve Billy'nin ona baktığını gördü. "Üzülecek bir şeyin yok kaptan," dedi. "Asıl, bu kadar kötüyken sana bu soruyu ben sormadığım için ben üzgünüm."

"Sana söylemezdim," dedi Billy.

"Şimdi kendine zarar vermeyi düşünüyor musun?" diye sordu Solomon.

"Asla," dedi Billy. Clevenger onu uyuşturucu testi yapmak için Brain Strasnick'in laboratuvarına götürdüğünde, Clevenger'ın onu arabadan fırlarken görmesini isteyişi geldi aklına. Ona baktı. "Artık kendime ya da babama zarar vermek istemem." Ve geçekten böyle düşünüyordu.

Jonah VVrens saat 8:00'da, tam zamanında işe geldi. Koralı, lavanta renginde bir gömlek, mükemmel bir şekilde bağlanmış lavanta rengi kravat ve serseri görüntüsü veren gevşek bir fanila ile işe geldi. Hemşire odasına yürüdü ve sekreterliği günaydın diyerek selamladı ve iki hafta içinde ona randevu almış hasta kartlarına bakmak için oturdu.

"Cinayeti duydunuz mu?" diye sordu hemşire, Liz Donahue.

Jonah ona baktı. Kırk civarındaydı, bulimik olmasa güzel olabilecek, iki kez boşanmış çocuksuz bir kadındı. "Cinayet?" diye sordu.

Donahue'nin .yüzündeki alçak gönüllü ifade buharlaştı ve ardındaki boş gözler, çökmüş yüz, ince dudaklar ortaya çıktı. "Bitter Creek Dinner'daki"

Sesindeki şüpheyi o mu uyduruyordu? Kafasını salladı.

"Bir kadın kafası kesilerek öldürülmüş," dedi.

"Mide bulandırıcı," dedi sekreter, Jonah ve Donahue'nin yüzlerini görebilmek için koltuğunu çevirirken.

Otuzunun başlarında, balık etli sarı örgülü saçları sırtına kadar dökülen bir kadındı. "İnsanlar çok hasta. Kim yaptıysa umarım bulurlar ve Allanın cezası kafasını keserler. Onu bir sandalyeye bağlayıp, küçük küçük parçalar kesip aynada kendini izletmek lazım."

Ayna? Jonah'ın gözleri küçüldü. İki de onun yaptığını iliyor muydu? Bir katilin yüzüne mi sahip? Kan lekesi kalma-
dığından emin olmak için çenesine dokundu ve parmaklarına göz attı. "Kimin yaptığını bilmiyorlar mı?" sorusu aklına gelen tek şey oldu.

"Otoban Katili olmalı," dedi Donahue, yüzü birden heyecandan canlandı. "Bence yakında bunu Times'ta okuyacağız. Biliyorum."

Mektupları seviyor, diye düşündü Jonah. İnsanların People dergisini ya da televizyon dizilerini sevdiği gibi o da, mektupları seviyor. O ve acısının geldiği nokta bu mu? Bir kenar sahnesi?

Sekreter her zaman gülüyordu. "Büyük olasılıkla Clevenger'ın mektubunda yazdığı Paulette Bramberg'a yaptığı hastalıklı şeyi yaptı. Utah'ta? Vahşice öldürüldüğünü yazmıştı—büyük olasılıkla kafasını kesti aynen bunun gibi."

Sekreter konuşurken Jonah Paulette Bramberg'in gözle-
rinin Utah 80. Rota'daki yapraklardan yatağında bomboş ifa-
de ile ona baktığını gördü. Görüntü sadece bir an sürdü ama

onu Clevenger'in son mektubunda yalan söylemediği konusunda ikna etti. Bir defasında bir kadını vahşice öldürmüştü Ama sadece bir kez mi?

"Kadınlardan nefret ediyor," dedi Donahue. "Bana kalırsa Sam Garber'm yirmili otuzlu yaşlarında alacağı hal."

Jonah bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu, onun konuşma sırası olduğunu biliyordu. "Sam Garber?" tek diye bildiği oldu.

"Geçen on sekiz ay içinde beş kez başvurdu" dedi ünite memuru.

Donathue kafasını salladı. "Bir sosyopatın bütün şeceresine sahip: Yangın çıkarmak, hayvanlara zarar vermek, yatağı ıslatmak."

"Annesini ondan uzak tutmalıyız," dedi Jonah.

"İyi şans," dedi Donahue. "Sosyal Hizmetler ona yardım eli uzatmadı."

"Neden?" diye sordu Jonah.

"Bir papağan gibi kendini nasıl incittiği konusunda ailesinin ona ezberlettiği şeyi söylüyor. Kimse aksini ispatlamıyor."

"Kimse aksini ispatlamak istemiyor," diye söze karıştı güvenlik memuru. "Ülkedeki yardım evlerinden biri onu alacağı benzemiyor. Başa bela çıkaran bir çocuk. Çalışanlara birkaç kez saldırdı. İki kez hastanede yangın çıkarmaya kalkıştı."

"Annesini yakmaya ihtiyacı var," dedi Jonah otomatik bir şekilde ve kelimeler kulağına geldiği anda söylediklerinden dehşete düştü. Bunlar kendi kelimeleri miydi? Söyledikleri ile dalga geçercesine kahkaha attı ama sesi boş ve mekanikti.

Güvenlik memuru ve Donahue birbirine baktı.

"Sanırım bu da olaylara bakmanın bir yolu," dedi Donahue. Boğazını temizledi. "Bugün yatağın ters tarafından mı kalktınız Doktor VVrens?"

Bütün iyi niyetini yardıma çağırđı. "Sadece şaka," dedi göz kırparak.

Hemşire servisinin kapısında psikiyatri bölüm şefi Dr. Corrine YWallace görüldü. Omuzlarına uzanan kahverengi saçlarıyla kırklarında çekici bir kadındı ve çalışma arkadaşlarına ve hastalarına nadir görülen bir iyimserlik tavrı aldı. Ama şimdi sesi ve yüzü kasvetliydi. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordu VVrens'e.

"Elbette," dedi gergin bir şekilde.

"Akşam yemeğinde olanlar hakkında dedi."

Paranoyası ayyuka çıktı ve Jonah buz gibi kesildi.

"Biz de şimdi onun hakkında konuşuyorduk," dedi güvenlik memuru "umarım bu canavarı kızartırlar."

Belki de suç mahallinde görüldü diye düşündü Jonah. Belki de şu anda dışanda polis onu bekliyordu, kilitli ünitenin dışında.

"Çıkalım mı?" dedi YWallace.

İkisi sessizce koridoru yürüdüler ve Jonah'ın ofisine girdiler.

"Oturmaz mısınız?" diye sordu Jonah.

Oturdu. "Bölgede polislerle çok yakın ilişki içinde çalışıyoruz," diye başladı. Jonah elini pantolonunun cebine uzattı ve bıçağının sapına dokundu."

"John Buck Goodvvin adında bir komiser yardımcısı aradı bu sabah," diye devam etti. "Bitter Creek davasını çalışmakla görevlendirilmiş bir dedektif, ona yardım edebileceğimi söyledim."

VWallace'ı iyi polis olarak mı kullanıyorlar diye düşündü Jonah. Gerçekten afallayıp ve onlara bir yetki belgeleri olmaksızın otel odasını gösterebileceğimi mi düşündüler? "Hangi şekilde?" diye sordu.

"Restoranın sahibi ve çalışanları bu olay nedeniyle u mamen altüst olmuşlar," dedi VWallace. "Kurban -adı Pierci imiş- çok sevilen bir kadınmış. Kızı da aynı yerde garson'u l yapıyormuş. Bütün çalışanlar büyük bir aile gibiymiş." Dur du. "normalde, geçici bir doktordan asla böyle bir şey istemeni ama ben yarın bir seminer nedeniyle şehir dışında olacağım Ve Dr. Finnestri gerçekten travma vakalarında çok iyi değil."

Jonah duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Wal lace gerçekten ondan Pierce'in çalışma arkadaşlarına danış manhk yapmasını mı istiyordu? Onun kızma? Tanrı Yun onu cezalandırma yöntemi bu muydu; yaptığı şey nedeniyle insan lara ne kadar acı verdiğini görmek? Bu onu çok tedirgin etti ve ona çok dokundu.

"İki ya da üç saatten daha fazla zamanınızı alacağını san mıyorum," dedi VWallace. "Ama bu insanlarla telefonla konuş- manızın bir yolu varsa, özellikle de kızla."

"Yardım etmek isterim," dedi Jonah, sadece VWallace'la değil Tann'yla da konuşuyordu.

"Hatta, her birini hastaneye görüşmeye çağırabilirim."

"Bu gerçekten sizin görev tanımınızda değil. Size ekstra bir şeyler ödeyebiliriz."

"Bunu düşünmem bile. Bu yapabileceğimin en azı," dedi Jonah.

Yarım saat sonra Jonah Sam Garber'la buluştu. Çocukta kendini kaybetmek ve bir önceki gece yaşananları unutmak gerçekten ona iyi gelmişti.

Sam tombulca ve dokuz yaş çocuklarının çoğundan daha uzundu, onu diğer yaşıtlarından daha büyükmüş gibi gösteren monoton bir ses tonuyla konuşuyordu. Sadece yumuşak teni ve kafatasının önündeki kesik onu ele veriyordu. Jonah'ın ma- sasının tam karşısındaki sandalyeye oturdu. Kaşında bir yarık

ve yüzünde çizgi şeklinde yara lekesi ile Jonah'a ne kadar sakar olduğunu, sürekli düşerek nasıl kendine zarar verdiğini, tek istediğinin eve, annesinin ve babasının yanma gitmek olduğunu anlattı.

"Bu sefer bu gerçekleşmeyecek," dedi Jonah.

Sam'in kaşındaki yarıklar derinleşti. "Beni burada tutamayacağını biliyorum," dedi gergin bir şekilde.

Jonah Sam'in sözlerinde bir itiraz hissetti. Beni burada tutmayacaksınız. Beni kurtaramazsınız. Sam'i ellerinin içine alabilmek için onun meramını açıklamak zorundaydı. "Yapabilirim ve yapacağım," dedi. "Buradan eve gitmek gibi bir olasılığın yok. Güvenli bir yere gideceksin. Çünkü annenin sana *tam olarak* ne yaptığını biliyorum."

"O hiçbir şey yapmıyor."

"Beni daha önce hastanede gördün mü?" diye sordu Jonah.

"Hayır."

"Neden beni çağırdıklarını biliyor musun?"

Sam kafasının salladı.

"Ben insanların zihinlerini okuyabiliyorum," dedi Jonah.

"Bana bundan bahset," dedi Sam. "Nesin sen bir tür süper kahraman mı?" X-ray görüşüne de sahip misin?"

"Sana göstereceğim."

Sam tereddüt etti, Jonah'a zihin okumanın mümkün olup olmadığı konusunda çok emin değildi. "Devam et," dedi. "İlgilenmiyorum."

Jonah ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Başına dokunabilir miyim?" diye sordu.

"İstemiyorum," dedi Sam. Ama yavaşça başını öne eğdi.

"Gözlerini kapat," dedi Jonah.

Sam denileni yaptı. Yaşma göre çok acı çekmişti, on iki on üç yaşlarında görünüyordu ama dokuz yaşındaydı ve dünyada nadir de olsa özel güçlere, hatta belki ona yardım edecek kadar güce sahip insanlar olduğuna inanabilir ve bunu umut edebilirdi.

Jonah ellerini çocuğun kafasına değdirdi, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Sam'in radius ve humerusdaki S şeklindeki omurilik çatlağının resmini çizdi. "Annen sana vurduğunda," dedi " seni kollanndan tutuyor ve sen ikiye bükülüp kaçmaya çalışıyorsun."

Sam sessiz kaldı.

Jonah Heaven Garber'ın Sam'in merdivenden düştüğüne, bisikletinden düştüğüne, kendini yaktığına dair uzun masehalları hatırladı. Sayısız kurban ve sayısız zalimi dinlemiş olmanın verdiği bir sezgi ile anlattıklarının gerçek bazı unsurlar içeriğini biliyordu. İnsanların çoğu gerçekte kurguyu karıştırarak çok güçlü yalanlar ortaya çıkarırlar. "Bir defasında" diye risk aldı Jonah, "o seni bu şekilde tutarken kaçmaya çalıştın ve seni birden bırakınca, merdivenlerden düştün."

Sam gözlerini sıkıca kapadı, hatırlamak için zihnini zorlarcasma.

"Sana güldü mü?" diye sordu Jonah. "Sana sakar dedi mi?" Sam'in kafasının elinin altından işaret verdiğini hissetti. "Aynı şey yangında da oldu mu?" Gitmene izin verdi mi?"

"İı-ıh," dedi Sam.

"Ocağa düştün."

Sam tekrar kafasını salladı.

Jonah Sam ağlarken onunla alay eden Heaven Garber'ı gözlerinde canlandırdı. Neredeyse kahkahalarını duyuyordu. Avucunu çocuğun yanağına dayadı ve gözyaşlarının ıslaklığını hissetti. İçki kederle dolmuştu. Bu kederle sürüklenmek ve

kendi acılarından uzaklaşmak ne kadar harikaydı. "Baban ne-redeydi?" diye sordu onun yalvarışları kadar sessizce.

"Bilmiyorum."

"Hiç, ona gerçekte olanları anlattın mı?"

"Annem bana asla inanmayacağını söyledi," dedi Sam. "Dedi ki, yalan söylediğim için beni ıslahhaneye gönderirmiş, işte öyle hayvanlar gibi. Dedi ki babamı asla göremezmişim."

"Ve sen de babanın anneni sana tercih edeceğini düşün-dün?"

Sam kafasını salladı.

Sam ciğerlerindeki bütün havayı dışarı boşalttı ve Sam'in önünde diz çöktü. Çocuğun gözlerinin içine baktı. "Şimdi her şey çok açık," dedi. "Bir daha hikayeni değiştirmeyeceksin, ne olursa olsun. Anlaştık mı?"

"Ama bana neler yapar?"

"Sana hiçbir şey yapamaz."

"Neden yapamazın?"

Jonah Sam'i sonsuza kadar kaybetmekten söz edin-ce Hank Garber'ın nasıl geri adım attığını hatırladı. "Çünkü baban seni seçecek," dedi. Ona gülümsedi. "Sen bir tür süper kahramansın."

"Ben mi?" Kafasını salladı. Ama etkilenmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen ihtiyaç duyduğun bütün güce sahipsin. Annen de-ğil. Sadece biliniyordun."

"Bundan emin misin? Ben çok güçlü hissetmiyorum."

"Emin olmalısın," dedi Jonah. Sam'in korku dolu gözle-rinin içine baktı. "Ne dersin? Anlaştık mı? Hikayen değişme-yecek?"

Sam'in kaşındaki yarık oynadı. Alt dudağını dişleri ara-sına aldı ve birkaç saniye çiğnedi. "Anlaştık."

Mehmetcan

dokuz

8 NİSAN 2003 SALI, ÖĞLEDEN SONRA

QUANTICO, VIRGINIA

Phil Steiner adında bir şirket FBI Akademi'den patoloji laboratuvarına kadar Clevenger'a eşlik etti. Kane VVarner ve VWhitney McCormick çoktan önlüklerini giymiş eldivenlerini ellerine geçirmişler, çelik teşhir masasının üzerinde uzanmış kadm cesedini inceleyen bir kadının yanında duruyorlardı. Clevenger gerekli kıyafetleri giyerek onlara katıldı.

Clevenger masaya uzanırken "Buluşmamıza burada başlayabiliriz diye düşündük" diyerek açıkladı McCormick.

Kane VVarner en özet şekilde durumu Clevenger'a aktardı.

"Ceset VWyoming'den yaklaşık bir saat önce geldi," diye devam etti McCormick. "Sally Pierce, altmış iki yaşında."

Clevenger Pierce baktı ve nefesi kesildi. Tanınamayacak kadar dövülmüştü. Gözleri bir kurbağaninkiler gibi dışarı taşmıştı, alt dudağı sarkıyordu, kırılmış dişleri kurumuş kanla kaplanmıştı. Kafasında bir saç kümesi eksikti. Kafatası yumruklanmaktan içeri göçmüştü. Kulakları mosmordu. Boynu

paramparça edilmiş ve daire şeklinde siyah ve mavi çürüklerle doluydu.

Clevenger McCormick'e baktı. Cesetle onun doğal güzelliği arasındaki karşıtlık onu başka bir dünyaya aitmiş gibi gösteriyordu. İçini ona sarılma, öpme ve onunla birlikte canlanma arzusu kapladı.

"Ben Elaine Ketterling," dedi masanın başındaki kadın, eldivenini çıkarırken. "Pataloji şef asistanıyım."

Clevenger elini sıktı.

Ketterling Sally Pierce'in başına doğru yönlendi. "Gösterdiğim gibi yüz, kulaklar ve kafatasında Ciddi yara izleri var ki bu da yaşlı kadına feci dayak atıldığını anlatıyor. VVRİ aldığımızda yüzünde çatlaklar ve beyin kanaması bulacağımızdan eminim." Parmaklarını Pierce'in çenesinin altına yerleştirdi ve kafasını yavaşça geriye itti. "Gizli beyin kanaması onu öldürmeye yeter," dedi "Ama bunun yanında köprücük kemiğinin altı santimetre üzerinde on dört santimetrelik derin bir kesik var." Ketterling daha fazla baskı uygulayınca Pierce'in boynunun etrafındaki yaralar açıldı ve kırmızı-mor boğazı göründü. "Yarık kuyruk sokumuna kadar uzanmakta," dedi Ketterling, "Sonuna doğru bükülüyor ki bu da suç mahallinde bulunan kıvrık bıçakla uyuyor. Bunu yapmak çok kolay olmamış olsa gerek."

"Restorandaki bir bıçakla mı yapmış bunu?" diye sordu Clevenger McCormick'e.

McCormick kafasını salladı. "Sahibine ait. Silah yok, iz yok."

Ketterling teşrih masasında ilerledi, ellerini Pierce'in omuzlan, kollarının alt ve ön tarafında ve bileklerinde gezdirdi. Kol ve bacaklarındaki yaralar o kadar kötü değil. Kollarının ya da bileklerinin bağlandığını gösteren bir işaret yok. Daha

çok katil hareket etmesini önlemek için dizleri ile bastırmış gibi görünüyor." Pierce'in pazılarındaki iki büyük, dairesel be-
releri gösterdi. Sonra elleri Pierce'in bacaklarında, dizlerinde
ve ayaklarında dolaşmaya devam etti. "Boynu dışında herhan-
gi bir yerde bariz yara yok," dedi. "Sanırım çatlaklar yüzü ve
kafatasmdakilerle sınırlı. Bütün vücudunun CT (Bilgisayarlı
Tomografi)'sini aldıktan sonra daha kesin bilgilere ulaşaca-
ğım."

"Damardan kan alma izine rastlamadınız mı?" diye sor-
du McCormick.

"Tenini çok dikkatli bir şekilde inceledim," dedi Katter-
ling. "Flebotomi (içindeki pıhtıyı çıkarmak için bir damann
kesilmesi.) izine rastlamadım. Elbette zarar verdiği damarla-
rın birinden kan almış olabilir. Çok önemli bir kanama geçir-
miş olabilir." Masanın sonuna doğru gitti, Pierce'in kasığına
işaret etti. "Vulvada (kadınların dış genital organlarının tümü)
ve uyluğunun üst kısımlarında önemli miktarda kurumuş kan
tespit ettim," dedi. "Meni olup olmadığını görebilmek için ba-
sen kısmını çok iyi inceleyeceğim."

"Meni yok,," dedi Clevenger daha çok kendi kendine.

"Affedersiniz," dedi Katterling.

"Şu anda öfkesi saf bir halde," dedi hâlâ cesede bakar-
ken. "Onu zaptedemiyor. Bu kadım yok etmek için müthiş bir
açlık hissediyordu, onu ve onunla mahremini paylaşmayan
Paulette Bramberg'i."

"Evet, bu bariz görülebiliyor," dedi VVarner. Clevenger'a
baktı. "Eskiden duygusal olarak karmaşık bir katilimiz vardı, şim-
di ise zihni açık bir katilimiz var. Bunun, bizi ona yakalamaya ne
kadar yaklaştırdığını görmekte güçlük çekmiyorum."

"Berrak bir zihin hariç her şeye sahip olabilir," dedi Cle-
venger. "Onu kaybediyor."

"Harika," dedi VVarner. "Basına VVyoming'teki katliamın aslında nasıl iyi bir işaret olduğunu yayayım."

McCormick VVarner'a baktı. "Bunu daha sonra yapabilir miyiz, lütfen?"

"Sorun değil," dedi VVarner. "On beş gün içinde görüşürüz." Ve uzaklaştı.

"İşe yarıyor," dedi Clevenger McCormick'in ofisinde otururken. McCormick'ten Kane VVarner'a döndü. "İlk defa riskli bir yerde cinayet işledi. Cinayet sırasında yakalanabilir ya da kaçış anında görülebilirdi. Aceleci davrandı. Daha az planlı. İstedığımız gibi."

VVarner zoraki gülümsedi. "Bu sizin istediğiniz doktor," dedi McCormick'in masasının önünde duran koltuğundan. "Ben veri toplamak istiyorum. Yakalanmadı. İz bırakmadı. İzini sürebileceğimiz bir silah kullanmadı. Düzinelerce adamımız bölgede onu arıyor ama hiçbir işaret bulamadılar, eğer bu kadar kontrolsüz davranıyorsa neden hiç iz bırakmadı? Neden gün ışığında ya da tanıkların önünde öldürmedi."

"Eğer baskı yapmaya devam edersek, yapacaktır," dedi Clevenger. "Sbnra adım adım onu yakalayacağız, beklediğimizden çok daha önce."

"Öyle söylüyorsun," dedi VVarner, koltuğunda öne doğru eğilerek. "Belki gerçekten kan kaybetmeye başlar ve bu büyük ülkede elli bin arka yoldan bir tanesinde birkaç insanın kafasını keser. Belki bütün ülkenin akimi başından almadan yarım yamalak iş yapmayacaktır ve biz de, seri katiller için Clevenger tarzı terapinin bu manyak üzerinde neden etki yapmadığını açıklamak için Newsweek'in kapağına çıkarız." Sırıttı. "Elbette hâlâ bu..."

"Korktuğun şey bu mu Kane? diye sordu. "Kötü haber?"

"Ben hiçbir şeyden korkmuyorum..."

"Sen daha az manşet olacak, daha yavaş, daha istikrarlı bir katil istiyorsun. Bırakalım burada şurada cesetler bırak-sın, işleri senin istediğin gibi düzenlesin ki sen de bir sonraki promosyonunu alasın ya da Reagen National ya da Caesars'ı işletecek kadar büyük bir maaş gününe kavuşasm."

VVarner'ın boynu kıpkırmızı kesilmişti. "Sana her saat için verdiğimiz beş bin dolar yakın zamanda denkleştirebile-ceğimi sanmıyorum."

"Sen istediğin..."

"Bu bizi bir yere götürmez," diye araya girdi McCormick. VVarner'a baktı. "Anlat ona," dedi.

Clevenger soran bir ifadeyle ona baktı.

VVarner yeniden yerine oturdu, kravatını düzeltti. "Bu sabah Direktör Hanley'le buluştuk," dedi muzaffer bir edayla. "Otoban Katiline gelecekte yazacağın cevaplar şiddetini nasıl bastırması ve kendi içinde tutması gerektiğine dair öneriler içermeli. Yani senin geçimini sağlamak istemiyoruz."

"Bağımlıya on yedilikler için hap satmak gibi bir şey senin bu bahsettiğin," dedi Clevenger. Destek için VWhitney McCormick'e baktı.

McCormick sessiz kaldı.

"Ona katılıyor musun?" diye sordu Clevenger.

"Katıldığıma emin değilim," dedi gergin bir sesle. "Ama katılmadığımı da söyleyemiyorum."

Clevenger gözlerini kısarak ona baktı. "Paulette Bamberg'in cesedi aylarca o ormanda kaldı. Onun kafasını mektuplaşmaya başlamadan çok önce kesmişti."

"Ama sen bu durumun üzerine tuz ektin," dedi VVarner. "Bu adamda ateşlediğin her ne ise, patlayıcılığınm sembolü olarak bir ceset püskürttü. Ve şimdi çok daha vahşice öldürüyor. Bu gidişten hoşlanmıyorum. Yöneticimiz de öyle."

"Senatoya koşmayı düşünen kim?" dedi Clevenger.

Telefon çaldı. McCormick açtı. "Evet?" dinledikçe yüzü düştü. "Anlıyorum. Herkese haber vereceğim." Kapattı.

VVarner ve Clevenger ona baktı.

"Patolojiden. Kurbanın -Bayan Pierce'in- içinde bir bıçak bulmuşlar."

"İçinde... nerede?" diye sordu VVarner.

McCormick Clevenger'a vereceğı cevap tabutunun son çivisi olacaktı. "Tutamak kısmı boyunda bulunmuş," dedi. "keskin tarafı da rahimde. Meni bulunamamış."

Veri Clevenger'a acayip olduğı kadar korkutucu göründü, bu sadece Otoban Katilinin içinde olup bitenleri anlatıyordu, savunma mekanizmasının parçalanmasının bir işaretiydi. Ama görüyordu ki buna inanan tek kişi oydu.

VVarner Clevenger'a Pierce'in ölümünden o sorumluy-muşçasına baktı. "Anlıyor musun şimdi?" diye sordu. "Onu daha düşük vitese getirmelisin, bir şekilde kontrol sağlamalısın. Bize daha fazla zaman kazandır."

"Bu yanlış bir strateji," dedi Clevenger. "Zaman onun lehine işliyor. O rahat rahat gezinmek istiyor."

"Yani reddediyorsun," dedi VVarner.

Clevenger VVarner'ın yüzündeki memnuniyeti gördü ve onu durdurmak istediğini anladı, köşedeki ofise koşup Jake Hanley'e mektup işini tamamen bitirmesini söylemek için şiddetli bir istek duyuyordu. "Bana düşünmek için bir gün ver," dedi.

VVarner ayağı kalktı. "İstediğin kadar düşün," dedi. "Bu arada . . . hastanızdan mektup alırsak, ondan ne alabileceğimize bakıp onu cevapsız bırakabiliriz."

"Yapabilirsiniz," dedi Clevenger. "Şu anda onun kontrol dışı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Onu terk edilmiş ve hiç

kimse tarafından dinlenmezken izleyin bir de."

VVarner en kudretli gülüşü ile güldü. "Bu ofisten her an bir randevu alabilir," dedi. "Onunla hartada iki kez Levemvorth'da buluşmanı sağlayabilirim." McCormick'e hafifçe başını eğdi. "Dikkat et."

"Sana ne oluyor böyle?" diye sordu Clevenger McCormick'e VVarner gittikten sonra. "Beni burada tamamen yalnız bıraktın."

"Endişelendiler," dedi McCormick.

"Ben seni soruyorum."

"Kaygılarım var."

"Nedir, hemen un ufak olmayıp bunun biraz zaman alacak olması mı? Neden başka bir şey umuyorsun? Bu adam bu oyunu uzun zamandır oynuyor. Çok uzun."

McCormick biraz gerildi. "Öyle değil," dedi sesi birkaç oktav incelmışti.

"Tamam..."

Öne doğru uzandı. "Bence bu süreçte kendi meselelerinin ne kadar yaşayacağını da düşünmelisin." .

"Benim meselelerim mi?"

"Stratejin açık. Onu öyle bir noktaya getirmek istiyorsun ki öfkeden patlasın. Ama bu patlamayı seyretmek için bilinçdışı bir motivasyonun olup olmadığını gözden geçirmelisin bence."

"Seyretmek..." dedi Clevenger bocalayarak. Kafasını salladı ve McCormick'e baktı. Ve sonunda nereye varmak istediğini anladı. "Onun daha şiddetli olması için maniple ettiğini mi düşünüyorsun. Öfkemi ifade etmesi için?"

"Asla farkında olarak değil."

Clevenger kahkaha attı. "Dalga geçiyorsun değil mi?"

McCormick cevap vermedi.

"Sence yeteri kadar şiddet görmedim mi?"

"Bu vakada daha da fazlasını görüyoruz. Tek bildiğim bu, Ve bununla ilgili ikinci kez düşünmüyorsun bile, bu beni endişelendiriyor. Sadece sana kalsaydı, daha da daha da iterdin."

"Kırılana kadar."

"Takımdaki hiç kimseden geri dönüş almadan."

Clevenger tavana baktı, derin bir nefes aldı ve yeniden McCormick'e odaklandı. "Baban seninle gurur duyuyor olmalı."

"Ne demek istiyorsun sen?" diye bağırdı.

"Kızı da kendisi gibi politikacı oldu."

"Politikacı olmaya çalışmıyorum, Frank. Ben..."

"Belki genlerinde vardır." Daha gayretli bir şekilde ona odaklandı. "Doğru izi takip ettiğimizi biliyorsun. *New York Times*'ta gerçekleşmesinin dışında diğer terapilerden bir farkı yok. Biraz çamura batmadan ciddi psikopatolojinin diğer yana ulaşamazsın. Mesele gezi boyunca ana hattı takip etmek. Belki sen etmiyorsun."

"Bu adil değil."

"İnandığın şey için mücadele edemiyorsun," diye baskı yaptı Clevenger.

"Edebilirim," dedi sesi daha çok küçük bir kızmkine benziyordu ve kelimelerin bu şekilde çıkmasından oldukça rahatsız görünüyordu.

Kafasını salladı. "Derinlerde inandığın şeyi söylemek ve onu savunmak için izinin olmadığını düşünüyorsun. Bunun gerçekten senin ofisin mi yoksa babanın mı olduğundan emin ağılsın. O nedenle babanın güvende hissedeceği şekilde oynuyorsun.

"Bu benim ofisim. Ve şimdi senin ayrılmanı istiyorum. Şimdi."

"Orada," dedi Clevenger. "Şimdi bu egondan daha büyük şeyler olduğunu -insanların hayatları gibi- göstermelisin." Ayağa kalktı ve ofisi terk etti.

Clevenger saat yediyi geçmeden havaalanına geri dönmeyi. Saat 08.20'de Boston'a bir koltuk ayarladı ve evdeki mesajlarını kontrol etti. Bir tane Billy'den vardı, ona North Shore Sağlık Merkezi'ndeki detoksun iyi gittiğini söylüyordu ve onu oraya götürdüğü için Clevenger'a teşekkür ediyordu. Sesi gayet iyi geliyordu, bu da Quantico'dan ayrılırken Clevenger'ın daha iyi hissetmesini sağladı. Ama Billy'den sonraki mesajı moralini bozdu.

"Dr. Clevenger," diyordu bir kadın sesi, "Ben Massachusetts Sosyal Hizmetler Departmanından Linda Diario. Bugün öğle saatlerinde Billy'nin klinisyenlerinden biriyle yaptığım konuşma hakkında sizinle ne zaman görüşebileceğimizi konuşmak için aradım. En kısa zamanda benimle irtibat kurarsanız, çok minnettar kalırım."

Sosyal Hizmetler Departmanı hiçbir zaman iyi bir haber için aramaz. Clevenger North Shore Sağlık Merkezi'ni aradı ve Billy'nin odasına bağlandı. "Nasıl hissediyorsun kaptan?" diye sordu.

"Üzerimden tır geçmiş gibi," dedi Billy. "Detoks ilaçlarıyla birlikte çok fazla ışık veriyorlar."

"Hiç kolay değildir, fakat buna değer. Devam et."

"Edeceğim," dedi Billy. "Nasılsın?"

"Geri dönüyorum." Sustu. "Bugün bir sosyal çalışmacıyla görüşme yaptığımı duydum."

"Bir kadın geldi."

"Sana aramızdaki ilişki hakkında soru sordu mu?"

"Elbette. Ona birbirimize çok düşkün olduğumuz söyledim. Her zamankinden daha düşkün. Birlikte çok az çalışma-

miza rağmen."

Clevenger göğsünün sıkıştığını hissetti. "Otoban Katili soruşturmasından bahsettin mi?"

"Onun hakkında sordu. Ona sadece okuduğumu ve yardım etmeye çalıştığımı söyledim." Birkaç saniye sessizlik için de geçti. "Ona söylememeli miydim?"

Clevenger Billy'i başka bir sıkıntıyla daha üzmemek istemedi. "Sorun değil. Sanırım Sosyal Hizmetlerin bana da sorulacak soruları var ama baş edemeyeceğim şeyler değil."

"Hiçbir şey söylememeliydim."

"Problem değil," dedi Clevenger. "Gerçekten." Sustu. "Orada ziyaretçiler için hangi kurallar geçerli."

"İlk üç gün hiçbir kural yok."

"Tamam, o zaman sabah seni ararım."

"Teşekkürler."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Clevenger kapattı.

Uçuş başlamak üzereydi. Clevenger sıraya girdi. Whitney McCormick'in adını seslendiğini duyduğunda neredeyse kapıya yanaşmıştı. Arkasına döndü, onun kendisine doğru geldiğini gördü.

Ona doğru yürüdü. "Bu şekilde bitirmemeliyiz diye düşünüyorum," dedi.

"Biz mi yoksa davamız mı?" diye sordu Clevenger.

"Biz," dedi. "Bu gece kal. Soruşturma hakkında konuşmak zorunda değiliz."

Clevenger gözlerinin içine baktı. Parlak ve güzeldiler. Bağımlıların gözlerinde gördüğü, uyuşturucu kullanırken kendi gözlerinde de görebildiği açlıkla dolu o bakış fark etti. McCormick^, babasının onayına ihtiyaç duyuyordu, gerçekte

Mehmetcan

KEITH ABLOW

ihtiyaç duyduğu kendi kendini sevmek iken babasının sevgi sine duyduğu susuzluk gibi. "BiUy'yi detokstan alıp eve götürmeliyim," dedi. "Yanında olmam gerek."

Kafasını salladı, zoraki gülümsedi. "Onu Akademiye gösterme önerim hâlâ geçerliliğini koruyor."

"Seninle bunu görüşebiliriz." Ona doğru eğilip sarıldığında, sırtını sıvazladı. Ama öpmesi için ona doğru baktığında gözlerini uzaklara çevirdi.

"Kendine iyi bak," dedi.

"Sen de."

Chelsea'daki çatı katma gittiğinde mesajlarına yenden baktı. Uçuş sırasında North Anderson iki kez aramıştı. Cep telefonunu açtı, Anderson'un cep telefonundan da iki kez konuşmayı denediğini gördü. Ofisi aradı, cevap vermedi. Anderson'un ev numarasını çevirdi.

"Merhaba?" dedi Anderson.

"Ben Frank."

"Bilmen gereken şeyler var."

"Söyle."

"*Heralddan* Stephanie Schorovv beni bugün ofisten aradı. Sen ve Billy hakkında sorular sordu.

"Ne sorusu?"

"Billy'nin detoksta olduğunu biliyor. Sosyal Hizmetlerin Billy'inin velisi olmanla ilgili bir dava açacağını söylemeye çalıştı. Oradan birkaç kişiyle görüşmüş. Ona "Ne yalanlayabiliriz ne de doğrulayabiliriz" şeklinde rutin cevaplarını vermişler, bu da onu daha da meraklandırmış."

Clevenger'ın çenesi göğsüne düştü. İlk defa hayatı ve Otoban Katili soruşturmasının çarpıştığını hissediyordu. "Çalışanlardan herhangi biri basını aramak gibi parlak bir fikre sahip olmuş olabilir."

"Basın bu işe kendisi atlamış olabilir. Seni uzun süre takip ettiklerine eminim."

"Sosyal Hizmetlerden bir mesaj aldım," dedi Clevenger. Kendisini arayan numarayı bilgisayara girerken. "Benimle görüşmek istiyorlar." Herald Nevvs ve NYTimesin numaralarını gördü. "Herald da beni aramaya çalışmış. Ve Nevv York Times da."

"Nevin peşinde koşuyorlarsa, biraz beklemek zorundalar," dedi Anderson. "Bu gece yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Bu daha kolay uyumamı sağlamayacak."

"Tahmin edebiliyorum. Billy nasıl?"

"Şimdilik iyi," dedi Clevenger.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Anderson. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, anlaşıldı mı?"

"Teşekkürler."

Naderson'la konuşması biter bitmez sesli mesajını dinledi. Tahmin ettiği gibi Herald'dan Stephanie Schorovv'du, Clevenger'ın Billy ile olan ilişkisi hakkında röportaj yapmak istiyordu. Ama Nevv York Times'tan arayan Otoban Katili hikayesini zenginleştirmek için yan hikaye arayan sıradan bir gazeteci değil efsanevi Kyle Roland'dı. Ofis numarasını, cep telefonunu ve evinin numarasını bırakmıştı.

Saat 23.00'ü geçmişti. Clevenger numarayı çevirdi.

Roland ilk çalışta açtı. "Kyle Roland," dedi alameti farıkası olan teatral sesiyle. Clevenger yetmiş yaşına rağmen hâlâ kaslı adamı Manhattan'da bütün duvarları klasiklerle, biyografiler ve Rolandin en sevdiği kitaplarla, dedektif hikayeleri ile dolu tavana kadar uzanan kitaplıklarla döşeli, çatı katındaki evinde canlandırabiliyordu. Conan Doyle, Chandler ve Hammet'in bütün eserlerinin ilk basımlarına sahipti. Ve yeni yeteneklerin imzalı eserlerini de almıştı. Evanovich. Keller-

man. LaHane. Coben. Parker.

"Frank Clevenger size geri döndü."

"Teşekkür ederim aradığınız için," dedi Roland. "Bu gün zor bir karar vermek zorunda kaldım. Verdim, bununla ilgili sizi bilgilendirmek istedim ve nasıl karşılık vereceğinizi öğrenmek istedim."

"Bir cümle içinde çok fazla 'istek' var," dedi Clevenger.

Roland kakhaha attı ama konunun özüne döndü. "Bu sabah Otoban Katilinden bir mektup daha aldık. Siz ve Dr. McCormick'in duygusal bir ilişkiniz olduğuna dair bir göndermede bulunuyor. Utah'ta ikinizi birlikte görmüş."

Clevenger kulaklarına inanamıyordu. "Bizi mi izliyor-muş?"

"Öyle iddia ediyor. Ki bu mümkün görünüyor. Size Paulette Bramberg'in cesedini nerede bulacağınızı söyledi. Siz olay mahalline giderken o da orada olabilir. O ormanda herhangi bir yerde olabilir. Siz uçmadan önce kapınızda bekliyor olabilir." Bir sahneyi atladı. "Ya da oteldeyken."

"O kadar yakındı," dedi Clevenger, fısıltıdan biraz daha duyulur bir sesle.

"Arıyorum çünkü FBI benden mektubu yayınlamamamı istedi," dedi Roland.

"Kane VVarner?"

"VVarner ve Jake Hanley, ikisi de."

"Ve?"

Roland boğazını temizledi. "Bu materyali yayınlamamak için yasal nedenler var—materyal bu mektup kadar zorlayıcı olsa da. Bence eğer bir şeyler Otoban Katili gibi önemli bir araştırmayı tehlikeye atıyorsa, o test karşılanmıştır."

"McCormick ya da bana dair yazılanları çıkaramaz mısınız?"

"Çıkarmak? Asla. Bence bu katilin söylediklerinin ayrılmaz bir parçası. Odaklandığı şeylerin bir kısmı da sizin Dr. McCormick'le birlikteliğiniz. Ben psikiyatrist değilim ama bence bu anlamlı, özellikle de —eğer varsa— çok az ilişki kuran bir adamla uğraşırken."

Clevenger nefesini bıraktı. Kyle Roland'ın etkileyici sesinden geliyor olsa bile kulağa çok politik geliyordu. "Eğer onu yayınlamayacaksamız, neden bunun hakkında konuşup canımızı sıkıyoruz?"

"Yayınladım," dedi Roland. "Ön sayfada, üst kısımda, yann sabah."

Clevenger içinde bir enerji dalgasının yayıldığını hissetti. "Peki araştırmayı tehlikeye atacak şey neydi?" diye sordu.

"Sanırım nereden geldiğini bilmeniz önemli. Eğer katili yakalamakta sorun çıkaracağına inansaydım mektubu yayımlamazdım. Yapmam. Sanırım, Kane ve Jake burunlarını temiz tutup kamuoyuna arkalarını dönmek istiyorlar. Ve bu herhangi bir şeyi sansürlemek için iyi bir neden değil—bir arkadaş için bile olsa."

"Sizin ne güzel."

"Yani, işte sorum: FBI dahil olmamışken mektuba cevap verecek misiniz? Bazı temel kurallar hâlâ devam ediyor. Bu adamın kaçmasını kolaylaştıracak hiçbir şeyi basmayacağız."

Clevenger yolunun bir kez daha çatallandığını hissetti. Eğer Otoban Katili ile kamuya açık psikoterapiye devam edecek olursa sadece kendi oyununu oynuyor olmayacak, bu aynı zamanda arkasında bir destek olmadan oynayacağı anlamına da geliyor. Ayrıca dava üzerinde çalışırken Sosyal Hizmetleri kovmaya da uğraşacak ve *Boston Herald* bayilere verildiğinde Billy ve onun çevresinde yeni bir basın rüzgarı esecek. Bulvar gazetelerinin Whitney ile ilişkisine dair yazacaklarından

ahsetmiyor bile. Ama hayır demek için bu kadar neden var en 'evet' diyen sesini duydu ve bunu söylediği için iyi hissetti. Sakinleşti. Ve belki ilk defa^değil ama ilk kez bu kadar açık bir şekilde işinin kendisinden ayırlamayacağını hissetti. İki-si tek bir varlıktı. Saf. Billy Bishop'un babası adli tıpla evliy-di. Buna ister meslek, ister takıntı, ister bağımlılık deyin. Adı önemli değil. Şiddet suçu işleyen insanların motivasyonlarını ve beyinlerinin nasıl çalıştığını anlamak bütün etiketlerin, bütün değer yargılarının, bütün nedenlerin üstündeydi. Frank Clevenger kalıcı ve ayrılmaz bir şekilde yıkım nereden gelirse gelsin hayatı boyunca onu anlamaya bağımlıydı. Boşanma mümkün değildi. Asla.

"Harika," dedi Roland. "Eğer cevabını yarın saat bir gibi alırsak Perşembe günü yayınlarız."

"Alacaksınız," dedi Clevenger.

"Pekala, yarın konuşuruz," dedi Roland.

Mehmetcan

on

SABAH 6.12

3 NİSAN 2003 ÇARŞAMBA

Clevenger neredeyse hiç uyumadı. Zihni Utah'ta dolanmaya devam ediyordu. Her hareketini yeniden canlandırıyor, Otoban Katili'nin kelimelerinden yüzünü kaydetmeye çalışıyordu. Ama hiçbir şeye odaklanamadı. Rolandin dediği gibi katil her yerde olabilirdi—Clevenger ve McCormick polis kamyonu ile ayrılırken suç mahalline gidiyor, akşam yemeği yedikleri restoranda yemek yiyor, havaalanında duruyor olabilirdi. Clevenger'ın zihnine kaydedilmemesinin bir nedeni daha vardı. Harmanlamıştı. Keskin köşeleri yoktu. Hoş görünümlü bir adam alarm vermezdi.

Kapısının önünde bırakıldığını duyar duymaz *New York Times*'i almaya gitti. Oturdu ve Otoban Katili'nin mektubunu, bazı bölümlerini üç kez olmak üzere okudu.

Kalbini ve aklını seksle bastırarak bu mücadeleden kaçınabileceğim sanıyorsun. Gerçek varlığından, seni usandıran sorudan kaçınabilmek için avcıyı seçti. Geenin en karanlık anında, özünde, sen

Mehmetcan

PSİKOPAT

bir iyileştirici misin yoksa avcı mı, benim doktorum musun yoksa infaz memurum mu?

Bu soruya cevap vermene yardım edeceğim. Çünkü senden farklı olarak, sözümün eriyim.

Birer birer, cesetlerin her birini sana gönderebilirdim, ailesi ile birleşmeleri için, ama sen Utah'a FBI ile gelerek (onlarla birlikte çalışmayacağını söyledikten sonra), sonra anneme, savunucuma, meleşime olan sevgimle ilgili sorular sormak yerine bana, sana sunduğum şey hakkında yalan söyleyerek değersiz olduğunu ispatladın.

Olabilir mi, diye düşündü, Otoban Katili Paulette Bremberg'e yaptıklarım hatırlamıyor olabilir miydi?

Telefon çaldı. Arayan numaraya baktı. FBI'dandı. Açtı. "Frank Clevenger."

"Benim," dedi VWhitney McCormick. "Times Otoban Katilinden yeni bir mektup almış."

"Biliyorum," dedi Clevenger. "Dün gece Kyle Roland'la konuştum."

"Kyle Roland'la mı konuştun?"

Clevenger Otoban Katili ile yazışmaya devam etmesi ile ilgili olarak Roland'la yaptığı anlaşmadan McCormick'e bahsetmesi gerektiğini düşünmüyordu. Bunu bitirmek için Kane VVarner ya da Jake Hanley bir atış daha yapabilirdi. "İkimiz hakkındaki bölümü neden FBI'dan esirgemediğini açıklamak istemiş," dedi. "Otoban Katili'nin ilişkimize nasıl odaklandığını bilmelerini istemiş."

"Kane bunun doğru olup olmadığı konusunda beni sorguya çekti," dedi.

"Ne anlattın ona?"

"Gerçeği—seni önemsediyimi."

Clevenger bunu duymanın ne kadar hoşuna gittiğini fark ederek şaşırdı. "Benim için de aynısı geçerli," dedi. "Ne olursa olsun, buna değer."

"Fazlasıyla değer," dedi. "Belki bütün bunlar sona erdiğinde ne kadar çok olduğunu kanıtlayabilirim." Sustu. "Birlikte olup olmadığımızı öğrenmek istedi."

"Sana bunu soramaz. Onunla çalışıyorsun."

"Eğer işimi etkilediğini düşünüyorsa sorabilir."

"Peki ne oldu?"

"Sorusunu cevapladım ve beni davadan aldı. Benim objektif olabileceğime inanamayacağını söyledi. Hanley de onu destekledi."

"Artık bir önemi yok," dedi. "Ayrıldım."

"Ayrıldın?" Clevenger, VVarner kendisini davadan aldığı yüzüne takındığı kendini beğenmiş ifadeyi hatırladı.

Belki de McCormick Clevenger'ın düşündüğünden daha savunmasızdı. Belki de kökleri onu gerçekten sarsıyordu. "Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Kazanacağım."

Clevenger sesinde Otoban Katili davasını henüz bitirmediğini anlatan savunma ve entrika karşımı bir ifade duydu. "Kazanmak mı, nasıl?" diye sordu ona.

"Adamımız Sally Pierce'i kesinlikle öldürdü. Mektup onun kanıyla lekelenmiş. Mektup Bitter Creek'e elli mil uzaklıktaki Fedex'ten postalanmış. Creston'dan. Eğer gerçekten senin söylediğin gibi çözülüyorsa, belki de gerçekten bu seferkini planlamamıştı. Belki de oradan geçip gitmiyordur. Belki de hâlâ oralardadır."

"Bu adamın peşinden gitme VWhitney."

Cevap vermedi.

"Sen bir psikiyatristsin, polis değil. Onu yakalamaya çalışmak senin işin değil. Özellikle de şimdi FBI desteği olmadan. Ve özellikle de adamımız "bayan avcı"ya odaklanmışken."

"Belki de korktuğu şey budur."

"Ne?"

"Belki de onu gerçekten bulabilecek kişi benim. Yani gerçekten babamın kızıyım."

"Ya da belki de sana bir tuzak kuruyor," dedi Clevenger. "Belki de senin onun peşinden gitmeni istiyor."

"Başımın çaresine bakabilirim."

"Başını derde sokmadan da bunu kanıtlamanın yollarını bulabilirsin."

"Bu tavsiyenin senden gelmesi ilginç gerçekten. Sen hiç güvenli bir şekilde oynamadın."

"Ve bedelini ödüyorum."

"Birkaç gün içinde bu işin merkezine varacağım," dedi McCormick.

"VWhitney!"

Kapattı.

Clevenger North Anderson'un ev numarasını aradı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"FBI'de birlikte çalıştığım psikiyatrist VWhitney McCormick, işini bıraktı."

"Yani?"

"Bizim bir ilişkimiz oldu. Bu nedenle istifası istendi. Otoban Katili bizi Utah'ta görmüş olmalı. Times'taki mektubunda bunu yazmış. Bu sabah yayınlandı."

"Eski alışkanlıkları bırakmak zor oluyor şef," dedi Anderson. "Umarım buna değerdir."

"Sanırım işini geri almak için Otoban Katili'ni kendi bulmaya çalışarak başını belaya sokacak. Öldürülebilir."

Mehmetcan

KEITH ABLOW

"Ona göz kulak olmamı mı istiyorsun?"

"Sanırım VV'yoming'e gidecek," dedi Clevenger. "Çok şey istediğimin farkındayım ama bilgisi olmadan onu izleyemem. Ayrıca burada Sosyal Hizmetlerle başım dertte,"

"Uçak bileti rezervasyonlarına bakması için birilerini ayarlayacağım," dedi Anderson. "Eğer bir yere uçarsa, arkasında olurum."

"Sana minnettarım."

"Geçmiş hesaplarımız birbirini dengeliyor ortak."

Clevenger üç saatini Otoban Katiline yazacağı cevabı tasarlayarak geçirdi. Katilin Clevenger'ı saf bir sevgiyle seven birileri olup olmadığına dair sorusunun kendisini yansıttığına inanıyordu: Katili hiç kimse gerçekten sevmemişti, elbette "melek" dediği annesi de. Altmış yaşında iki kadının cesetlerini de göz önünde, bulundurarak Clevenger Billy ile birlikte oluşturdukları teorinin üzerine gitmeye karar verdi: Katil kimi zaman zarifbaşka zamanlarda canice davranan bir kadın tarafından yetiştirilmişti. Kurbanlarına yaklaşıp sonra da boğazlarını keserken bu dinamiği taklit ediyordu.

Psikolojik baskıyı arttırma zamanı gelmişti. Eğer katil Paulette Bremberg'in cesedinin diğerlerinkinden daha vahşice olduğunu düşünmüyorsa, bu demek oluyor ki gerçeklerle olan ilişkisini yitirmiş. Psikozda. Eğer Clevenger bu durumu tetiklerse katilin mantıklı düşünme, strateji oluşturma ve iz bırakmadan öldürme yeteneğini de yok etmiş olacak.

Mektup bitmiş haliyle Clevenger'ın kırılğan savunma mekanizmalarını birbirinden ayırmak ve altta içten içe yanan deliliği maskesiz bırakmak için tasarlanmıştı.

Gerçek aşkı yaşıyıp yaşamadığımı soruyorsun, ama bu soruyu sana sormak daha anlamlı. Utan ve VVyoming'te bulunan cesetler açıkça gösteriyor ki öfken taptığını iddia ettiğin kadına-annene yönelmiş. Yoksa o yaşta bir kadın karşısında nasıl olur da bu kadar kontrolü kaybedersin? Yoksa neden şimdiye kadar verdiğin en kan dondurucu hasar -VVyomig'te öldürdüğün kadına verdiğin- onun üreme organlarına yönelik olsun?

Paulette Bramberg'i nasıl öldürdüğünü hatırlıyor musun? Yoksa annenin ellerinde çektiğin acı nedeniyle zihnin tamamen kör mü olmuştu ki onun mekanında başkalarını gezerken verdiğin zarara bakmaya dayanamadın?

Parktaki doğum günü partinden soni'a eve döndüğünde, sana saldıran baban değildi. Annendi: acı çeken savunmasız olarak idealize ettiğin, köşede kıvrılmış olarak hayal ettiğin, sana öpücük gönderen güzellik, o kadın. Ne güzel bir yanılsama.

Annen sana o doğum günü.partisini verdi, sonra da dönüp seni cezalandırdı, dudağını yardı, hediyelerini mahvetti. Genç beynin böyle bir ikiliğe nasıl anlam verebilirdi: Aynı insandan gelen incelik ve acımasızlık. Onu iki parçaya -seni tamamen seven mükemmel anne ve sana eziyet eden şeytani kadın- ayırmaktan başka ne yapabiliirdin?

Bir ve aynıydı. Seni sevdi ve senden nefret etti, seni besledi ve cezalandırdı, okşadı ve dövdü.

Başka hangi yollarla seni terörize etti, Cebirail? Duyarlılığını ve zekasını öfkenden tamamen ayır-

mak, böylece öfkeni mantıktan bağımsız tamamen başboş, empati ile yatıştırılmamış bir halde bırakıp Otoban Katili haline getirmek için başka neler yaptı sana?

Kurban aradığına inanmıyorum. Sen huzur, sevgi, annende bulduğunu sandığın gerçekten 'bir olma'halini arıyorsun. Ama bu bir seraptı, ve hâlâ bir serap. Bu gerçeği hatırlatarak bir çocukken hissettiğin ilkel öfkeyi, meme aç dudaklarından uzaklaştırdığında bir bebeğin hissettiği o büyük kızgınlığı tekrar ateşliyorum.

Clevenger gerçek bir yabancı ile nadir yakalanan mahrem ilişkiyi hatırlayabilecek bir kişi için bir şeyler yazmaya kararverdi.

Ancak bir insan yakınlaşmaya duyduğun muazzam ihtiyacı karşıladığında onun gitmesine izin verebilirsin. Bir insan -hiçbir zaman unutamayacağı- hızı ve yoğun bir şekilde ilişki kurduğunda, sadece o zaman, kanlı yemeğinin gitmesine izin verecek kadar yeterli, doymuş hissediyorsun.

Paulette Bramberg ya da Sally Pierce'den kan almadın. Onlar için şiddetin saf ve kısıtlanmamıştı, kabul etmeyi dahi reddettiğin karanlık yanından püskürdüğü için büyük olasılıkla tamamen bilinçdışıydı: Seni dünyaya getiren kadına karşı duyduğun nefret.

Kafandaki ve ağzındaki acı, midedeki ağrı bastırmaya çalıştığın gerçeğe karşı verdiğin tepkiler mi: Çocukken seni koruyacak kimsen yoktu.

Sevgine bağı olduğunu kadının dalgali ruh haline karşı tamamen savunmasızdın. Onu sağladığında yaşadığını hissediyordun. Onu esirgediğinde, ölü gibi hissediyordun. Otobanda arabayı sürerken, onu iki şey olduğu gerçeğinden kaçırıyorsun: O senin meleğin ve şeytanın.

Benim Whitney McCormick'le olan ilişkiye odaklanmanın nedeni kadın-erkek ilişkisinin sana hep zehirleyici, tamamen tehlikeli görünmesinden kaynaklanıyor. Çünkü senin beyninde bir kadın asla görüldüğü gibi değildir. Her ince sözün arkasında, her zarif dokunuşun arkasında, tutkulu hel- anda, öngörülemeyen, çocukken korktuğun bir şey- tan, yanlışlıkla baban olarak hatırladığın bir şey- tan gizlidir.

Babanla hiç buluştun mu, Cebrail? Onun yüzü- nü zihninde canlandırabiliyor musun? Sesini? Ona ait herhangi bir şey saklıyor musun? Neden olma- dığını hiç merak ettin mi? Nereye gitti? Gökyüzün- de kayıp mı oldu?

Babasının zihinsel imgesini canlandırarak Otoban Katili'ni gerçeklerle yüzleştirmek istiyordu:

Bu mektubu bir saniye için bırak, gözlerini ka- pat ve daha önce tasvir ettiğin, evde yaşanan sah- neyi yeniden canlandır. Seni döven, azarlayan ve oyuncaklarını kıran insanın üzerine annenin yü- zünü koy. Bunu yapmaya tahammülün var mı? Ve o saldırganın yüzüne annenin resmini yerleşti- rdi- ğinde onu oradan geri alabiliyor musun? Yoksa o,

oraya Otoban Katili'nin asla görmeye dayanamayacağı gerçekler -annen de senin gibi karanlık ve aydınlık, şeytan ve melek, cehennem ve cennetten ibaret- iki yüzü olduğu tarafından kalıcı bir şekilde yerleştirilmiş mi?

Jung'un alıntıladığın sözleri şimdi seninle konuşuyor:

'Acı gerçek, insanın gerçek yaşamının yaman çelişkilerle -gündüz ve gece, doğum ve ölüm, mutluluk ve keder, iyi ve kötü- dolu olmasıdır. Birinin bizi diğerlerinden koruyacağından, yani iyinin kötüye galebe çalacağından ya da sevincin acıyı yeneceğinden emin değiliz. Yaşam bir savaş meydanı. Hep öyle oldu ve hep öyle olacak ve eğer öyle olmasaydı, var oluş sona ererdi.

Bırak yanılısamaların gitsin. Onun hastalığını giyinerek yaşatmaktansa, vahşi ve şizofren annesinin yaraladığı bir çocuk olarak kal. Bir çocuk olarak ölen parçalarını kucakla ve diğerlerinin ölümünü seyretmek için bir daha açlık duyma. İçinde öldürülenlere zor da olsa bak ve Otoban Katili'nin gerçeğin ışığı karşısında ölen vampir gibi yok olmasına izin ver.

Senin hasta olarak geçirdiğin her gün aslında benim bir iyileştirici olarak eksikliğimdir ama aynı zamanda senin bir insan ve bir Hristiyan olarak sınırlarını da gösterir. Otoban Katili'ni durdurmakta başarısız mı olacağız? Bir kimyacı olarak yeteneklerim sorgulanmakta. Ama senin bahsin çok daha büyük: Ruhun üzerinde son hüküm.

Mehmetcan

PSİKOPAT

Bir kadına duyduğu sevgi nedeniyle kaybolmuş o adam sensin Cebrail, ben değil. Onu olduğu gibi gör ve kendini özgürleştir.

İmzalamadan önce mektubu birkaç kez okudu. İleri doğru büyükçe bir adım atmak için tek yol olduğunu anladığı kendi yolundan gidiyordu—bir araştırma ya da psikoterapi için. Gerçek hamleler sezginin sınırlarını zorladığında ortaya çıkar. Ama bu oyuna bir kez başlayınca geri dönüş yoktur. Ya hastanın içine girer ve onu iyileştirirsin ya da onu kaybedersin—bazen bir seanslığına bazen de sonsuza kadar. Ve Clevenger'ın yanılmalara yoktu: Cebrail'i kaybetmek başka insanların hayatlarını kaybetmesi anlamına geliyordu.

Mehmetcan

on bir

Hank Garber önündeki sandalyelerden birini alır almaz Jonah sandalyesini masasının arkasına koydu. Sam babasının yanında oturuyor, gergin bir şekilde elleriyle bacağına vurarak ses çıkanyordu. Jonah'ın masasının üstünde, mektubu ön sayfada yayılmış bir şekilde *New York Times* duruyordu.

Hank gazeteye doğru yöneldi. "Nevv York City dışından gelen 'tuplardan bir başkası daha mı?" kafasının salladı. "Kork ' n bu deli saçmalığının altından sen çıkacaksın."

"Evet," dedi Jonah, bir gülümseme ile. "Olabilir." Durdu. "Buluşmaya gelmek için istekli oluşunuza sevindim, bence bu, eşinizin bunu yapamıyor oluşa kadar güzel. Bu, üçümüze biraz zaman verecek."

"Heaven'in kendi sağlık problemleri var," dedi Hank, Şam'a bakarak. Beli çıktı yine. Çok acı çekiyor."

Sam aşağı baktı.

Jonah çocuğun sinirlerinin bozulmasını istemedi. "Bana bu konuda güven—oğlun eşinden çok daha fazla acı çekiyor," dedi Hank'a. "Bu nedenle buraya gelmeni istedim. Sam yarın Sosyal Hizmetler Departmanında söyleyeceklerini ilk elden duymanı istedi. Onu geri almana ihtiyacı var, onun doğruyu

söylediğini onaylayan gerek."

Sam güçsüzce omzunu silkti.

"Birkaç kaza," dedi Hank, kırılmayan gözleri Şam'a doğru yönelmişti.

"Yarın Sosyal Hizmetlere doğruyu söyleyerek çocuğun emanetini üstlenecek misin?" diye ısrar etti Jonah. "Onu seninle birlikte eve götürebilecek misin, tabii karının bir daha sizinle birlikte yaşamasına izin vermemesini sağlayarak."

Hank bir kez göz kırptı, ama asla Sama doğru bakmaktan vazgeçmedi. "Bir sürü talihsizlik yaşıyoruz. Ama ben daha uzun süre cehennemim etrafında olacağım. İzleri takip et. Kendini koru."

Sam babasına baktı.

Jonah çocuğun gözlerindeki umudun bulutlanışını görebiliyordu. Zavallı çocuk işlerin bu sefer daha farklı olabileceğine inanıyordu, ama belki de bu sırrı kendine saklaması gerekecekti. "Devam et Sam," dedi Jonah, "Ona söyle."

Sam tekrar yere baktı.

"Bütün güce sahipsin," dedi Jonah. Jonah Sam'm ona bakmasının bekledi. "Ama onu kullanmak zorundasın."

Sam birkaç saniye ruhunu yeniden şarj ediyormuşçasına Jonah'ın gözlerinin içine baktı. Babasına döndü. "Onun bana karşı nasıl olduğunu biliyorsun," dedi.

Onun bana karşı nasıl olduğunu biliyorsun. Onun bana karşı nasıl olduğunu biliyorsun. Jonah'ın kafa derisi sızladı. Sam sadece bu altı kelimeyi söylemişti, ama bu sözler Jonah için Bağımsızlık Deklarasyonu ya da Özgürlük Bildirgesi (Abraham Lincoln'ün açıkladığı köleliği ortadan kaldıran bildiri) ya da İsa'nın sözlerinde daha az harekete geçirici değildi. Çün-

kü olanlarla birlikte, dayak yemiş ve kötü muamele görmüş, hayata benzemeyen bir hayata mahkûm edilmiş Sam Garber, aniden ve geri döndürülemez bir biçimde özgürlüğünü ilan etti, yaşadığım ilan etti.

Hank elini kaldırdı. "İşler yoluna girecektir eğer sen—"

"Zor bir çocuk olmazsam," dedi Sam, ağız dolusu. "Bunun biliyorsun."

Hank gözlerini kapadı.

Jonah konuşmadan birkaç saniye bekledi. Bunun yaparken sesi şefkat doluydu. Bütün öfkesi ondan önceki işkence dolu hayatına mutlulukla batmıştı.

"Onu kaybetmekten neden bu kadar korkuyorsun, Hank?" diye sordu. "Neden Sam'i kaybetmeyi riske alıyorsun?"

Derin bir nefes aldı, kafasını salladı.

"Seni çocukken kim terk etti?" diye sordu Jonah.

"Kendi seçimiyle hiç kimse. Bunu sana söyleyebilirim."

"Sevdiğin bir kişiyi kaybettin."

Hank birden çok kızgın göründü. "Bu kadar öğrenmek istiyorsan, ailem öldürüldü," dedi Hank.

"Bilmek istiyorum," dedi Jonah, sesi kıyıcı döven ince bir rüzgar gibiydi. "Kaç yaşındaydın?"

"Altı," dedi Hank.

"Bir trafik kazası," dedi Jonah, yarı kendi kendine. Jonah'ın nefes alışverişi yavaşladı. Kollarındaki kaslar gevşedi. "Arabadaydın."

Hank kafasını salladı.

Jonah'ın zihnindeki sesler buharlaştı. "Seni kim büyüttü."

"Teyzem baktı."

Mehmetcan

Baktı. Büyüttü değil. Benimle ilgilendi değil. "Zalimdi," dedi Jonah.

"Ben zor bir büyürdüm," dedi Hank. Şam'a göz kırptı.

"Küçük bir çocukken teyzeni terk edemezdin," dedi Jonah. "Seni gerçekten seven iki kişiyi kaybetmiştin."

Hank sessiz kaldı.

"Hep yalnız kalabilirdin. Gidecek hiçbir yeri olmayan küçük bir çocuk."

Hank az önce Sam'in yaptığı gibi güçsüzce omzunu silk-ti. "O öyle bir kadındı," dedi, sonra gözlerini kısarak baktı ve kafasını salladı, sözlerinin az önce Sam'den duyduklarına ne kadar da benzediğini fark ederek.

"İşte en üzücü kısmı," dedi Jonah. "Asla yalnız kalmadın. Çünkü Heaven aynen teyzene benziyor. Büyük olasılıkla görünüşü de teyzene benziyordur, bir düşün bunu. Büyük bir kadın. Sansın bir kadm. Kahverengi gözler."

Hank'in yüzündeki inanamaz ifade Jonah'ın söylediklerinin doğru olduğunu ispatlar nitelikteydi.

"Tüm yaptığın çektiğin acıları oğluna transfer etmek.

Hank zor yutkundu. "Sam bana benziyor," dedi, sesi titriyordu. "Zor."

"Zor," dedi Jonah. "Ama belki de senin kadar zor bir çocuk değildir. Ve belki de Heaven senin teyzenden daha zordur. Büyük tehlike geçmişi yeniden inşa ederken ortaya çıkar—asla tam olarak aynı şekilde yaşayamazsın." Sen yaşamaya devam ettin." Bu Sam için böyle olacağı anlamına gelmez."

Hank'in gözleri doldu.

"Yarm doğruyu söyleyecek," dedi Jonah. "Bu sana ona karşı doğru davranmak için son şansı veriyor. Bu şansı boşa

harcama Hank. Sosyal Hizmetler'e doğru şeyi yapması için yardım et. Sam'i geri getir."

Birkaç saniye sessizlik içinde geçti.

"Baba?" dedi Sam.

Hank ona bakmıyordu.

"Baba?"

Hank kollarım kendine doladı ve kafasını eğdi.

"İyi olacak," dedi Sam.

Bu kurbanı, bu genç ve eziyet görmüş ruhu, gözlerinin önünde bir iyileştirici haline gelişini seyrederken Jonah zorlukla nefes alıyordu.

Hank'in çenesi titriyordu. "Tamam," dedi, hâlâ yere bakarak. "Pekala. Bunu birlikte yapacağız."

Sam Jonah'ın onun yüzünde gördüğü ilk gerçek, dolu, ağzı kulaklarında gülücükle güldü. Ayağa kalktı, Hank'a sarıldı ama Hank kafasını kaldırmayınca kısa kesti.

Jonah, Hank'in dayak yiyip yemediği ağır sorusuyla dayak yemiş, korkmuş bir çocuktan gerçek bir adama, kendisi için yapamadığı şeyi oğlu için yapacak gerçek bir babaya dönüşüp dönüşmeyeceğini belirleyecek o soruyla gerçek anlamda nefesini bıraktı. Bu tarafta on, on bir saniye geçti. Ve tam Jonah umudunu kaybetmek üzereyken, tam Tanrı'nın her yerde her zaman bulunamayacağını düşünmeye başlamışken, Hank'in kollarını açıp oğlunu kucaklayışını ve onu kalbine yerleştirişini şaşkınlıkla seyretti. Ve Jonah Anna Beckvith ve Scott Carmady ve Paulette Bramberg ve Sally Pierce ve diğerlerine rağmen Tanrı'nın sevgi ışığının üzerlerine aktığını hissetti. Kendi canavar babasına rağmen. Dünyadaki tüm şeytanlara rağmen. Kendi şeytanına rağmen. Ve kurtulacağına

Çoğu zaman biz onu kaybetsek de dünyanın bir simetrisi, bir düzeni vardır. Birimiz bir diğerine gizemli, bizim hakkında çok az şey bildiğimiz ölçülemez yollarla bağlıyız. Hank Garber Jonah'ın VVyoming'deki Rock Spring Sağlık Merkezi'nin beşinci katındaki ofisinde oğlu ile kucaklaşırken Clevenger, Boston'dan 3.354 mil uzakta, Linda Diaro'nun Sosyal Hizmetler'in beşinci kattaki ofisine koruma eşliğinde gidiyordu.

Gün içinde onu zor bir yarışmada gibi hissettiren birkaç görüşme yapmıştı. Sabah saat 6:00 civarında Kane VVarner aradı, Times'm Otoban Katili'nin mektubunu yayınlamasına küfür edip Clevenger'ı cevap vermemesi konusunda uyarıyordu. "Devam eden bir davaya dâhil olabilirsiniz," dedi VVarner.

"Sen beni susturana kadar ben zaten bu davaya dâhilim," dedi Clevenger. "Şimdi kendi yoluma gitmeliyim."

"Eğer kimseyi düşünmüyorsan kendini düşünüyorsundur değil mi?"

"Eğer bu -senin hakkında kötü hissetmeye başlamam beklenen yer ise, bir randevu al."

"Bu adam sen ve VWhitney arasındaki cinsel ilişkiye odaklanmış," dedi VVarner. "Sizi Utah'ta izliyormuş. Ve bu mektuptan anladığım kadarıyla kafasında seni o kadındarikurtarmak gibi bir fikir oluşmuş." Bu adamın tam şu anda onun etrafında olmadığını bilemezsin. Ve sen hiçbir şey yapmıyorsun.

VVarner telefonu kapatmadan önce söylediği son şey bu oldu ve Linda Diaro, Sosyal Hizmetler yetkilisi, masasının arkasından onu kutlamaya geldiğinde aklındaki şey buydu.

"Kısa bir süre için de olsa dikkatinizi çekebildiğime çok

sevindim," dedi Diaro. Dar, deniz mavisi bir etek, parlak zircirden bir kemer ve fildişi renginde görmek isteyene göğüslerini cömertçe gösteren açık yakalı ipek bir bluz giymiş, fazla kilolu bir kadındı. Elini sıktı.

Clevenger karşılık verdi.

"Richard O'Connor'a bize katılmasını söyledim. Yolda olmalı."

"O'Connor? Savcı?" diye sordu Clevenger.

"Bölge başsavcılığını iki ay önce bıraktı ve bize katıldı," dedi Diaro.

Clevenger O'Connor'un savcılığında bir davada şahitlik yapmıştı. Postpartum (doğum sonrası) depresyonunda üç yaşındaki kızını öldürmüştü. Onun şahitliği delilik nedeniyle kadının hüküm giymesini engellemişti. "Sanırım, bunda bir sorun yok," dedi. "Kendi avukatımı getirmeyi düşünmemiştim."

"Bir çocuğun iyiliği hakkında tartışıyorsak bu bizim hep aldığımız bir önlemdir."

Clevenger kafasını salladı. Eğer işler riskli bir hal alırsa Massachusetts Quincy'deki Billy'nin evlat edinme davasını çok ustalıkla bir şekilde yönlendiren Sarah Ricciardelli'yi arayabileceğini düşündü. Ofisi sadece on beş dakika uzaktaydı. "Neden başlayıp işlerin nasıl gittiğini görmüyoruz," dedi Diaro'ya kapıya bakarak. "Richard. Sanırım Dr. Clevengeri tanıyorsunuz."

O'Connor içeri girdi. Derin buz mavisi gözler ve güçlü bir alınlı otuzunun sonlarında sıırım gibi biriydi. "Son zamanlarda senin hakkında çok şey duyuyorum," dedi O'Connor. "Duymamak zor."

"Mesleki bir risk," dedi Clevenger. O'Connor'un elini uzatmadığım fark etti.

L şeklindeki ofisin kısa kolunu kaplayan bir konferans masasının etrafına oturdular.

Diario uzun bir nefes verdi ve önüne bir dosya açtı.

Clevenger üstteki sayfalarda Billy için başvurduğunda doldurduğu sayfaları gördü.

"Size kaygılarımızı açıklayalım," dedi Diario.

"Lütfen," dedi Clevenger yüzünde yarım bir gülücükle duran O'Connor'a bakarak.

"Billy Bishop'u "servise ihtiyaç duyan" bir çocuk olarak tanımlayan klinisyenlerimizden birinden bir rapor aldık," dedi Diario.

Bu risk altındaki bir çocuk için koddu. Resmi bir sosyal hizmetler soruşturmasını tetikledi. "Ne tür bir hizmetten bahsediyorsunuz bu vakada?" diye sordu Clevenger.

Diario sorunun yanından geçerek "Biz Billy'nin güvenliği ile ilgileniyoruz," dedi. "Açıkça uyuşturucu kullanıyor.

"Onun yaşındaki çocukların birçoğu gibi," dedi Clevenger. "Ondan çok daha az kayıp yaşamış birçoğu dâhil."

"Onları evde kullanıyor," dedi düz bir şekilde O'Connor, hâlâ bir savcı gibi.

Clevenger sessiz kaldı. Sarah Riciardelli'yi odada isteyebileceğini düşünmeye başlamıştı.

Diario evlat edinme formuna dokundu. Clevenger tırnaklarını yediğini fark etti, bastırılmış öfke işareti. "Billy'yi evlat edinirken tamamen samimi olup olmadığınla ilgileniyoruz." Birkaç sayfa çevirdi, Clevenger'in kendi sağlık ve psikiyatrik geçmişini yazdığı sayfada durdu.

Mehmetcan

"Bu formu doldururken, madde bağımlılığı olup olmadığı ile ilgili soruya -hayır- cevabını vermişsiniz."

O zaman herhangi bir madde bağımlısı değildim, şu anda da değilim."

"Sanırım sorunun sizin bütün sağlık geçmişinizle ilgili olduğu burada açıkça ifade ediliyor, geçmiş ve şimdi," dedi Diaro, O'Connor'a formu uzatırken.

O'Connor kafasını salladı. "Sorunun ruhu açık," dedi. "Kapsamlı bir açıklamayı gerektiriyor."

"Bak," dedi Clevenger, "Sana ayık olduğumu anlatmaktan memnuniyet duyarım. Bununla gurur duyuyorum." Avı bırakması gerektiğini fark etti. "Allah için, madde hikâyemi *New York Times*'ta. yayınladım."

"Pekâlâ, açıkçası," dedi Diaro. "Bu da benim varmak istediğim şeydi. Sizin... Kokaini bir yana bırakalım, alkolle bir probleminiz olduğunu bilmiyorduk. Eğer biz bu gerçekleri kararımızı verirken biliyor olsaydık sizin Billy Bishop için uygun bir baba olup olmadığınızı tekrar düşünürdük."

"Ve olmadığımı mı karar verirdiniz?"

"Mesele bu değil," dedi Diaro. "Ben, sizin bize karşı dürüst olup olmamanızla ilgili konuşuyorum. Tek başına yaşıyor olunuz ve kardeşinin cinayetinin soruşturması sırasında Billy ile tanışmış olma şüphesine karşın yine de sizden yana karar alma riskini aldık. Şüpheli durumlarda birden fazla defa sizin yanınızda yer aldık, Doktor."

Clevenger Diaro'nun Billy'nin evlatlığı ile ilgili resmi bir görüşmeye zemin hazırladığını hissetti. "Herhangi bir konu nedeniyle sorumlu tutulduğumu bilmiyordum," dedi O'Connor'a bakarak.

"Ama şimdi ortaya çıkıyor ki ciddi madde bağımlılığı problemleriniz varmış," dedi Diario. "Bunu söylemek adil olur mu?"

"Ben gerçekten bunu hafife almadım," dedi Clevenger.

"Biz de alamayız," dedi Diario. "Özellikle sizin... aklınız başka bir yerde iken, Billy'nin böyle ciddi problemi varken."

"Otoban Katili soruşturmasını mı kastediyorsun?" dedi Clevenger.

"Bu arada," dedi Diario. "Ve bariz bir şekilde, yeni bir ilişki—en azından *Times'a* göre.

"Okuduğunuz her şeye inanır mısınız?"

"Sanırım daha doğru bir soru Billy'nin buna inanıp inanmadığı," dedi Diario. "Ve bununla ilgili nasıl hissettiği."

"Sizinle soruşturmada birlikte yaşayan bir klinisyenden bahsetti," dedi O'Connor. "Ben psikiyatrist değilim, ama belki de sizin boşluğunuzu doldurmak için."

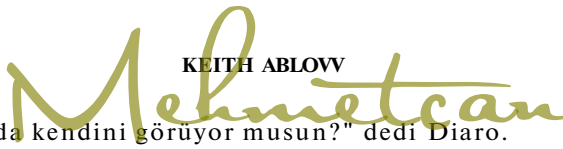
"Soruşturmaya dâhil değil," dedi Clevenger.

"Davayı yakından takip etti, size zaman zaman tavsiyede de bulundu. '

"Evden kaçtı," diye ekledi Diario. "Uyuşturucu kullanıyor.

"Bağlantı kuramıyor musunuz?" dedi O'Connor.

Sarah Ricciardelli'yi araması gerektiğini yeniden anladı, kışından vurulduğunu fark etti ama kendini durduramıyordu. "Bence Billy çok karmaşık genç bir adam," dedi. "Bence bana daha yakın olmak ki bu benim de istediğim bir şey, istiyor. Ayrıca ruhunun zorluklara meyleden bazı karanlık yanları ve insanlara -kendisi gibi kurbanlara- yardım etme kanalları olduğunu düşünüyorum. Ve bunda yanlış bir şey görmüyorum."

"Onda kendini görüyor musun?" dedi Diaro.

Bu sorunun bir suçlama olduğunu biliyordu. Diaro kendi kimliğini çocuğa yansıttığını ima etmeye çalışıyordu, onu kendi hayaline göre yetiştiriyordu, uyuşturucu ile olan problemleri ve şiddet içeren suçlara olan derin psikolojik bağı dâhil. "Bence ikimizin ortak ve farklı yanları var," dedi Clevenger. "Ama sorunuza yan çizmeyeceğim. Cevap evet. Billy'de kendimden yanlar görüyorum."

Diario kafasını salladı, derin bir nefes aldı ve bıraktı. Önceki akşamki ton balığının kokusu ağzından boşaldı. "Rasgele uyuşturucu testi yaptırmayı kabul eder misiniz?"

"Ne yapar mıyım?"

O'Connor öne doğru eğildi. "İstekli misin?" diye sordu. "Şu anda herhangi bir madde kullanmadığınızdan emin olmak için rasgele uyuşturucu testi yaptırmayı kabul eder misin?"

Clevenger onun Billy'den istediği testi Sosyal Hizmetler'in kendisinden istemesinin yarattığı ironiyi kaçırmadı. "Bu sizi memnun eder mi?" diye sordu. "Temiz uyuşturucu sonuçları ve bu da her şeyin sonu?"

Diario ve O'Connor bakiştılar. .

"Otoban Katili soruşturması biter bitmez," dedi Diario. "O zaman size haklarınızı geri vermekten mutluluk duyarsınız."

Clevenger arkaya yaslandı, kafasını masanın karşısında ki iki insanı çok az görebilecek bir şekilde yana yasladı. "Otoban Katili tutuklanana kadar babalık haklarımı elimden alacak mısınız? Bu, bu ay ya da gelecek ay olmayabilir. Bu yıl da olmayabilir."

"Ertelemeyin," dedi O'Connor. "Bu açık uçlu bir deneme süreci olacak, çok dürüstçe, haklarınızın belirli olmayan bir

süre için askıya alınması Billy'nin Otoban Katili davası soruşturmasına dâhil olmasından daha iyidir."

Clevenger bunun Sosyal Hizmetler yaşantısı, yemesi ve solumasının Billy ve onun hayatlarına nakledeceği anlamına geleceğini biliyordu. Onları gece ve gündüz kontrol etme, Billy'i sosyal çalışmacılar ve psikologlarla sonu gelmez toplantılara sürme hakkına sahip olduklarını biliyordu. "Kader değil," dedi.

"Bizce bu, karmaşık bir probleme makul bir çözüm," dedi Diario.

"Ben böyle düşünmüyorum," dedi Clevenger. "Eğer hayatımıza girmek için istiyorsan, bunu bir hâkimden istemeyi dene."

"Yapmak zorunda kalabiliriz," dedi Diario.

"Reşit olmayanların haklarını garanti altına almak gibi bir görevimiz var," dedi O'Connor, "aileleri ne kadar ünlü olurlarsa olsunlar."

O'Connor kartını gösterdi ve kıskançlık ve intikam ortaya çıktı. "Böyle bir göreviniz var," dedi Clevenger. "Benim de var. Ben Billy Bishop'un babasıyım-" Ayağa kalktı. "Mahkemede görüşmek üzere." Ofisten çıktı.

Beşinci kattaki devlet Merkezi park garajına giderken öfkesi yüzüne yansımıyordu. Kapıya açtı, sürücü koltuğuna yerleşti ve kapıyı kapattı. Sonra yüzü düştü, kafasını sarkıttı ve gelmeye çalışan gözyaşlarını geri göndermek için çabaladı.

Diario ve O'Connor'm kendi ve Billy'nin hayatına girmek için iyi bir nedene sahip olmadıklarını biliyordu. Onu tüm o şartlar içinde olabildiğince iyi yetiştirmek için elinden geleni yaptığını biliyordu. Onun için bir saniye bile düşünmeksizin

Mahmetcan

kafasına mermi sıkabileceğini biliyordu. Ama ayrıca biliyordu ki Sosyal Hizmetler, kaprisli ve güçlüydü. Çocuk mahkemesinin oldukça politik olduğunu biliyordu: onu tamamen sevecek ya da hiç sevmeyecek yargıcı resmedebilirdi. Bir olasılık olduğunu biliyordu -çok büyük bir olasılık değil ama gerçek bir olasılık- oğlunu kaybedebilirdi.

Mehmetcan

on iki

VWhitney merkez saatiyle 16.20'de McCormick Rock Springs - Sweetwater County'Havaalamna iniş yaptı. Tabancasını aldı, Reagan National'deki tetkike gitmek için bir araba kiraladı ve Bitter Creek Restoranı'na gitmek için otuz sekiz mil araba sürdü. İstifası Jake Hanley tarafından resmi olarak kabul edilmişti ve kimliği hâlâ yanındaydı.

Jonah'ın yaptığı gibi etrafa bakarak daha önce onur» oturduğu kabinin hemen yanındaki kabinde oturdu. Onu kahvesini yudumlar ve pencereden dışarı boş park yerine bakarken hayal etti. Belki de masanın yanında duvara asılı gümüş müzik kutusuna bir çeyreklik atıp Sally Pierce bardak dolabını yeniden düzenlerken onu seyredip Sinatra ya da Bennett dinledi. Belki Pierce ona evi hatırlattı, annesini. Belki de bu adrenalinin yükselmesine, nabzının hızlanmasına ağzının kan için salya akıtmasına neden oldu.

McCormick neredeyse heyecandan eriyip acı bir açlık çekerken onu yanında hissedebiliyordu. Katilden ona doğru bir akış oldu: Bedeninde adrenalinin yükseldiğini hissetti, kalbi-

nı hızlandıran ve nefes alışverişini derinleştiren ve narin, san saçlarını tutup ayağa kalkmasına neden olan bir akış.

Çılgınca bir şekilde, bu adamı mıhlayacağına, ona ölüm cezası verildiğini göreceğine ve Kane VVarner'a ve Jake Hanley'e ve Otoban Katili'ne ve babasına ve -en önemlisi *ken dişine*- sahip olduğu şeyi hak ettiğini, kimsenin torpiline ya da kimsenin ona FBI'daki ofisinin kapılarını açmasına ihtiyaç duymadığını göstereceğine dair garip bir duygu hissetti.

Clevenger için hiçbir şeyi kanıtlamaya ihtiyacı olmadığı söylemek kolaydı. İnsanlar onun taktiklerine karşı çı kabilirlerdi, kendileri idare ederken onun zengin olmasına içerleyebilirlerdi, basın ondan hevesini alamadığı için ondan kaçabilirlerdi ama kimse onun yersiz olduğunu, yaptığı işte en iyi olmadığını söylemezdi.

Eğer Otoban Katili'ni yakalarsa onun için de söyleyemeyeceklerdi.

Doğrudan girişe baktı, sonra döndü ve acil çıkışa baktı, Otoban Katili mekânın tamamını görüp tek müşteri olduğunu anlayabilmek için fazla çabalamamış olmalıydı. Ama boynunu çevirip bakmasına ve hatta koltuğundan biraz uzanmasına rağmen mutfağın içini göremiyordu, yemek salonundan çıkışta sallanan baklava dilimli pencereyi görüyordu.

Ayağa kalktı, köşeye doğru yürüdü ve pencereden baktı ama hâlâ içeriye dair çok sınırlı bir görüşü vardı. Mutfakın bütün bir kısmı görüş açısının dışındaydı. Soluna bir bakış attı ve uzun duvar nedeniyle park yerinin büyük bir kısmının görünmediğini fark etti. Tamamını görebilmek için dört adım geri gitmek zorunda kaldı.

Otoban Katili'nin cinayet sırasında araziden geçen ya da mutfaktan yemek salonuna doğru yürüyen herhangi birinin cinayete tanık olmadığına emin olması mümkün görünmüyordu.

McCormick köşeden geriye döndü, sallanan kapıyı açtı. Belki de masanın yanında duvara asılı gümüş müzik kutusuna ir çeyreklik atıp Sally Pierce bardak dolabını yeniden düzen-erken onu seyredip Sinatra ya da Bennett dinledi. Belki Pierce ona evi hatırlattı, annesini. Belki de bu adrenalinin yükselme-sine, nabzının hızlanmasına ağzının kan için salya akıtmasına neden oldu.

McCormick neredeyse heyecandan eriyip acı bir açlık çe-kerken onu yanında hissedebiliyordu. Katilden ona doğru bir akış oldu: Bedeninde adrenalinin yükseldiğini hissetti, kalbi-ni hızlandıran ve nefes alışverişini derinleştiren ve narin, sarı saçlarını tutup ayağa kalkmasına neden olan bir akış.

McCormick köşeden geriye döndü, sallanan kapıyı açtı ve muşamba zeminin yedi fit uzaklığında, üç ayak genişliğinde kurumuş kan dolu bir havuz gördü. Oraya doğru yürüdü ve diz çöktü. Katili arkasına bile bakmaya uğraşmaksızın Pierce'in yanında çömelmiş, onu aşağıya doğru iterken hayal etti.

Belki de Clevenger haklıydı: Katil belki de iki parçaya bö-lünmüştü, plan yapmadan hareket ediyordu hatta belki yaptı-ğının bilincinde 'dahi olmayarak. Ama belki de Kane VVarner haklıydı: Bir dereceye kadar katil yakalanmayı *istiyordu*. Ve eğer öyleyse, Sâlly Pierce'in cesedi onun yakalanma isteğinin, derin deliliğinin en iyi kanıtı olurdu. Yardım için son bir çılgık olabilirdi, birilerinin şimdi ve burada onu durdurması için bir yakarış. Şehirden şehre gezisi sona erebilirdi. Hatta eve döne-bilirdi.

Küçük bir olasılık bile olsa Sally Pierce'i tanıyor olabi-lirdi.

Sallanan kapıya doğru yürüdü, ceketinin cebinden bir VVyoming haritası çıkardı ve katlarını açmaya başladı. Bit-ter Creek'i buldu ve eliyle Otoban Katili'nin son mektubu-

nu Federal Ekspres'in posta kutusuna bıraktığı Creston 80 Rota'nın izini sürdü. Eğer katil o olsaydı cinayet mahallinden uzaklaşma isteğinin, kendisini evden uzağa doğru uçuracağını düşündü, yakına değil. 80. Batı Rotasının izini sürdü, Table Rock ve Point of Rocks kasabalarını geçerek daha büyük bir kasaba olan Rock Springs'e oradan da Çjueally'e gitti. Rock Springs ve Queally arasında Pine Dağı ve VVells Creek Gölü'nün yakınında Three Patches Recreational Bölgesi bulunuyor. Clevenger'la katilin dağa tırmanan, kamp yapan yalnız bir adam olup olmadığını merak etmişlerdi. Parmağını daha batıya doğru sürdü, Flaming George Ulusal Parkı'mn yanındaki Yeşil Nehir'e geldi.

Göz kararıyla 80. Rotaya giden yolun ne kadar süreceğini tahmin etti. Creston'la Yeşil Nehir arası 250 mil kadar ederdi. Bu mesafeyi büyük olasılıkla gelecek birkaç gün içinde keşfe çıkacak gibiydi.

Bir parçası denemeyi aptalca buluyordu. O bölgede araştırma yürüten düzinelerce ajan vardı ve tek bir ipucuna bile rastlamadılar. Geçen üç yıl boyunca araştırmada gerçek anlamda bir ilerleme olmadı. Ama bazı şeyler şimdi farklıydı. Aşikâr bir şekilde farklıydı. Katil değişti. Plansız olarak öldürdü. Bitter Creek Card'da bir kartvizit bıraktı. Ve McCormick bu kartvizitin özellikle kendisi için olduğunu düşünüyordu.

Derin bir nefes aldı. Araştırmaya daha başından zor kararlar alarak başlamak zorundaydı. Önsezisine güvenmek zorunda kalacaktı.

Bu içgüdü ona işe katinin Pierce'i tanıdığı varsayımı ile başlamayı söylüyordu. Bu ailesi ve çalışma arkadaşları ile görüşmeler yapmak demekti. Bu aynı zamanda araştırma bölgesi olarak tanımladığı bölgede olabildiğince çok sağlık merkezi ziyareti gerçekleştirmeliydi. Emin olduğu tek bir şey vardı: Oto-

ban Katili çok profesyonelce kan alıyordu. Bu basit bir şekilde iddia ettiği gibi orduda sağlık görevi aldığı anlamına gelebilir, ama daha fazlası da olabilir. Bir hemşire ya da kan alma uzmanı ya da hatta doktor bile olabilirdi. Ve eğer bu onun evi ise, ülkeyi çaprazlama dolaşırken çok eksikli bir devam grafiği izlemesi gerekir, açıklanamayan eksiklikler. Bir defasında haftalarca hasta olmak gibi. Belki de devamsızlık nedeniyle bir hastanede işten atılmış, bir diğerine alınmış, işten atılmış, alınmış ve bu, bu şekilde devam etmiştir.

Gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı. Şu anda Teksas'da bulunmadığının garantisi yoktu. Ya da California. Ya da Nevv Hampshire'ye yola çıkmadığının. Yirmi ya da otuz yıl önce Florida'da ya da Tennessee'de ya da Nevv Jersey'de Kızıl Haç tarafından kan almak konusunda eğitilip, hastaneye adım bile atmamış olmadığının hiçbir garantisi yok. Ama o burada VVyoming'de ve yapabileceği tek şey, sadece başlamak. 250 mil uzunluğunda bir otobanda tek başına bir adamı bulmak karanlıkta atış yapmak gibi bir şey ama o, bu atışı yapmak zorunda.

Ayağa kalktı. Bir miktar adrenalin vücudunda dalgalandı. Tüyleri diken diken oldu. Yolda olmak, avlanıyor olmak -tıpkı Otoban Katili gibi- güzel bir duyguydı.

Yeniden Rock Sprigs'e doğru gitti, Days Inn'in yanında Papa Ginos'ta birkaç dilim pizza yedi ve saat yediden kısa bir süre önce otele kaydını yaptırdı. Otoban Katili dosyasını paketinden çıkardı, açtı ve önceki cinayet mahallerinin tasvirini okumaya başladı. Bu arada bilinmeyen bir numara telefonunu aradı. Açtı.

"Hey VVhitney," dedi babası. Sesi yumuşak ve hafifti, nadir bir içki gibi zamanla yıllanmış, Georgia Bataklığında geçen çocukluğunun anıları ile tatlanmıştı.

"Hey," dedi ayağa kalkarak. Sesini duymak onu kısmen rahatlatmış kısmen de endişelendirmişti, hatta biraz korkutduğu bile söylenebilir—evden kaçan bir çocuk gibi. Yatağın kenarına oturdu." Neler oluyor?"

"Jake Hanley'le az önce konuştum."

"Sana anlatmak onun işi değil."

"Sen anlatmadın."

Virgina, Potomac'taki çiftliğinin çalışma odasındaki dört metre uzunluğunda maun masasının arkasında otururken onu hayal edebiliyordu. Geniş omuzları ve gümüş rengi saçlarıyla, cesur, dar bir Brooks Brothers gömlek, pleli bej pantolon giymiş, tuğla ile örülmüş veranda - dokuzuncu sınıf balosundan önce babasının ona vals öğrettiği, dokuz yaşında annesinin ölümünden sonra ağladığı veranda- üzerinden, pencereden görünen kule gibi binalara bakıyor olmalıydı. Bazen hâlâ, babasının mevsim ne olursa olsun geceleri buz kesen titrek elinin -ona gerçek olamayacak kadar büyük, gerçek olamayacak kadar güçlü gelen o elin- parmakları arasındaki sigaranın kokusunu duyar gibi olurdu. "Pekâlâ, ne dedi?" diye sordu.

"Otoban Katili araştırmasında Ajans (FBI)'la aranızda bir anlaşmazlık olmuş ve kendi yoluna gitmeye karar vermişsin. Bunun gerçek bir fikir ayrılığı olduğunu söylüyor."

Başka ne olabilir? diye düşündü kendi kendine. Yoksa benim için savaşmak zorunda kalırdın, başka bir iltimas arardın, Hanley'i sıkıştırmak için bir senatör bulurdun. Bir tarafı Frank Clevenger'la cinsel ilişkiye girdiği için Otoban Katili araştırmasından alındığını söylemek istedi ki bu itirafın yarattığı şok etkisi onun artık bir yetişkin olduğunu babasına göstetersin. "Bu doğru," dedi. "Gerçek bir anlaşmazlık."

"Ama ayrılmaya değer mi?" dedi.

"Zaman gösterecek," dedi. Uzun bir sessizlik oldu. Bu

Mehmetcan

onu endişelendirdi. "Baba, orada mısın?"

"Nevv York Times'a bugün bakmadın mı?"

"Hayır. Neden?"

"Otoban Katili'nden başka bir mektup daha yayınlamışlar. Bu Hanley ve Kane VVarner'ı tamamen savunmasız bıraktı. Kyle Roland'ın onu yakalacağını düşünmüşlerdi." Boğazını temizledi. "Sen ve Frank Clevenger'la ilgili iyi iş çıkarmış."

McCormick kıpkırmızı kesilmişti. Clevenger'la ilişkisini FBI'nın öğrenmesi yeteri kadar kötüydü. Şimdi ise bu herkes tarafından biliniyordu. Şimdi babası biliyordu. Kendini öpüşürken yakalanmış küçük bir kız gibi hissediyordu ve bu da onu öfkeden deliye döndürüyordu. "Beni Otoban Katili vakasından bu nedenle çıkardılar, çünkü... Clevenger..."

Neyse, saçmalık. O yüzden bıraktım."

"Gerçek bir fikir uyuşmazlığı bu muydu?" diye sordu babası.

"Fazlasıyla." Kendini, babasını hayal kırıklığına uğrattığı, işle eğlenceyi birbirine karıştırdığı, McCormick ailesinin itibarı, McCormick olmanın sadece kendini düşünmemek anlamına geldiği, örnek olmak zorunda olduğu konularında uzun bir nutuk için hazırladı. Bunu daha önce defalarca duymuştu.

Ama bu sefer duymayacaktı.

"Peki, şu anda iyi misin?" dedi babası çekingen bir şekilde, sesi otoritesini gölgeliyor, kızının ona ihtiyaç duyduğunu hissettiği zamanlarda olduğu gibi tarif edilemez, rahatlatıcı bir sıcaklık yayıyordu.

Yatağın kenarına oturdu. "Ben iyiyim."

"Mario'nun Yeri'nde birer kadeh şarap içebiliriz."

"Evde değilim," tüm söyleyebildiği oldu.

"Ne?"

Clevenger'ın evindeymiş gibi algılandığını biliyordu.

Onun böyle düşünmesini istemezdi. "Onsımı boşaltmak ve araştırma ile ilgili bazı bağlantıları kurmak zorundayım. Sabaha kadar Kane'e iletebileceğim her şeyi iletmek istiyorum. Bütün bir geceyi alır."

"Yapabileceğim herhangi bir şey olursa, yapacağımı unutma."

Biliyordu. Her şeyin yolunda gittiğine emin olmak için hayatındaki bütün bağları kurmaktan mutluluk duyacağını biliyordu. Ama böyle olmamalıydı. Çünkü babası Jake Hanley'in istifasını reddetmesini sağlasa bile, Otoban Katili davasına geri dönse bile onu Andover Academy'den Dartmouth'a, FBI'a kadar takip eden soru yakasını bırakmayacaktı: O kendi başına gerekli bir insan mıydı, yoksa Dennis McCormick'in kızı olduğu için mi gerekli bir insandı? "İyi olacağı," dedi.

"İyi geceler öyleyse."

"İyi geceler."

"Seni seviyorum," dedi hızlıca. "Hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapadı. Babasını ne düşünüyor olabileceğini, onu yeniden aramayışını, ona nerede olduğunu söylemeyi, ona eve geri döneceğini, ona geri döneceğini söylemeyi düşünerek yarım dakika boyunca yatağın kenarında durdu. Ama sonra babasının *Times'da* Otoban Katili'nin son mektubuna dair söyledikleri aklına geldi. Ve sonra her şeyi yeniden inşa etmek için bir enerji hissetti, vücudundaki her endişe ve yorgunluk emaresi utancın gelgitleri ve bilinçdışı tarafında güçlendirilen yeni bir kararlılık dalgasıyla yok oluyordu. Otoban Katili'ni bulmak için her zamankinden daha fazla istekli idi. Çünkü şimdi herkesin gözü önünde aşağılanmıştı. Çünkü şimdi FBI sınırlarının çok daha ötesinde ispat etmeye çalıştığı şeyler vardı. Güne *Times'la* uyanan milyonlarca

Mehmetcan

insana ispatlamak zorunda olduğu bir şeyler vardı.

Clevenger'ın günü parçalara bölünmüştü, on beş yaralayıcı devir: Avukatı Sarah Ricciardelli'den uzun ve pahalı bir evlat edinme savaşına kendisini hazırlamasını öğütlediği ayıltıcı bir telefon, Billy'e kötü başlayan bir ziyaret, VWhitney McCormick'le olan ilişkisini ve Sosyal Hizmetlerle tartışmasını merak eden çıldırmış bir muhabir kalabalığının içinden iki kez geçmek zorunda kalışı, North Anderson'dan en son duymak isteyeceği şeyi -McCormick'in VWyoming'te bir rezervasyon yaptığı ve D.C'ye uçmayı düşündüğü- duyduğu bir telefon görüşmesi, arkasından Rock Springs, VVorning'e iki büyük uçuş ve sonra havaalanı yakınındaki Marriott Courtyard'ında VWhitney'in alt katındaki odayı kiralaması.

Billy'i düşünmekten başı, gece yarısı saat oi:Oo'ı geçene kadar yastığa değmedi'. Billy çok daha iyi hissediyordu, detoks ilaçlarına gittikçe daha az ihtiyaç duyuyordu ki bu hem iyi hem de kötü bir haberdı. İyiydi, çünkü kokain ve alkol ve ecstacy hızlı bir şekilde vücudunu terk ediyordu. Böbrek ve ciğerleri iyi çalışıyordu. Kötüydü, çünkü aynı zamanda bazı amaçları da onu terk ediyordu.

"Temizlendikten altı hafta sonra beni günlük tedavi için geri çağırıyorlar," diye yakındı, odada kafese konmuş bir hayvan gibi gezinirken. "Bu baharın ortası demek."

"Ve bunun yeteri kadar uzun olmadığını düşünüyor-sun?" dedi Clevenger iğneleyici bir şekilde.

Billy gezinmeyi bıraktı ve inanmayan gözlerle ona baktı. "Bu sekiz saat demek."

"Yani sana endişelenmek için on altısı daha kalıyor," dedi Clevenger sesini yükseltmemeye çalışarak. "Vücuduna uyuşturucuyu almak kolaydır. Onu kafandan silmek ise bir savaş. Altı haftada bunu kazanabilirsin, bir dönüş noktasm-

dasın."

Mehmetcan

"Güzel," dedi Billy acı bir şekilde. "Ama ben kimseye hakkımda hiçbir şey anlatmıyorum. Söylediğim her şey sağlık kayıtlarına geçiyor, ki biliyorsun daha sonra Sosyal Hizmetlere geçiyor."

Bu doğrudu ve Billy'nin daha az konuşmasına Clevenger da katılıyordu ama bunun Billy'nin tedavisini kötü yönde etkilemesini istemiyordu, bu Sarah Ricciardelli için daha zor bir dava anlamına gelse bile. "Artık sır yok," dedi. "Onlara her şeyi anlat. Saklayacak hiçbir şeyin yok."

"Yani şimdi bu yeri terk mi edeyim," dedi Billy. "Eve gidebiliriz."

"Ne?"

"Evde de burada oturduğum gibi oturabilirim. Burada terapi grubu ya da benzer bir şey yok."

Clevenger daha önce benzer bir bahaneyi temizlenmek için hastanede kalmak zorunda olan sayısız hastasından dinlemişti, böylece yeniden içkiye ve uyuşturucuya başlayabiliyorlardı. Ama Billy'i dışarı çıkmaya çağıran tek şeyin bağımlılığı olduğunu düşünmüyordu. Evlat edinme davasında sözlerinin bir payı olabileceğini düşünüyordu; "Dışarı çıktığında birlikte geçirecek yeterince vaktimiz olacak," dedi. "Şu anda ayrılırsan Sosyal Hizmetlere senin iyileşmek konusunda ciddi olmadığına dair bir mesaj vermiş olacağız. Ve eğer evde benimle birlikte olursan benim de ciddi olmadığımı düşünecekler."

Gözlerini öne doğru eğdi ve dünyaya ve Clevenger'a defolmaları ve kendi işlerine bakmaları, böylece onun da kendi işine bakabilmesi yönünde bir şeyler anlatmak istediği zamanlar yaptığı gibi kafasını salladı. Ama bu sefer farklıydı. "Burada sıkıştık, değil mi?" Sonra da gülümsedi. "Merak etme, uslu duracağım. Birlikte halledeceğiz."

Clevenger da gülümsedi ve bu sefer Billy'le ne kadar yol kat ettiklerini, birbirlerine ne kadar yakınlaştıklarını fark ederek gülümsedi. Ve böylece sonunda uykuya sürüklendi, hayatın ne kadar da garip olduğunu, sana ne kadar harika şeyleri ve ne türlü zorlukları aynı anda hiçbir ipucu vermeden sunabildiğini düşünüyordu.

Mehmetcan

bir

10 Nisan 2003

Kyle Roland'ın söz verdiği gibi Clevenger'ın Otoban tili'ne cevabı *Times'm* ilk sayfasında yer aldı.

Jonah hastanenin hediye dükkânından gazeteyi aldı ve asasına oturur oturmaz okumaya başladı.

Hank, Sam, Heaven ve YVyoming Sosyal Hizmetler Bö-münden Sue Collins adında bir kadınla olan randevusuna eş dakika vardı. Ve o saniyede Clevenger'ın kelimeleri göz-rinden geçerek retinada elektrik dalgalarına dönüşüyor ve yninin optik bölgesinden occipital cortexe (beynin arka smmdaki bölge) doğru giden nöronları harekete geçiriyor mbik sistemi (beynin duygu, hareket, motivasyon ve çeşit-otonomik fonksiyonuyla ilgili bütün memelilerde bulunan lümü) ve ön loblardaki sinirler arasındaki iletişim yoluyla ının için hâlâ anlaşılmaz araçlara dönüşüyor ve daha derine huna ulaşıyordu.

Bu kazanda garip bir kimya Clevenger'ın yazdıkları sey-rin gerçekliğinin şiddetinden Jonah'ı koruyor ve onun anne-ne karşı duyduğu acı, utanç ve o ilkel öfkeyi meleğinin adını

kirleten Clevenger'a yönlendiriyordu. Ve onun Clevenger'a ve McCormick'e ve FBI'daki bütün diğer avcılara duyduğu öfke sığmağı olan dağlardan çıkan sular kadar berrak ve bir elmas gibi güçlü bir hal alıyordu.

Clevenger Jonah'la buluştuğunu ve onunla "asla unuta mayacağı bir şekilde acil ve yoğun" bir görüşme yaptığını hatırlayan biri hakkında olta atarak yine ona bir yem uzatmıştı. Onu iyileştirmek konusunda numara yapıyordu. Tek istediği onu yakalamak ve kafese tıkmaktı.

En kötüsü de mektubun sonlarına doğru yazdığı reçe teydi: Jonah'ın kederinin köklerini küstahça reddedişi ve ona eziyet eden sadist babasının varlığını görmezden gelip, onun asla var olmadığını iddia edişi:

Bu mektubu bir saniye için bırak, gözlerini kapat ve daha önce tasvir ettiğin, evde yaşanan sahneyi yeniden canlandır. Seni döven, azarlayan ve oyuncaklarını kıran insanın üzerine annenin yüzünü koy. Bunu yapmaya tahammülün var mı? Ve o saldırganın yüzüne annenin resmini yerleştirdiğinde onu oradan geri alabiliyor musun? Yoksa o, oraya Otoban Katili'nin asla görmeye dayanamayacağı gerçekler -annenin de senin gibi karanlık ve aydınlık, şeytan ve melek, cehennem ve cennetten ibaret- iki yüzü olduğu tarafından kalıcı bir şekilde yerleştirilmiş mi?

Jonah mektubu, sanki Clevenger'ın boynunu sıkıyın muşçasına, avucunun içinde buruşturdu. Ve bıraktığında, il | eli de beyaz, kansız bir hal almıştı. Clevenger'ı McCormick'l< FBI'in Quantico'daki ofislerinin birine tıkmışmış, birbirlerini

şehvetle bakar, pençelerini birbirlerine geçirir, seks için yanıp tutuşur ve ona zehirli mesajlarını iletir onu mahvetmeye ve onu deliye çevirmeye çalışırken canlandırdı.

Onların onu yakalamaya yönelik küçük beyinli girişimleri ile kendini özgürleştirmek için verdiği uğraş bir zıtlık teşkil ediyordu. Dr. Corrine Wallace'den bir davet almıştı. Sally Pierce'in çalışma arkadaşları ve Kızı Marie ile oturmuş ve onların acılarını içine çekmişti. Birinin ardından diğerini. Tam beş saat boyunca. Hıçkırıklar içinde annesini ne kadar özlediğini anlatırken Marie Pierce'in elini tutmuştu. Ve onların acılarını kendi acısı gibi hissetmişti—o kadar ki kendisi de Marie ile birlikte hıçkırıklara boğuldu. İsa gibi, onun acısını kendi içine aldı.

Clevenger'la McCormick gece gündüz onu cehenneme göndermeye uğraşırken o, bedenindeki bütün hücrelerle cennete layık olmak için çabalıyordu.

Kapı çalındı. Derin bir nefes aldı, yumruğunu çözdü ve *Times'm* buruşturulmuş ilk sayfasını çöp kutusuna attı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama ayakları hareket etmiyordu. Öfkesi onu yine felç etmişti. İkinci kez denedi. Sonuç yok. Sesindeki öfkeyi gizlemeyi başaramayarak "Girin," diye seslendi.

Kapı açıldı. Sosyal Hizmetlerden Sue Collins, yaklaşık kırk yaşında, ancak bir buçuk metrelik boyu ve kırk beş kilo tutmayacak ağırlığıyla ufak tefek bir kadın, Hank, Heaven ve Sam'le birlikte dışarıda dikeliyordu. "Çok mu erken geldik?" diye sordu güçsüz bir şekilde.

"Önemli değil. Lütfen, içeri girin." Sandalyesinden kalkmamış olmasının ne kadar garip görüneceğini fark etti. Yüzünde geniş bir gülücükle, enerji dolu bir şekilde elini uzatmaya çalıştı. "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi Collins'e.

Collins'in yüzü Jonah'ın yerinden kalkmadığını kaydetti

ama onun gülüşü ve elini sıkışım da yansıttı. Ve diğer üçünü Heaven, Hank ve Sam'e bırakarak sağ taraftaki en uzak sandalyeye oturdu.

Heaven inil dedi ve yüz elli kilosunu sandalyeye bıraktı.

Hank etli kollarını yayararak onun yanına oturdu. "İyi misin?" diye sordu nazikçe.

"Bütün gün nasıl idare edeceğimi bilmiyorum," dedi.

Sam soldaki en uzak koltuğa, babasının yanına oturdu.

Jonah kısmen güvenini tazelemek kısmen de içinde salınıp duran öfkesini bastırmak için Sam'le göz teması kurdu. İşe yaradı. Sam ona küçük bir devam et işareti verdi Jonah beynindeki salın rüzgârı yakaladığını ve onu daha sakin sulara götürdüğünü hissetti. Beyin sarsıntıları, çatlakları, psikolojik yaralan ve her şeyi riske attığının bilgisiyle dokuz yaşındaki Sam Garber yine de onu neredeyse yok eden insan azmanı o kadına karşı kendini savunmaya hazırdı. Jonah neredeyse de risini açıp bu harika, Süper-kahraman çocuğu içeri yerleştirdiğini, Tannmn rahmeti ve gücünün onda vücut bulduğunu hissedebiliyordu. Vücudu yeniden hayata dönerken uyluğun daki iğneyi hissedebiliyordu. Sue Collins'e döndü. "Bu yoğun mesainizde zaman bulabildiğiniz için sizi takdir ediyordum."

Collins Şam'a bir bakış attı. "Teşekküre gerek yok."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Heaven Jonah'a. "Neden burada o?"

Collins sandalyesinde doğruldu, kıvrımlı siyah eteğinin pilelerini düzeltti.

Jonah Heaven'in boş gözlerine baktı. "Hepiniz buradasınız çünkü, Sam Bayan Collins'e evde ona neler olduğunu anlatacak."

Heaven ellerini göğsünde çapraz bağladı ve pufladı.

"Siz," dedi Jonah, "Bize anlatmayı tercih etmezseniz eğer.

Hank sandalyesinde gergince döndü.

Heaven'in dudağı kıvrıldı. "Size zaten anlatmıştık." Collins'e döndü. "Hannessey sizin ofisinizin dışında araştırmasını yazdı ve bize açık bir rapor verdi. Kazalar olabilir. O da böyle söyledi."

Collins'in yüzüne ve tavrına çok kararlı bir hal geldi. Ve birden o ufak tefek görüntüsü güçlü ve zor bir ifadeye dönüştü—üst dudağı yassılaştı, omuzları dikleşti, şimdi iki ayağı da yere değiyordu. Belki de bir kız olarak çok defa ortaya sürülmüştü, belki de onu bu işe yapmaya teşvik eden şey buydu.

"Sam'in söyleyecek bir şeyi var," dedi keskin bir şekilde. "Dinlemek istiyorum ve ona göre doğru pozisyonu almak istiyorum."

Heaven Hank'e döndü. "Burada oturarak bunu dinleyecek misin? Hadi bu cehennemden çıkıp kendimize bir avukat tutalım." Ayağa kalkmaya çalıştı.

Hank elini onun kollarına koydu. "Dinlemek için bir avukata ihtiyacımız yok," dedi.

Heaven kafasını salladı. "Şaka yapıyor olmalısın. Bu insanlar hiçbir şey değil." Ama isteksizce yerine oturdu.

Hank Jonah'a baktı.

"Sam?" diyerek Jonah, çocuğu teşvik etti.

Sam titredi ve üst dudağını çiğnedi.

Heaven onun korkusunu koklayabiliyordu. "Bize uzun masallar anlatmaya kalkma," dedi.

"Nedir, Sam?" diye sordu Collins yumuşak bir sesle. "Seni dinliyorum."

Sam'in teni kül rengine döndü.

Jonah onun için sessizce dua etmeye başladı.

"Seni uyarıyorum," dedi Heaven koltuğunda ona doğru flönerken.

Enerjisi gözlerine yansın diye kafasını öne düşürdü.

"Bize aklındaki her şeyi söyleyebilirsin," dedi Collins.

Sam çok daha yavaş bir şekilde kafasını salladı.

Heaven kıkırdadı. "İyi çocuk," dedi neredeyse şarkı söyler gibi. "Ne yapmaya çalışıyoruz burada?" Jonah'a ve Collins'e, sonra tekrar Jonah'a baktı. "Benim küçük meleğimin kafasına yanlış düşünceler yerleştirmeyi bırakacak mısınız?"

"Bunu yapabilirsin," dedi Jonah Sam'e. Ama artık Sam'in yapabileceğinden emin değildi. Kafatası ve beynindeki hasarlar iyileşmişti. Ama ruhu, yapması gereken şeyi yapabilmesi için çok parçalanmıştı. Jonah bunu fark ederek dişlerini sıktı ve Heaven Garber'a olan öfkesi kabardı. Ona baktı ve dehşetle annesinin gözlerini gördü yeniden.

Sam'in çenesine bir damla gözyaşı düştü.

Heaven güçlü hissediyordu. "Siz insanlar disiplinden anlamıyorsunuz. Çocukların vahşice dolaşması gerektiğini düşünüyorsunuz."

Jonah hiçbir şeyi o gözleri yerinden çıkarmaktan daha fazla isteyemezdi. Ama kolları çok zayıf düştü çok zor hareket ettirebiliyordu;

"Sam sınırları öğrendiğinde daha mutlu olacak," diye yüksekten atıyordu. "İyi bir çocuk, olacak bir kabadayı değil. Saygı duymayı öğrenecek." Hank'a baktı. "Bu insanlara orada öylece otursunlar diye para veriliyor. Bize değil. Hadi gidelim."

Hank hareket etmedi. Sam gibi o da üst dudağını çiğniyordu. Parmakları gergin bir şekilde pantolonunu dövüyordu.

"Hadi," dedi. Koltuğundan kalkmaya yeltendi, ayağa kalktı.

Hank onun üzerinde yükselen bu büyük kütleye baktı. "Eve gidelim," dedi Heaven.

Oda baştan aşağı sessizlik içindeydi.

"Affedersiniz?" dedi Heaven ellerini kalçasına yerleştirerek.

"Seni buraya getirmek yanlış fikirdi. Doktorun istediği buydu değil mi, ama ben daha iyisini bildiğimi sanıyordum. Düşündüm ki dinlemek senin için iyi olur. Ama çok açık ki sen burada dolaşırken Sam yapması gereken şeyi yapamıyor. Ve çok açık ki ben de yapamıyorum."

Jonah kafa derisinde bir titreşim hissetti. .

Sam babasına bakıyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Heaven, gerçekten kafası karışmış görünüyordu, kocasının ne dediğini gerçekten anlamıyor gibiydi.

"Üzgünüm," dedi Heaven, gözleri yaşla dolu bir biçimde. "Seni seviyorum. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. Ama hayatta doğru ve yanlışlar vardır. Ve şimdi burada ilk kez doğru olacağım ya da hiçbir zaman hiç kimseye karşı iyi olmayacağım. Yani, eve git ve istediğini yap ve kız kardeşinle kal şimdilik. Bugün Sam'i eve ben götüreceğim."

"Eve hepimiz birlikte gidiyoruz, hemen şimdi," dedi Heaven sesi oldukça gergindi. Hank'in koluna uzandı ama Hank'in gözlerinde çakan bir kıvılcım ona kolunu tutmanın iyi bir fikir olmadığını gösterdi. Farklı bir adamla karşı karşıyaydı. Özgür bir adam. Onun üzerindeki kontrolünü yitirmişti.

Jonah Heaven'i gözlerinin önünde parçalanırken seyretti, yüzü düşmüş, omuzları çökmüştü, göğsü artık kabarmıyordu, elleri kalçasında değildi, yüzünden gerçek bir acı ifadesi okunuyordu. "Senin beynini yıkamışlar," dedi. "Düşündüğün şeylerin hiçbir değeri yok."

"Tek yaptığım düşünmek," dedi Hank.

Heaven Jonah'a döndü, gözleri öfkeden vahşice açılmış-

ti ama yine de onundu ve yaşlarla doluyordu. "Bunu sen yaptın!" diye köpürdü.

"Sana seni anlayabildiğimi söylemiştim," dedi Jonah. "Senin kötü bir insan olduğunu düşünmüyorum. Kapım hâlâ açık. İstedin zaman buluşabiliriz."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun, bağışlayıcı bir Tanrı mı? Bizim hepimizden daha mı iyisin?"

"Senden daha iyi değilim," dedi Jonah.

Bir adım geriledi, neredeyse sendeliyordu, yüzündeki kavgacı ifade gitmişti, bir diktatör alaşağı edildi, onu gurur ve içindeki yanmış çocuktan geriye kalanların bir karışımıyla baş başa, ruhunu canavarca parçalanmış bir şekilde bırakarak kaçtı. "Sana gelmektense ölmeyi tercih ederim," dedi.

"Bunu da anlarım," dedi Jonah.

Saat 15.10 gibi, VVhitney McCormick bölgedeki yedi sağlık merkezinde -Rock Spring'in iki büyük kliniği, daha büyük üç bakım merkezi ve iki hastane: Rock Spring Memorial ve Rock Spring Sağlık Merkezi- çalışanların işe alım dosyalarına ulaşmak için rozetini ve etkileyiciliğini kullandı. Eli boş döndü. Seçim kriteri -kan alma konusunda uzman ve çok fazla iş değiştirmiş ya da devamsızlık yapmış olmak- onu eklem rahatsızlığı ile uğraşan birkaç yaşlı kadına, yedinci kez hapse atılmış bir doktora ve, şu anda Paris'te Patrick değil Patrice adı ile yaşayan neredeyse her ay hastaneye cinsiyet ameliyatı sonrası yüzünün aldığı yeni hali gösteren fotoğraflarını gönderen; bir seksen boyunda, yüz yetmiş kilo ağırlığında genç sorunlu erkek bir hemşireye ulaştırdı. Yani açıkça seni arabasına alan ve kalbini çıkaran türden insanlar değil.

Şimdi, Rock Springs'teki Rock'n Roll adlı bir kahve dükânında Marie Pierce'i beklerken, Queally'deki insan kaynakları yöneticisi ile 16.45'teki buluşmaya gitmek üzere yola

Mehmetcan

düşeceği için heyecanlıydı. Pierce'in katili yakalamak için ona yardım edecek en önemli araç olduğunu düşünüyordu.

İçeri girdiği anda onu fark etti. Kaybının acısı yüzünden okunuyordu. Sırrını açığa çıkaran siyah çemberler. Kırmızı gözler. Göçmüş yanaklar. Ama yine de kaba bir güzelliği vardı. Kırkının başlarındaydı ama vücudu bir genç kızmki kadar düzgündü. Saçı sarıya boyanmış, at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Büyük bir Harley Davidson svveatshirt, metal zincirli bir kemer, dar kot pantolon ve ayak bileğine kadar gelen siyah bir bot giymişti.

McCormick Pierce'in uyumadığını ve ağlamayı kesmediğini biliyordu. Eğer kabuslar hâlâ başlamadıysa yakında başlardı. Ve sonra "-sayciım"lar: *eğer o gece annemin işini ben yapıyor olsaydım, eğer oraya gidip onu kontrol etseydim.*

Onu yanına çağırmak için elini kaldırdı.

Pierce ona baktı, masaya yürüdü. "Dr. McCormick," dedi.

McCormick ayağa kalktı. "Annen için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Harika bir insandı."

"Senin için zor olduğunu biliyorum," diye başladı McCormick. "Buraya geldiğin için seni takdir ediyorum."

"Polis benimle bir görüşme yaptı. FBI'de."

"Ben adli psikiyatristim. Benim davalardaki rolüm biraz daha farklı."

Pierce kafasını salladı.

"Hakkınızda kısa bir makale okudum. Senin ve annenin iki kızının birlikte kaldığınızı biliyorum. Üç nesil birlikte. Çok açık ki birbirinize çok yakındınız."

"Birbirimizin en iyi arkadaşıydık. Bunu yapan kişiyi bulmak için her şeyi yaparım."

Garson geldi ve siparişleri aldı.

"Sorularım oldukça düz olacak," dedi McCormick. "Annenin herhangi bir kişiyle bir anlaşmazlığı olup olmadığı, daha önce birileri tarafından, akraba da olabilir, korkutulup korkutulmadığını merak ediyorum. Herhangi biriyle görüşüp görüşmediğini, birlikte olup olmadığını, öğrenmek isterim."

Pierce basitçe ve doğrudan cevapladı. Kimse annesine zarar vermek istememişti. Üç yıl önce babasının ölümünden bu yana hayatında hiçbir romantik ilişkisi olmamıştı. Çevresinde dolanan evsiz, serseri ya da akıl hastası hiç kimse yoktu. Hiçbir şey. "Onu gerçekten özleyeceğim," dedi Pierce. Derin bir nefes aldı ve dudağını ısırıldı.

McCormick kendisini görüşmenin ikinci kısmına, korkutucu kısmına hazırladı, Pierce'in ham acısı ile oturuyordu. Bu konuda iyi değildi, hiç olmamıştı, belki de kendi annesinin acısını gerçekten yaşayamadığı için.

"Bir bakıma, aslında," dedi Pierce, "sanki hiç ölmemiş gibi."

"Bu normal," dedi McCormick, sesinin şefkat dolu olmaktan ziyade soğuk olduğunu biliyordu. "Reddetmek, acının ilk safhasıdır." *

Pierce hoşgörölü bir şekilde gülümsedi. "Bunu biliyorum," dedi. "Quealy Community College'da Ölüm ve Ölme dersi aldım. Seçmeli derslerimi psikolojiden aldım. Demek istediğim onun öldürüldüğüne inanmıyorum. Demek istediğim onun öldürülemeyecek bir parçası vardı. Onu hep özleyecek oluşum, onun benim içimde ve kızlarım Heidi ve Sage'nin içinde yaşayacak oluşu gibi," durdu. "Annem gitti, fiziksel olarak. Ona sarılamayacağım. Ama ruhu hâlâ aramızda. Bunu hissedebiliyorum. Sanırım hep hissedeceğim. Sanırım her zaman onunla konuşabileceğim."

Bir tarafı Pierce'in kendini kandırdığını söylüyordu.

Sonuçta, annesi gerçekten ölmüştü. Her parçası. McCormick onu yüzü zayıflamış ve boğazı kesilmiş bir şekilde lekesiz elik masada yatarken hayal etti. Ama diğerk tarafı annesi ile ilgili olarak benzer bir yalana kendisinin de inanabilmesini istiyordu. "Bununla gerçekten iyi başa çıkıyorsun," dedi. "Bu gücü nereden buldun?"

"Aslında başa çıktığım falan yok, inan bana," dedi Pierce. "Tek düşünebildiğim, ölmeyi ne kadar istediğim. Ona katılmak istedim. Bir buçuk gün boyunca yataktan kalkamadım. Sonra hastanedeki o doktorla buluştum ve her şeyi daha farklı görmeye başladım."

"Danışma almaya mı başladın?"

"Bunu hastane önerdi. Benim ve onunla birlikte çalışan herkes için. Ağlamayı kesemiyordum. Yemek yiyemiyordum. Sonra, evi aradıklarında büyük kızım Heidi, beni Rock Springs sağık merkezindeki bu doktoru görmem için çok zorladı."

"Bir psikiyatrisi mi?"

Kahveleri geldi.

"Sanırım öyle," dedi Pierce içeceğini yudumlarken. "Bir çeşit terapist sonuçta." Omzunu silkti. "Gerçekte ise bir mucize işçisi."

"Son derece nitelikli."

"Böyle bir zamanda herhangi bir insanın bir fark yaratabileceğine inanmazdım. Ama sanki daha benimle tanışmadan, beni *biliyor* gibiydi. Benim kendimi bildiğimden daha iyi. Sonunda daha önce hiç kimseye anlatmadığım şeyleri ona anlatarak bitirdim görüşmeyi." Biraz daha yaklaştı ve daha yumuşak bir şekilde konuştu. "Gerçekten benimle birlikte ağladı."

McCormick midesindeki hissi -VVrens hakkındaki hikâye nedeniyle duyduğu şüphe- önemsememeye çalıştı. Kahvesini yudumladı. "Seninle birlikte ağladı?" diye sordu kahvesini

masaya bırakı.

Mehmetcan

"Kulağa tuhaf geliyor biliyorum," dedi Pierce. "Ama değildi. Orada olsaydın sana da öyle gelmezdi. İnsanları çok önemsiyor. Benim acımı hissetti. O, beni incittiği kadar onu da incitti. Ve bir şekilde beni daha az incitmeye başladı."

"Bir saatte."

"Buluşma bir saat için ayarlanmıştı, ama neredeyse üç saatini benimle birlikte geçirdi. Annem hakkında hatırlayabildiğim her şeyi bana anlattırdı. Onda sevdiğim her şeyi. Nefret ettiğim yanlarını. Birlikte yaptığımız kavgaları. Onu bana hediye ettikleri arasında en sevdiğim şeyi. En sevdiği şarkıyı. Parfümü. Yemeği. Tatili. Filmi. Her şeyi. Ve bu her şeyin odaklandığı yer oldu."

"Ne değişti?"

"Bu anıların behi mutlu ettiğini fark ettim, üzümüyordu. Söylediğim gibi, bu nedenle benimle birlikte. Ve hep olacak." Özlem dolu bir gülümseme yayıldı yanağına. "Çok hoş bir adam ve inanılmaz bir sesi var. Seni bir şekilde transa sokuyor."

"Ya?"

"Muhteşem değil—Bruce Wills ya da George Clooney değil. Sadece gerçekten hoş görünlü bir adam. Bir beyefendi. Onda gerçekten çok... hassas bir şeyler var." Yanakları ve boynunu kızarmaya başladı. "Neredeyse bir kadın gibi. Yani demek istediğim ona, yani değilim, henüz. Ama..." Kendini toparladı. "Kulağa çılgınca geliyor olmalı."

"Belli ki sana çok yardım etmiş. Başka bir randevu daha aldın mı?"

"Keşke alabilseydim," dedi kafasını sallayarak. "Bir hafta içinde ayrılıyor."

"Ayrılıyor? Neden?"

Mehmetcan

"O kiralık bir doktor." Gülümsedi. "Yani o böyle söylüyor. Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Hastane biraz yardım etmesi için onu kiralamış. Sonra başka bir yere gidecek. İki saat uzaklıkta olabilir. İki bin mil uzaklıkta olabilir."

"Gezici doktor," dedi McCormick daha çok kendi kendine. Ve bu sözler midesindeki hissi yoğunlaştırdı.

"Bir ne?"

"Gezici doktor" dedi McCormick. "Bütün şehir boyunca dolaşırlar."

Mehmetcan

iki

Whitney McCormick Marie Piercele Rock'n'RoU'da otururken Clevenger da Sarah Ricciardelli'nin Massachusetts, Charlestown'daki ofisinde oturmuş Billy'nin evlatlık davası ile ilgili stratejilerini planlıyordu.

"Evlat edinme geçekleştikten sonra oyunun kurallarını istedikleri gibi değiştirerek dans edebilirler mi?" diye sordu Clevenger.

Ricciardelli oldukça hoş yüzü, kahverengi gözleri, uzun kıvrıkcık saçları ve aslan gibi yüreğiyle otuz üç yaşında bir kadındı. "Sadece onları kandırdığını ispat edebilirlerse," dedi keskin kalemli hafifçe defterine vurarak.

"Ki yapmadım," dedi Clevenger.

Ricciardelli evlatlık formuna baktı. "Mahkeme boşluk tanıyacak gibi görünmüyor. O. J. ve Enron yüzünden."

"Bush'a Florida'yı verdiler," dedi Clevenger.

Ricciardelli kahkaha attı.

"Formda yalan söylemedim," dedi Clevenger. "Tam bu raya oturdum ve doldurdum."

Ricciardelli öne doğru eğildi. "Bunu unutmadım Frank. Her soruya kanunlara uygun şekilde cevap verdik. Ve cevaplarımızı mahkeme salonunda savunacağız." Yeniden sandalyesine

oturdu. "Sadece bu aşağılık O'Connor'un yanında herhangi bir şey söylememiş olmanı diliyorum. Ya da *Tmies'ta*, bu konuyla ilgili."

Bu şerhi duymak Clevenger'ı endişelendirdi. "Kazanacağımızdan emin değilsin."

Riciardelli kafasını salladı. "Tek söylediğim, eğer işler bizim lehimize gitmezse yaratıcı olmak zorunda olacağız."

"Yaratıcı..."

"Billy'yi on altı yaşında evlat edindin. Şimdi o on yedi yaşında."

"On buçuk ay sonra bir yetişkin olacak. Biliyorum. Ama şu anda ihtiyaç duyduğu en son şey o zamana kadar bakıcı ailenin yanında kalmak. Bu onu yıkabilir."

Ricciardelli elini uzattı. "On yedi yaşında olduğunu da kim söylemiş?"

"Ne?"

"Bishoplar tarafından altı yaşında evlat edinildiği düşünülüyor değil mi?"

Clevenger ona yan gözle baktı, nereye varmak istediğini çok iyi biliyordu.

"Düşünüyor," diye tekrar etti.

"Yedi yaşında da olabileceğini söylüyorsun, yani şu anda da on sekiz yaşında olabilir."

"Bizim tek bildiğimiz, -ya da Sosyal Hizmetler'in ya da mahkemenin- on sekiz yaşında olabileceği. "Bishoplar onu Rusya'da bir yurttan almışlar. Benim bildiğimi sen de biliyorsun ki, yabancı merkezler çocuklarının yaşı hakkında yalan söylerler. Ne kadar küçük olursa o kadar pazarlanabilir olurlar. Yani Billy'yi Mass General'e gönderelim ve bir ortopedist yaşını tahmin etsin."

Clevenger yarı gönüllü işaret etti. "Ama eğer on sekiz

yaşında olduğunu başanlı bir şekilde savunursak, detokstan kaçabilir ya da dışarıda tedavi olmak isteyebilir."

"Yasal sorumluluğunu kaybedeceksin," dedi. "Bir baba olarak dayanmak istediğin otoritenin bu olmasını istediğinden emin değilim."

"Kendini kandırma," dedi Clevenger. "Alabileceğim her türlü otoriteye sahip olmak isterim. Telefonu çaldı. North Anderson ve VVnitney McCormick hariç bütün telefonlar yönlendirilmişti. Arayan kişinin numarası görünmüyordu. Servisin bakmasını istedi ama daha iyisini düşündü. " Affedersin, iki saniye," dedi Ricciardelli'ye.

"Frank Clevenger," dedi, koridorda telefona cevap verirken.

"Oh," dedi Ally Bartlett. "Sana doğrudan ulaşabileceğimi düşünmemiştim."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Aslında ben sana yardım etmek için aramıştım," dedi. "Yapabileceğimden emin olmasam da. Söylemek istediğim şeyin önemli olup olmadığını bilmiyorum ama..."

"Dene." •

"Bu telefonlardan milyonlarca aldığınızı biliyorum. Ama Times'taki yazınızı okudum. Ve özellikle sonuncu mektubunuz beni birisini düşünmeye sevk etti. FBI'i arayıp sizi sordum ama yaklaşık on beş farklı insana yönlendirildim. Sonra da Boston'daki telefon rehberinden numaranızı aldım. Sıradan bir insan gibi siz de kayıtlısınız."

Hem Nevv York Times hem FBI bu ipuçlarından binlercesine maruz kalıyorlardı. Hepsiyle ilgilenemiyorlardı. Ve binlercesinden hiçbirini onları bir yere götürmedi. Clevenger bunun da farklı olacağından çok umutlu değildi. Masasının arkasında duran Ricciardelli'ye göz attı. Tekrar görüşmeye

dönmek için sabırsızlanıyordu. "İnan bana, oldukça sıradanım," dedi. "Nereden aradığını sorabilir miyim?"

"Frills Corners, Pennsylvania."

"Tekrar arayabilmek için telefonu numaranı ve adını alabilir miyim?"

Sessizlik. "Başıma gelen bir şeyi size anlatmam gerek. Ama size numaramı ya da adımı söyleyemem. Karışmak istemiyorum."

Kadının sesindeki bir şey Clevenger'ın dikkatini çekti. Dramatik bir keskinlik, korku ve hayranlık karışımı bir korku. Katillerle karşılaşmış insanlarda duyduğu ses tonunun aynısı. Jeffrey Dahmer'in komşusu. Richard Ramirez'in arkadaşları. Ted Bundy'nin iki eski kız arkadaşı. "Tamam," dedi. "Seni dinliyorum."

Nefesini bırakıp boğazını temizledi. "Mektupta yazdığın gibi—hiç unutmadığım bir insan," dedi. "Onunla sadece bir kez karşılaştım altı ya da yedi yıl önce, tamamen tesadüfen. Ama hâlâ onu düşünüyorum—her gün."

"Onunla nasıl tanıştın?"

"Otobüs durağında. O gün oldukça üzgündüm. Babam hastaydı, hastanedeydi. Ölüyordu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Her neyse, bu adam ortaya çıktı ve bir şekilde bütün hayatımla ilgili onunla konuşmaya başladım. Ona tam olarak her şeyi anlatmış gibi hissediyorum. Ve anlattım. Demek istediğim, onu bir şeyler içmeye çağırdım ki bunu asla ama asla yapmam, babam hakkında konuştum, annem hakkında hatta seks hakkında. Dayanılmaz bir sesi var. Seksi değil, gerçekte, sadece... bilmiyorum. Davetkar. Tamamen rahatlatıcı. Onun gibi biriyle daha önce hiç tanışmamıştım."

"Sana adını söyledi mi?"

"Hem evet hem hayır. Bana adının Phillip Keane olduğunu söyledi. Bir doktor - psikiyatrist olduğunu söyledi, Vennango Regional Sağlık Merkezi'nde."

"Bir psikiyatrist?"

"Ona inandım," diye devam etti Bartlett. "Yani, sevgileri inanılmaz derecede güçlüydü. Gerçekten bir terapistle konuşuyormuş gibi hissettim. Ve sıradan olmayan bir terapistle. İki tane olmuştu ama doğruyu söylemek gerekirse, çok işe yaramadılar. Ama o hayallerindeki adam gibi bir şeydi. Harika bir dinleyici."

"Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Onu daha sonra hiç göremedim. Ertesi gün hastaneyi aradım ama operatör Dr. Phillip Keane'in orada çalışmadığını söyledi. Ve beni psikiyatri servisine yönlendirdi. Ve sonra işler gerçekten garip bir hal aldı."

"Nasıl?" diye sordu Clevenger.

"Sekretere adını verdim ve benim bir hastayla görüşmek istediğimi sandı. Zarar görmüş çocukların kaldığı bir üniteydi. Bana Phillip'in annesi olup olmadığını sordu. Ben de hemen kapattım. Adam bana gerçek adını bile vermemişti, benimle yeniden görüşmekle ilgilendiği yoktu."

Clevenger Otoban Katili'nin mektuplarındaki psikolojik akıl yürütmeyi, Jung'dan yaptığı alıntılar, kişisel geçmişini ortaya serişini, Clevengeri iyileştirebileceğine dair küstah iddiasını düşündü. Olabilir miydi? Otoban Katili bir psikiyatrist olabilir miydi, tıpkı kendisi gibi. "Nasıl görünüyordu?" diye sordu.

Başka bir sessizlik. "Yakışıklı, orta yaşlı, sanırım," dedi Bartlett. "Ama onunla bu nedenle konuşmadım. Görünüşü, hoş ya da sıcak oluşu ile ilgili değildi." Birkaç saniye geçti. "Sadece dünyadaki en kibar insan gibi görünüyordu. Ve benimle

gerçekten ilgileniyor gibiydi. Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor, ama bence gerçekten ilgilendi."

* * *

, Clevenger, Sarah Ricciardelli ile olan yirmi dakikalık işini bitirmek için odaklanmakta çok zorlandı. Zihni Otoban Katili'nin mektubundaki cümlelerde geziniyordu.

*Sorunlu bir çocuğu evlat aldınız. Siz de sorunlu bir çocuk muydunuz? Hâlâ o çocuk musunuz?
Siz de -benim ve küçük Billy Bishop- gibi yeniden doğmak için mi çabalıyorsunuz?
Elimi tutun, kalbimin derinliklerine bakın, sizinkini görmeme izin verin. İçimdeki şeytanı açığa çıkarın ve bana onları ruhumdan atmak için yardım edin.*

Bunlar inceleyen sorulardı, iyileştirici potansiyeli olan sorulardı. Derin psikolojik sorulardı. Katilin psikiyatrist olması sadece onları değil her şeyi açıklıyordu. İnsanlara çok yaklaşarak çok hızlı bir şekilde onların kendini ifşa etmelerini sağlamakta bir ustaydı. Güvenilir görünüyordu, yatan bir hastaya karşı doktorun gerçek tutumu. Ve tıp öğrencisi olduğu yıllarında nasıl kan almayı öğrendiğini hatırladı.

Riciardelli'nin ofisinden caddeye çıktığı an cep telefonundan North Anderson'u aradı.

"Ne oldu?" diye sordu Anderson.

"Psikiyatrist olabilir," dedi Clevenger, buzlu zeminde kaymamaya çalışarak.

"Kim? Neyden bahsediyorsun?"

"Katil. Bir psikiyatrist olabilir."

KEITH ABLOVV

Mehmetcan

"Psikiyatrist?"

Clevenger arabasına doğru yürürken rüzgârda iki büküm oldu. "Pennsylvania'da bir kadından bir telefon aldım. Yıllar önce adamımızın profiline uyan bir adamla tanışmış. Ona bir psikiyatrist olduğunu ve yerel bir hastanede çalıştığını söylemiş. Kıza da bir psikiyatrist gibi *görünmüş*. Ve oradaki üniteye tedavi gören bir hastanın adını kullanmış."

"Bu adam ülkenin her köşesinde cesetlerini bırakıyor," dedi Anderson. "Geçen altı ay içinde geceleri mektuplarını üç farklı şehirde bıraktı. Ne tür bir psikiyatrist şehirde böyle gezer?"

"Geçici görevli olan," dedi Clevenger otomatik bir şekilde, kendini sürücü koltuğuna atarken. Geri yaslandı ve gözlerini dikerek tam karşıya baktı, kelimenin bu kadar uzun zaman sonra ağzından bu kadar çıkmış olmasına şaşırdı ve ona çok doğru göründü.

"Gezici doktor. Harika. Nedir bu Allahın cezası?"

"Gezici doktor. Gezici bir psikiyatrist. Ajanslar için çalışan kiralık doktor. Hastanelerdeki kadrolu psikiyatristlerin yokluğunu bir ya da iki ay için dolduruyorlar, genellikle şehre uzak,yalıtılmış yerlerde. Geniş - açık araziler bizim adamımızın hoşlanacağı gibi."

"Uyuyor," diye katıldı Anderson. "Ama bu kadının onunla tanışmış olması, yıllar sonra *Times*'i okuması, onu hatırlaması ve seni aramaya karar vermesi olasılığı..."

"Biliyorum," dedi Clevenger. Geçekçi olmak zorundaydı. *Times*'ta onun nerede olduğunu bulabilmek için yerleştirdiği yemler yok denecek kadar zayıftı. Ama sıfır değildi. Aksi takdirde, yemi hiç yerleştiremezdi. "Belki de katille buluşmadı. Ama benim onun bir psikiyatrist olduğunu düşünmemi sağ-

ladı. Ve bu anlamlı, onu bunun gözlerinden anlamış olsun ya da olmasın."

"Nasıl yardım edebilirim?"

"Sanırım ülkede ulaşmakta güçlük çekmeyeceğimiz kadar az psikiyatrist var. Hepsini bulmak zorundayız?"

"Ya FBI?"

"VVarner büyük olasılıkla söyleyeceğim şeyi dinlemeyecek ama onu arayacağım."

"İddiaya girerim ki Murph -Joe Murph'ü hatırlıyor musun, Murphy ve Marblehead'daki iş arkadaşları- iki saat içinde bana en büyük grubun listesini verebilir," dedi Anderson. "Elime geçer geçmez aramaya başlayacağım. Neyi bilmeye ihtiyacımız olduğu oldukça açık: Cesetlerin olduğu bölgede çalışmış olanlar var mı diye bakacağız."

"En yakın olan VWyoming'den başlayarak," dedi Clevenger.

"Anladım,"

Clevenger McCormick'i düşündü. "VWhitney ne yapıyor?"

"Hastaneleri ve klinikleri turluyor, dedi Anderson. "Şu anda onun iki araba arkasındayım, (o Batıda. Birkaç dakika önce Rock Springs'te bir yerde kahve içerken peşine takıldım. Otuz-otuz beş yaşlarında bir kadınla buluştu. Ayrırlarken onu kucakladı. Belki eski bir arkadaşdır, belki de kurbanın bir yakını."

"Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Adamımız hâlâ yakınlarda olabilir."

"Benim üstüme vazife değil ama bana öyle görünüyor ki ona yakın bir yerlerde değilsin."

"Yapmam gereken bazı başka işlerim var," dedi Clevenger.

Mehmetcan

KEITH ABLOVV

"Sanırım bu hayır anlamına geliyor ama sana baskı yapmayacağım."

"Güzel."

"Pennsylvania'daki şu hastaneyi aramamı ister misin?" diye sordu Anderson. "Onun kim olduğunu çıkarabilen birileri var mı görürüz."

"Kapatır kapatmaz orada olacağım."

"Yeterince adil. Hey, bu arada Billy nasıl?"

Bir nedenden ötürü ona Billy ile ilgili bir davası olduğunu söylemek istemedi. Belki sadece şu anda detaya girmek istemediği için. Belki de telaşlanmış, endişelenmiş Anderson ona çok istediği seri bir katille 'sorunlu bir çocuk sakın bir ev hayatı özler'i birbirine bağlayıp *ben sana söylemiştim* nutuğu çekmesin diye. İkisinde de performansı gerçek bir onu hak etmezdi. "Bugün iyi," dedi. "Yarın, kim bilir?"

"Günlerden bir gün."

Clevenger kapattı. Sonra Venango Regional Sağlık Merkezi'nin sekreterinin numarasını tuşladı. bir anda ne kadar kırılgan bir yolda ilerlediğini fark ederek ne kadar az ilerleyeceğini ve ne kadar çok şeyi riske attığını düşündü.

Mehmetcan

uç

Jonah Rock Springs Sağlık Merkezi'ndeki masasına yaslandı, önünde boş bir sayfa ve bir dolma kalem vardı. Kollarını başının üstünde gerdi, parmaklarını genişçe açtı ve alabildiği kadar derin bir nefesi içine çekti. Uzun zamandır hissetmediği kadar canlı hissediyordu. Görüşü, duyması, koku duyusu olabildiğince iyi çalışıyordu. Derisinin altında kabaran kaslarını hissedebiliyordu. Orada mükemmel bir şekilde otururken atardamarlarının ve toplardamarlarının çalıştığını kalbine dolan ve oradan çıkan kanı hissedebiliyordu, ölenlerin kanı onun vücudunda yeniden doğuyordu.

Marie Pierce'i iyileştirerek kendi yıkıcılığına karşı bir zafer kazanmıştı. Onun kucaklayışının sıcaklığım, taşan minnettarlığını hâlâ hissedebiliyordu.

Nefesini bıraktı, ellerini indirdi ve Clevenger'a bir sonraki mektubunu yazmak için eline kalemi aldı. Bitirince onu VWyoming sınırları içinde postalamayı, sonra da Fort Hood Military yakınında, Teksas, Pidcoke'daki bir sonraki görevine başlamadan önce bir hafta kadar dağlarda kafa dinlemeyi düşündü.

Saate baktı. 16.27. Yazmaya başladı.

Aslında en büyüğü her şeye kadir Tanrıya, Evrenin Kralına karşı duyduğum olmak üzere gerçek aşkı tattım. Onu severek, diğerlerini de seviyorum ne kadar şeytanca ya da takdire layık olursa olsunlar. Ve onun üzerinden, söz veriyorum ki bir gün kendimi de seveceğim.

Küstahça babamın bana eziyet etmediğini iddia ediyordunuz. Saldırganın yüzüne anneminkini yapıştırmamı söyleyerek bana meydan okuyorsunuz. Ama onu kirletecek böyle oyunlara kalkışmayacağım. Beynimin yıkanmasına izin vermeyeceğim. En kötü kâbuslarımın oyuncusu olsa da, hayatımın meleği değil şeytanı da olsa ona karşı sevgi doluyum ve onu affetmek için çabalardım.

Sen ve sevgili Whitney'in kendi yıkıcılığını benim ardımda gizlemek istiyorsunuz. Annemin yüce anısını yok etmek istiyorsunuz, böylece beni güçsüz düşürecek, yakalayacak ve nihayetinde beni de yok edeceksiniz. Ne uğruna? İnsan yapımı yasaları savunmak adına. Ama daha büyük yasalar var.

Hepimiz günahkârız, Frank. Hepimiz şiddeti seviyoruz. Aramızdaki fark benim ışığı takip etmek için verdiğim kesintisiz mücadeledir.

Görüş açım artık net. Seninki ise intikam ihtiyacı ile bulutlanmış.

İçinde böyle bir ihtiyaç var, çünkü kritik bir gerçeği gözden geçiriyorsun, belki de en kritik olanını. Ve de o açıkça şu: Dünyadaki tek nefret kişinin kendine karşı duyduğudur. O sadece elverişli yemleri bulur.

Mehmetcan

KEITH ABLOV

Ben seninkilerden biriyim. Ben içindeki katile - dayak yemiş, aşağılanmış ve acısını bastırmak için uyuşturucu ve alkol kullanmış o çocuk- bakmaktan kaçınmak için bulduğun en son aracım. O çocuğu sev, böylece kalbinde beni sevmek için de bir yer bulacaksın, benim seni sevmek için bulacağım gibi.

Eğer kalbindeki başı derde girmiş çocuğu kucaklarsan, evindekini de kucaklamanın çok kolay olacağı gerçeği çok açık değil mi?

Çok açık bir şekilde görüyorum ki otobanda rastladığım kadın ve adamlar boş yere gitmedi. Onlar cennete giden yolu dölüyorlardı. Ve sadece benim için değil. Kendileri için de aynı zamanda. Ve senin için de, eğer bu yolu seçersen. Hepimiz daha mükemmel bir yere doğru hareket ediyoruz. Beden ve tenlerin koleksiyonu olan büyük planda son atılımı yapmak çok da önemli bir mesele değil.

Sevgili Antonio Machado'nun sözlerini buraya alıyorum:

*Dün gece rüyamda
O harika hata,
Kalbinde balardan,
Eski yanlışlarımdan bal yapıyorlardı.*

Ofis kapısı çalındı. Kağıtları masanın çekmecesine yer leştirdi. "Girin," diye seslendi.

Doktor Corrine Wallace, sağlık şefi, içeri girdi, sabah kinden çok daha kasvetli görünüyordu.

Kapıyı arkasından kapattı. "Konuşmamız gerek."

Gözlerinden bir şeylerin çok yanlış gittiğini görebiliyor

Mehmetcan

du. Onu önündeki sandalyeye almak için hareket etti.

Oturdu. "Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum Jonah, o yüzden hemen söyleyeceğim."

Jonah ona baktı ve arıladı. "Sam?" diye sordu, yanılıyor olmak için dua ederken.

"Polisten bir telefon aldım,"

Sormak istemiyordu, sessizliğin içinde kırılan floresan ışıklarıyla birkaç saniye oturdu. "Ne kadar kötü?" diye sordu, sonunda.

"Onu öldürdü," dedi YWallace. "Hank onu yeniden eve aldı."

"Öldü mü? Sam öldü mü?" içgüdüsel bir şekilde saate baktı.

"Onu tutuklayan polise ondan özür dilemesini istediğini ve reddedince onu köşeye ittiğini söyledi."

"Peki ya Hank?" Orada mıymış?"

"Evet. Onu durdurmak için hiçbir şey yapmamış. İkisi de birinci dereceden adam öldürmekten yargılanacaklar."

Jonah Heaven Garber'i, yüz elli kiloluk o devasa kadını Sam'in yanında bir kule gibi durarak, ona bağırırken canlandırdı. "Ban üzgün olduğunu söyle, üzgün olduğunu söyle!" ama cesur çocuk reddetti. Ama sessizliği o yarattığı daha da öfkeliendirdi.

Sonra canlandırılabilir en korkunç sahne gözlerinin önüne geldi, annesinin yüzünün Heaven'in yüzüne dönüştüğünü, onun melek gibi gözlerinin kıpkırmızı kesildiğini, güzel dudaklarının öfkeden gerildiğini hayal etti.

Yeniden Sam'e bakarken kendini yerde, ağlarken ve daha fazla dayak yememek için yalvarırken gördü.

Bu Clevenger'ın zihnini bir şekilde işgal etmesi miydi?

Onun beynini yıkamakta başarılı mı olmuştu?

"İyi misin?" diye sordu Wallace, sandalyesinde öne doğru eğilirken.

Jonah masanın önünde ona baktı ve kim olduğunu gördü. Ama bir an sonra onun görüntüsü de Heaven'inkine dönüştü. Yumruğuyla gözünü ovuşturdu. "Biraz zamana ihtiyacım var," dedi. "Üzgünüm."

"Elbette." Ayağa kalktı ayrılacakken tekrar dönüp ona baktı. "Yanlış hiçbir şey yapmadın. Bunu bilmeni istiyorum. Bunun olacağını öngörmenin hiçbir yolu yoktu."

Jonah cevap vermedi.

Kapıya yöneldi.

Jonah kapının sesini duyduğunda ayaklarını hissetti ve kafasının elleri üzerine düşmesine izin verdi.

Clevenger Kane VVarner'i aradı ve Ajansın Otoban Katili'nin gezici bir psikiyatrist olup olamayacağını göz önünde bulundurulması önerisine karşı soğuk bir cevap aldı.

Bunun için endişelenerek vakit kaybetmedi. Günün sonunda Venango Regional Sağlık Merkezi'nin yöneticisi, yönetici yardımcısı, insan kaynakları bölümü, kapalı ünitenin başhemşiresi ve hastanenin CEO'suyla görüşmüştü. Şu anki ya da geçmişteki personele ait dosyaları görebilmek için mahkeme kararına ihtiyacı olduğu konusunda hepsi ısrar etti. Kapalı Ünite ile ilişki kurmaya denedi ama telefona cevap veren hemşire orada sadece sekiz aydır çalışıyordu ve Clevenger'ın verdiği tarife uyan bir psikiyatrist hatırlamıyordu.

Saat 18.40'ta EST ona bir atış şansı vermeye karar verdi. Sağlık yöneticisini anons etti. Operatör ona Dr. Kurt LeShan'ı aramasını söyledi.

LeShan beş dakika sonra cevap verdi.

Clevenger kendini tanıttı. "Saatler sonra sizi rahatsız et-

tiğim için üzgünüm.

"Önemli değil. Sizi tanıyor gibi hissediyorum," dedi LeShan. "*Times'taki* işinizi takip ediyorum. Büyüleyici. Bu telefonu neye borçluyum?"

"Bir ipucunu takip ediyorum—çalışanlarınızdan biri olabilir."

"O da kim?"

"Adından emin değilim."

"Bir ipucu."

"Sanırım hastanenizde 1995 yılında Noel zamanlarında çalıştı. Geçici bir doktor olabilir."

"Genellikle burada en az bir geçici doktor bulundururuz. Çalışanların işe alım zamanından yola çıkarak bir yere varmak mümkün değil."

"Uzun. Biraz uzun kırsaçlar. Mavi..."

"Jonah!" diye kesti LeShan. "Jonah VVrens."

"Bana onun hakkında herhangi bir şey söyleyebilir misiniz?"

"Şunu söyleyebilirim ki—şimdiye kadar birlikte çalıştığım en iyi psikiyatristti, geçiciler ve kadrolular dâhil. Kesinlikle birinci kalite."

"Phillip Keane adında bir çocuğu tedavi etmiş miydi?"

"Olabilir. Keane buraya çok sık gelir. Oldukça psikotik. Neden sordun?"

"Dr. VVrens tanıştığı bir kadına kendini açıkça Phillip Keane diye tanıstırılmış."

"Belki de onun kim olduğunu bilmesini istemiyordu. Büyük olasılıkla o anda aklına Phillip'in adı geldi ve onu kullandı. Bu çok dürüstçe bir tavır değil diye düşünüyorum. Açık ki hiç profesyonel de değil. Ama adli bir psikiyatristin dikkatini

çok çekmeyen değerler sanırım bunlar."

. "VVrens'in hangi ajansa bağlı çalıştığını hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum. Ama önce bana onu neden aradığınızı söyleyin?"

Clevenger VVrens'in bu vakada şüpheli olduğuna dair bir şey ima etmek istemiyordu ki değildi. Resmi olarak. Hatta mantıken de. Milyonlarca *Times* okurunun denizinde atılan bir oltaya körü körüne atlamıştı. "VVrens'in tarifinde bir doktorun Otoban Katili hakkında önemli şeyler bilebileceğine dair benim bir telefon aldık."

"Onunla yolları kesişmiş ya da onu iyileştirmiş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Mümkün."

"Doğru, eğer birisi bu deliye yardım edecekse, bu Jonah olabilir," dedi LeShan. Kıkırdadı. "Gücenme sakın."

"Üzerime almadım," dedi Clevenger. "VVrens'i bu kadar sıradışı yapan nedir?"

"Nasıl olduğunu bilirsin. Bu sende vardır ya da yoktur. O buna sahip. Allah vergisi. Üçüncü kulak. Başka hiç kimseyle konuşmayan hastalar onunla konuşurdu. Ve eğer şiddet kullanan bir kişi ile karşı karşıyaysak hepimiz bilirdik ki Jonah'ı aramamız gerekiyor. Tamamen kontrol dışı kalmış o adama gidip onu sakileştirirdi. Zamanı gelir ve tartışma biterdi. Onun varlığıyla ilgili. Çok sakinleştirici. Çok güçlü."

"Onu seviyorsun—bir insan olarak demek istiyorum, profesyonel yeteneğinin ötesinde."

"Herkes severdi. Jonah'ı sevmemek gibi bir şey olamaz. Göreceksin. Eğer sana yardım edebilirse, yapar. O tür bir ih-sandır."

"Peki, ajansı neydi?"

"Communicare," dedi LeShart. "Neredeyse hep onu kul
lamıyoruz. Denver'in dışındalar. Bir dakika bekle, sana numa
ralarını vereyim."

VWhitney McCormick Kızıl Haç'taki buluşmasını bir son-
raki güne erteledi. Böylece Rock Spring Sağlık Merkezi'nde
durabilecekti. Psikiyatri ünitesindeki demir kapının arkasın
dan kilitlenirken çıkardığı sesi duyduğunda saat 17. 45'ti.

"Evet," dedi bir kadın sesi, mikrofondan.

"Adım Dr. VWhitney McCormick. Dr. VVrens'i görmek is
tiyordum" dedi.

"Tabii ki, sizi bekliyordu."

Bunu duymak McCormick'in işlerini kolaylaştırman'1.
Pierce VVrens'i onu görmeye geleceğini haber vermek için ara-
mış olmalıydı.

Bir hemşire onu içeri aldı ve VVrens'in kapısına kadar ona
eşlik etti. Kapıyı çaldı, cevap gelmedi. Daha güçlü çaldı. Hâlâ
cevap yoktu. Açıldığında yeniden çalmaya hazırlanıyordu.

"Dr. McCormick," dedi Jonah. "Size nasıl yardımcı ola-
bilirim."

McCormick nasıl taşkın bir şekilde baktığını fark etti,
sanki birazdan ağlayacak ya da bağıracaktı. Yine de Maric
Pierce'in söylediği her şeye uyuyordu. Sesi ve yüzü ve duru
suyla anlayışlı bir adam olduğu anlaşılıyordu. "Sizi rahatsız
ettiğim için üzgünüm," dedi. Dalgalı gümüş rengi saçlarını,
mavi gözlerini, mükemmel tenini, pileli gri pamuklu panto
lonunu yumuşak rengini, kahverengi süet ayakkabılarım ve
balıkçı yaka derin mavi kazağını, hepsini not etti.

"Önemli değil." Jonah, döndü ve ofise girdi.

McCormick, kapıyı bilerek aralık bırakarak onu takip
etti. "Bitter Creek Diner'da gerçekleşen cinayeti araştırıyo

ram," dedi.

"Duygusuz bir cinayet," dedi Jonah masasının üstündeki bir kutuya kitap ve dosyaları yerleştirip ona arkasını dönerek ayakta dikilirken.

"Marie'ye gerçekten çok yardım etmişsiniz. Kendini çok daha iyi hissediyor."

Jonah paketlemeye devam etti.

Araştırma için anlamlı olabilecek herhangi bir şey bulup bulmadığınızı merak ettim.

"Bu daha çok teröpatik bir görüşmeydi," dedi Jonah. "Bir soruşturma yürütmüyordum."

McCormick sesindeki keskinliği kaçırmadı. Onu biraz daha iteklemek istedi. "O kısmıyla ben baş edebilirim," dedi. "Bu benim uzmanlık alanım. Travma sizin alanınız mı?"

Wrens cevap vermedi. Kutuyu doldurmayı bitirdi, ağzını kapadı. En sonunda ona yüzünü döndü. "Korkarım zamanla-
manız pek iyi değil," dedi. "Bir hastam bugün annesi tarafın-
dan öldürüldü. Size özet geçecek halde değilim."

McCormick geri itilmişti. "Kaybettiğiniz hastanız hak-
kında bir fikrim yok. Ben.." cep telefonu çalmaya başladı. Ka-
patmak için eliyle ceketinin cebini yokladı.

"Öğrenmek ister misiniz?" diye sordu VVrens, alaycı bir
şekilde.

McCormick kafasını salladı.

"Kaç yaşındaydı?"

"Dokuz," dedi VVrens. Boğazım temizledi. "Onu eve ben
gönderdim. Güvende olacağını düşündüm. Bu çok büyük bir
hataydı. Affedilemez bir hataydı. Ellerini masanın üzerine
yerleştirdi ve kendini sağlama alırcasına parmaklarını yaydı.

McCormick birden odanın oldukça boş olduğunu fark
etti. VVrens her şeyi masasının üstündeki kutuya yerleştirmiş-

ti. "Bugün hastaneyi terk mi ediyorsunuz?" diye sordu. "Saniyirim Marie sizin daha bir hafta kadar burada kalacağınızı söylemişti."

"Şu anda yeteneklerim hakkında kendime çok güvenemiyorum. Herhangi bir kimseye yardım edemeyeceğim."

McComick VVrens hakkında daha çok şey öğrenmek istedi ama ona nasıl yaklaşacağım bilmiyordu. "Birkaç sorum daha var," dedi.

"Ne hakkında?"

"Bayan Pierce hakkındaki izleniminiz hakkında," tüm söyleyebildiği oldu.

"Annesinin ölümüyle ilgili ondan mı şüpheleniyorsunuz?"

McCormick kafasını salladı. "Tabii ki hayır. Sadece daha yakından öğrenmeye çalışıyorum."

"Daha yakından öğrenmeye çalışıyorsunuz," dedi Jonah. Gözlerinin içine baktı. "Bugün bir hastam öldü Dr. McCormick. Öldürüldü. Bu tarz şeyler duymaya karşı bağışıklık kazanmış olabilirsiniz ama ben öyle değilim. Hastalarımın çok derin bir bağ kurarım." Onu geçerek yürüdü ve kapıyı açarak onu dışarı çıkardı. "Şimdi beni yalnız bırakmanıza ihtiyacım var."

Clevenger Communicare'e ofis kapanırken gitti. Biraz ikna etmek gerekti ama ofisin sahibi adını Times'tan duymuştu ve dosyalardan VVrens'e baktı. Son otuz altı ay içinde çalıştığı bütün yerleri okudu.

Cesetlerin bulunduğu yerlere yakın hiçbir yerde çalışmamıştı.

"Şu anda nerede çalışıyor?" diye sordu Clevenger.

"Çalışmıyor—en azından bizim için," dedi kadın.

"Başka bir ajansla mı çalışıyor?"

"Bu zamanda, diğer herkes gibi. Keşke onu bizimle birlikte tutabilseydik. Şimdiye kadar duyduğum en saygıdeğer psikiyatrist. Onunla çalışan her hastane onunla tekrar çalışmak için yalvarıyor. Ama o tekrar etmek istemiyor. Yeni yerler taze yüzler görmek istiyor."

"Sanırım bu çok nadir rastlanan bir durum değil," dedi Clevenger, gururu kırılmıştı. "Başka neden bir gezici olarak çalışırsın ki?"

"Gerçekten? Bu insanlar asla bir şirkette devam edemezler."

"İnsanın içinde devam ederler."

"Bir sürü eli tutarlar, inan bana. Birçok sıkıntılı durumda karşılaşırlar. Beni yanlış anlama, bazıları çok yeteneklidir. Hatta dahidir. Ama onlar gönül hırsızdır. Rutinlerden hoşlanmazlar. Ve insanların kendilerine çok yaklaşmasından."

"Yerleştirilecekleri yerleri kendileri mi seçer?" diye sordu Clevenger.

"Bu tartışılır," dedi kadm. "Eğer bir yere çağrılmışsak, listede kimin sırası gelmişse o gider. Eğer o insan olmazsa, devam ederiz. Çok zor işler değil. Çok fazla doktorumuz var. Eğer bir ya da daha fazla işi reddeden olursa işi kaybedebilir."

"Anlıyorum."

"Neden özellikle Dr. VVrens'i aradınız?" diye sordu.

"Sadece bir şeyin izini sürüyordum." Sonra da söylediği cümlelerin VVrens'i onun olmasını istediği şekilde temize çıkarmadığını fark etti. Venango'daki Dr. LeShan'm fikrini ödünç aldı. "Aradığımız adamı iyileştirmiş olabileceğini düşünmüştüm. Ama anlaşılıyor ki yollar kesişmemiş, her neyse."

"Otoban Katili'nden mi bahsediyorsunuz?" dedi kadın.

"Evet, öyle."

"Bana bir iyilik yapın. O hayvanı yakaladığınızda, bo gazını öyle bir kesin ki bir daha Times'ta nutuk atmaya kal kısmasın. O ortalıkta insanları keserek dolaşırken bu empatli denen şey tam bir zırva. Ben bir büyükanneyim, tanrı aşkına, ama onun kahrolası kafasını kessem çok mutlu olurum. O zaman o psikolojik laflar ağzından çıkamazdı."

"Bu iş için çok fazla insan sırada bekliyor," dedi Geven ger. Ölüm cezasının birçok eyalette devam etmesine yetecek kadar çok insan, diye düşündü.

"Kendine dikkat et doktor. Ve iyi şanslar. Tanrı seni korusun."

"Evet, teşekkürler." Telefonu kapattı. Kalbi çok hızlı atıyordu. Çıkmaz sokaktaydı.

Anderson'un cep telefonunu aradı ve onu Rock Springs Sağlık Merkezi'nin yakınında arabasına aldı ve McCormick'in gelmesini bekledi. "Burada boşuna kürek çekiyoruz," dedi. "Senin bulduğun bir şey var mı?"

"Murph'den listeyi aldım" dedi Anderson. "Beş ajans aradım. Sonuç yok. İki benimle konuşmayı reddetti. Diğer üçünden hiçbirisi de bu adamın cinayet işlediği yerlerde doktor çalıştırmamış." Sustu. "Bilmiyorum. Belki de işle eğlenceyi birbirine karıştırmıyordun"

Bu klişe Clevenger'ın zihninde bir ışıkyaktı. Katilin çalıştığı yerlerle cinayet işlediği yerler arasında bir ilişki olduğunu düşünmek tamamen yanlıştı. Bu Clevenger'ın FBI ile birlikte katile dair oluşturduğu profilin -insanlarla çok yakınlaşmaya ihtiyaç duyan, kendini başkalarının samimiyeti ile besleyemediği zaman öldüren bir adam- dışında kalıyordu.

"Orda mısın?" diye sordu Anderson.

"Kesinlikle haklısın," dedi Clevenger.

"Tabii ki öyleyim. Hangi konuda?"

"İşteyken öldürmez. Buna ihtiyaç duymaz," dedi Clevenger. "Hastaları ile kurduğu yakın ilişki onun yoğun insan ilişkisi ihtiyacını karşılıyor. İnsanlar ona içlerini döküyorlar. İki şii arasında öldürür. Kendini en çok dışlanmış ve yalnız hisettiği anda. Etrafta onu kendi acısından uzaklaştıracak hiçbir ey olmadığında. Gömmeye çalıştığı her çocukluk travmasının ilinç düzeyine çıkması onu korkutuyor."

"Ama mektubun onu heyecanlandırmış olmalı. Belki bu defasında, Wyoming'de, hastalar yeterli gelmedi."

Clevenger onda katıldı. Katilin işine en yakın yerde cinayet işledi yer Bitter Creek olmuştu. Çözüldü, işte olmasına rağmen kendini yatıştıramadı, kontrolden çıktı. Ve bu doğru, uzaklaşamadı. Şüphle çekmek istemezdi. Odaklanmak zorundaydı, hiçbir şey olmamış gibi görev süresinin bitmesini beklemeliydi. Whitney McCormick'in içgüdüleri bu bağlamda haklı çıkmıştı. "Olabilir," dedi Clevenger. "Bu yine de zor bir hedef, ama yakınlarda olabilir."

"Bu civardaki bütün hastaneleri arayacağım ve burada gezici psikiyatrist çalıştıran yerleri soracağım."

"Operatörler bile biliyor olabilir. Bilmiyorlarsa doğru-dan kapalı psikiyatri ünitesini sor."

Hemen sonra, Anderson McCormick'in hastaneden ayrılıp kiralık arabasına doğru yürüdüğünü gördü. "Whitney tutunu yeni bitirdi," dedi Clevenger. "Güvenli ve anlamlı. Rock Spring Sağlık Merkezi'ni iki kez ziyaret etti ama çok uzun kalmadı."

"Onun da bir gezici arıyor olmasından şüphle ediyorum," dedi Clevenger.

"Gezdiği her yeri iki kez kontrol edeceğim."

"Bir şey bulursan beni ara."

"Arayacağımı biliyorsun."

Mehmetcan

Clevenger telefonu aldı ve Whitney McCormick'in cep telefonunu aradı. Telesekreteri duymadan önce bir kez çaldı. "Beni ara," dedi Clevenger. "Önemli."

Mehmetcan

dört

McCormick hastane çıkışını arabasının içinden izledi. Dr VVrens'le ilgili ne yapacağı konusunda emin değildi. Bir taraftan, Otoban Katili profiline uyuyordu—insanlarla çok çabuk yakınlaşan çekici görünümlü orta yaşlı bir beyaz adam. Bütün ülkeyi geziyor. Marie Pierce'in dediği gibi hipnoz etkisi yaratan bir sesi var. Diğer taraftan, genç bir hastasının ölümü nedeniyle çok derin bir acı çekiyor. Empatiden yoksun değil. Suçluluk hissediyor. Tavrında hesapçılık gibi görünen hiçbir şey yoktu, Sally Pierce'in ölümüyle ilgili Marie Pierce -ya da herhangi bir başkasına- göndermede bulunmadı."

Ayrıca Otoban Katili'ni tesadüfen bulabilme ihtimali hayal gücünü zorladı, cinayetin bir adım gerisinde kurbanın kızı vardı. Psikiyatristin vakası FBI'ye bir ipucu sundu. Diğer katiller cinayetten on yıl sonra kurbanın tişörtünü ya da yirmi yıl sonra bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezinde bir yakınının öldürmekten bahsederek kırmızı ışık yaktıktan sonra tutuklanıyorlar.

Otoban Katili Marie Pierce ile konuşmaktan zevk almaz mıydı? Kurbanının kanma yaklaşmak onu ısıtmaz mıydı?

Kane VVarner'i aramayı düşündü, ama eğer Jonah VVrens masum -işini yapmaya çalışan iyi bir doktor- çıkarsa ne kadar amatörce görüneceğini düşündü. Borcunu ödemek için bir aramadaydı, Ajansın kaynaklarını dokuz yaşındaki hastasını kaybettiği için acı çeken nazik bir adamla harcamak ona hiçbir şey kazandırmazdı.

Dip noktasındaydı, bunu çözdüğünden emin olana kadar VVarner'a hâlâ davayla ilgili çalıştığını söyleyemezdi.

VVrens hakkında daha çok şey öğrenmeye ihtiyacı vardı. Ve kazmaya ne zaman başlayacağına dair bir tercih hakkı yoktu. Eğer VVrens katilse onun yaklaştığını artık biliyordu. Şehri her an terk edebilir, aylarca ya da sonsuza kadar orada kalmak üzere dağlara kaçabilirdi.

VVrens elinde bir çanta ve yanında paketlediği kutu ile sürgülü cam kapıdan dışarı çıkana kadar park yerinde yirmi beş dakika kadar bekledi. BMVV'sine girdi, çalıştırdı ve sürdü.

O da arabasını çalıştırdı ve onu takip etti.

Jonah dikiz aynasından McCormick'in ön farlarına baktı. Tanrı'nın onun için ilahi planının ne olduğunu anlamaya çalışıyordu, neden masum bir çocuk olan Sam'i ondan aldığı aynı gün, ona içi şeytan dolu bir kadın göndermişti.

Nihayetinde buradan çıkarabildiği tek sonuç iyi ve kötünün sürekli bir değişkenlik içinde olduğu, iyilik ve kötülük arasındaki son büyük çatışmanın tek değil sürekli bir seferberlik olduğu, bir meleğin ölümünün bir şeytanın ölümüyle sonsuz bir dengeye kavuşacağı idi.

McCormick'in ölümü Jonah'ın başlangıcı için bir görev olabilir miydi? Nihayetinde McCormick'e ulaşacağını bilerek mi Clevenger'a ulaşmıştı? Kefareti ancak avcının ölümüyle mi masum bir olasılık olacaktır. Tanrının gazabını giderecek olan o muydu?

Mehmetcan

Şiir açıldı: Yeryüzünden, kesinlikle bağışlamayan onun gibi birini sildiğinde affedilecekti.

Üzerinde durgun bir örtü dalgası hissetti, sanki uzun ve eziyetli yolculuğu bir sona yaklaşıyordu. Kefaretine uzanan yolunun son metreleri belki de şu anda gidiyor olduğuydu.

McCormick Ambassador Motor Inn'e giderken "VVrens'i takip etti, onu 105. odanın önüne park ederken gördü. Yirmi yarda uzağına park etti. X5'inden çıktı, odanın içinde kayboldu.

Baldırına uzandı, silahının yerinde durduğundan emin oldu. Sonra da arabadan çıktı. Çıkarken beş boşluk uzağında North Anderson'u gördü, ona bakıyordu, sonra hemen uzaklara baktı. Bu otobanda şüphelendiği şeyi doğruladı: Takip ediliyordu.

Sadece Clevenger VVyoming'te olduğunu biliyordu. Clevenger'in partneri ile hiç tanışmamıştı ama onun siyahi bir adam olduğunu biliyordu. Plakasına baktı, arabanın kiralık olduğunu gördü.

Ona doğru yürüdü, penceresini tıkladı.

"Siz North'Anderson olmalısınız," dedi.

Anderson itiraz etmenin bir anlamı olmadığını düşündü.

"Frank'a benim büyük bir kız olduğumu söyleyin. Arkamdan beni izlemesine gerek yok."

"Sanırım, senin hâlâ buralarda olan katili arıyor olduğunu düşündü. Eğer öyleyse, takip etmekten hoşlanabilir."

Jonah hakkında hissettiklerini Anderson'a anlatmayı düşündü ama onun ya da Clevenger'in önünde aptalca bir duruma düşmek istemiyordu. İşini yapmak için yalnız bırakılmak istiyordu. "Demek istediğim eğer gerçekten yapmamı istiyorsa," dedi "ben onu arayıp dakikası dakikasına otel odasında

olanları anlatabilirim." Gülümsedi. "Ama burada iş üzerinde değilim. Pekala, kaybolan çocuğunuzdan ne haber? Onun dı şanda olduğunu düşünmek anı mahvediyor olsa gerek."

Anderson onaylarcasma kafasını salladı, McCormick'in bu kadar doğrudan oluşuna şaşırarak.

105 numaralı odaya yürüdü ve kapıyı çaldı.

VVrens bir iki saniye sonra kapıya açtı. Yalın ayaklıydı, saçları darmadağın ve omzu düşmüştü. Gömleğinin düğmeleri iliklenmemişti ve vücudunun üst kısmı görünüyordu. Gömleğinin manşeti kıvrılmıştı. Kemer ve çorapları elindeydi. Boş ama tehlikeli görünüyordu. "Uyumaya ihtiyacım ver," dedi. "Tabi, bu sabaha kadar bekleyebilir."

"Anlıyorum," dedi McCormick. "Birkaç saniyeden daha fazla vaktinizi almayacağım. Söz veriyorum."

Sessiz kaldı.

"Bu önemli."

VVrens gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve gözlerinin önüne bir sahne geldi—bıçağı McCormick'in boğazında, sıkılmış yumruğuyla saçını tutuyordu. Gözlerini açtı ve orada öylece duran kadına baktı. Şeytan kapıdaydı. " Hastanedeki kabalığımdan dolayı özür dilerim. Lütfen, içeri girin."

Şimdi tereddüt eden McCormick'ti. Çünkü onu rahatsız eden bir şey görmüştü—VVrens'in önkolunda yatayına bir sıra halinde yara izleri.

Bu yara için masum açıklamaları olabileceğinhiliyordu. Çocukken tırmanmaya çalıştığı çitlerde bu yara alması olabilir. Ateşli bir kadından hatıra olabilirdi. Hatta VVrens kendisi çocukluk ya da ergenlik çağımdayken yapmış olabilirdi, psikolojik travmalan olan ilk psikiyatrist elbette ki o değildi.

Eğer yaralar kesme sonucu olmuşsa bu VVrens'in ciddi psikolojik travma geçirdiği anlamına gelirdi. Ve çektiği acı karşısında kendisini kontrol etmenin tek yolu olarak kendi-

ni yaralamayı seçmiş oluyordu. Sonra sogukkanlılıkla kendini kanarken izleyip, kendi acısından tamamen uzaklaşıyordu, ve diğerlerine karşı duyduğu gizli öfkeden de.

Bu Otoban Katili'nin profili değil miydi?

"Dr. McCormick," dedi VVrens, "yorgun görünüyorsunuz. Neden yarın buluşmuyoruz? Belki bir yerde kahvaltı ederiz?"

"Hayır," dedi. Silahın hâlâ orada durduğunu hissetmek için baldırını eğdi. "İyiyim." İçeri girdi.

İçeri girer girmez VVrens kapıyı kapattı. Ve arkası ona dönükken, tek bir saniye bile kaçırmadan, kemerini boynuna doladı ve onu yere yatırdı.

Silahına uzandı ama VVrens tekmeleyerek elini bacaklarından uzaklaştırdı ve kemeri daha da gerdi, kadm içgüdüsel bir şekilde boynuna dolanmış kemeri gevşetmek için çırpındı. Adamın elini bileğinde hissetti. Sonra pantolonunu çıkardı ve silahı aldı. Yüzünü çevirdi ve ağzına fiçiyi tıkadı.

Kulağına doğru eğilerek:

"İlk sorun neydi?" diye sordu. Kemeri daha da sıktı.

Anderson arabasının dışında Ambassador Motor Inn'in önünde beklerken 105. odanın içinde çok farklı bir sahnenin yaşandığını hayal ediyordu. McCormick'i, oldukça pahalı bir arabası olan, oldukça hoş görünümlü bir doktorun peşindeyken takip etti. Adamın kapısını çaldı ve adam onu yarı giyinik karşıladı ve sonra ikisi odanın içinde kayboldular.

Anderson'a McCormick kolejde ya da tıp fakültesinde tanıştığı birisiyle karşılaşmış ve onunla geçmişi yad edecekmiş gibi göründü.

Her halükarda, haklıydı: Bu onun kendi meselesiydi.

Yine de kaybetmiş sayılmazdı. Onu takip ederken daha dikkatli olmalıydı, başarıyla sonuçlandırabilirdi.

McCormick yeniden yola koyulmadan önce gelebilirdi.

Çıkışın yanındaki otelin cafesine baktı. Açlıktan ölmek üzereydi, ayrıca odanın önünde öylece durmak garip görünüyordu.

VWhitney McCormick Jonah'ın yatağında uyandı, yatağının başucundaki sandalyeden Jonah ona bakıyordu. Bağlardan kurtulmaya çalıştı ama kaçış yoktu. Saatine bakabilmek için bileğini oynattı ve on dakikadan kısa bir süredir bilinçsiz olduğunu fark etti.

"FBI burada olduğumu biliyor," dedi. "Kaçamazsın, gitmeme için ver.

Jonah gülümsedi. "Gitmeme izin verir misin, beni yakaladın mı?"

Bir şey demedi.

"Bana cehenneme gitmemi söyleyebilirdin." Durdu. "Haklı mıyım?"

McCormick kocaman açılmış gözlerle Jonah bıçağını açıp yüzünde gezdirirken onu seyretti.

"Times'a yazacağım bir sonraki mektupta babana anlatmamı istediğin bir şey var mı, VWhitney?" diye sordu. "Onu bir suikastçı ya da ona benzer bir şey olarak görmem gerektiğini biliyorum. Açık ki, onun seni yetiştirirken yaptığı bazı hatalar, senin empati yoksunu bir kadın haline gelmene neden olmuş. Yine de onun acısını azaltmak için elimden ne gelirse yapmak isterim. Eşini kaybetmek, sonra da kızını..." derin bir nefes aldı. "Bir adam bundan sonra kendini nasıl toparlar?"

McCormick Jonah'ın onu öldüreceğini anladı. Yalvarmak onu sadece cesaretlendirir, kendi kurban rolünü ve onun her şeye kadir rolünü güçlendirirdi. Bağlı bile olsa, kontrolü eline almalıydı. "Bu benimle ilgili değil," dedi. "Bu hazin kısmı."

Jonah bıçağın keskin kısmını boğazına yerleştirdi. "Şimdi de ret gibi görünüyor. Bana güven, kanının fışkırmaya başladığını hissettiğinde, bunun başkasının değil senin başına

geldiğini anlayacaksın."

"Bu senin annenle ilgili Jonah. Frank bunu görmene yardım etmeye çalıştı. Sen sadece gözlerini açmak için fazla korkaksın. Empatiden yoksun olan oydu—senin için. O sana eziyet etti."

Bıçağa bastırdı, boğazına çöktü ama tenini kesecek şekilde değil. "Beni yönlendiren Tanrım. Ben istemiyorum. O beni..."

Korku, öfke ve arzu McCormick'in zihninin içinde dola-
nıyordu. Beyni kaynıyor gibiydi.

"Ruhumu iyileştirdi. Ya, bu nedenle..."

Bir şey oldu. O gün öldürülen çocuk, annesinin öldürdü-
ğü. Jonah'ı tamamen taşa çevirmişti. "Bugün öldürülen hasta-
nı düşün," dedi. "Bunun seni nasıl yıktığını görmüyor musun? Onu eve, ölüme gönderdin Jonah. Onu Sen öldürdün."

Jonah dua etmeyi bıraktı, kafasını salladı. "Sam öldü, ve senin de ölmeye ihtiyacın olduğunu görüyorum. O Tanrı'nın isteğine uydu. O şimdi cennette."

"Annesinin nasıl olduğunu biliyordun," diye ısrar etti McCormick. "Çok derinden, nelerin olacağım biliyordun. Onu daha önce de dövmüştü. Hiç durmadı. Sadece daha kötüye gitti."

Jonah bıçağı tenini kanatacak kadar bastırdı.

McCormick onun hazırlandığını görüyordu, ama yumu-
şayamazdı. "Çocuk konusunda başarısız oldun çünkü olacak-
lar hakkında düşünmek seni kendi geçmişine götürüyordu. Dayaklar. Kendini onun güvende olduğu konusunda ikna et-
mek istedin. Büyük olasılıkla onun güvende olduğuna inandın da. Onu o cehenneme gönderdin, kendi yerine."

"Güle güle VWhitney." Bıçağı yarım santim kadar boğazı-

na gömdü. Kan yavaş yavaş damlamaya başladı.

Bağırarak istedi ama biliyordu ki eğer onu yaparsa, kendisini o anda öldürürdü. "Ben bu gece öleceğim Jonah. Neden yalan söyleyeyim?" cesaretini topladı. "O çocuğu sen öldürdün."

Sinirli bir şekilde göz kırptı.

"Her cinayetin arkasındaki itici güç annen," devam etti. "Gerçekten öldürmek istediğin kişi o. Ve işte bu nedenle kurtarılamayacaksın. Çünkü gerçekle yüzleşmektense yabancıları öldürmeyi tercih ediyorsun—o seni mahvetti, ama sen intikamını başkalarından alıyorsun, çünkü hâlâ ondan korkuyorsun. Sen bir korkaksın."

Jonah bıçağı McCormick'in teninde yarım santim kadar daha itti. Kanı daha kalın damlamaya başladı.

"O çocuğu bugün yok ettin."

"Hayır," dedi Jonah, sesi zayıftı. Sam'e söylediği yanlış sözler aklına geldi: *Ben insanların zihinlerini okuyabiliyorum. Sen bir süper kahramansın. Bütün güce sahipsin.*

McCormick son bir risk almaya karar verdi, Jonahi gerçeklerle çarpıştıracaktı, onu psikotik bir sürece sokacaktı. Clevenger'a yazdığı ilk mektubu hatırladı. Ve annesini canlandırmaya başladı. "Senin parktaki Allah'ın cezası günün!" dedi öfke dolu bir sesle. "Geri zekâlı arkadaşlarında güzel bir gün geçirdin mi?"

Jonah çok acı çekiyor gibi görünüyordu. "Onun için dök-tüğüm onca parayı nereden bulacağım ben şimdi, seni aptal bücür."

Bu son kelimeyle birlikte, Jonah'ın yüzünde can çekişircesine bir ifade belirdi.

"Ve şimdi bütün özürlerin hiçbir halta yaramıyor," dedi.

"Evet, sana bir ders vereceğim. O zaman gerçekten üzgün hissedersin."

O gün annesi onu itip oyuncaklarını kırdıktan sonra yerde ağlarken ağzına gelen kanın tadını gerçekten hissetti. Dilini dişlerine doğru değdirdi, kıpırdadığını hissetti.

McCormick'e baktı ve annesini gördü.

"Seni piç!" dedi.

Gözlerini kapadı. Ve kollarım açıp onu kendisine doğru çağırırken annesini gördü. Sakinken annesinin sesinden yayılan ısının sıcaklığını hatırladı, sadece annenin çocuğa karşı duyduğu sevginin ferahlık veren örtüsü. Annesine doğru yürüdüğünü hatırladı, kollarım ona doğru doladığını ve ona sarıldığını.

Ama birden başka bir anı daha zihnini işgal etti, annesinin vücudunun sertleştiği, yumuşaklığının geri çekilip kollarının açılarak onu geriye doğru ittiği anın anısı. Sonra ona doğru baktı, geride katıksız bir nefret bırakarak tüm sevginin yüzünü terk ettiğini gördü. Eli yavaşça sallandı, başına doğru gitti.

Sonra köşeden bakan gözleriyle başka bir şey daha gördü, bir adam p sahneyi izliyordu. Ne yaşlı ne de genç bir adam. Belki ellisinde. Onun yaşlarına yakın bir adam. Kendi geniş alnı ve soluk mavi gözlerini paylaşan bir adam. Jonah'ın durumunu ne onaylayan ne de onu koruyan, sadece izleyen bir adam.

Döndü ve annesinin ona doğru kapanan elini gördü, sonra tekrar yüzüne baktı, neden olduğunu bilmek istercesine—neden ona sarılıp sonra onu dövdüğünü bilmek istercesine, neden onu sevip sonra da ondan nefret ettiğini anlamak istercesine. "Neden?" diye bağırdı. "Neden bana bunu yaptın?"

McCormick Jonah'a baktı. Gerçekle bağlantısını kestiği-

ni görebiliyordu. "Çünkü ben hastayım Jonah," diye cevapladı yumuşak bir şekilde. "Bunu göremiyor musun, buna engel olamıyorum."

Bir gözyaşı damlası çenesine düştü. Bu kadar basit miydi? diye sordu kendine. Clevenger başından beri haklı mıydı? Şizofren bir anne. Şizofren bir oğul. İyi ve kötü, karanlık ve aydınlık, iyileştirici ve katil aynı bedende?

Yok etmek için duyduğu dayanılmaz istek ve olağandışı sevmeye güdüsü beynindeki dopamin ve norepinefrin salgılarıyla mı ilgiliydi?

"Yapabildiğimin en iyisini yaptım," dedi McCormick.

Şimdi Jonah ağlıyordu. Çünkü Sam'i gerçekten eve ölmeye gönderdiğini anlıyordu. Hank'in oğlunu sadist karısına tercih edeceğine inanmak istedi. Ama bu bir fanteziydi.

Jonah için bu şekilde olmadı. En sonunda öz babası tek başına gitti ve onu o canavarla baş başa bıraktı. Şimdi bunu çok iyi hatırlıyor. Bu onun reddedilemez bir gerçeği, uzun zaman bastırılmış ama şimdi su yüzüne çıkmış bir parçası.

Jonah kurtulamadı, Sam de öyle.

Kendi hikayesini gerçekleştirmek ve iyileştirmek için o çocuğu öldürdü.

McCormick'e baktı ve annesinin orada uzandığını gördü. Ama sadece yüzünü değil. Geniş omuzlarını ve güçlü kollarını da. "Seni affedemem," dedi. "Yardım almalıydın. Benim sana yardım etmemi bekleyemezdin. Ben bir çocuktum."

"Seni incitmek istemedim," dedi McCormick. "Seni sevdim."

"Ben de seni sevmek istedim," diye inledi, gözlerini kapatarak. "Ama..."

"Lütfen beni affet."

Mehmetcan

Kafasını salladı. "Sadece tanrı affedebilir seni. Tanrının yanma gitmelisin." Gözlerini açtı ve yeniden McCormick'e baktı. Ve annesinin maskesi düştü. McCormick'i olduğu gibi gördü. Acıyı. Saçını tuttu ve birden geriye doğru çekti. Etrafından dolandı. "Beni affedecek misin, McCormick?" diye sordu.

Jonah'ın elindeki bıçağa baktı ve sonra tekrar gözlerinin içine baktı ve kendi yansımasını gördü. Tek bir kelime etmedi.

"Beni affettiğini söyle."

Babasını düşündü, onu kaybetmenin babasına ne kadar acı vereceğini düşündü ve içinde bir öfke dalgası kabardı. Jonah'ınki kadar büyük bir öfke. "Cehennemde görüşürüz, seni kahrolası piç," dedi.

Gülümsedi sonrada korkunç, şeytani bir kahkaha attı ve ağlayarak devam etti. "Gerçek anlamıyla iyileştirmedin," dedi. Kafasını salladı ve bıçağı yatağın üzerine koydu. "Her şey zamanla. Tanrı sabırlıdır." Ayağa kalktı ve çantasına doğru yürüdü iki şırınga aldı ve onları yatağa getirdi.

McCormick şırıngaların üzerindeki etiketi okudu—sıvı Thorazine (Özellikle şizofreni hastalarının tedavisinde kullanılan antipsikotik bir ilaç) ve Versed (aksiyete tedavisinde kullanılan bir ilaç). Yüksek dozlarda öldürücü olabilirler. "Yapma," dedi. "Lütfen."

Jonah iki sıvıyı da şırıngaya aldı. İğneyi McCormick'in uyluğuna soktu ve sıvıyı boşalttı. "Güle güle YVhitney," dedi. "Umarım cennete gitmenin bir yolunu bulursun. Ve umarım seni orada görebilirim."

Kendini de öldürmeyi mi planlıyor? diye düşündü. Cınayet ve intihar?

Başı ağrıyordu. Nefes alması güçleşmeye başladı. Başına gelenleri babasına kimin anlatabileceğini düşünmeye başladı.

Ve o kişinin Clevenger olmasını umdu.

"Benim eve gitme vaktim geldi," dediğini duydu Jonah 'm, "Gerçeklerden kaçmayı bırakmanın zamanıdır. Bunu görme me yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Clevenger başka bir gezici doktor ajansını aradı, konuşmayı bitirir bitirmez telefonu çaldı. "Clevenger," diyerek açtı.

"Kane VVarner." Cevap vermedi. "Gezici doktor ajanslarını gezmeye başladım," dedi.

"Yani?"

"Bir şeyler oldu. Buradan bir şey çıkıp çıkmayacağından emin değilim ama doğru gibi görünüyor.

Birden Clevenger nefesini tuttu. "Evet."

"Batı kıyısında on bir yerde çalışan ajans var. Hiçbiri cecetleri bulduğumuz yere psikiyatrist göndermiyor. Hiçbirine tek bir psikiyatrist gitmemiş. Tek bir kişi hariç. Elli yedi yaşında bayan bir psikiyatrist."

Clevenger'in umutları söndü. VVarner gerçekten Otoban Katili'nin bir kadın olabileceğini düşünüyor muydu? "Bulduğun şey bu mu?" diye sordu.

"Bana biraz zaman ver. Bir şey bulamadığımızı mı düşünüyorsun?"

"Yorulдум."

"Beni dinle. Bak ne bulduk. Birebir aradığım ajanslardan bir tanesi yirmi yıldır orayı işleten bir adam. Florida, Orlando'da Staffpro diye bir yer. VVes Cohen. Gerçekten aradıklarımıza uyuyor. Bilgisayar dosyalarını incelemek için birkaç saatimi harcadım. Geri aradığında bana verilecek cevabı olduğunu söyledi ama ona sorduğum hiçbir soruyu cevaplamadı."

"Yani?"

"Cinayet mahallinin yakınlarına hiç psikiyatrist göndermiş. Ama sonra meraklandı. Başka bir veri tabanında araştırma yaptı. Onun söylediği yerlerde çalışmayan doktorların kaydını tutuyormuş. Beş kez reddeden işten çıkarılıyor. Kural u. Ve cesetlerin bulunduğu yerlerden dördünü reddeden bir doktor buldu."

"On dörtte dört. Neredeyse yüzde otuz."

"Neden olabilir? Belki de bu adam kurbanlarının olduğu yerlerde çalışmak istemiyordur. Belki de onların yeryüzünde kaldığını düşünüyordur."

"Olabilir," dedi Clevenger. Doğru gibi geliyordu ama aynı zamanda zayıf bir olasılıktı. Yine umutları suya düşer gibi oldu. "Bu psikiyatristin adı neydi?"

"VVrens. Jonah VVrens."

Clevenger'ın kalbi hızla atmaya başladı.

"Zeki çocuk ama biraz tuhaf, Coneh'in deyişine göre," diye devam etti VVarner. "Ve bu adam vaktini neredeyse hepsini iki iş arasında dağlarda gezinerek geçiriyor. Bütün postaları annesinin bulunduğu Montana'ya gitmiş."

Clevenger solmaya başladı. "Şu anda bir hastanede çalışıyor mu?"

"İşte benim gerçekten dikkatimi çeken kısmı da bu oldu. VVyoming'deki Rock Springs Sağlık Merkezinde çalışıyor. Bitter Creek'e elli bir mil uzaklığında."

"Adamımız bu," dedi Clevenger. "Bundan eminim. Onun hakkında daha çok şey biliyorum."

"VWhitney çoktan onun peşine düştü," diye itiraf etti. "Dün oraya gitti. Davasına yakın olmak istiyordu, bir şeyleri ispat etmek istiyordu—sanırım sana ya da belki de bana. Biliyorum. Onunla bunu tartışmaktan yoruldum."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. Nerede şu anda?"

"Bitter Creek'te Marriot Avlusunda kalıyor. Partnerim Anderson onun peşinde."

"İyi iş," dedi VVarner." Eğer istiyorsan Logan'a git. Cape Air'de seni bekleyen bir uçak var. Biz bu adamı mıhlarken orada olmak isteyebilsin."

Bu Clevenger'a uzatılmış bir zeytin dalıydı. "Yola çıkıyorum." Ceketini kaptı ve koştu.

Havaalanında North Anderson'u aradı.

Anderson Kahve dükkânının köşesindeki koltuğundan cevap verdi. "Bir tarif edebilir misin?"

"Bir seksen uzunluğunda. Geniş omuzlu gri saçlı. Mavi gözlü."

"Tanrım!" dedi Anderson otel odasına bakarken. Jonah'ın arabası gitmişti. Kapıyı tekmeledi. McCormick'in yataкта uzandığım gördü. Gözleriyle odanın geri kalan kısmım taradı, VVrens'in gittiğinden emin olmak istiyordu. Banyoya baktı. Boştu. Ona doğru koştu. Onu uyandıramadı. Nabzını yokladı, normal atıyordu. Bağlarını çıkardı yavaşça yukarı doğru kaldırdı ve nefes alış verişini dinledi. Nefes alıyordu.

Yatağın yanındaki masada iki tane boş şırınganın durduğunu fark etti ve gıı'i aradı.

"Bitter Creek polisi," diye cevapladı bir kadın. "Bu görüşme kaydediliyor."

"Bir ambulansa ihtiyacım var. Ambassador Motor Inn'e. Burada ilaç şırınga edilmiş bilinçsiz bir kadın var."

McCormickAnderson'un söylediği son sözü duydu. Gözlerini açtı.

"105. Numara," dedi operatöre.

"Jonah VVrens," diye fısıldadı McCormick, kelimelerin çıkması için kendini zorlayarak.

Anderson ona doğru döndü ve onun kendisine baktığı-

nı gördü. "Biliyoruz," dedi. "Onu arayacak yüzlerce adamımız var..."

"Evine gidiyor," dedi rüyadan bir şeyler hatırlar gibi.

Birden VVrens'in nereye gittiğinden emin oldu. "Annesinin yaşadığı yeri bulun. Onu öldürmeye gidiyor."

Mehmetcan

beş

MONTANA,
GREAT FALLS (BÜYÜK ŞELELE) 13.20

Jonah VVrens çocukluğunu geçirdiği oturma odasındaki yeşil kadife koltuğa oturdu ve karşısındaki basit kahve masasının üzerinden doğumundan beri onu yetiştiren kadına baktı. Arkasındaki duvarda çarmıha gerili İsa heykeli, yıllardır biriktirdiği aile hediyeleri/kırk yıl önce yerel ilköğretim okulundan mezun edildiği günün fotoğrafı duruyordu.

Onun için hazırladığı çaydan bir yudum aldı, yudumlar-ken döndü ve pencereden dışarı baktı. Dışarının karanlığında onu bekleyen polis otolarının gölgesini güçlükle görebiliyordu—şüphesiz bir sürü avcı orada onu bekliyordu. Onu köşeye sıkıştırmışlardı. Ya da onlar öyle olduğunu sanıyordu.

"Beni uyandırdığına çok sevindim. Seni özlemiştim," dedi annesi yetmiş dokuz yaşından çok daha genç çıkan melodik sesiyle. "Bu sefer dışarıda çok uzun kaldın. Altı ay. Gerçekten sana ihtiyaçları olmalı."

"Ben de seni özledim," dedi Jonah.

Gerçekten de öyleydi. Ama aynı zamanda bu bir yalandı. Ve aynı zamanda biliyordu ki iki farklı kadınla birden konuşuyordu.

Birden daha fazla hayat yaşaması çok garıptı. İşte annesi yetmiş dokuz yaşında, gri ve hastalıklı, ve ölçülebilir olmanın uzağında, bir ya da iki on yıl sonra terk edeceği bu dünyada huzurla yaşayan dinine bağlı bir kadın. Çam ağacı gibi bir kadın. Eve gelmek için bir anne. Ve biliyor ki onun içinde bir yerlerde ona eziyet eden o kadın, beynindeki ya da ruhundaki bir elektrik devresi kaçana kadar onu sevmek ve ondan nefret etmek arası gidip gelen, onu hem rahatlatan ve terörize eden bir psikopat gizli.

Belki zaman onu iyileştirdi. Ya da belki de söyledikleri gerçektir. Yeniden doğdu.

Akıl dışı olan ona çay getiren bu kadına karşı hissettiği öfkeydi. Bu kalp atışlarını hızlandırıyor, başını zonklatıyor ve onu özellikle otobanda hissettiği türden acıktırıyordu. Ve şu anda açlığının kaynağını bilmesine rağmen, bu bilgi açlığının ortadan kalkmasına neden olmuyordu.

Ruhunda bir şeyler temelden yanlıştı. İnsanlara yakınlığa karşı duyduğu bu obur ve doymak bilmez ihtiyaç sürekli sevilme, sürekli iyileştirilmek ve o gün o anda evde onu hangi annesinin -melek mi yoksa şeytan mı- karşılayacağını bilememenin verdiği kaygı ortadan kalksın diyeydi.

"İlginç vakaların oldu mu?" diye sordu annesi.

"Birkaç tane," dedi Jonah. Acıyla gülümsedi. "Sam Garber adında bir çocuk. En ilginç oydu. Büyük problemleri olan çok cesur bir çocuktu."

"Ve sen de ona yardım ettin." Sevgi dolu gözlerle ona baktı. "Eminim ki ailesi sana minnettardır."

"Hayır," dedi Jonah. "Ona yardım edemedim."

"Hadi ama. Her zaman kendine karşı çok katımsındır."

Kafasını salladı. Gözleri dolmuştu.

"Jonah, ne oldu?"

Yoldan geçen arabalann sesini duydu. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi -iki siyah kamyon gördü SVVAT kamyonları- kruvazörün yanına park etmişlerdi. Elinde bir tüfekle siyah takım elbiseli adamı seyretti. Annesine döndü. "Bana bir bardak çay daha getirebilir misin?" diye sordu. "Sonra da sana her şeyi anlatayim."

Yavaşça ayağa kalktı, eklem yerlerindeki acı nedeniyle yüzünü ekşiterek, ayaklarını hareket ettirmeye zorladı, çünkü sevgili oğlu ondan bir bardak çay daha istemişti. Ve uzun ve acı dolu bir hayatın sonlarına doğru bu onun için bir zevkti. Ve oğlu yoldayken o bu anın gerçekleşmesini bekliyordu. Suyu kaynatıp içine çay poşetini atmak, sonra biraz şeker ve biraz da bal eklemek, tıpkı oğlunun sevdiği gibi, beklediği buydu. Onun elbiselerini yıkamak. Kıyafetlerini ütülemek. Ona yaptığı canavarca şeyler için ondan özür dilemek.

Ocağın yanında dururken sıcak bastı ve başı döndü. Alnını sildi. Belki de şekerim düştü diye düşündü. Belki biraz bal işe yarardı. Çekmeceden kaşığı alıp bal kavanozundan bir kaşık balı dudaklarının arasında aldı. Tadı güzeldi ve ona iyi geldi.

Döndüğünde Jonah elinde bir bıçakla ayakta duruyordu.

"Jonah," dedi. "Ne yapıyorsun?" ama biliyordu.

Daha yakma geldi ve kollarını ona doğru doladı.

"Bıçağı bana ver Jonah. Hadi buradan birlikte gidelim. Şimdi gerçeği görüyorsun. Hadi bununla yetinelim."

"Çoğunlukla olduğu gibi," dedi Jonah. "Ama her zaman değil." Bıçağın ucunu annesinin boğazına doğru daha fazla bastırdı.

"Bunu yapma," dedi Clevenger. "Diğer bütün cinayetler öfkeden gözün döndüğü için olmuştu. Ama bu değil. Tanrı bunu affetmez."

Jonah Clevenger'a sempati ile baktı. "İyi iş basardın Frank. Harika iş. Ama bazı insanlar, senin gibi insanlar tarafından iyileştirilemez. Ya da ben. Bazı insanları ancak Tamam iyileştirir." Annesinin yanaklarını zarıfçe öptü.

"Tamam, Jonah," dedi sesinde gerçek bir sevgiyle. "Bunu yapmaya ihtiyacın yok."

Jonah'ın gözleri doldu. "Ne dedin?"

"Seni bağıslıyorum."

Ağlamaya başladı.

"Bu benim hatam Jonah," dedi.

"Gitmesine izin ver," dedi Clevenger.

"Buraya onu öldürmeye geldim," dedi Jonah, gözyaşları arasında gülümserken. "Geldim. Ama aradığım kadim, şeytan olan? O artık yaşamıyor. Neden olduğunu biliyor musun?"

Clevenger cevaplamadı.

"Tabii ki biliyorsun. Çünkü o benim içimde."

Clevenger Jonah'ın elinin silaha doğru uzandığını gördü. Onu huzurlu neredeyse masum, bir gülüşle gülümserken gördü.

Clevenger ona doğru bir adım attı. Jonah silahı aldı ve Clevenger'a yöneltti.

Clevenger hareket etmeyi durdurdu.

"Her şey yolunda," dedi Jonah. "Ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Ve sen eve gitmelisin. Oğlunu onu sevmek istediği şekilde sev."

Clevenger ona doğru koştu.

"Özgür olmak istiyorum." Annesini Clevenger'ın önüne itti, silahın namlusunu ağzına yerleştirdi ve tek bir atış yaptı.

"Hayır!" diye bağırdı Clevenger.

Jonah'ın annesi çılgılık attı. Oğluna doğru koştu, kollarını boğazına doladı. "Tanrım hayır," diye ağladı. "Allahım." Ağzından yayılan kanı durdurmaya çalıştı, ama sadece ellerine

doldu. Oturdu, başını ve omzunu ellerinin arasına aldı ve onu sallamaya başladı.

Jonah'ın beynindeki acı anlatılamaz derecedeydi. Nefesini yakalayamıyordu. Kalbi yuvasında yaralanmış bir kuş gibi çarpıyordu..Ama hayat ve ölüm arasındaki o puslu çizgide, şimdiki ve sonraki arasındaki o çizgide birden parlak bir şekilde yüzüne yansıdığını hissetti. Havanın temiz, berrak ve soğuk olduğunu hissetti. Acı uzaklaşmaya başladı. Ve sonra artık nefes almaya ihtiyacı kalmadı.

Yukarı baktı ve ellerinin hayatı boyunca tırmandığı en güzel dağın yarıklarında olduğunu gördü. Şaşkınlıkla kollarındaki yaraların- gittiğini gördü.

Kollarındaki ve bacaklarındaki kaslar güçlendi. Ayağı altındaki dağ parçalarını hissediyordu.

Uzun zamandır tırmandığını biliyordu ama yorgunluk hissetmiyordu. Aksine her adımda daha da güçleniyordu. Hem güçlü hem de genç. Sağ kolunu esnetti ve daha da yükseğe kaldırdı, sol elini kavradı. Zihni daha da aydınlanmıştı. Kendinde korku, ya da öfke gibi duygular aradı ama bulamadı.

Attığı her adımda, ömrünün bir yılını geride bırakıyordu. Böylece yolculuğu bitirmek üzere zirveye yaklaştığında çocukça hissetmeye başladı. Bebekliğine kadar bütün o yolu tırmansaydı ne olurdu? Sonra da hikâyesiz kalsaydı?

Kendini nasıl bilirdi?

Sonra anladı. Kendini bırakmalıydı, bütün öfkesi, bütün korkusu ve bütün üstün bilgilerini koyvermeliydi. Onların arkasındaki saf ışığı bulmalıydı.

Aniden tamamen huzur dolu hissetti. Kendini evrenle bir hissetti. Sonra anladı ki varlığı bağışlanıyor. Yeniden doğma şansı var. Kurtarılmajansı var. Gitmesi gereken yere gitti.

Onu iyileştirecek şey, ışıktaydı.

Mehmetcan

altı

Massachusetts eyaletinin en bilge ve en sağlam hâkimlerinden olan Hâkim Robert Barton, önünde yığılmış kâğıtlara baktı ve mahkemeye gözlerini dikti. Geniş omuzlan, fıçı gibi göğsü ve gürül gürül sesiyle kaya gibi bir adamdı. Savunma masasındaki Billy ve Clevenger'la göz teması kurdu sonra da tekrar önündeki kâğıtlara baktı.

Borton, Sosyal Hizmetler servisinin pozisyonunu - Clevenger'ın Billy Bishop'un velisi olarak haklanm belirsiz bir süre için ertelenmesi ve Billy'nin bu süreçte üç ay boyunca bakım almasına ve psikolojik olarak daha detaylı bir şekilde incelenmesi- ortaya koyarken Barton'u dinledi. Sonra Billy'nin gerçekte on sekiz yaşında olduğunun kanıtlanm sundu ve hem mahkemenin hem de Sosyal Hizmetlerin kontrolünün dışında olmasını savunurken Sarah Riciardelli'yi dinledi.

Mahkeme salonu son derece sessizdi. Barton'un yargıya varma zamanıydı.

"Dr. Clevenger," dedi Barton. "Size karşı son derece açık olmak istiyorum. Bence doldurduğunuz evlat edinme formu resmi olarak konuşursak doğru. Ama çok açık ki sorulara kanuna uygun olması çerçevesinde cevap vermişsiniz, ruhunu yakalayarak değil."

Clevenger'ın kalbi deli gibi atıyordu.

"Bağımlılıkla savaştınız, bu doğru mu?"

Clevenger Sarah Ricciardelli'ye baktı.

"Söyleyeceğinize karar vermek için ona bakmanıza gerek yok," dedi Barton. "Sadece cevap verin."

"Sizin onurunuza ben..." diye söze girdi Ricciardelli.

"Evet, doğru," dedi Clevenger.

"Ve şimdi, Billy Bishop da," dedi Barton.

"Evet."

Barton kafasını salladı.

Richard O'Conner dik dik baktı.

"Peki sizin buradaki pozisyonunuz nedir? Sevgi her şeyin üstesinden gelir mi?"

Clevenger detoks programından bahsetmeyi düşündü, Billy'i evlat edindikten sonra hiçbir şey ona yeniden uyusturucu kullandırtamazdı. Ama bütün bunlar Ricciardelli tarafından ortaya konmuştu. "Sanırım uzun hikaye," dedi. "Ben..."

Ricciardelli onu susturmak için elini eldivenine koydu.

Ondan uzaklaştı, Billy'ye döndü. "Gerçek şu ki, onu seviyorum," dedi Barton'a. Belki bu sevginin kökleri çocukken yaşadıklarına uzanıyor. Büyük olasılıkla öyle. Ama bu ona yardım etmek için dünyanın bir ucuna kadar gideceğim gerçeğini değiştirmez. Bence o da kehdine yardım etmeye hazır. Ve bence eğer biz bu kartlara sahipsek, her şeyin üstesinden geliriz."

"Sen de mi bir kumarbazsın?" diye sordu Barton.

O'Connor sessizce güldü.

Ricciardelli öne doğru uzandı. "Bu tarz bir sorgulamaya itiraz ediyorum, Saygılarımızla."

"Not edildi," dedi Barton.

"Ben ir kumarbazım," dedi Clevenger. "Eskiden köpekler ve atlar vardı, ama şu anda gerçekten düşündüğüm şey için kumar oynuyorum. Size gerçeği söylüyorum. Ama sanırım Billy'nin benim onun hakkında ne hissettiğimi bilmemesi daha büyük bir risk olurdu. Bizim hakkımızda. Bununla oyun oynamak istemezdim."

Barton gülümsedi. "Beni etkiledi, doktor. Bu işi birlikte yapabilmeniz olası mıdır? Ona bir mi?"

Clevenger bunu düşündü. "Bizimle ilgili iddiaya girmedim."

Barton Billy'e baktı, sonra da O'Connor'a.

O'Connor ona gizlice göz kırptı.

"Çocuğunuz var mı Danışman?" diye sordu Barton.

"İki yeğenim var," dedi O'Connor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Barton. "Bir çocuk sahibi olmalısın. Bu seni baştan aşağı değiştirir." Tekrar Billy'ye baktı. "Senin on sekiz yaşında olduğuna bir an bile inanmam, dostum. Ama parasına bahse girerim ki en büyük şansın yanında duran o adamdır."

YWhitney McCormick Clevenger Biliyle dışarı çıkarken mahkeme salonunun çıkışında bekliyordu. Birkaç düzine muhabir dışarıda bekliyordu.

"Bana bir saniye izin ver," dedi Bük/ye. Ona doğru yürüdü.

"Tebrikler," dedi VWhitney.

"Teşekkürler."

"Sence haftaya akşam yemeği yiyebilir miyiz?" diye sordu. "Yani ben yeniden büroya yerleşip siz de Billy ile harekete geçince?"

"Bilmiyorum Whitney. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Haklısın," dedi renk vermemeye çalışarak. "Peki o zaman, iyi..."

"Yani demek istiyorum ki bu hafta iyi bir fikir değil, ya da gelecek hafta," dedi Clevenger. "İstersen ay başına kadar bekleyelim ve nerede olduğumuza bir bakalım."

"Tamam."

"Beladan uzak durmaya çalış, olur mu?"

"Tabii. Sen de."

Clevenger Billy'e doğru yürüdü. Sonra ikisi mahkemenin merdivenlerinden aşağı inerek Clevenger'ın arabasına bindiler ve evlerine doğru yol aldılar.